

Giới thiệu Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng

Thể loại: Mau xuyên (1vs1)

Edt: Mít (Tiểu Bảo Bối)

Des by Diễm Doãn ♥□

Nội dung chính của câu chuyện kể về nữ hán tử Tô Mê có sở thích đọc những câu chuyện tiểu thuyết ngược tâm mà hình như càng đọc càng nhập tâm dẫn đến giả trí chịu ngược đạt tới đỉnh điểm... Đi đời nhà ma~~~

Là một câu chuyện kể về nữ hán tử Tô Mê tay cầm hệ thống ngạo kiều 059.. Miệng ngậm nam thần cẩm dục.. Nói với nhóm cặn bã...

Tra nam ngược một thước... Phản ngược tra nam ngàn vạn trượng...

Pháo hôi~nữ phụ~nam phụ.. Muốn nghịch tập???

Không phục... Tới vėjo~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (1)

Edt: TBB

“Ký chủ, xét theo cô mới đến, bốn hệ thống có ý chuẩn bị nhiệm vụ nhập môn sơ cấp đơn giản cho cô, chỉ cần làm nam chủ thật tình đối với nữ chủ nói một câu ‘anh yêu em’, nhiệm vụ liền hoàn thành.”

Tô Mê nhìn hệ thống trước mắt tự quyết định, diện mạo đáng yêu phần nộ, trên người mặc một bộ quần áo màu trắng, đầu cài trâm ngọc rối loạn lung tung, hơi hơi nhíu mày.

“Khi nào ta có thể trọng sinh?”

“Một lát nữa liền có thể trọng sinh, chờ gấp.”

“Ta hỏi là, thân thể của ta khi nào có thể trọng sinh.”

Tô Mê ảm ảm có một loại dự cảm bất an, cô cảm thấy mình hình như bị lừa.

Hệ thống 059 lập tức trưng khuôn mặt nhỏ ngốc manh.

“Ký chủ, xin đừng nghiền ngẫm hoặc hoài nghi bốn hệ thống, được rồi, bốn hệ thống hiện tại bắt đầu truyền tổng nhiệm vụ thứ nhất cho cô.”

“Ngươi.....!”

~~~~

“Đinh —— truyền tổng thành công!”

Hệ thống 059 nhìn Tô Mê tiến vào thông đạo truyền tổng, cuối cùng thở một hơi nhẹ nhõm.

Mới vừa xoay người, tiến lên vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói máy móc lạnh băng của hệ thống.

“Đinh —— nhiệm vụ hoàn thành.

Tiến độ 100%

Nhiệm vụ cho điểm: 100.

Đạt được 5 tích phân.”

Hệ thống 059 đột nhiên quay người lại, nhìn Tô Mê xuất hiện, cái miệng nhỏ há hốc.

“???”

Sao có thể?!

Cho dù là cái nhiệm vụ thứ nhất, dựa theo nam nữ chủ có các loại hiểu lầm gút mắt, cô ít nhất cũng phải cần mấy tháng (tương đương với mấy giờ của không gian hệ thống) mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, như thế nào chớp chớp mắt liền hoàn thành rồi?

Cái này không khoa học!

Tô Mê chậm rãi đi tới.

“Nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành, ta thấy chúng ta cần phải nói về vấn đề trọng sinh rồi. ”

“Ký chủ, nếu như bốn hệ thống phát hiện cô gian lận, hoặc là vi phạm quy định, bốn hệ thống sẽ đem linh hồn của cô, trực tiếp mạt sát!”

Tô Mê nhướn mày, cười như không cười nói.

“Chẳng lẽ hệ thống ngươi cũng sẽ xảy ra lỗi sao, nhận rõ hiện thực đi.”

Cái nhiệm vụ thứ nhất cực kỳ đơn giản.

Trong nguyên văn, nam nữ chủ đều nhất kiến chung tình với nhau, nhưng ai cũng không nói rõ, hơn nữa còn cho rằng hai bên đều yêu người khác.

Bởi vì baba của nữ chủ bệnh nặng, cùng nam chủ kí hợp đồng kết hôn, sau khi kết hôn vẫn luôn tra tấn lẫn nhau ngược tâm rồi ngược thân, ngược vài ngàn chương, cho đến cuối cùng mới coi bỏ hiểu lầm.

Tô Mê tiến vào trong thân thể nguyên chủ, trực tiếp cho thấy tâm ý của mình, đem mỗi một hiểu lầm đều nói rõ ràng.

Sau đó, chân thành thâm tình nói “Em yêu anh”.

Nam chủ đầu tiên là không dám tin tưởng nhìn cô, nháy mắt liền hồng hộc mắt nói ra ba chữ "Anh yêu em", sau đó hôn điên cuồng một trận, cộng thêm cường thế bạch bạch bạch.

Khi nam chủ nói ra ba chữ kia, nhiệm vụ Tô Mê liền hoàn thành, về tới trong không gian truyền tống.

Hệ thống 059 khuôn mặt phấn nộn nâng khuôn mặt nhỏ.

“Như vậy, tiếp tục bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo.”

“Đừng nói sang chuyện khác, trả lời ta, ta làm sao mới có thể trọng sinh?”

Tô Mê cau mày, lập tức lạnh mặt.

Hệ thống 059 do dự chớp mắt một cái, cuối cùng thành thật nói.

“Cô tử vong, là sai lầm của bốn hệ thống, ban đầu bốn hệ thống nhìn trúng chính là hàng xóm cách vách của cô, ai biết cô đột nhiên bệnh tim tái phát, kết quả bốn hệ thống đem sai linh hồn cô đến đây rồi.”

Tô Mê đáy mắt u quang chột lóe, sau đó âm thanh lạnh lùng nói.

“Cho nên, ta làm sao mới có thể trọng sinh?”

“Tạm thời không có cách nào, số liệu ban đầu, đều là vì đạt theo yêu cầu hàng xóm của cô, biện pháp duy nhất, khi tích phân của cô đạt tới 100, dùng tích phân đổi lấy hệ thống trọng sinh, lại kiểm tích phân đổi lấy cơ hội trọng sinh.”

Tô Mê ra vẻ không vui, xùy xùy.

“Cho nên, sai lầm của ngươi, cần ta hoàn thành nhiệm vụ, kiếm lấy tích phân tới tu bổ?”

“Không phải. .... Anh anh anh, người ta biết sai rồi, cô tha thứ cho người ta đi, lại nói cô không phải cũng bởi vì nhìn quá nhiều ngược văn, cuối cùng đem chính mình ngược đến phát bệnh mà chết sao, hiện giờ có một lần cơ hội trọng sinh, cô không phải nên cao hứng sao?”

“Ngươi còn nói lý?”

Tô Mê hừ lạnh, trên mặt lãnh đạm, nội tâm lại là cao hứng.

Hệ thống 059 mím môi, chần chờ chớp mắt một cái mới nói.

“Cùng lắm thì bỏn hệ thống ở sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ, thêm vào cho cô một chút tích phân, như vậy hài lòng chưa.”

Nói xong, trộm nhìn sắc mặt Tô Mê.

Tô Mê nghĩ nghĩ, cuối cùng ra vẻ miễn cưỡng gật gật đầu.

“Tiếp tục, tiến vào nhiệm vụ thứ hai đi.”

Hệ thống 059 vui vẻ ra mặt.

“Tốt, ký chủ thật là tốt, bỏn hệ thống cảm thấy mình yêu cô mất rồi, bỏn hệ thống hiện tại liền truyền tổng nhiệm vụ tiếp theo cho cô.”

.....

“Đinh —— truyền tổng thành công.”

Trong đầu vang lên âm thanh máy móc lạnh băng, đồng thời ký ức nguyên chủ bắt đầu truyền đến.

~~~~~

Câu cửa miệng người ta thường nói, phòng cháy phòng trộm phòng tiểu tam.

Đầu năm nay, nữ nhân nói đến tình yêu, chẳng những đề phòng bạn thân cùng phòng, còn muốn phải đề phòng tiểu thụ có xu hướng giới tính không bình thường, nếu không cẩn thận, bạn trai chẳng những cầm cho người một cái sừng, mà còn là sừng khác giới nữa, đến lúc đó, người muốn khóc cũng khóc không được.

Mà bỏn nữ chủ vẫn đam mỹ vườn trường Tô Mê này, không biết sao xui xẻo gặp được, chính là loại tình huống này.

Nữ chủ Tô Mê cùng nam chủ Mộ Dung Sâm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã hai đứa trẻ vô tư, cho dù là tiểu học, trung học hay là cao trung, đều được phân đến chung một lớp.

Mộ Dung Sâm tính tình lãnh đạm, đối với những cô gái theo đuổi bên người, nhìn như không thấy, chỉ duy nhất sừng ái đối với một mình Tô Mê.

Theo lý thuyết, nam có tình, nữ có ý, lại thích nhau, hẳn là giai ngẫu thiên thành, trở thành một đôi cực kỳ hạnh phúc, nhưng Tô Mê tính tình dịu dàng, tương đối bảo thủ, ngày thường chỉ hôn hôn cái miệng, kéo kéo cái tay, không cho Mộ Dung Sâm vượt Lôi Trì một bước..

Là một nam nhân bình thường, Mộ Dung Sâm cũng có sinh lý dục vọng cực kì bình thường, Tô Mê cực kì khuyết thiếu cảm giác an toàn, nên không đồng ý hành vi vượt rào trước khi kết hôn.

Mộ Dung Sâm bất đắc dĩ, chỉ phải đính hôn trước, ước định hai người vừa tốt nghiệp đại học liền đăng kí kết hôn.

Nhưng mà lúc tiến vào vườn trường đại học năm thứ nhất, Mộ Dung Sâm ở một lần bị trúng thuốc, cưỡng bách bạn cùng phòng Lâm Cẩm Dư, do đó triển khai cốt truyện vườn trường đam mỹ chuyện xưa.

Mộ Dung Sâm sau khi thanh tỉnh, nhìn thấy bên người là diện mạo âm nhu của Lâm Cẩm Dư, phản ứng đầu tiên là hỗn loạn cùng cực kỳ chán ghét và phản cảm.

Nhưng nói cho cùng là hắn cưỡng bách người khác, đành phải tìm mọi cách bồi thường với Lâm Cẩm Dư.

Nhưng Lâm Cẩm Dư lại cười nói, cả hai đều do nhu cầu mà thôi, hắn cũng không để ý.

Mà kể tiếp, Mộ Dung Sâm cho dù biết xu hướng giới tính của mình bình thường, nhưng do Lâm Cẩm Dư thường hay trêu chọc, cùng với việc thường hay làm điệu làm bộ của hắn, nên xxoo, phóng túng rất nhiều lần.

Một bên là thanh mai trúc mã ôn nhu hiểu ý, một bên là nam dụ thụ thân thể phù hợp, Mộ Dung Sâm yêu Tô Mê, nhưng lại đồng thời không cự tuyệt được Lâm Cẩm Dư dẫn dụ.

Hai bên đều không muốn buông tay, hẳn biết rõ Tô Mê yêu hắn, nhất định sẽ không phát hiện và hoài nghi, cho nên Mộ Dung Sâm cuối cùng phóng túng dục vọng, cùng Lâm Cẩm Dư càng chơi đến không kiêng nể gì.

Cho đến một lần, ở trong yến hội nào đó, Tô Mê hơi say nên vào nhầm WC nam, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng xxoo không chịu được, lúc này mới phát hiện quan hệ của hai người.

Tô Mê chịu đả kích lớn, thương tâm muốn chết rồi đi, còn hảo tâm giúp bọn họ đóng cửa lại.

Nhưng đêm đó, dưới sự xúi giục của cò, lại cùng nam nhân thần bí xảy ra quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (2)

Edt: TBB

Ngày hôm sau tỉnh lại, nam nhân thần bí đã sớm không thấy, Tô Mê hoảng loạn mặc quần áo mở cửa phòng ra, đồng thời lúc đó cửa phòng đối diện cũng đột nhiên mở ra.

Là Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư!

Tô Mê trong nháy mắt lại lần nữa nhìn thấy bọn họ, là kinh hoàng, là chán ghét, là căm hận, thậm chí còn có một tia khoái cảm sau khi trả thù.

Hắn không sạch sẽ!

Cô cũng không sạch sẽ!

Mà Mộ Dung Sâm, nhìn thấy trên cổ Tô Mê có dấu vết rõ ràng, còn có hơi thở là lướt sau hoan ái trong phòng chưa được khử trùng xông vào mặt, hoàn toàn đánh mất lý trí, đem Lâm Cẩm Dư đuổi ra khỏi phòng, cưỡng bách Tô Mê!

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhân mà mình âu yếm, lần đầu tiên cho nam nhân khác, Mộ Dung Sâm tức khắc hận ý mọc thành cụm.

Xong việc liền đem Tô Mê mang về biệt thự cầm tù, ngày ngày đêm đêm bạch bạch bạch, các loại ngôn ngữ nhục mạ, ngược cả thể xác và tinh thần.

Thẳng đến khi Tô Mê mang thai, Mộ Dung Sâm tìm người rút ra lông tơ thai nhi, tiến hành xét nghiệm ADN, là con của hắn, sau đó hai người kết hôn.

Nhưng mà Tô Mê, vẫn là chết ở phòng sinh.

Lâm Cẩm Dư mua được một tiểu hộ sĩ, đem video hắn cùng Mộ Dung Sâm xxoo, đưa cho cô xem, kết quả quá mức kích động, xuất huyết nhiều chết ở trong phòng sinh, chỉ để lại một thai nhi dị dạng.

Khi Mộ Dung Sâm biết được chân tướng, tìm mấy hắc nhân bạo cú Lâm Cẩm Dư.

Cuối cùng, biết được bởi vì làm xét nghiệm ADN mà làm con hắn bị dị dạng, nên hắn cô độc sống hết quãng đời còn lại.

.....

“Đinh —— tiếp thu ký ức nguyên chủ thành công.”

"Tâm nguyện nữ chủ: Cùng người trong lòng, hạnh phúc mỹ mãn ở bên nhau."

Tô Mê mở choàng mắt, ánh sáng tối tăm trong hành lang dài của khách sạn, lọt vào trong tầm mắt của cô.

Ngay sau đó, âm thanh bạch bạch bạch ái muội nào đó, truyền vào tai cô.

Thực hiển nhiên, nhân vật chính trong phòng kia, chính là Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư.

Nhưng mà tâm nguyện của nữ chủ, là cái quỷ gì?

Đời trước bị ngược thành cái bộ dáng kia, đời này còn muốn cùng Mộ Dung Sâm ở bên nhau!

Tô Mê xoa xoa ấn đường, cảm thấy có chút đau đầu, trước mắt là Mộ Dung Sâm sau khi trúng thuốc, lần đầu tiên cùng Lâm Cẩm Dư phát sinh quan hệ.

Hệ thống này, không biết sao xui xẻo làm cô đến ngay thời điểm xấu hổ như vậy, thật sự cũng là say!

Tô Mê quay đầu lại nhìn cửa phòng 302 đóng chặt, nhưng mày, suy tư một cái, sau đó xoay người rời đi.

< Ký chủ, cô muốn đi đâu, chạy đến ngăn cản bọn họ đi chứ! >

Trong đầu truyền đến âm thanh nóng của hệ thống 059, Tô Mê bước chân tạm dừng một chút, sau đó một lần nữa bước đi, vào thang máy, đi vào đại sảnh khách sạn.

Cô mới phát hiện, khách sạn này, là khách sạn tình thú.

Chỉ số thông minh của Mộ Dung Sâm, thật đúng là ha hả, vậy mà đi tin vào lời nói của Lâm Cẩm Dư, cho rằng giữa bọn họ thật là ngoài ý muốn.

Nhưng trước đó, Tô Mê muốn chứng minh một việc.

Vì thế đi đến trước quầy, nhìn nam tiếp tân tướng mạo thanh tú, cần môi nói.

“Đại ca ca, chào anh, tôi có chuyện cầu anh hỗ trợ, anh có thể giúp tôi không?”

Nam tiếp tân lễ phép cười nói.

“Không biết tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Cái người ở phòng 302 Lâm Cẩm Dư là bạn trai tôi, hai ngày trước tôi với anh ấy cãi nhau, hôm nay nghe bằng hữu của anh ấy nói, anh ấy mang theo nữ nhân khác tới đây thuê phòng, cho nên muốn hỏi anh một chút, trong phòng đó có ai đăng ký, có phải thật sự có nữ nhân khác hay không?”

Nam tiếp tân có chút do dự, nói cho cùng tin tức của khách hàng, không thể tùy tiện nói cho người khác.

Tô Mê đáng thương hề hề nói.

“Đại ca ca, tôi chỉ muốn biết, bên trong rốt cuộc có nữ nhân khác hay không mà thôi. ....”

Nam tiếp tân thấy bộ dáng Tô Mê đáng thương, mềm lòng, ngón tay ấn con chuột vài cái, sau đó cười nói.

“Đăng kí phòng là hai nam nhân.”

Tô Mê lập tức vui vẻ ra mặt, khuôn mặt nhỏ thanh nhả dịu dàng, nhiều thêm vài phần kinh diễm, làm nam tiếp tân nhìn đến sững sờ.

Chỉ nghe thấy cô mượn cơ hội hỏi..

“Vậy hẳn đặt phòng khi nào a?”

“Giữa trưa hôm nay.”

Nam tiếp tân theo bản năng nói ra, sau đó mới phát hiện mình lỡ miệng.

“Đại ca ca yên tâm, tôi sẽ không nói ra ngoài, chúng ta ngoéo tay.”

Tô Mê cười tủm tỉm vươn ngón út, bộ dáng rất là đáng yêu.

Nam tiếp tân vươn tay, sau đó cười nói.

“Có muốn tôi mang cô lên đó tìm bạn trai cô hay?”

Tô Mê lắc đầu.

“Không cần, nếu đều là nam nhân, tôi đây yên tâm rồi, cảm ơn đại ca ca, tôi đi trước.”

Đi ra khách sạn, Tô Mê lên taxi, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Trong nguyên văn, Mộ Dung Sâm là chàng vạng 6 giờ tối thời điểm cùng bạn học đi KTV, bị một học tỷ hạ được, nhưng Lâm Cẩm Dư lại ở giữa trưa đặt phòng, rõ ràng là sớm có âm mưu.

Tô Mê nhớ tới trước kia mỗi khi hẹn hò, Mộ Dung Sâm ngẫu nhiên sẽ mang theo Lâm Cẩm Dư, nhưng hành vi cử chỉ của hắn, chưa bao giờ biểu hiện ra một tia tình cảm ái mộ đặc thù nào đối với Mộ Dung Sâm.

Hừ, quả nhiên là một gia hỏa thâm tàng bất lộ!

< Ký chủ, cô tại sao vừa rồi không để ý tới bản hệ thống, vì cái gì không ngăn cản bọn họ? >

Trong đầu lại lần nữa vang lên âm thanh của hệ thống 059, Tô Mê mắt nhìn tài xế, ở trong lòng đối thoại với hệ thống.

“Người trong lòng Tô Mê, không nhất định phải là Mộ Dung Sâm, ta bảo đảm sẽ hoàn thành nguyện vọng của nguyên chủ, người yên tâm.”

< Nhưng mà..... >

“Không có nhưng mà, mặc dù ta không phải nữ chủ Tô Mê của thế giới này, nhưng ta nghĩ, nếu cô ấy có lựa chọn, không nhất định sẽ cùng một người song tính tuyến ái ở bên nhau đâu, chỉ cần cuối cùng làm cô ấy cùng người trong lòng hạnh phúc bên nhau, nhiệm vụ liền hoàn thành, nếu người có dị nghị, vậy thì đổi thành người lại đây hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ không có bất kì dị nghị gì.”

Hệ thống 059 câm nín một trận, lần đầu tiên nhìn thấy loại ký chủ này.

“Nếu không có dị nghị gì, mời người ở thời điểm ta yêu cầu hãy xuất hiện, OK?”

< Biết rồi >

.....

Tô Mê ở nửa đường mua vài thứ, trở lại Tô gia, liền đem mình nhốt trong phòng.

Cho đến sáng sớm hôm sau, di động truyền đến một đợt tiếng chuông dễ nghe, Tô Mê nhìn đến là Mộ Dung Sâm gọi tới, không nói hai lời, trực tiếp cắt đứt, tắt máy.

Không quá một lúc, cửa phòng bị gõ gõ.

“Mê Mê, ăn bữa sáng này con.”

Là âm thanh Tô mẫu.

Tô Mê có ý dè dặt giọng nói, ngữ khí trầm thấp lại khàn khàn.

“Mẹ, con không muốn ăn, mọi người ăn đi”

Tô mẫu lo lắng hỏi.

“Mê Mê, xảy ra chuyện gì sao? Vừa rồi A Sâm gọi điện thoại tới, nói con không tiếp điện thoại của nó.”

“Con không có việc gì, chỉ là có chút đau đầu, ngủ một giấc thì tốt rồi, mẹ, người giúp con hướng trường học xin nghỉ một hôm.”

Tô Mê lười nhác ghé vào trên giường, một bên chơi trò chơi, một bên mang theo âm thanh khóc nức nở nói..

“Mê Mê, nếu là A Sâm khi dễ con, con liền nói cho mẹ biết, mẹ nhất định sẽ thay con giáo huấn nó.”

Tô mẫu biết tính tình của nữ nhi nhà mình, chỉ cần có chuyện không vui, liền sẽ nhốt mình trong phòng ngủ một giấc, ai khuyên đều không có tác dụng, nhưng đến ngày hôm sau thì tốt rồi, cho nên lưu lại một câu, liền rời đi.

.....

Lại nói đến bên kia, Mộ Dung Sâm vừa tỉnh dậy, liền cảm thấy đầu đau như kim đâm.

Cùng lúc đó, nơi nào đó bởi vì một trận co chặt, truyền đến cảm giác vừa đau đớn vừa sung sướng khó nhịn.

~~~~~

Không rành mấy cái vấn đề về H lăm =))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (3)

Edt: TBB

~~~~~

Nơi nào đó buổi sáng tương đối sinh động, là một nam nhân có hiện tượng sinh lí bình thường, lại một trận co chặt truyền đến, Mộ Dung Sâm theo bản năng giật giật, dị thường ám áp, làm Mộ Dung Sâm sáng khoái khó có thể tự kiềm chế.

“Mê Mê.....”

Theo bản năng kêu ra tên Tô Mê, nháy mắt kia, người dưới thân, thân hình đột nhiên căng chặt lên.

Mộ Dung Sâm nhìn không được găm nhẹ một tiếng, động tác càng lúc càng nhanh.

Tới cuối cùng, tiếng rên nhẹ của người dưới thân vang lên, Mộ Dung Sâm bị kinh hách, đột nhiên mở mắt.

“???”

Mộ Dung Sâm đầu tiên là nhìn nhìn, trước mắt là đầu vai gầy rộng lớn, theo sau đem tầm mắt chuyển qua, đôi tay nắm lấy eo nhỏ, tiếp theo lại là cái mộng nhiễm một ít dịch màu trắng đục .....

Trong nháy mắt, con người màu đen gắt gao co rút lại, cả người Mộ Dung Sâm giống như bị một đạo tia chớp hung hăng bổ trúng, trên khuôn mặt tuần tú vô cùng khiếp sợ!

Hắn là người trưởng thành bình thường, đương nhiên hắn biết trước mắt đã xảy ra cái gì.

Nhưng hắn vẫn không thể tin được, một màn trước mắt là sự thật, càng không thể tin được, hắn vậy mà đã phản bội Tô Mê!

Mộ Dung Sâm nhắm mắt, lại mở mắt.

Cảnh tượng trước mắt, chẳng những không có biến mất, một khuôn mặt ôn nhu quen thuộc, còn không hề báo động trước mà xuất hiện ở trước mắt mình.

Mộ Dung Sâm trong mắt đều là chán ghét.

“Lâm Cẩm Dư! Cậu làm sao lại ở chỗ này?!”

Lâm Cẩm Dư thần sắc đạm nhiên, mặt mày ôn nhu, nhiễm dày một tầng sắc thái tình dục.

Hắn rũ mắt nhìn ra phía sau, ra vẻ không có việc gì rút tay ra, đỡ sau eo, đi vào phòng tắm.

Không thể tránh khỏi, theo bước đi của hắn, chất dịch màu trắng đục chói mắt, chảy ròng xuống.

Con người đen thẫm của Mộ Dung Sâm lại hung hăng co rút.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên của mình, vậy mà đi cho một nam nhân, hơn nữa còn là bạn thân kiêm bạn cùng phòng của mình!

Phòng tắm truyền đến âm thanh nước chảy, Mộ Dung Sâm cúi đầu nhìn dịch thể đỏ trắng đan xen, đột nhiên cảm thấy một trận buồn nôn.

Hắn chạy xuống giường, ôm thùng rác liền nôn thốc nôn tháo. *(Ta cũng cảm thấy muốn nôn:())*

“Nôn...!”

Cách một tấm cửa kính nửa trong suốt của phòng tắm, Lâm Cẩm Dư nhìn một màn kia, so với nơi hậu thân đau như xé rách, tâm, đột nhiên co rút đau đớn, đau không kiềm chế được.

Mộ Dung Sâm nôn xong, trong lòng tràn đầy cảm giác kinh hoàng cùng áy náy.

Hắn thật sự xin lỗi Tô Mê, hắn phản bội cô, phản bội tình yêu của bọn họ, nếu Tô Mê biết, nhất định sẽ không tha thứ cho hắn!

Mộ Dung Sâm nhắc mi, rút khăn giấy, lau chùi sơ một chút, liền vội vàng mặc quần áo vào.

Cùng lúc đó, cửa phòng tắm mở ra, Lâm Cẩm Dư quần khăn tắm đi ra.

Nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Sâm toàn là chán ghét, Lâm Cẩm Dư ngữ khí nhàn nhạt nhượng mảy nói.

"Hình như là cậu cưỡng bách tôi."

Hắn vừa nói như vậy, từng màn tối hôm qua, lần lượt xuất hiện ở trong đầu, Mộ Dung Sâm lập tức lạnh mặt, lấy ra một tờ chi phiếu, ký tên cho hắn.

“Tôi hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tôi không muốn có người thứ ba biết, con số cậu tùy tiện điền vào.”

Lâm Cẩm Dư lặng lẽ nhìn hắn, không chút để ý bĩu môi.

“Cậu đã nói là ngoài ý muốn, tôi làm sao sẽ nói ra ngoài chứ, cho dù thật là cậu cưỡng bách tôi, tôi cũng sẽ không nói cho người khác, nói cho cùng

chúng ta là bạn tốt, không phải sao?”.

Ngay từ đầu Mộ Dung Sâm muốn dùng tiền tài tổng cổ hủ, không khỏi nhũ mảy, trong lòng đột nhiên có chút băn khoăn đối với Lâm Cẩm Dur.

Nghĩ đến hình như đúng là như vậy, là hủ cường bách Lâm Cẩm Dur, hiện giờ lại dùng tiền tổng cổ cậu ta, mình xác thật có chút quá phận.

“Chỉ cần cậu không nói, chúng ta vẫn là anh em tốt.”

Mộ Dung Sâm đứng dậy, nhìn về phía Lâm Cẩm Dur.

“Tôi còn có việc, đi trước.”

Nói rồi, cất bước đi ra ngoài.

Ra cửa, Mộ Dung Sâm mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Hon nửa tiếng nữa, chính là thời gian mỗi ngày hủ đón Tô Mê đi học.

Mà lúc này hủ, một thân dấu vết khó coi, chột dạ còn không kịp, căn bản không dám trực tiếp đối mặt với Tô Mê.

Mộ Dung Sâm lấy di động ra, gọi cho Tô Mê.

Ai ngờ, điện thoại vang lên vài tiếng, bị đối phương cắt đứt.

Trong lòng hủ có chút bất an, lại lần nữa gọi lại cho Tô Mê.

Giọng nói nhắc nhở đối phương đã khóa máy!

Mộ Dung Sâm chột dạ không ngừng, vài cái ý tưởng hiện lên, nhưng đều bị hủ rất nhanh phản bác.

Tô Mê không có khả năng biết chuyện hủ cùng Lâm Cẩm Dur, tuyệt đối không có khả năng!

Vì thế, hủ gọi tới máy bàn của phòng khách Tô gia, là Tô mẫu tiếp điện thoại.

“Bác gái, Mê Mê đang ở trên lầu hay sao ạ, vừa rồi con gọi điện thoại, cô ấy không nhận.”

Mộ Dung Sâm lễ phép hỏi.

Tô mẫu nhìn nhìn thời gian.

“Hủ là đang trên lầu, bác lên lầu xem xem, muốn Mê Mê tiếp điện thoại không?”

Mộ Dung Sâm vẫn có chút chột dạ, nghĩ nghĩ, vẫn là thôi đi, vì thế nói...

“Cái kia, bác gái, hôm nay con có chút việc, không thể đón Mê Mê đi học, người thay con nói với cô ấy một tiếng.”

“Được.”

Mộ Dung Sâm treo điện thoại, lại gọi tới trường học xin nghỉ.

Hủ không dám về nhà, vội vàng lên xe, đi vào khách sạn của tập đoàn Mộ Dung, tắm rửa toàn thân vô số lần, cuối cùng còn sử dụng cồn tiêu độc, tiêu độc nơi nào đó.

.....

Hôm sau.

Tô Mê ngủ đủ một ngày một đêm, sáng sớm liền đánh răng rửa mặt, thay giáo phục trường cao đẳng quý tộc.

Áo somi màu trắng phối với váy, tóc dài đen nhánh, đuôi tóc hơi cong, khuôn mặt không lớn không nhỏ cỡ trứng ngỗng*, mắt hạnh linh động sáng ngời, cả người tản ra hơi thở tràn đầy thanh xuân.

Cv để vậy đó các nàng =))

Loại hơi thở thanh xuân tươi đẹp này, làm thừa nữ hai mươi sáu tuổi Tô Mê, chưa bao giờ trải qua..

Nói cho cùng ở niên đại của cô, giáo phục đều là loại giáo phục vận động màu lam trắng.

Cô không thường xuyên mặc váy ngắn, thiết tình không quen lắm, loại ăn mặc tương đối mát mẻ này, cảm thấy phía dưới thật mát mẻ, không an toàn.

Tô Mê tự mặc vào thêm một cái quần cho an toàn, cầm lấy cặp sách, xuống lầu dùng bữa sáng, thần sắc như thường lên tiếng gọi Tô mẫu Tô phụ, đi ra phòng khách Tô gia.

Lúc này, một đạo thân ảnh soái khí cao gầy đã đi tới, ôm chặt Tô Mê.

“Mê Mê, sớm.....”

Lời còn chưa dứt, Tô Mê đột nhiên quay đầu đi, né tránh người tới hôn môi...

“Do.”

Mộ Dung Sâm giật mình tại chỗ, đẩy mắt hiện lên một tia kinh hoàng.

Rõ ràng bắt giữ được thần sắc chột dạ của Mộ Dung Sâm, Tô Mê bất động thanh sắc câu môi, giờ tay lau đi một ít sữa bò dính ở khóe miệng hắn.

“Nhìn anh kia, ăn vụng đến dấu vết cũng không lau khô nữa.”

Tô Mê ý vị thâm trường nói một câu, sau đó cong lên mắt hạnh, nhìn hắn thật sâu..

Bỗng dưng đối diện với đôi mắt hạnh sạch sẽ đang cười của Tô Mê, đáy lòng Mộ Dung Sâm càng thêm chột dạ, vội vàng dời đi đề tài...

“Cái kia, thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh đi thôi, đỡ phải đến muộn.”

Tô Mê nhàn nhạt gật đầu, tùy hắn cùng lên xe.

Mười lăm phút sau, Mộ Dung Sâm nắm tay Tô Mê, mới vừa tiến cửa trường học, một giọng nam tinh khiết dễ nghe từ phía sau hai người vang lên.

“A Sâm, Mê Mê, buổi sáng tốt lành.”

Hai người bước chân đồng thời dừng lại.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, Mộ Dung Sâm nắm chặt tay Tô Mê, đi nhanh về phía trước.

Tô Mê nghiêng mặt, nhìn sắc mặt Mộ Dung Sâm âm trầm ẩn ẩn một tia chán ghét, đột nhiên dừng lại bước chân, xoay người sáng lạn cười, nhìn về phía người đang đi tới.

“Cầm Dư, buổi sáng tốt lành.”

~~~~~

thứ lỗi tại hạ dốt đặc về H, kiểm truyện H đọc sáng giờ để lấy kinh nghiệm mà dịch cho chính xác 1 chút, quá ư một môi:v

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (4)

Edt: TBB

Tô Mê đối diện với diện mạo nhu nhược mỹ lệ của Lâm Cầm Dư, ý cười nơi khóe miệng hơi gia tăng một chút, mắt hạnh tròn tròn hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị.

“Mê Mê.....” Mộ Dung Sâm cau mày, lời kéo tay Tô Mê.

Tô Mê vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía hắn, giống như nhớ tới cái gì, chu cái miệng nhỏ, hờn dỗi nói...

“A Sâm~ người ta chỉ là kêu Cầm Dư một tiếng mà thôi, dấm này anh cũng ăn, thật là một bình dấm to.”

Gương mặt trắng nõn đơn thuần, vài phần xấu hổ, vài phần ản tình, còn có vài phần nghịch ngợm đáng yêu, cùng thẹn thùng vui sướng, Tô Mê đem biểu tình đang lăm vào tình yêu cùng bạn trai làm nũng trách giận, suy diễn gãi đúng chỗ ngứa.

Mộ Dung Sâm hôm qua mới vừa khai trai, nhìn thấy Tô Mê thần sắc tức giận yêu kiều, bụng dưới tức khắc bậc một ngọn lửa.

Hầu kết khó nhìn lẫn lộn, Mộ Dung Sâm điều chỉnh giọng nói..

“Mau đi học, nhanh vào phòng học thôi.”

“A Sâm, anh không phải là đang thẹn thùng chứ?”

Tô Mê cười nhạo ra tiếng, nhón mũi chân ở trên mặt Mộ Dung Sâm hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước.

“Nhưng em thích xem bộ dáng A Sâm ghen vì em nha.”

Mộ Dung Sâm vuốt vuốt cái mũi nhỏ của cô.

“Thật là nghịch ngợm.”

Lâm Cẩm Dư nhìn một màn chơi mắt trước mặt, đôi mắt bỗng chốc tối sầm lại, tâm, đau tột đỉnh.

Ngay sau đó, cứng đờ câu môi cười khê, đem túi trong tay đưa cho Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, đây là đồ ngày hôm qua cậu để quên ở chỗ tôi, tôi đã rửa sạch sẽ.”

Mộ Dung Sâm vừa nghe, trên khuôn mặt tuấn tú lập tức nổi lên thần sắc hung ác nham hiểm cùng chán ghét.

“Thứ gì vậy?”

Tô Mê thấy Mộ Dung Sâm không nhận, tự mình vươn tay nhận.

Mộ Dung Sâm thấy vậy, trong lòng cả kinh, trước khi Tô Mê nắm được túi, đột nhiên tiến nhanh lên một bước, đem túi đoạt lại đây.

Thấy hắn có phản ứng lớn như vậy, Tô Mê nao nao.

Nghĩ vậy, hắn nhất định biết trong túi là thứ gì.

Nhưng mà cô vẫn muốn nhìn bộ dáng hắn kinh hoàng.

Tô Mê một bên đột nhiên ôm eo Mộ Dung Sâm, một tay kia thò qua cái túi giấy, cố ý nhưong mày hỏi...

“Bên trong cuối cùng là thứ gì, còn dấu điểm không cho em xem, chẳng lẽ là đồ không thể để cho người khác xem?”

Mộ Dung Sâm biến sắc, mắt tự nhiên nói

"Làm gì có chuyện không thể để người khác xem, em đừng nói bừa."

Tô Mê nhân cơ hội chạm được túi giấy, muốn đem đoạt qua tay, Mộ Dung Sâm đúng lúc phát hiện, đột nhiên kéo vào trong ngực mình...

“Xé kéo!”

Túi giấy màu đen bị xé thành hai nửa, quần sịp nam màu trắng, rơi trên mặt đất.

Tô Mê đàn độn mở to hai mắt, ánh mắt tìm tòi, dao động giữa hai nam nhân Mộ Dung Sâm và Lâm Cẩm Dư.

Con người màu đen, đột nhiên co chặt, đẩy mất Mộ Dung Sâm lập lòe kinh hoàng, cực kì chột dạ.

“A Sâm, anh làm sao có thể như vậy?”

Tô Mê nhú mày.

Mộ Dung Sâm lập tức luống cuống, gắt gao kéo tay Tô Mê, vội vàng nói..

“Mê Mê, em nghe anh giải thích.....”

“Anh làm sao có thể để Cẩm Dư giật quần sịp.....cho anh, cho dù hai người là anh em tốt, cũng không thể như vậy nha?!”

Tô Mê đột nhiên đỏ mặt, đánh gãy lời hắn.

“Không phải A Sâm bảo anh giật, chỉ là thời điểm anh giật quần áo, thuận tiện giặt sạch giúp hắn mà thôi.” Lâm Cẩm Dư hảo tâm giải thích nói.

Tô Mê nhìn nhìn hai người, lại nhìn quần sịp trên mặt đất, trừng Mộ Dung Sâm..

“Còn thất thần, là quần sịp của anh đó, nhanh nhặt lên đi. ”

Nội tâm Mộ Dung Sâm là cự tuyệt, nói cho cùng quần sịp này, là do Lâm Cẩm Dư giặt.

Hắn thật sự không muốn ở trước mặt Tô Mê, cùng Lâm Cẩm Dư có dính dáng một chút quan hệ nào.

Nhưng trước mắt, Tô Mê bảo hắn nhặt lên, Mộ Dung Sâm đành phải cau mày nói.

“Rót trên mặt đất thì đã bẩn rồi, anh không cần.”

“VẬY anh cũng phải nhặt lên, không thể vứt loạn được.”

Tô Mê nhìn học sinh bốn phía đi ngang qua, cắn môi nói.....

“Em vào phòng học trước, anh nhặt lên nhanh đi, đỡ phải bị người ta nhìn thấy.”

Dứt lời, Tô Mê vội vàng cất bước rời đi.

Thẳng đến khi thân ảnh cô đi xa, hoàn toàn rời khỏi tầm mắt, Mộ Dung Sâm mới quay đầu, mặt mày hung ác nham hiểm nhìn về phía Lâm Cẩm Dư...

“Cậu có ý gì?”

“A Sâm, tôi chỉ là thấy đồ của cậu làm rơi, nên giúp cậu nhặt lên giặt sạch sẽ, vật về nguyên chủ mà thôi, nếu chuyện này làm cậu không vui, vậy tôi cũng không còn cách nào.”

Sắc mặt Lâm Cẩm Dư cũng có chút không tốt..

Mộ Dung Sâm nhấc mi, trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng không quay đầu lại đuổi theo Tô Mê.

Lâm Cẩm Dư sâu thẳm cười, sắc mặt lại trắng thêm một chút..

Cúi đầu nhìn quần sịp màu trắng trên mặt đất, cong lưng, tay không nhặt lên, bỏ vào trong túi.

.....

WC nữ trong trường, Tô Mê lấy khăn ướt, ở trước gương, dùng sức xoa xoa môi..

Thẳng đến khi môi hơi sưng đỏ, cô mới dừng tay.

Sửa sang lại đầu tóc, từ đồ trang điểm trong túi, lấy son dưỡng môi thoa lên, cẩn thận đánh giá một phen, mang cặp sách, đi ra WC nữ.

Trên mặt đất sạch sẽ, mang theo vệt nước ẩm ướt, Tô Mê không cẩn thận trượt chân, mắt thấy phải ngã trên mặt đất.

Lúc này, một bàn tay to nóng rực, nhanh chóng ôm eo nhỏ của cô, muốn đem cô đỡ lên, ai ngờ, dưới chân người nọ cũng trượt theo, thế là hai người song song ngã xuống đất.

“A!”

Suốt mặt Tô Mê nhìn thấy mặt đất, gất gao nhắm mắt lại, chuẩn bị dùng má trái chấm đất.

Người nọ lại ở thời khắc mấu chốt, thân hình đột nhiên động một chút, đem Tô Mê ôm kín mít vào trong ngực, “Phanh” một tiếng, trước khi ngã trên mặt đất, có được một cái đệm thịt.

"Aa.....!"

Tô Mê trừng lớn hai mắt, không chớp mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc.

Thẳng đến khi từ dưới môi truyền đến một sự mềm mại ướt át, cùng với trong khoang miệng nhận nhặt hơi thở thuốc lá, nháy mắt làm cô giật mình tại chỗ!

Nhưng ngay sau đó, Tô Mê phản ứng lại, lập tức thần sắc hoảng hốt từ trên người hắn bỏ dấy, cầm lấy cặp sách nhanh chóng rời đi.

“A, bạn nữ đồng học này, ân nhân cứu mạng còn ngã trên mặt đất đây này, cô đây là thấy chết mà không cứu sao?”

Một đạo âm thanh nam nhân ôn nhuận trầm thấp mang ý cười từ phía sau Tô Mê vang lên.

Cô tức khắc dùng chân, ảo não lại xấu hổ nhắm mắt, xoay người, đem hân từ trên mặt đất nâng dậy.

“Xin lỗi, cái kia tôi.....”

“Vị đào nha.”

Cổ Lương Nghiên mặt mày ngả ngón, nghiêng ngẫm nhìn môi Tô Mê.

Mới đầu, Tô Mê căn bản không kịp phản ứng lại, chờ sau khi cô buông cánh tay hân ra, cánh môi lại lần nữa bị nam nhân mút một chút, cô lại ngây ngẩn cả người..

“A, thật ngọt.”

Tô Mê ngược mắt nhìn thấy giữa hai cánh môi gợi cảm, một cái đầu lưỡi màu đỏ tươi, chậm rãi vươn ra, như chưa đã thềm liếm liếm môi mỏng, tự đáy lòng mà phát biểu đánh giá sau khi nhắm nháp.

Trong nháy mắt, khuôn mặt trắng thuần sạch sẽ, đột nhiên hiện lên hai mảnh màu hồng.

Tô Mê cắn chặt môi, trừng nam nhân trước mắt...

“Anh có tin tôi đi nói với lão sư là anh tránh ở trong WC hút thuốc hay không!”

Cổ Lương Nghiên một tay ôm lấy eo cô, một tay kia bóp nửa đầu điều thuốc, hút một ngụm thật mạnh.

Sau đó, đem mẫu thuốc lá vút trên mặt đất, dùng chân dẫm dẫm, trước mặt Tô Mê, tùy ý lại bĩ khí, thổi ra một vòng khói.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (5)

Edt: Mít

~~~~~

Vòng khói xanh trắng, mang theo hơi thở cực nóng, giữa môi mỏng của nam nhân từ từ bay ra, dừng ở trên gương mặt dịu dàng động lòng người.

Tô Mê đột nhiên nhú chặt mày, nhấp môi, né né ra, nhưng vẫn không tránh được bị sặc.

“Khụ khụ.....!”

Tô Mê đột nhiên ho dữ dội, then quá thành giận, muốn mắng hân vài câu, nam nhân đột nhiên tà bĩ cong môi, lần thứ hai cúi đầu xuống..

“Anh ——!”

Tô Mê hoảng sợ, vội vàng giơ tay chống lấy ngực hân.

“Đồ lưu manh, anh muốn làm cái gì, tránh ra nhanh lên!”

Bộ dáng thiếu nữ tức muốn học máu, hình như lấy lòng được Cổ Lương Nghiên.

Hân trầm thấp cười, một phen bắt được đôi tay ở trước ngực mình.

“Đây là học muội em không đúng rồi, tôi cứu em, đến một câu cảm ơn cũng không nói, còn thấy chết mà không cứu, còn mắng tôi, sinh viên năm nhất như các em, đều đối đãi với học trưởng của mình như thế này?”

Tô Mê xấu hổ và giận dữ trừng mắt với hân, bị hân nhìn lại rồi còn bị hân xoa xoa bàn tay, làm cô càng thêm tức giận đến đỏ mắt.

“Học trưởng, mời anh buông tôi ra!”

Cổ Lương Nghiên mắt diếc tai ngơ, chỉ cảm thấy bàn tay bị mình nắm trong lòng bàn tay mềm mại như không xương, nhỏ như vậy, mềm như vậy, xúc

cảm lại quá tốt, làm sao nỡ buông tay.

“Học trưởng, mời anh tự trọng, anh còn không buông ra, tôi liền la lên.”

“Kêu đi, kêu khan cả cổ cũng sẽ không có ai đến đây.”

“.....!”

Nguyên chủ hình như từ trước tới nay chưa từng cùng Mộ Dung Sâm nam tính gần gũi thân mật như vậy, cho nên biểu hiện vừa rồi ảnh hưởng đến Tô Mê.

Lúc này, Tô Mê cất lực chiếm cứ tư tưởng của nguyên chủ, chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

“Tôi đếm đến ba, còn không buông ra, anh cũng đừng hối hận.”

Cố Lương Nghiên hơi nhướn mày, không ai bì nổi nói.

“Cái chữ hối hận này, chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi.”

Tiếng nói vừa dứt, thiếu nữ nhu nhược trước mặt cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt nhanh chóng cong chân, nhắm ngay vị trí yếu điểm của Cố Lương Nghiên.

Thời điểm hấn cong eo thống khổ, Tô Mê đột nhiên trở tay tránh khỏi trời buộc của hấn, sau đó kéo lên một cánh tay của hấn, dùng sức một chút quăng hấn qua vai, trực tiếp đem hấn hung hăng quăng ngã xuống đất!

Tô Mê vỗ vỗ tay, sửa sang lại giáo phục trên người, từ trên cao nhìn xuống liếc hấn một cái.

“Thiếu niên, hôm nay coi như cho ngươi một cái giáo huấn, về sau thấy chị đây, trốn xa một chút, hiểu chưa?”

Nói xong, trợn mắt nhìn hấn một cái, mang cặp sách nghênh ngang rời đi.

“Màu trắng ren, còn là hai tầng.”

Âm thanh trêu ghẹo lại lần nữa từ phía sau Tô Mê truyền đến.

Lần này, Tô Mê chỉ là thấp giọng nói “biến thái chết tiệt”, dùng sức kéo kéo váy xuống, xoay người biến mất ở hành lang.

Cố Lương Nghiên chặt vật nằm trên mặt đất, một tay xoa xoa bộ vị đang ần ần đau, bỗng nhiên cười lên.

“Thật là có ý tứ.” (thực là thú vị đó:v)

.....

Rất nhanh chương trình học buổi sáng đã kết thúc.

Tô Mê đang thu dọn sách vở, Mộ Dung Sâm từ phía sau ôm eo cô.

“Mê Mê, đi học làm sao lại không để ý tới anh?”

Tô Mê nghe hấn nói tràn đầy ủy khuất, không còn gì để nói trợn trắng mắt.

Hai người bọn họ vốn dĩ chính là ngồi cạnh nhau, vậy mà còn nhiều lần truyền tờ giấy cho cô, thật không hiểu, vậy rốt cuộc là có ý gì?

Đối với Tô Mê mà nói, đi học chính là đi học, cho dù trước kia thành tích học tập của cô không dám nhắc tới, nhưng lớp học có kỷ luật, cô vẫn sẽ tuân thủ.

Hiển nhiên, hai mươi sáu năm không có kinh nghiệm yêu đương nữ hấn từ Tô Mê cũng không thích loại phương thức yêu đương này.

Mặc dù hệ thống cái gì cũng không có nói với cô, nhưng Tô Mê cảm thấy, tại trước mặt nam chủ tiểu thuyết này, cô không thể tùy ý OOC, nếu không xuất hiện lệch lạc nào đó trong cốt truyện, đến lúc đó không hoàn thành nhiệm vụ, cô liền over.

Vì thế cúi đầu, thẹn thùng đẩy tay hấn ra.

“Ghét quá đi, mau buông người ta ra, một hồi các bạn học nhìn thấy bây giờ.”

Nam nhân liền không thể chịu nổi nữ nhân làm nũng, đặc biệt là nữ nhân mà mình yêu.

“Mê Mê.....” ánh mắt Mộ Dung Sâm sáng quắc, nhìn khuôn mặt trắng nõn đơn thuần của Tô Mê, nhịn không được cúi đầu, muốn hôn.

Tô Mê hình như có chút cau mày, vừa định đẩy hắn ra, lúc này Lâm Cẩm Dư đã đi tới.

“A Sâm, Mê Mê, có muốn cùng đi nhà ăn ăn cơm hay không?”

“Ách, được a.” Tô Mê đỏ mặt, đẩy Mộ Dung Sâm một chút.....

“Nhanh lên, người ta rất là đói bụng, muốn đi ăn cơm.”

“Được, anh mang em đi, con mèo ham ăn.”

Mộ Dung Sâm nhanh chóng ở trên mặt cô hôn một cái, ôm Tô Mê, đi ra khỏi phòng học.

Thời điểm đi ngang qua Lâm Cẩm Dư, Mộ Dung Sâm hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, không hề có ý phản ứng.

Nhưng Tô Mê lại dừng bước chân, kéo cánh tay Lâm Cẩm Dư.

“A Sâm, còn có Cẩm Dư nữa.”

“Mê Mê, không bằng chúng ta đi nhà hàng Nhật Bản, hoặc cơm Tây?”

Mộ Dung Sâm ý tứ rất rõ ràng, không muốn đi chung với Lâm Cẩm Dư.

Tô Mê làm sao nghe không hiểu chứ?

“Được thôi.”

Tô Mê dịu dàng cười, nhìn về phía Lâm Cẩm Dư.

“Cẩm Dư, chúng ta cùng đi ăn?”

Hắn giật giật khóe miệng, vừa định mở miệng, Mộ Dung Sâm đột nhiên lãnh lệ rống lên một tiếng.

“Không được!”

Đôi mắt Lâm Cẩm Dư bỗng chốc tối sầm lại, khuôn mặt tuấn tú âm nhu, che dấu không được sự bi thương cùng cô đơn.

Hắn miễn cưỡng cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không được, Mê Mê, em cùng A Sâm đi đi, anh đi nhà ăn cơm.”

Nói xong, hắn cúi đầu, một mình lẻ loi rời khỏi phòng học.

Tô Mê cau mày, nhìn về phía Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, anh làm sao có thể đối với Cẩm Dư như vậy, anh ấy không phải anh em tốt của anh sao, bạn tốt sao, cho dù anh ấy làm chuyện gì, làm anh không cao hứng, nhưng em tin, Cẩm Dư thiện lương như vậy, nhất định không phải cố ý, anh cần gì phải giận chó đánh mèo chứ?”

Khi Tô Mê vừa nói như vậy, Mộ Dung Sâm mới bắt đầu xem lại hành vi của mình.

Đúng vậy, là hắn cường bách Lâm Cẩm Dư, hắn lại vì sợ bị Tô Mê nhìn ra cái gì, cố ý xa cách Cẩm Dư, nhằm vào cậu ấy, trong lòng cậu ấy nhất định không dễ chịu.

Nói cho cùng, Lâm Cẩm Dư thoát nhìn cũng không phải là nam nhân có xu hướng giới tính không bình thường.

Như vậy, khi Lâm Cẩm Dư phát hiện mình bị anh em tốt ngủ qua, chẳng những không tức giận, ngược lại vì tình hữu nghị của bọn họ, quả quyết bảo đảm sẽ không nói ra ngoài.

Mà hắn còn quá phận giận chó đánh mèo với cậu ấy như vậy, Mộ Dung Sâm nghĩ nghĩ, xác thật là hắn không đúng.

“Mê Mê, em đừng nóng giận, là anh sai, anh đây liền đi theo xin lỗi Cẩm Dư.” Mộ Dung Sâm mặt đầy nghiêm túc.

Tô Mê vừa lòng cười

“Được, em ở quán cay Tứ Xuyên gần trường học chờ hai người, gọi thêm nhiều món Cẩm Dư thích ăn một chút, anh nhất định phải đem anh ấy thành công mang lại đây.”

Mộ Dung Sâm gật gật đầu, chạy ra ngoài.

Tô Mê lập tức thu lại nụ cười, lấy khăn ướt, xoa xoa bên mặt bị Mộ Dung Sâm hôn qua, cầm ba lô, bước đi trầm ổn ra khỏi trường học.

Nhưng mà tới quán món cay Tứ Xuyên, Tô Mê còn chưa có vào cửa, vậy mà đụng phải tên biến thái lúc sáng chiếm tiện nghi của cô!

"Nha, học muội, chúng ta thật đúng là có duyên, lại gặp mặt rồi."

Cố Lương Nghiên lúc đầu cùng một đám anh em muốn đi nhà hàng Nhật, kết quả đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn thay đổi khẩu vị, vì thế liền tới quán món cay Tứ Xuyên này.

Nhưng hán làm sao cũng không nghĩ đến, vừa đến cửa, thế nhưng sẽ gặp được con mèo nhỏ hoang dã này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (6)

Edt: Mít

Cố Lương Nghiên duỗi tay dài ra, thân mật ôm đầu vai Tô Mê.

Mặt mày ngả ngón nhìn cô.

"Tiểu học muội, em có phải yêu thầm tôi hay không, theo dõi tôi, hửm?"

Giọng nói hơi khàn cùng hơi thở nóng rực của nam nhân, phả vào bên tai mẫn cảm của Tô Mê, làm cô mất tự nhiên rụt rụt cổ, lại đổi lấy nụ cười trầm thấp của nam nhân.

Ngay sau đó, vành tai mềm mại, bị hán cắn một cái, tiếng cười càng thêm không kiêng nể gì....

"Tiểu học muội, mẫn cảm như vậy?"

Tô Mê vô cùng phản cảm với loại hành động sắc tình này, cau mày lạnh giọng mắng.

"Buông ra."

Đây lại không phải truyện người lớn, hán đến một nhân vật nam hai cũng không phải, chỉ là một người qua đường giáp cũng dám luôn trêu ghẹo cô, thật là gan to mà.

Cố Lương Nghiên thấy khuôn mặt của cô lúc đầu dịu dàng, đột nhiên lạnh lẽo lên.

Hứng thú dạt dào nhướn mày, nhưng thật ra vẫn nghe lời buông cô ra, còn nhân tiện ở trên khuôn mặt nhỏ mềm mại của cô sờ soạng một cái.

"Chắc, khuôn mặt nhỏ thật mịn."

Tô Mê thu nắm tay thành quyền, lập tức lạnh mặt.

Vừa định buông lời hung ác, dư quang khóe mắt đột nhiên nhìn thấy thân ảnh Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư, Tô Mê nhấp nhấp môi, bỗng nhiên cười nói xin lỗi.

"Học trưởng, lần trước là em sai, em xin lỗi, mong anh đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, tha thứ cho em."

Cố Lương Nghiên thấy cô đổi sắc mặt nhanh như vậy, hơi giật mình.

Lần thứ hai cong khóe môi, một đôi bàn tay to thuộc về nam nhân, thân mật ôm đầu vai thiếu nữ, ở cạnh môi cô hôn một chút.

"Mê Mê, làm sao còn chưa đi vào?"

Cố Lương Nghiên lập tức cau mày, mắt không chớp nhìn tay nam nhân kia, nhìn thế nào cảm thấy chướng mắt.

Nhưng càng chú ý hơn là trên khuôn mặt đơn thuần trắng nõn của thiếu nữ lộ ra tia thẹn thùng cùng cái má lúm đồng tiền.

Tô Mê dịu ngoan dựa vào trong ngực Mộ Dung Sâm, dịu dàng cười nói.

"A Sâm, đây là học trường của chúng ta, sáng nay em xem chút là té ngã, may mắn được học trường đỡ lấy, bằng không người ta thế nào cũng sẽ bị ngã tới hũy dung."

Mộ Dung Sâm đầu tiên là lo lắng, cẩn thận đánh giá Tô Mê một lượt.

Xác định không có té ngã bị thương, lúc này mới gặt gao ôm lấy Tô Mê, mỉm cười nhìn về phía Cố Lương Nghiên....

"Cố học trưởng, cảm ơn."

"A Sâm biết học trường sao?" Tô Mê chớp chớp mắt hỏi..

"Cố học trưởng là chủ tịch Hội Học Sinh, và còn là hội trưởng của hiệp hội bóng rổ cùng bơi lội."

Mộ Dung Sâm cẩn thận giải thích cho cô.

Tô Mê gật gật đầu, "À" một tiếng.

Nhưng trong lòng, vẫn đối với vị Cố học trưởng trẻ trâu này, cực kỳ khinh bỉ.

Nói cho cùng, hội trưởng Hội Học Sinh động bất động liền chơi lưu manh, vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì.

Cố Lương Nghiên thật sâu liếc mắt nhìn Tô Mê một cái, môi mỏng khẽ nhếch, ý cười hơi liếm.

Rồi sau đó ngả ngón giờ mi, cười nhạo một tiếng, sờ soạn một điếu thuốc, ngậm trong miệng, lại sờ sờ túi tiền, sau đó câu môi nói: "Có lửa hay không?"

"Chúng ta không hút thuốc lá."

Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư đều không hút thuốc lá, tự nhiên không có lửa.

Tô Mê nhớ ba lô mình có hộp que diêm, nhưng mặc dù cô có, cũng sẽ không cho hắn.

Vì thế, Cố Lương Nghiên cứ như vậy đứng ở trước mặt ba người, ánh mắt không chút nào che dấu mà nhìn chăm chăm Tô Mê.

"Tiểu học muội, còn em, có lửa không?"

Tô Mê thấy bộ dáng hắn nếu không có lửa liền không đi, cười tủm tỉm lắc đầu...

"Học trưởng, em cũng không hút thuốc lá."

"Không hút thuốc lá, là không có lửa sao, tiểu học muội, em có mang theo đúng không, nhưng không muốn cho học trưởng mượn dùng đúng không?"

Cố Lương Nghiên cũng không biết mình bị làm sao nữa, tuy rằng tiểu nha đầu này đối với mình cười sáng lạn, nhưng đáy lòng hắn lại có một loại bức bối khó có thể miêu tả được đang kịch liệt phát ra, chính là muốn làm khó cô.

Tô Mê hiển nhiên không biết suy nghĩ của Cố Lương Nghiên, chỉ nghĩ thời gian mình đặt ở trên APP ẩm thực đã tới rồi.

Vì thế ra về đột nhiên nhớ tới cái gì, từ cặp sách lấy ra một hộp que diêm, đưa cho Cố Lương Nghiên.

"Thật là ngại quá, Cố học trưởng, em mới nhớ ra mình có mang theo que diêm."

Cố Lương Nghiên rũ mắt liếc nhìn hộp que diêm trong tay nhỏ của cô, lại cười nhạo một tiếng.

"Nếu biết mình không đúng, thì nên thể hiện thành ý một chút đúng không?"

Tô Mê có lệ cười nói: "Cố học trưởng, muốn thành ý như thế nào?"

Muốn em ấy!

Khi Cố Lương Nghiên nghe câu hỏi của Tô Mê, ý nghĩ đầu tiên trong trong lòng chính là muốn cô.

Chờ đến khi ý nghĩ vừa ra, Cố Lương Nghiên thiếu chút nữa bị chính mình làm cho khiếp sợ!

Hắn không phải luôn chán ghét nữ nhân sao, làm sao đột nhiên sinh ra loại ý nghĩ này?

Trong con người đen nhánh, hiện lên một tia thần sắc hơi hoảng, Cổ Lương Nghiên chớp chớp mắt, giơ tay vẫy vẫy với Tô Mê.

"Lại đây, châm lửa cho tôi."

Cái này, chẳng những Tô Mê nhủ mảy, đến Mộ Dung Sâm cũng ần ần tức giận.

"Cố học trưởng, Mê Mê là bạn gái của tôi, cũng là vị hôn thê của tôi, nếu cô ấy có chỗ nào không đúng, anh cứ tìm tôi, đừng làm khó dễ một cô gái?"

Hắn không phải tên ngốc.

Vừa rồi nhìn từ xa, liền nhìn thấy Cổ Lương Nghiên chặn Tô Mê ở cửa.

Đây là gây khó dễ, Mộ Dung Sâm kết luận, Cổ Lương Nghiên này không phải cảm thấy hứng thú với Tô Mê, mà là cố ý nhắm vào cô ấy..

Thấy Mộ Dung Sâm biểu lộ thân phận, trong lòng Cổ Lương Nghiên như một đóm lửa nhỏ, nháy mắt bùng cháy lên.

Nhưng mặt ngoài, hắn vẫn cong cong môi, mỉm cười nhìn Tô Mê.

"Châm hay không châm?"

Mộ Dung Sâm cuối cùng vẫn nhìn không được, lạnh mặt, tiến lên một bước.

"Cố học trưởng, mọi việc đều có giới hạn, nếu anh đã từng cứu Mê Mê, tôi thay cô ấy cảm tạ anh, anh muốn cái gì tôi sẽ tận lực thỏa mãn anh, nhưng đừng quá phận!"

"Muốn cái gì, đều sẽ thỏa mãn tôi?"

"A." Cổ Lương Nghiên trầm thấp cười, nhẹ nhàng mảy, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tô Mê.

"Nếu tôi muốn cô ấy, cậu cũng sẽ thỏa mãn tôi?"

Mộ Dung Sâm lạnh lùng nheo mắt, buông Tô Mê ra, đồng thời một quyền hướng bên mặt Cổ Lương Nghiên mà qua.

Loại chuyện đánh nhau này, Tô Mê thích nhìn nhất.

Nhưng hiển nhiên, lúc này không phải thời cơ xem náo nhiệt, vì thế cô nhanh tiến lên ôm lấy Mộ Dung Sâm nắm tay hắn, lấy nhu thắng cương, hai tay dùng lực một chút đem nắm tay của Mộ Dung Sâm ngăn lại.

Nhưng bên ngoài lại biểu hiện ra vẻ mệt mỏi, thậm chí còn cố ý lao đảo vài bước.

Tô Mê mặt đầy lo lắng nhìn Mộ Dung Sâm, vội vàng ngăn cản nói.

"A Sâm, Cố học trưởng chỉ là đùa một chút mà thôi, anh đừng động thủ."

"Vui đùa? Em xem anh ta như vậy, nơi nào giống nói giỡn?!"

Bạn gái của mình, bị người khác trắng trợn tảo bạo mà nói muốn, khẩu khí này, Mộ Dung Sâm cho dù như thế nào cũng nuốt không xuống!

Hắn thoáng sử dụng lực, đem Tô Mê kéo ra, muốn giao Lâm Cẩm Dư ở phía sau vẫn luôn trầm mặt.

Trái lại Cổ Lương Nghiên ở phía trước, đột nhiên vươn tay, một tay đem Tô Mê kéo đến trong ngực mình, ôm chặt lấy.

Đừng nói Mộ Dung Sâm, đến Lâm Cẩm Dư cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ một chút.

Nhưng sau đó trong lòng nảy lên ý vị, rất không giống nhau. Mộ Dung Sâm phẫn nộ, tảo bạo. Nhưng mà Lâm Cẩm Dư, lại chỉ có vui sướng khi người gặp họa, cùng với tâm tính xem kịch vui.

"Anh buông Mê Mê ra!" Mộ Dung Sâm khản trương, gất gao trừng mắt Cổ Lương Nghiên.

Người sau còn câu môi cười, sau đó liền chế trụ cái ót của thiếu nữ trong ngực, cúi đầu, thật sâu hôn lên.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (7)

Edt: Mít

Trong nháy mắt nam nhân hôn lên môi, Tô Mê nghĩ, món cay Tứ Xuyên này xem ra là ăn không được rồi.

Nói cho cùng không có nữ nhân nào sau khi bị cưỡng hôn, còn có tâm tư ăn uống thỏa thích.

“Cố Lương Nghiên!”

Mộ Dung Sâm nhìn thấy nữ nhân mình yêu thương bị người khác cưỡng hôn, hốc mắt muốn nứt ra trừng mắt nhìn Cố Lương Nghiên, nhanh chóng giơ tay ra quyền, hung hăng nhắm vào gương mặt kia mà đánh qua.

Ai ngờ ngay sau đó, quyền phong sắc bén bị một bàn tay to, gắt gao chụp lại, không động đậy được một chút nào.

Mộ Dung Sâm khản trương, vừa định đánh ra một nắm tay khác, tay của Cố Lương Nghiên bỗng chốc chuyển động, đồng thời nhanh chóng ra chân, tàn nhẫn đá ngay cẳng chân hắn, lập tức khiến cho một bên đầu gối của Mộ Dung Sâm khụy trên mặt đất.

“Cầm Dur, còn không mau tới hỗ trợ!”

Mộ Dung Sâm rống giận một tiếng, thu lại một bàn tay, đỡ lấy cánh tay trật khớp của mình.

Thật là đáng chết, vậy mà đánh không lại hắn!

Lâm Cầm Dur lúc này mới phản ứng lại, mới vừa kéo thân hình gầy yếu tiến lên một bước, Cố Lương Nghiên một cái liếc mắt khinh miệt, trực tiếp đem hắn đóng đinh tại chỗ.

Mộ Dung Sâm thấy vậy, trong lòng lửa giận càng sâu...

“Lâm Cầm Dur, cậu ngây ngốc làm cái gì?”

“A Sâm, tôi đánh không lại hắn.” Lâm Cầm Dur nhọc nhọc đáp một tiếng, làm Mộ Dung Sâm tức giận đến đau gan.

Lúc này, bốn phía truyền đến từng tiếng chụp ảnh “Răng rắc”, cùng với ánh đèn led lập loè chói mắt, một màn cực kỳ xuất sắc, cứ như vậy bị người qua đường ghi lại, lập tức chia sẻ cho bạn bè trên Weibo.

Cố nam thần lấy một địch hai ôm được mỹ nhân về nhà

Cố nam thần hôn môi tư thế mới#

Cố nam thần em phải sinh khi con cho anh

Cư dân mạng đang sôi nổi chia sẻ, bình luận, bàn tán, không đến một giờ, liền đứng đầu Weibo.

Nam nữ chính cùng nhân vật phụ trong video, cùng ngày toàn bộ hướng trường học xin nghỉ.

Mà lúc này, ghé lô nào đó trong quán món cay Tứ Xuyên.

Tần Gia cùng Vu Mộ nhìn Cố Lương Nghiên bị dùi điện phòng thân giật đến ngất xỉu, lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ của Tô Mê đang liều mạng ăn món cay Tứ Xuyên, hoàn toàn không rõ đây là tình huống gì.

Ai tới nói cho hắn biết hắn chỉ rời đi một lát, vì sao Cố Lương Nghiên luôn cảm dục sẽ hóa thân thành sói, đi cưỡng hôn học muội lớp dưới chứ, còn đã thương bạn trai người ta, bị người ta dùng dùi điện phòng thân làm ngất xỉu. ....

Cố Lương Nghiên từ khi nào trở nên đói khát như vậy?

Lại nhìn đến Tô Mê.

“Mê Mê, đừng ăn, quá cay, sẽ ảnh hưởng đến dạ dày.”

Mộ Dung Sâm một bên liều mạng uống nước giải cay, một bên khuyên giải an ủi.

Tô Mê nhìn người bên cạnh bị cay đến cái miệng thành hai miếng lập xường, nước mắt nam nhân cũng phải chảy ra, trong lòng vụng trộm cười, mặt ngoài lại sắc mặt trầm tĩnh nói.

“Các anh có thể không cần bồi em, em tự mình ăn.”

Nói xong, cô ăn một ngụm đồ cay, lại nhìn về phía Lâm Cẩm Dư: “Cẩm Dư, anh không cần ăn.”

“Anh không sao.”

Lâm Cẩm Dư lắc đầu, thật ra chỉ có chính hắn biết, dạ dày hắn luôn không tốt, dạ dày hiện tại đã bắt đầu đau âm ỉ, nếu lại ăn nữa, hắn có khả năng sẽ nhập viện.

Nhưng hắn không để bụng, chỉ cần có thể làm cho A Sâm để ý hắn nhiều thêm một chút, hắn thế nào cũng không sao cả.

Tô Mê thấy sắc mặt Lâm Cẩm Dư rất khó xem, bất động thanh sắc cong cong môi, tiếp tục ăn.

Không quá một lúc, Tô Mê thấy Lâm Cẩm Dư sắp chịu đựng không nổi, liền hồng mắt hít hít cái mũi, che lại dạ dày đang ần ần đau, nhìn về phía Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, em không ăn nữa, coi như là bị chó cắn một cái là được!”

Mộ Dung Sâm sẵn sàng đưa cho Tô Mê một ly trà, ôm cô, hôn cái trán của cô một cái.

“Mê Mê, đều là anh sai, là anh vô dụng, anh bảo đảm, nhất định sẽ không có lần sau.”

Hắn nhìn Cố Lương Nghiên đang nằm trên sofa, mặt mày âm lãnh muốn vắt ra nước.

Hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Tô Mê dịu ngoan dựa vào ngực hắn, nhỏ giọng nói.

“A Sâm, em tin tưởng anh.”

Lâm Cẩm Dư nhìn thấy một màn chói mắt trước mặt, cuối cùng chịu không nổi, trực tiếp bò ở trên bàn, cay đến ngất xỉu.

Trên mặt Tô Mê mang theo lo lắng, vội vàng nói với Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, anh mau mang Cẩm Dư đi bệnh viện, anh ấy ngất rồi.”

“Nhưng còn em. ....” Mộ Dung Sâm không yên tâm cô ở một mình.

“Yên tâm đi, em sẽ không có việc gì, anh mang Cẩm Dư đi bệnh viện trước đi, em về trường giải thích, một lát nữa về nhà.” Tô Mê đánh gãy lời hắn.

Mộ Dung Sâm vẫn không yên tâm, hắn nhìn Cố Lương Nghiên còn chưa tỉnh lại, nhú nhú mày.

Tần Gia biết Mộ Dung Sâm, thấy hắn nhìn qua, vội vàng thay bạn tốt của mình bảo đảm.

“Học đệ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ xem kĩ Lương Nghiên, sẽ không để hắn khi dễ học muội, anh lấy nhân cách bảo đảm.”

Mộ Dung Sâm trầm ngâm một lát, nhìn sắc mặt trắng bệch chảy ra mồ hôi lạnh của Lâm Cẩm Dư, cuối cùng vẫn là đem hắn đưa tới bệnh viện.

~~~~~

Sau khi nữ bác sĩ trung niên đi ra, xụ mặt nói với hắn.

“Miệng vết thương của người bệnh bị xé rách dẫn tới xuất huyết, viêm nhiễm dẫn đến cảm nhiễm, đã phát sốt hai ngày, vì sao ngày hôm qua không đưa tới bệnh viện?”

Mộ Dung Sâm vừa nghe, hậu tri hậu giác phản ứng lại, sắc mặt lập tức trở nên rất khó xem.

Hắn trúng thuốc, nhất định là không thể nào bạn tâm cảm nhận của Lâm Cẩm Dư, thô lỗ là điều hiển nhiên.

Hơn nữa lúc ấy hắn quá hoảng loạn, hận không thể chạy nhanh khỏi đó, làm sao sẽ nghĩ đến việc Lâm Cẩm Dư sẽ bị cảm nhiễm.

Bác sĩ trung niên thấy sắc mặt Mộ Dung Sâm xấu hổ, vì thế nhẹ nhàng nói.

“Chàng trai trẻ, cậu cũng đừng trách tôi nói nhiều, nếu làm, thì phải đối với người ta ôn nhu một chút, phải có đảm đương, làm tốt biện pháp an toàn, nếu không. ....”

Bác sĩ còn chưa nói xong, Mộ Dung Sâm vội ngắt lời nói.....

“Tôi đã biết, bác sĩ, cậu ấy như thế nào rồi, có cần nằm viện hay không?”

“Tốt nhất nằm viện quan sát một chút, người bệnh còn đang phát sốt, hai ngày này chú ý cho người bệnh ăn chút đồ ăn thanh đạm, kỵ cay độc.”

“Được, bác sĩ, tôi hiểu rồi, phiền bà.”

Đột nhiên nhớ tới Lâm Cẩm Dư là vì cay mới ngắt xiu, Mộ Dung Sâm lại một trận tâm tình phức tạp.

Chờ làm tốt thủ tục nhập viện, Mộ Dung Sâm lấy di động, gọi cho Tô Mê.

Điện thoại vang lên một hồi mới được bắt máy.

“Uy, A Sâm, Cẩm Dư không sao chứ?”

Mộ Dung Sâm nhìn Lâm Cẩm Dư hôn mê.

“Hắn không sao, nhưng đang phát sốt, Mê Mê, em về đến nhà an toàn chưa?”

Tô Mê như rồng như hổ, cố ý nói.

“Em còn ở bên ngoài, đột nhiên muốn đi dạo phố, yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho mình, Cẩm Dư bởi vì em mới ngắt xiu, A Sâm, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho Cẩm Dư.”

Mộ Dung Sâm lại chột dạ, lại áy náy, cuối cùng đáp “Được”, liền treo điện thoại.

Bên kia, Tô Mê rời đi quán món cay Tứ Xuyên, liền đi vào một cái tiệm hẻm lạnh, mua vài thứ.

Mới ra khỏi cửa, đi đến chỗ ngoặt trong ngõ nhỏ, liền thấy một đám lưu manh côn đồ, đi về hướng mình.

Tô Mê sắc mặt trầm tĩnh mang cặp sách, muốn từ bên cạnh đi qua.

Một thanh niên nhuộm tóc vàng trong đó, đột nhiên nghiêng người chặn cô lại...

“Em gái, đang muốn đi đâu đấy, có cần ca ca đưa em về hay không?”

Tô Mê bất động thanh sắc quét mắt nhìn hẻm không người, từ từ cười nhìn hắn.

“Đại ca, nhà tôi ở Hải Lan Uyển, anh xác định muốn đưa tôi về nhà?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (8)

Edt: Mít

~~~~~

Tên côn đồ do dự.

Người có thể ở trong Hải Lan Uyển, không phú thì quý, đó đều là người không thể trêu vào.

Tô Mê thấy bộ dáng hắn co đầu rút cổ, lần thứ hai cười nói.

“Ba tôi là Tô Thiên Lăng, tôi nghĩ đại ca ca nhất định là biết ba tôi rồi, có muốn cùng tôi về nhà lên tiếng chào hỏi với ông ấy hay không?”

Tô phụ Tô Thiên Lăng, cùng ba của Mộ Dung Sâm là Mộ Dung Tuấn Dật đều là nhân vật vang dội ở An thị.

Tên côn đồ vừa nghe lập tức xua tay lắc đầu, kéo theo bọn gia hỏa chạy đi.

“Không, không cần, tôi với ba cô không thân, mẹ tôi kêu tôi về nhà ăn cơm, tôi đi trước.”

Tô Mê lắc đầu xùy ra tiếng.

Không thể không nói, ở thời điểm nào đó, danh tiếng của ba mẹ vẫn rất hữu dụng.

Ai ngờ, thời điểm vừa muốn đi ra đầu ngõ, đám côn đồ kia lại hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trở lại.

“Tiểu muội muội, ba mẹ tôi cũng rất thân thiện, đại ca ca mang cô về nhà tôi làm khách.”

Tô Mê mắt lạnh nhìn thân ảnh ở đầu ngõ chọt lóe qua, sau đó liền lớn tiếng hô lên.

“Cứu mạng, cứu mạng.....!”

Lời còn chưa dứt, ngõ nhỏ lúc đầu không người đột nhiên xuất hiện vài vị bác gái lớn tuổi cầm cây chổi lông gà chạy ra, đánh mấy tên côn đồ một trận.

Mất Tô Mê nhìn chằm chằm đầu ngõ, sau đó, liền thấy Cố Lương Nghiên từ bên cạnh đầu ngõ bước ra.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa đối diện với ánh mắt nhìn thấu tất cả của Tô Mê, Cố Lương Nghiên lập tức đóng đinh tại chỗ.

“.....!”

Tần Gia cùng Vu Mộ ở đầu ngõ trở mắt nhìn Cố Lương Nghiên, một trận khó hiểu.

Không phải đã nói tốt, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, đứng tại chỗ chơi soái là có ý gì?

Thời điểm bọn họ nhin không được thăm dò, Tô Mê lập tức xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Chào hai vị học trưởng.”

Tần Gia chớp chớp mắt, liếc mắt với Vu Mộ một cái, xấu hổ cười nói.

“Chào học muội, cái kia Lương Nghiên, chúng tôi còn có việc, đi trước đây.”

Nói xong, không đợi Cố Lương Nghiên trả lời đã chạy mất không còn bóng dáng.

Cố Lương Nghiên rửa thềm một tiếng, nhìn Tô Mê trước mắt nhất thời không biết nói cái gì cho tốt.

Lúc này, một đám bác gái lớn tuổi đánh mấy tên côn đồ tè ra quần, cuối cùng có lòng tốt nhắc nhở Tô Mê một câu.

“Cô bé à, về sau phải cẩn thận một chút, cái đám côn đồ này thích nhất trêu ghẹo nữ sinh.”

Tô Mê quay đầu lại, gật đầu cảm ơn với một đám bác gái.

“Cảm ơn các bác, sau này cháu sẽ chú ý.”

“Không cần cảm tạ.”

Một vị bác gái lớn tuổi tươi cười thuần phác nói, sau đó cầm chổi lông gà từng người trở về nhà.

Tô Mê xoay người nhìn về phía Cố Lương Nghiên đang trầm mặt không nói gì, nhướn mày cười nói.

“Thủ đoạn không tồi nhỉ, ừm, các cô gái xác thật đều gục ngã trước kiểu này.”

Cố Lương Nghiên cau mày, làm sao cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên theo đuổi con gái liền xuất sư bất lợi.

Đối diện với khuôn mặt trào phúng châm chọc của Tô Mê, Cố Lương Nghiên nghĩ đến các chiêu theo đuổi con gái trên phim điện ảnh, tiến lên một bước đem cô bao vây ở trên vách tường đầu ngõ. (*khụ..kabe don*)

“Chia tay hửn, làm bạn gái của tôi, hửm?”

Tô Mê làm sao cũng không nghĩ tới, hửn sẽ đột nhiên thổ lộ với cô như vậy.

Hơn nữa thái độ còn cường ngạnh như vậy!

Tô Mê nhìn về phía nam nhân có chút chòu mong lại có chút khản trương, đột nhiên cong mắt cười.

“Vi sao tôi phải chọn anh, là vì anh đẹp trai, kinh nghiệm duyệt phụ nữ phong phú, hay là anh có quyền có tiền lại có thể? Cho tôi cái lý do.”

Cố Lương Nghiên lập tức nhăn mi, mặt đầy nghiêm túc nói.

“Hắn không phải chồng tương lai của em, em cùng hắn ở bên nhau, sẽ không có kết quả tốt, còn có, tôi cũng không cho rằng em sẽ thích nam nhân có kinh nghiệm duyệt nữ nhân phong phú, tuy rằng tôi chưa từng có nữ nhân, nhưng theo như lời em nói, tôi đẹp trai, chỉ số thông minh lại cao, lực lĩnh ngộ cũng không tồi, sau này cần luyện tập thêm, nhất định sẽ thỏa mãn nhu cầu của em, còn về thân phận địa vị. ....”

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp.

“Tôi hiện tại chỉ là một học sinh, rất xứng đôi với em, đương nhiên, nếu luận về môn đăng hộ đối, tôi là con trai của Cố Thượng tướng, hẳn sẽ làm Tô bá phụ cùng Tô bá mẫu vừa lòng.”

Tô Mê bị Cố Lương Nghiên nói, có chút chấn động.

Nhưng mà, cô hình như tìm được một người yêu lí tưởng cho Tô Mê, chỉ là không biết Cố Lương Nghiên có nhân phẩm như thế nào?

“Tôi là vị hôn thê của A Sâm, đã là nữ nhân của A Sâm, anh xác định không ngại nam nhân đầu tiên của tôi không phải là anh sao?”

Trong tiểu thuyết nữ chủ, 99%, đều là mặc kệ nam chủ nam phụ có cận bã hay không, trước đó từng có bao nhiêu nữ nhân, nếu phát hiện nữ nhân mình để ý không còn trong trắng, cơ hồ là không có phản ứng nào khác ngoài sử dụng ngôn ngữ châm chọc thậm chí nhục mạ.

Cho nên cô muốn biết, Cố Lương Nghiên khi biết kết quả này, có còn muốn cô nữa hay không?

Quả nhiên, Tô Mê nói xong những lời này, sắc mặt Cố Lương Nghiên lập tức trở nên rất khó coi.

Tô Mê âm thầm mỉa mai. Loại nam nhân cận bã lại không sạch sẽ đều sẽ để ý loại chuyện này, huống chi Cố Lương Nghiên vẫn còn chưa khai trai, hiển nhiên tuyệt đối để ý!

Cố Lương Nghiên đầu tiên là giật mình, sau đó chưa xót cười nhạo.

“Nếu tôi nói không thêm để ý, là giả, nụ hôn đầu tiên của tôi đều cho em, nhưng thân thể em lại cho nam nhân khác. ....”

Nói xong, hắn đem tay ấn ở trên ngực Tô Mê, tươi cười có chút chua xót.

“Vây tâm của em, còn ở đây sao, có thể để lại cho tôi sao, nếu có thể, tôi không ngại.”

Tìm Tô Mê đột nhiên nhảy lờ một nhịp.

Nhưng ngay sau đó, trên ngực trái thông qua lòng bàn tay nóng rực truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, lập tức khiến cho cô đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Bóp ——”. (ăn bóp là đúng rồi a êi..)

Tô Mê hung hăng ném một cái tát lên mặt Cố Lương Nghiên.

“Đề tiện vô sỉ lưu manh!”

Đánh xong, Tô Mê xoay người muốn rời đi.

Cố Lương Nghiên vội vàng phản ứng lại, cánh tay dài khấn trương túm lấy eo nhỏ của cô, đem Tô Mê ôm vào trong ngực.

“Tôi không phải cố ý, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên tôi thích một cô gái, tôi không có kinh nghiệm, đành phải tự do phát huy.”

Tô Mê dùng sức giãy giụa một chút, giãy giụa không được, chỉ phải cắn răng nói.

“Phát huy thì phát huy, anh sờ tôi ôm tôi làm cái gì, buông ra!”

“Không buông, trừ khi em đáp ứng làm bạn gái tôi.” Cố Lương Nghiên vui đầu, ở bên tai cô thấp giọng nói.

Mẫn cảm rụt rụt cổ, Tô Mê nhú mày nói.

“Nếu một cái chớp mắt liền vứt bỏ vị hôn phu thanh mai trúc mã mười mấy năm, lựa chọn cùng anh một người xa lạ vừa mới quen biết không đến hai giờ, loại nữ nhân này anh dám muốn?”

“Muốn, có lẽ em không tin nhất kiến chung tình, nhưng tôi bảo đảm, sau này tôi nhất định sẽ cùng em lâu ngày sinh tình.”

Cố Lương Nghiên vô cùng âm u, trong lời nói tiện thể nhấn nhủ.

Giọng nói nam nhân trầm thấp từ tính, làm trong lòng Tô Mê giật mình một cái.

Không thể không nói, không có mấy nữ nhân không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, Tô Mê cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng cô nói: “Chỉ cho anh thời gian ba ngày theo đuổi tôi, nếu tôi đối với anh có cảm giác, tôi đây sẽ cùng Mộ Dung Sâm giải trừ hôn ước, cùng anh ở bên nhau.”

“Được, lấy hôn làm khế ước.”

“Anh.....”

Lời nói chưa dứt, đôi tay Cố Lương Nghiên xoay mặt Tô Mê qua, hôn say đắm.

Nhưng mà lúc này Tô Mê hoàn toàn không nghĩ tới, bởi vì một câu này, những ngày bọn họ ở bên nhau, ba ngày thì hai đầu cô đã bị Cố Lương Nghiên cường thế hạ gục, cộng thêm ăn sạch sẽ bạch bạch bạch.

~~~~~

Cát công ngồi edit mấy tiếng đồng hồ, chỉ lờ tay 1s xóa mất 1c, khóc một dòng sông mà:

=((((

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (9)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê sờ đi đồng ý cho Cố Lương Nghiên ba ngày, là biết trong ba ngày này, Mộ Dung Sâm sẽ bởi vì áy náy, vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Lâm Cẩm Dư.

Thật ra trong nguyên văn, Lâm Cẩm Dư chỉ là bị sốt một chút, sau khi tỉnh lại nhìn thấy Mộ Dung Sâm, mới chơi thủ đoạn, cố ý đem bệnh tình làm nặng thêm, kết quả đòi lấy ba ngày làm bạn bên cạnh của Mộ Dung Sâm.

Tô Mê chẳng qua cố ý thêm một chút đồ ăn đặc biệt cay, để cho người luôn không ăn cay là Lâm Cẩm Dư ăn, làm hấn cay đến ngắt xiu, thành toàn hấn mà thôi.

Nói cho cùng trong nguyên văn, Lâm Cẩm Dư chính là cố ý không thoa thuốc mỡ, không uống thuốc, làm miệng vết thương cùng bệnh tình nghiêm trọng, thiếu chút nữa bỏ nửa cái mạng.

Thủ đoạn của Tô Mê, xem như nhân từ. Quả nhiên, Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên mới vừa đi ra ngõ nhỏ, Mộ Dung Sâm liền gọi điện thoại tới.

“Mê Mê, Cẩm Dư cần phải nằm viện mấy ngày, anh.....”

“Vừa rồi không phải nói không nghiêm trọng sao, làm sao còn phải nằm viện, Cẩm Dư rốt cuộc bệnh gì, nếu không em qua bệnh viện một chuyến.” Tô Mê lo lắng nói.

Mộ Dung Sâm vừa nghe Tô Mê muốn lại đây, trong lòng cả kinh!

Nếu bác sĩ nói cho cô tình huống chân thật, đó còn không phải là...

Mộ Dung Sâm vội vàng ngăn cản nói.

“Mê Mê, Cẩm Dư ở đây có anh chăm sóc là được rồi, một cô gái như em, không tiện lắm.”

“Làm sao không tiện, em chỉ là đi xem anh ấy mà thôi.”

Mộ Dung Sâm liếc nhìn Lâm Cẩm Dư đang hôn mê một cái, nghĩ nghĩ, tùy tiện biện cái lý do.

“Hắn bị trĩ, không hy vọng em tới xem.”

“A, được, nếu như vậy, vậy anh nhất định phải chăm sóc tốt cho anh ấy.”

Nghe lý do như thế, Tô Mê cũng cảm thấy say, đành phải thuận ý hắn.

Mộ Dung Sâm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nói.

“Mê Mê, anh đã gọi điện thoại cho trường học xin nghỉ, mấy ngày nay anh không ở lớp, em phải chăm sóc tốt cho mình.”

“Vâng, yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho mình.”

Tô Mê treo điện thoại, ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt Cố Lương Nghiên không cao hứng hỏi.

“Em có phải rất thích hắn hay không?”

“Xem như là vậy đi, nói cho cùng chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, làm sao, như vậy liền không có tin tưởng đã động được tôi?” Tô Mê cười chế nhạo.

Cố Lương Nghiên mặt mày ngả ngón, một tay ôm chặt vai Tô Mê, cười nói.

“Chờ coi, ngày tháng trong tương lai, tôi nhất định làm cho em chết mê chết mệt.”

Tô Mê giờ tay nắm hắn một cái, quay mặt sang hướng khác chu môi.

“Đầu tiên là đem tiền thuê còn đồ giao cho bọn họ đi, tôi về nhà trước.”

Nói xong, Tô Mê bắt taxi, nghênh ngang rời đi..

.....

Cùng ngày, Mộ Dung Sâm đem Lâm Cẩm Dư đổi đến phòng bệnh tư nhân cao cấp, từ bệnh viện về đến nhà, thu thập đồ dùng cùng với quần áo, lập tức lại chạy về bệnh viện.

Lúc đầu hắn muốn gặp mặt Tô Mê, ai ngờ Tô mẩu nói cô không có ở nhà, nói là cùng bạn bè đi xem phim.

Mộ Dung Sâm cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần cô không tới bệnh viện, hắn đối với Tô Mê vẫn rất yên tâm.

Nói cho cùng Tô Mê tính tình dịu dàng lại bảo thủ, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với hắn.

Mà bên kia, trên ghế lô ánh sáng tối tăm trong rạp chiếu phim, Tô Mê đang ăn bắp rang, uống Coca, có tư có vị xem phim.

Trên phim đang chiếu chính là đoạn tình cảm vợ chồng bảy năm, người chồng lừa dối vợ, ở bên ngoài có tiểu tam, nhưng bởi vì vẫn còn yêu vợ mình, không muốn ly hôn.

Sau một lần trời xui đất khiến, người vợ trong WC ở quán bar, nhìn thấy chồng mình cùng tiểu tam đang làm chuyện đó, dưới sự tức giận, cầm lấy gạt tàn thuốc bên cạnh, đá thương nam nhân.

Kết quả trong cơn say, nam nhân lỡ tay làm vợ đang sống sờ sờ chết đuối ở bồn cầu.

Xong việc, đem cái chết của vợ nguy trang thành sau khi say rượu sặc chết, xong thoát đi, trở lại trong nhà tiểu tam tiếp tục bạch bạch bạch.

Đêm đó có người phát hiện báo nguy, nhưng WC quán bar vốn dĩ chính là địa phương hỗn loạn, vừa lúc mấy theo dõi gần WC cũng hồng rồi, cảnh sát hoàn toàn không cách nào phán định cuối cùng ai là hung thủ, kết quả thành một án treo.

Ngày hôm sau nam nhân tỉnh lại, nhìn thấy trong nhà tiểu tam có một số lượng lớn thuốc kích thích, lúc này mới phát hiện thì ra tiểu tam là một người biến thái.

Sau khi nhận được thông báo của cảnh sát, nam nhân đi lãnh thi thể của vợ về nhà, mà khi khám nghiệm tử thi xác minh vợ mình đang mang thai, tên nam nhân hầu như là hỏng mắt.

Trong nhà ba đời đơn truyền, nam nhân lại mắc chứng thiếu t*ng trùng, hiện giờ thật vất vả mới có con, vợ lại bị chính mình giết chết.

Cuối cùng, từng màn tốt đẹp ngày xưa tức khắc hiện lên ở trước mắt, nam nhân hoàn toàn tỉnh ngộ, ôm vợ khóc rống không thôi.

.....

“Nếu em là người vợ kia, em phát hiện chồng mình có tiểu tam, em sẽ làm sao?” Cố Lương Nghiên nhìn Tô Mê, chần chờ hỏi.

Tô Mê uống ly Coca, cười tủm tỉm nói: “Cắt công cụ gây án của hần, làm hần thân bại danh liệt, vĩnh viễn trở thành trò cười trong miệng người đời.”

Cố Lương Nghiên nghẹn một chút, hiển nhiên không nghĩ tới nữ nhân này tàn nhẫn như vậy.

Tô Mê nắm mấy viên bắp rang, bỏ vào trong miệng, chiêm biếm một tiếng.

“Nam nhân lựa chọn phản bội nữ nhân mà hần yêu, cùng nữ nhân khác hoặc nam nhân khác phát sinh quan hệ, tương đương với tự mình cầm một cây đao, hung hăng đâm vào ngực nữ nhân đó, so với nam nhân, nữ nhân tàn nhẫn chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.”

Trong nháy mắt, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, bắp rang trong miệng bị người ta cắn mất một nửa, nhân tiện liếm một vòng khóe miệng của cô.

Ngay sau đó, Tô Mê nghe Cố Lương Nghiên vô cùng nghiêm túc nói.

“Cố Lương Nghiên tôi cuộc đời này chỉ biết có một nữ nhân duy nhất là Tô Mê em, mặc kệ là bảy năm hay là bảy mươi năm, chỉ có một mình em.”

Tim không chút phòng bị bỗng chốc đình chỉ, sau đó đột nhiên kịch liệt nhảy lên.

Tô Mê nhìn nam nhân tuần nọ trước mắt, cong môi nói.

“Giống như anh vậy, nam nhân vừa có tiền vừa có quyền, sau này tự nhiên sẽ có rất nhiều nữ nhân hoặc nam nhân, muốn bò lên trên giường của anh, hạ được, thuốc rượu gì đó, chiêu gì cũng sẽ có, nói cho cùng nhân tâm là không lường được.”

Trong rất nhiều tiểu thuyết cầu huyết, mở đầu hoặc trung gian đều là say rượu, hoặc trúng thuốc, nam nữ chính mới phát sinh quan hệ.

Mặt mày Cố Lương Nghiên ôn nhuận, mỉm cười nhìn cô..

“Cho dù là đi nơi nào, tôi đều sẽ đóng gói mang em theo, bọn họ sẽ không có cơ hội.”

Tô Mê không thể tránh khỏi nhấp môi cười khẽ, giờ tay đầy đầy hần.

“Tránh ra, đừng cản trở tôi xem phim”

Biết câu trả lời của mình, cô thật vừa lòng, mà mặt mày Cố Lương Nghiên cũng nhem ý cười xưa nay chưa từng có, làm Tô Mê thoáng sững sờ.

Nháy mắt tiếp theo, răng môi bị cường thế đoạt lấy, bắp rang trong miệng Tô Mê đều bị Cố Lương Nghiên nhiệt tình hôn mất.

Cho đến khi Tô Mê sắp không thở nổi, Cố Lương Nghiên mới buông cô ra.

Toàn bộ quá trình, Tô Mê căn bản cũng không biết mình làm sao lại chạy đến trên đùi hần.

Thẳng đến khi Cố Lương Nghiên khẽ cắn vành tai cô, ả nhân nói.

“Mê Mê, nhanh chia tay với hần, được không?”

Tô Mê lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện nơi nào đó ở hạ thân đột nhiên đau đớn.

“Đồ lưu manh, nam nhân các anh có phải trừ bỏ muốn làm loại chuyện này ra thì không còn chuyện khác để làm đúng không?”

Thân hình Cố Lương Nghiên cứng đờ, chỉ cần nghĩ đến Mộ Dung Sâm, cũng giống như hần hôn Tô Mê, thậm chí làm thêm những chuyện càn thân mật hơn, trong lòng hần đột nhiên khó chịu và chua xót đến lợi hại.

Vì sao hần không gặp được cô sớm hơn một chút?! (định mệnh mà a êi, sớm hơn sao được:3)

~~~~~

Thật là mừng vì truyện này cũng có người ủng hộ có người hóng.

Vì vậy nên ta sẽ thường xuyên up bộ này hơn.

Áhihi ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (10)

Edt: Mít

~~~~~  
Chạng vạng, đèn rực rỡ mới vừa lên.

Hai người từ rạp chiếu phim đi ra, trên bầu trời không biết từ khi nào đổ cơn mưa nhỏ.

Người gọi xe rất nhiều, Tô Mê nhìn một nhóm người yêu nhau đang che chung một cây dù, bất mãn chu lên cái miệng nhỏ.

“Đều tại anh, tôi đã nói buổi tối trời sẽ mưa, anh còn bảo tôi ra đây.”

Cố Lương Nghiên làm sao nghĩ đến trời sẽ mưa, nhìn quanh bốn phía, mở miệng nói.

“Nếu không chúng ta đi ăn cơm?”

Tô Mê vuốt cái bụng nhỏ tròn trịa.

“Tôi ăn bắp rang no rồi.”

Cố Lương Nghiên nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng nói một câu: “Chúng ta đi tản bộ?”

Tô Mê nhìn trời không còn lời nào để nói, hiện tại cô cuối cùng xác định, Cố Lương Nghiên thật sự không có kinh nghiệm theo đuổi con gái.

“Đừng nói với tôi, không có những cô gái khác theo đuổi anh, anh liền những chiêu theo đuổi cũng không biết?”

Tô Mê tức giận trừng mắt, liếc nhìn hắn một cái.

Nhắc tới việc này, Cố Lương Nghiên đắc ý cười.

“Thư tình thật ra tôi nhận được rất nhiều, nhưng đều bị tôi chuyển giao cho hiệu trưởng, còn hẹn hò sao, các cô ấy không có cơ hội này.”

Tô Mê mặt đơ một chút, chế nhạo trêu đùa.

“Cố học trưởng, cái chức vụ hội trưởng Hội Học Sinh, sẽ không phải là dựa vào chuyện này mà có chứ? Còn có, xu hướng giới tính của anh có phải có vấn đề hay không?”

Rất nhiều ví dụ chứng minh, nếu tướng mạo đẹp, gia thế tốt, nhân vật cấp bậc nam thần đến một cái mối tình đầu, một cái ánh trăng sáng trong lòng cũng không có, đó nhất định là xu hướng giới tính có vấn đề.

Tô Mê tưởng tượng như vậy, đột nhiên lớn mật giả thiết, có phải lúc trước hành vi của cô quá mức nữ hán tử, cho nên Cố Lương Nghiên mới bị cô hấp dẫn?

Cố Lương Nghiên ôm eo nhỏ của Tô Mê, dính sát vào trên thân thể của mình.

“Em thấy sao?”

Bụng nhỏ truyền đến xúc cảm khác thường, làm Tô Mê trong lúc nhất thời tê dại da đầu.

“Đồ lưu manh, anh có thể đừng tùy thời tùy chỗ động dục hay không?!”

Cô cắn môi, đôi tay để ở trên ngực Cố Lương Nghiên, giãy giụa muốn đẩy hắn ra, kết quả lại phát hiện đồ vật kia, càng lúc càng lớn.

Tô Mê hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Còn không buông ra, có tin tôi phét anh hay không?!”

Đôi môi thiếu nữ phẫn nộ, bộ dáng nhíu mày thờ phỉ phỉ, ở trong mắt Cố Lương Nghiên cảm thấy cực kì ngon miệng.

Hắn cảm lòng không đậu cúi đầu, ở trên đôi môi phẫn nộ xinh đẹp của cô hôn nhẹ, thấp giọng cười nói.

“Mê Mê, phét nó đi, về sau ai tới thỏa mãn em, đời này tính phúc, em cũng không cần?”

“A, thiên hạ lại không phải chỉ có một người nam nhân là anh, nam nhân phương đông không thỏa mãn được tôi, tôi tìm một người con lai không phải được rồi sao.”

Tô Mê kêu căng nhưong mày.

Dứt lời, môi bị người ta hung hăng cắn một cái..

Tô Mê ăn đau “a” một tiếng, cắn giận nói.

“Cố Lương Nghiên, anh có phải cầm tinh con cầu hay không?”

Cố Lương Nghiên liếm liếm khóe môi, cười nhẹ hai tiếng: “Đúng vậy, Cố Lương Nghiên anh chính là con chó nhỏ của Tô Mê, cầu chủ nhân yêu thương vỗ vỗ sờ sờ.”

“Ba hoa!” tim Tô Mê đột nhiên đập nhanh, khuôn mặt không chế không được hồng lên..

May mắn ánh sáng chỗ cửa rạp chiếu phim không quá sáng, nếu không bị Cố Lương Nghiên phát hiện, mặt mũi của cô biết ném đi đâu.

Lúc này mưa đã dần dần nhỏ lại, xuyên qua hai bên con sông ở trung tâm thành phố những ngọn đèn dầu xuân sắc.

Cố Lương Nghiên cúi đầu nói: “Mê Mê, chúng ta đi bờ sông một chút đi”

“Người ta có dù nên tùy hứng, chúng ta cái gì cũng không có.”

Tô Mê mới không muốn làm cái loại chuyện đi trong mưa lãng mạn này, sợ không lãng mạn nổi, chính mình lại đổ bệnh.

“Người ta có dù, em có anh, có thể tùy tiện tùy hứng.”

Cố Lương Nghiên đem lời nói nói đến nhỏ nhất, trong lời nói tràn đầy chân thành, làm Tô Mê nhìn không được trong lòng giật mình, nháy mắt cảm động đến không muốn: “Cố Lương Nghiên.....”

“Kêu anh Lương Nghiên, hửm?”

Âm cuối nhẹ nhàng nâng lên, gọi cảm mê người nói không nên lời.

Tô Mê nghe cũng cảm thấy lỗ tai muốn mạng thai.

Buông cô ra cỡi áo khoác, Cố Lương Nghiên cánh tay dài duỗi ra, đem áo khoác che ở trên đầu hai người, sau đó một tay gắt gao ôm lấy cô: “Đi đi.”

“Ừm.” Tô Mê ngoan ngoãn dựa sát vào hắn, đi vào trong mệnh môn mưa bụi.

.....

Bệnh viện trung tâm thành phố, phòng bệnh tư nhân cao cấp.

Mộ Dung Sâm đứng ở bên cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn người đi đường hai bên con sông.

Thẳng cho đến khi thấy mỗi người trong tay đều bung dù, một đôi người qua đường giống như là tình nhân, lại khoác áo khoác đi vào trong dòng người.

Mộ Dung Sâm đột nhiên cảm thấy, nếu có thể dưới bầu không khí này, ôm lấy Tô Mê ở dưới đèn đường tán bộ, cũng là cực kỳ lãng mạn.

“A Sâm, A Sâm.....” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng ngâm khẽ suy yếu.

Mộ Dung Sâm kéo suy nghĩ trở về, buông cái ly trong tay, đi qua phía Lâm Cẩm Dư còn hôn mê.

Lâm Cẩm Dư hình như là đang gặp ác mộng, trên đầu chảy rất nhiều mồ hôi, Mộ Dung Sâm lấy khăn giấy lau cho hắn, lại bị Lâm Cẩm Dư một phen nắm chặt cánh tay: “A Sâm, không cần, không cần, đau quá.....”

Mộ Dung Sâm thân hình chấn động, trong mắt tràn đầy phức tạp nhìn về mặt hoảng sợ thất thố của Lâm Cẩm Dư.

Hắn đang mơ thấy.....một đêm kia bị mình cưỡng bách sao?

Hắn cho rằng, Lâm Cẩm Dư giống như những gì cậu ấy nói vậy, cũng không có để ý nhiều đến chuyện đó, hiện tại lại phát hiện, thì ra là hắn sai rồi.

Thử hỏi, có nam nhân nào bị nam nhân cưỡng bách sẽ không đề bụng, hơn nữa còn là anh em tốt bên cạnh.

Trong lòng Lâm Cẩm Dư nhất định rất khó chịu đúng không?

Mộ Dung Sâm chỉ nghĩ như vậy, liền cảm thấy càng thêm áy náy!

Trở tay cầm lấy tay hắn, Mộ Dung Sâm nói lời xin lỗi.

“Cảm Dur, thật xin lỗi, tôi sẽ bồi thường cho cậu thật tốt.”

Trong nháy mắt Mộ Dung Sâm cúi đầu kia, người đáng lí ra đang hôn mê Lâm Cẩm Dur, khoe miệng lộ ra một nụ cười cực kì có thâm ý, giấy lát biến mất.

.....

Hôm sau.

Tô Mê sáng sớm tỉnh dậy, liền cảm thấy miệng mình sưng lên, hai chân cũng đau nhức lợi hại.

Cầm lấy gương nhìn xem, đôi môi nở nang lúc đầu, chẳng những sưng lợi hại, dấu cắn trên môi càng dị thường rõ ràng.

Cố Lương Nghiên đáng chết, đều do hắn!

Ngày hôm qua một hai phải tàn bộ đưa cô trở về, lại ở thời điểm tách ra, đè ép cô hôn một buổi.

Như thế rất tốt, không mặt mũi gặp người, xem cô tới trường học thu thập hắn như thế nào!

Tô Mê âm thầm chửi trong lòng, rửa mặt xong, cố ý cọ xát một hồi, mới mang khẩu trang ra cửa.

“Mê Mê, không ăn cơm sáng sao?” Tô mẫu kêu.

Tô Mê ho nhẹ một tiếng.

“Sắp muộn giờ, con đến trường học rồi ăn sau.”

Tô mẫu nghĩ thầm, có Mộ Dung Sâm ở đó, nhất định sẽ không để Tô Mê bị đói, vì thế gật gật đầu, dặn dò nói: “Vậy được, trên đường chú ý an toàn.”

“Con biết rồi, mẹ, con đi trước.”

Mang cặp sách, vội vội vàng vàng đi ra cửa Tô gia, mới vừa ra cổng, liền thấy một chiếc Ferrari màu đỏ, ngừng ở giao lộ.

Tô Mê cười nhạt, nghĩ thầm cái tên bệnh tâm thần nào thật là thiếu đạo đức, đem xe ngừng ở ngã tư đường, cản trở người đi đường.

Kết quả, cô vừa định vòng qua đi, kèn xe đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, truyền đến một tiếng cười lưu manh.

“Mê Mê, chào buổi sáng.”

Tô Mê bỗng dung xoay người, lúc này mới phát hiện tên bệnh thần kinh thiếu đạo đức, vậy mà là Cố Lương Nghiên!

“Mê Mê, mau lên xe, anh đưa em đến trường học.”

Khuôn mặt Cố Lương Nghiên tuần lãng ưu nhã, phác họa ý cười sáng lạn mà ôn nhu, giống như ánh mặt trời ngày xuân ấm áp loá mắt, làm say lòng người, làm Tô Mê nhìn đến giật mình tại chỗ.

~~~~~

Do ta quá ôm ấp bộ kia nên bỏ bê bộ này, nàng nào hóng thì thông cảm cho ta vớiiiii

Ta sẽ tranh thủ up bộ này.. Chụt chụt ♥◻♥◻♥◻

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (11)

Edt: Mít

~~~~~

“Mê Mê, có phải bị sắc đẹp của anh mê hoặc rồi không?”

Cố Lương Nghiên nhướn mi, cười khê một tiếng: “Anh đã nói rồi, em nhất định sẽ bị anh mê đến không chịu nổi.”

Tô Mê thấy bộ dáng hấn ngạo kiêu, giống như đang nhìn một tên ngốc, liếc mắt nhìn hấn.

“Tôi còn chưa chia tay với Mộ Dung Sâm đâu, anh cảm thấy cao điệu như thế đưa tôi đến trường, thích hợp sao?”

Cố Lương Nghiên mới không để bụng những điều đó, nhưng hấn biết Tô Mê để ý.

Nói cho cùng miệng người rất đáng sợ, hấn không muốn cô bởi vì mình mà bị tổn thương, vì thế mở cửa xe, đưa ra chân dài đi xuống.

“Đi, anh cùng em kêu taxi đến trường.”

Cố Lương Nghiên vừa nói, một bên móc ra di động mới nhất, gọi cho tài xế: “Lập tức đến Hải Lan Uyển một chuyến, đem xe chạy đi.”

Tô Mê cũng phục thiếu gia nhà có tiền này.

Cô nhú mồm nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng nói.

“Nếu không anh bảo tài xế chờ ở giao lộ gần trường, chúng ta ở đó xuống xe.”

Cố Lương Nghiên bên kia còn chưa có treo điện thoại, lại dận dò một phen, sau khi kết thúc trò chuyện, lòi kéo Tô Mê lên xe thể thao.

Hấn chờ đợi cái cơ hội chơi soái này, đã thật lâu!

Tô Mê bên này mới vừa ngồi lên xe, đeo đai an toàn, Cố Lương Nghiên mang lên kính râm kiểu dáng mới nhất, nói hai chữ “Ngồi ổn”, sau đó một chân dẫm lên chân ga, xe thể thao “Vèo” một tiếng bay ra ngoài.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa tốc độ xe tăng nhanh, Tô Mê sợ tới mức gắt gao túm chặt tay vịn.

Toàn thân thần kinh đều căng chặt, nhưng hai mắt lại ần ần mang theo hưng phấn cùng kích động xưa nay chưa từng có.

Nguyên chủ đối với đua xe là sợ hãi, nhưng Tô Mê không sợ.

Nói cho cùng trước kia cô ở đoàn phim có từng ngồi qua, chơi đùa với thứ này, có thể nói là thích, chỉ là ngại với không có điều kiện mua mà thôi.

Dọc theo đường đi, Cố Lương Nghiên liên tục show vài cái kỹ thuật lái xe.

Nội tâm Tô Mê càng hưng phấn cùng kích động, nhưng sắc mặt càng trắng bệch, rất nhanh, phía sau lưng liền tràn ra một tầng tầng mồ hôi lạnh.

Vài phút sau, xe thể thao tới giao lộ gần trường học.

Cố Lương Nghiên vô cùng soái khí chuyển tay lái, đột nhiên tới gần ven đường, sau đó lại tới nữa một cái phanh gấp.

Thân mình Tô Mê đột nhiên đập về phía trước, ngay sau đó hung hăng đánh vào ghế dựa phía sau lưng, chấn động đến đầu não của cô muốn lung lay, trước mắt một mảnh mờ hồ.

Cố Lương Nghiên vì chơi soái, dọc theo đường đi chỉ chừa cho Tô Mê một góc nghiêng hoàn mỹ.

Sau khi xong mục đích, hấn lúc này mới tháo kính râm, cười nói.

“Thế nào, kỹ thuật lái xe của anh có đẹp không, có lành khốc không. .... A!”

“Túm cái tên khốn nhà anh! Tôi thiếu chút nữa bị anh hù chết!” Tô Mê dùm nắm tay đánh vào đôi mắt Cố Lương Nghiên, thù hạ một chút cũng không lưu tình.

Mở cửa xe, vội vàng xuống xe, liền chạy đến thùng rác ven đường phun hết ra.

Quả thực chính là một tên thiếu năng trí tuệ, hấn muốn theo đuổi cô hay là muốn giết chết cô đây?

Cố Lương Nghiên thấy vậy, nơi nào cố kỵ đôi mắt mình có đau hay không, nhanh tay cầm lấy nước khoáng, chạy xuống xe, đi đến bên người Tô Mê.

“Mê Mê, em thế nào, có đỡ hơn một chút chưa?”

Tô Mê phun toàn là nước, lúc này mới cả người nhũn ra đứng lên, nhận lấy chai nước, súc miệng.

Đứng dậy nhìn về mặt lo lắng của nam nhân, Tô Mê đến những câu trách cứ cũng không nói, không còn sức lực, cuối cùng suy yếu nói.

“Tôi muốn ăn cơm, dạ dày thật khó chịu.”

Thấy cả khuôn mặt nhỏ của cô xanh trắng, Cố Lương Nghiên đau lòng lại áy náy.

“Trước tiên đưa em đi bệnh viện, cơm sáng muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em.”

Cố Lương Nghiên tiến lên một bước, bế ngang Tô Mê, đem cô cẩn thận đặt xuống ở ghế phó lái.

“Chỉ là dạ dày không thoải mái, cũng không phải bệnh nặng, tùy tiện ăn chút cháo gì đó là tốt rồi, tôi còn phải đi học nữa?” Tô Mê bĩu môi, giọng nhẹ nhàng đầy hằn một chút.

Bởi vì Tô Mê hữu khí vô lực, dự tính cự tuyệt, thấy thế nào cũng có ý là đang giả vờ.

Đương nhiên đây chỉ là Cố Lương Nghiên tự mình cho rằng như thế.

“Mê Mê, em có phải đang trêu anh hay không?” Cố Lương Nghiên bắt lấy tay cô, thân mật hôn.

Tô Mê quả thực tức đến cười: “Cố Lương Nghiên, tôi thấy anh bệnh rất nghiêm trọng rồi, có bệnh nhân lúc còn sớm thì nên trị, đừng gây ra tai họa cho người khác”

“Tai họa thì tai họa, tai họa cho em, đời này, anh chỉ tai họa cho mình em.”

Cố Lương Nghiên một tay giữ cằm của cô, muốn chơi lưu manh, trộm hôn một cái, lại bị Tô Mê cau mày né tránh: “Anh không chê ghê tởm à, tôi vừa mới phun ra đấy.”

“Anh không chê, với anh mà nói, toàn thân của em trên dưới đều thơm ngào ngạt rất ngon miệng.”

Nam nhân thấp giọng nỉ non, rõ ràng là âm thanh cực nhẹ cực thấp, lại mang theo ma lực xuyên thấu nhân tâm.

Trong nháy mắt, tim Tô Mê tức khắc lệch nửa nhịp.

Ngay sau đó, khuôn mặt mềm nhũn ửng đỏ, bị một ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc, Cố Lương Nghiên cười nhẹ: “Mê Mê, em đang thẹn thùng à?”

Tô Mê rất mau phản ứng lại, vội vàng cắn môi mắng.

"Anh không chê nhưng tôi ngại, nhanh khởi động xe đi, không phải muốn đi bệnh viện sao, vừa lúc tôi cũng muốn đi mua một ít thuốc dạ dày, thuận tiện giúp anh tìm khoa thần kinh."

Cố Lương Nghiên cũng không tiếp tục vạch trần cô, khởi động xe, chạy về hướng bệnh viện.

Chẳng qua lần này, tốc độ xe đặc biệt chậm, có thể so với ốc sên.

Tô Mê đột nhiên nhớ tới cái gì, muốn ngồi thẳng dậy cầm di động.

Thừa dịp đèn đỏ, Cố Lương Nghiên một tay đem cô nâng dậy.

“Làm sao vậy, muốn lấy cái gì, anh giúp em lấy.”

“Di động.”

Cố Lương Nghiên hiểu ý tứ của cô, mang tai nghe Bluetooth, liền gọi tới trường học xin nghỉ cho hai người.

“Anh đã xin nghỉ tốt rồi, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, không được lộn xộn.”

“Còn có tài xế, anh gọi điện thoại cho người ta nói một tiếng đi.” Tô Mê nhớ tới hần có dặn tài xế chờ ở giao lộ.

Cố Lương Nghiên lần này không có gọi, chỉ nói: “Hần đội không được người, tự nhiên sẽ trở về.”

Có lẽ đổi thành người khác sẽ không nói gì, nhưng Tô Mê trước kia cũng từng làm qua công việc tài xế, bị leo cây quá nhiều, tư vị đó đổi lại là ai cũng đều không dễ chịu.

Vì thế mở miệng nói: “Gọi điện thoại bảo hần trở về, dù sao cũng đã xin nghỉ, lấy thuốc ở bệnh viện xong, anh dẫn tôi đi hóng gió đi.”

Cố Lương Nghiên nghe có thể hện hò, trong lòng tự nhiên cao hứng.

Tô Mê bảo hấn làm gì, hấn liền làm đó, thật sự quá nghe lời.

Chờ hai người tới bệnh viện, Tô Mê mới phát hiện, bệnh viện Cổ Lương Nghiên mang cô tới là bệnh viện trung tâm thành phố nơi Lâm Cẩm Dư đang nằm.

Tô Mê có chút lo lắng, sợ không cẩn thận gặp phải Mộ Dung Sâm.

Nếu hấn phát hiện chuyện cô cùng Cổ Lương Nghiên ở bên nhau, vậy những chuyện cô làm trước đây đều uổng phí.

Nhưng nghĩ lại, Tô Mê cảm thấy có chút không đúng..

Gần trường học rõ ràng có phòng khám nhỏ tại nhà, vì sao Cổ Lương Nghiên lại mang cô tới đây?

Tô Mê đem tầm mắt đặt ở trên người Cổ Lương Nghiên.

“Vì sao mang tôi tới bệnh viện này?”

“Đương nhiên bởi vì đây là bệnh viện tốt nhất thành phố rồi.” Cổ Lương Nghiên vờ mặt đương nhiên.

Thấy trên mặt hấn không có chút khác thường nào, Tô Mê lại cảm thấy mình nghĩ nhiều.

Nghĩ thăm bệnh viện lớn như vậy, hấn sẽ không trùng hợp như vậy, gặp phải Mộ Dung Sâm.

Kết quả xe tới gara ngầm, hai người vừa mới xuống xe, Tô Mê liền mất sắc thấy được hai người Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư từ thang máy đi ra.

~~~~~

Có ai hóng cảnh tiếp theo của 4 người gặp nhau không.?

Ta thấy ông nam chính này cũng khá thương vợ giống anh Duệ nhớ =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (12)

Edt: Mít

~~~~~

Con người màu đen hơi co rụt lại, Tô Mê giật mạnh quần áo Cổ Lương Nghiên, nhanh chóng lùi về ghế phó lái, đóng cửa xe thật mạnh.

Tô Mê đột nhiên chủ động gần gũi như vậy, làm Cổ Lương Nghiên kích động không thôi.

“Mê Mê.....” Hấn kinh hi gọi một tiếng, mang theo tâm tư nhảy nhót, cúi đầu muốn thuận thế hôn lên.

Tô Mê gờ tay che miệng hấn lại, nhỏ giọng nói: “Hừ, không được nói chuyện, đừng cử động.”

Có thể cùng cô gái mình thích gần gũi như vậy, Cổ Lương Nghiên tất nhiên là vui sướng không thôi, đầu chôn ở hõm vai Tô Mê, gát gao ôm lấy cô, căn bản là không có chú ý, Tô Mê vẫn luôn đang chú ý tình huống bên ngoài.

Tình huống này là sao đây, Lâm Cẩm Dư không phải đang ở phòng bệnh dưỡng bệnh sao, làm sao lại cùng Mộ Dung Sâm ra đây?

Hơn nữa trên người Lâm Cẩm Dư không có mặc đồng phục bệnh nhân, bọn họ muốn đi đâu sao?

Tô Mê cau mày, nghĩ thăm cốt truyện này theo mình xuất hiện đã thay đổi quá nhiều.

.....

Ngay từ đầu Mộ Dung Sâm muốn ở bệnh viện chăm sóc Lâm Cẩm Dư ba ngày coi như làm bồi thường.

Lại không nghĩ tới sáng sớm hôm sau, Lâm Cẩm Dư liền tỉnh.

Nếu không phải lúc trước chính tai nghe thấy bác sĩ nói về bệnh tình Lâm Cẩm Dư, Mộ Dung Sâm có lẽ sẽ cho rằng thân thể Lâm Cẩm Dư căn bản không có xuất hiện bất kì vấn đề gì.

“Cẩm Dư, thân thể của cậu thật sự khôi hản rồi sao?” Mộ Dung Sâm cau mày hỏi, trong lời nói mang theo một chút lo lắng.

“A Sâm, cậu không cần vì chuyện kia mà tự trách áy náy, yên tâm đi, tôi sẽ không lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, thật sự không có việc gì, chúng ta về sau vẫn là bạn tốt anh em tốt.”

Mộ Dung Sâm thấy thần sắc hần nhàn nhạt, hình như thật sự không thêm đề ý.

Nhưng hần càng nói như vậy, trong lòng Mộ Dung Sâm càng áy náy.

“Cẩm Dư, cậu vĩnh viễn là bạn bè tốt anh em tốt của tôi!”

“Chúng ta mau đến trường đi, đừng để Mê Mê lo lắng.” Lâm Cẩm Dư câu môi, lộ ra ý cười nhàn nhạt, làm cho khuôn mặt âm nhu càng thêm nhiều phần mị sắc kinh diễm.

Mộ Dung Sâm nhìn đến giắt mình, ngay sau đó có chút mất tự nhiên dời mắt, cầm chìa khóa xe, đi gara ngầm lấy xe.

“Tôi đi với cậu.” Lâm Cẩm Dư thay quần áo, cùng Mộ Dung Sâm đi.

Thấy Mộ Dung Sâm còn do dự, Lâm Cẩm Dư trấn an cười nói: “A Sâm, tôi thật sự không sao.”

“Vậy được rồi.” Mộ Dung Sâm gật đầu.

Xong xuôi thủ tục xuất viện, đi vào thang máy, không đến vài phút liền tới gara ngầm.

Hai người một trước một sau, mới vừa đi ra thang máy, Mộ Dung Sâm liền thấy một bóng dáng quen thuộc, tóm một người nam nhân, nhanh chân tiến vào một chiếc Ferrari màu đỏ.

Mộ Dung Sâm có chút bất an khó hiểu, tầm mắt vẫn luôn trói chặt xe thể thao hơi đông đưa.

Lâm Cẩm Dư thấy hần đột nhiên dừng bước, nghi hoặc gọi một tiếng.

“A Sâm, cậu làm sao vậy?”

Theo tầm mắt nhìn lại, nhìn thấy xe thể thao không ngừng đông đưa, Lâm Cẩm Dư chậm rãi tới gần Mộ Dung Sâm, ở bên tai hần thấp giọng ái muội nói non.

“A Sâm, nếu cậu thích loại style tinh thú này, tôi có thể phối hợp với cậu nha.”

“Lâm Cẩm Dư!” Mộ Dung Sâm thay đổi sắc mặt.

Người khôi xướng lại nhẹ nhàng cười, lui về phía sau một bước, bảo trì khoảng cách an toàn: “A Sâm, tôi chỉ nói đùa mà thôi, đừng tưởng thật.”

“Cũng không nên vui đùa loại này, đặc biệt là ở trước mặt Mê Mê!”

Lâm Cẩm Dư thấy hần sắc mặt âm trầm, ánh mắt lóe lóe, gật đầu cười nói.

“Được được được, tôi sai rồi còn không được sao, chúng ta đi đi, đỡ phải quấy rầy chuyện tốt của người ta.”

Mộ Dung Sâm trải qua Lâm Cẩm Dư nháo như vậy, một chút bất an trong lòng cũng không còn bóng dáng.

Lấy xe, mang theo Lâm Cẩm Dư, rời khỏi gara ngầm.

Cùng lúc đó, gara ngầm yên tĩnh mà tĩnh mịch.

Tô Mê thấy hai người rời đi, duỗi tay đẩy Cổ Lương Nghiên: “Tránh ra nhanh, anh muốn áp chết tôi. ....”

Nghe được nào đó chữ, con người màu đen phút chốc ám trầm, đặc sệt tựa đáy vực sâu thẳm, hầu kết Cổ Lương Nghiên không khỏi lẩn lẩn, khàn khàn nhẹ lẩm bầm.

“Mê Mê, anh thật muốn. .... Áp chết em.”

Cổ Lương Nghiên nói xong câu nói kia, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Tô Mê càng quên đẩy hần ra, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần trong gang tấc, thậm chí có thể nhìn thấy hàng mi dài của nhau, vô cùng rõ ràng.

Hương thơm thiếu nữ, cùng hơi thở nam nhân tươi mát mà nồng đậm, một chút dây dưa ở bên nhau.

Không gian xe thể thao chật hẹp, thời gian như đình chỉ, một loại tình cảm xa lạ, sinh sôi ở trái tim hai người, dần dần nảy mầm.

Động lòng trong nháy mắt, xúc động nói không nên lời.

Tô Mê ngỡ ngàng nhìn khuôn mặt tuần lẳng trước mắt, tim, cấp tốc nhảy lên, phảng phất sau đó phải nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thẳng đến khi Cố Lương Nghiên chậm rãi tới gần, bốn cánh môi găt gao hợp lại bên nhau. ....

Tô Mê đột nhiên che miệng mình lại.

“Không được hôn tôi!”

Tuy rằng trong miệng đã không còn hương vị khác, nhưng cô vẫn có chút khó tiếp thu.

Cố Lương Nghiên hiểu rõ ý tứ của cô, một chút cũng không cảm thấy mất hứng, ngược lại cảm thấy cô gái nhỏ mà mình thích, ngẫu nhiên thể hiện những tính cách rất đáng yêu.

“Được, theo ý em.”

Hai người xuống xe, Cố Lương Nghiên trực tiếp mang Tô Mê xếp hàng, đăng ký, lại ngồi đợi cô khám bệnh, chạy trước chạy sau, chảy một đầu mồ hôi.

Khu đợi khám bệnh.

Tô Mê đem nước khoáng trong tay đưa qua, lại cầm tờ khăn giấy đưa cho hắn.

Cố Lương Nghiên lại vẫn ngồi im bên cạnh, không nhận: “Em giúp anh lau đi.”

Dứt lời, tay nhỏ tinh tế trắng nõn, cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Cố Lương Nghiên tâm vừa động, một phen chớp khăn giấy tới trong tay.

“Mê Mê, anh nói giỡn.”

Tô Mê cười nhạo...

“Lúc này làm sao không lợi dụng quan hệ của anh, trực tiếp đến chỗ bác sĩ lấy thuốc, ngược lại phải tự mình chạy qua chạy lại?”

“Anh, em làm sao biết anh có người quen ở bệnh viện?” Cố Lương Nghiên nghi hoặc hỏi lại.

Theo lý thuyết, cô rõ ràng không biết bối cảnh gia đình mình.

Nói cho cùng, lúc trước hắn đem cha Cố đưa ra, cô cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút mà thôi, cũng không có phản ứng bao lớn.

Tô Mê đợi ở sau khu khám bệnh, nhìn những bác sĩ mặc áo blouse trắng, nhìn qua tuổi không nhỏ.

“Từ khi chúng ta, à không, phải nói là anh vào bệnh viện không bao lâu, bọn họ vẫn luôn đi theo chúng ta, ừm, nhìn đáng vẻ, hình như đều là chức vụ chủ nhiệm đấy.”

Cố Lương Nghiên chỉ là quay đầu lại liếc mắt một cái, nhóm bác sĩ bị Tô Mê chỉ chỉ lập tức toàn bộ đi tới.

“Cố thiếu gia, sao cậu lại tới đây, có phải cậu hoặc cô bé này có chỗ nào không thoải mái hay không, bằng không để lão Triệu xem cho cậu?”

Một người mang theo mắt kính bác sĩ kính cẩn nói.

Một người khác là bác sĩ Triệu, mặt đầy ý cười phụ họa.

“Đúng vậy, Cố thiếu gia, phòng khám bệnh của tôi vừa lúc không có người nào.”

Tô Mê nhìn thẻ tên trên ngực bọn họ, một đám gia hỏa, một cái phó viện trưởng, một cái chủ nhiệm nội khoa!

Cố Lương Nghiên tuy rằng nhớ không rõ bọn họ là ai, nhưng hắn cũng biết, nhất định là nhìn mặt mũi Cố lão đầu nhà hắn, bọn họ mới xuất động.

Nhìn số thứ tự trong tay, phía trước còn có mấy chục người.

Cố Lương Nghiên lo lắng Tô Mê quá khó chịu, liền gạt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (13)

Edt: Mít

Thấy Cố Lương Nghiên gật đầu đáp ứng, Tô Mê cũng không nói cái gì, nói cho cùng cô cũng không thích ngồi lâu ở loại địa phương như bệnh viện này.

Hai người dưới sự trợ giúp của một đám bác sĩ nhiệt tình rất nhanh liền nhận được thuốc rồi khỏi bệnh viện.

Cố Lương Nghiên lái xe, mang Tô Mê đi vào một quán cháo rất có danh tiếng.

Thời điểm Tô Mê từ toilet đi ra liền thấy trên bàn bày toàn là cháo bổ dưỡng dạ dày.

“Cố Lương Nghiên anh thật đúng là phá sản, chọn hai phần không phải đủ rồi sao?”

Thấy cô như vậy, Cố Lương Nghiên biểu hiện thật vui mừng.

“Chờ chúng ta kết hôn, tiền tài toàn bộ để cho em quản, tùy tiện cho em bại gia.”

Khi nói chuyện đã đứng dậy kéo cô ngồi xuống: “Nhanh ngồi xuống, cháo bổ phải ăn nóng.”

Tô Mê cũng không làm ra vẻ, trực tiếp cầm muỗng ăn.

Bỗng nhiên, di động đột nhiên rung dữ dội.

Tô Mê vừa cầm lấy liền thấy điện thoại báo cuộc gọi đến: A Sâm.

Cố Lương Nghiên mất sắc nhìn thấy hai chữ này, trong lòng bỗng dung đau xót, duỗi tay đoạt lấy, liền tắt máy.

Tô Mê nhúu nhúu mi.

“Đừng tắt, có thể hần tìm tôi có việc gấp.”

Việc gấp cái gì, đều là giả, nhưng lúc này, còn không phải lúc cùng Mộ Dung Sâm ngã bài, Tô Mê tự nhiên không muốn bị Mộ Dung Sâm phát hiện được cái gì, nói cho cùng Tô Mê trước kia chưa bao giờ tắt điện thoại của hần.

Cố Lương Nghiên không cao hứng, không muốn để cô tiếp điện thoại bạn trai cũ, không nói hai lời, trực tiếp cắt đứt.

Bên kia, thần sắc Mộ Dung Sâm giật mình, cầm điện thoại trong tay, nghe giọng nói nhắc nhở từ trong điện thoại, dự cảm bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“A Sâm, làm sao vậy, Mê Mê không nhận điện thoại của cậu?” Lâm Cẩm Dư thấy sắc mặt hần không tốt, tùy ý hỏi một câu.

Người nói vô tâm, người nghe lại cố ý.

Đáy mắt Mộ Dung Sâm hiện lên một tia khủng hoảng, nhúu mi vừa định gọi lại thì Tô Mê cũng đã gọi đến.

Cảm xúc khủng hoảng cùng bức bối trong lòng tức khắc giảm bớt rất nhiều.

Đầu ngón tay Mộ Dung Sâm chạm nhẹ, bắt máy.

“Uy, Mê Mê.”

Một chỗ khác, Tô Mê đoạt được điện thoại, liếc mắt nhìn về mặt ủy khuất lại bị thương, bộ dáng cô vợ nhỏ của Cố Lương Nghiên, nhẹ giọng nói.

“Vừa rồi không cần thận tắt máy, anh đang ở bệnh viện sao? Cẩm Dư thế nào, thân thể có đỡ hơn chút nào chưa?”

Mộ Dung Sâm nghe hô hấp Tô Mê vững vàng, bất an trong lòng liền giảm bớt một chút.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới một màn ở gara ngầm, hấn chầm chước một lát, lại nói.

“Anh nghe chủ nhiệm lớp nói thân thể em không thoải mái, xin nghỉ một buổi sáng, em, hiện tại đang ở bệnh viện sao?”

Tô Mê nghe vậy nhú mày, nghĩ đến lúc ấy bị Mộ Dung Sâm thấy được. Cô không có trả lời, mà hỏi lại.

“Anh gọi điện thoại cho chủ nhiệm?”

“Không có, anh cùng Cẩm Dư ở trường học.” Mộ Dung Sâm nói.

Khẩu khí Tô Mê có chút không tốt, lập tức mang vài phần trách cứ.

“Anh ấy hôm qua mới nhập viện, anh làm sao có thể.....?”

“Thân thể Cẩm Dư đã khỏi hẳn, hẳn sợ em lo lắng, cho nên mới tới trường học.” Mộ Dung Sâm nghe động tĩnh bên kia của Tô Mê, thử hỏi.

“Em hiện tại đang ở đâu?”

Tô Mê trừng mắt nhìn Cố Lương Nghiên cố ý tạo ra âm thanh, thấy hấn chẳng những không thu liễm, ngược lại càng thêm không kiêng nể gì.

Cô đành phải thay đổi phương án, giờ tay đặt ở sau lưng Cố Lương Nghiên, nhẹ nhàng vuốt ve, cho hấn bớt giận.

Đồng thời, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Buổi sáng ngủ quên nên quên ăn bữa sáng, dạ dày có chút không thoải mái, ở quán cháo ăn cháo bỏ đường, anh cùng Cẩm Dư muốn ăn không, buổi chiều em đến trường mang cho hai người?”

Mộ Dung Sâm nghĩ nghĩ: “Được, vậy em trở về nhanh đi.”

Tô Mê nhìn thời gian: “Đợi lát nữa hết tiết, hai người ở cửa nhà ăn chờ em.”

“Được, trên đường nhớ chú ý an toàn.” Mộ Dung Sâm dặn dò một câu.

“Vâng, lát nữa gặp.”

Bên này mới vừa treo điện thoại, sau đó bị Cố Lương Nghiên ôm ở trên đùi, một nụ hôn nồng nhiệt bao trùm lên.

Tất cả tới quá mức đột ngột, Tô Mê bị hành động của hấn làm cho hoảng sợ.

Cô thậm chí đến phản kháng cự tuyệt cũng không được, môi răng đã bị đoạt lấy.

Bất đồng với nụ hôn trước, Cố Lương Nghiên mang theo công kích hung mãnh mà bá đạo, cùng với hơi thở nguy hiểm, dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, cường thế xuất kích, như gió lốc càn quét khoang miệng Tô Mê, mỗi một tác mềm mại đều bị hấn chiếm đoạt, dùng hết toàn lực hấp thu ngọt ngào thuộc về cô.

Một nụ hôn sâu triển miên qua đi, Tô Mê giống như cá thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, cái miệng nhỏ hô hấp không khí mới mẻ.

Cô lúc này cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao vừa rồi vừa vào cửa, Cố Lương Nghiên một hai phải muốn thuê phòng ăn.

Hoá ra là cô ăn cháo, còn hấn muốn ăn chính là cô!

“Mê Mê, chia tay với hấn nhanh lên được không?”

Cố Lương Nghiên gắt gao ôm lấy cô, hai mắt mang theo tràn đầy mong đợi cùng u oán, làm Tô Mê nhìn thấy hoàn toàn không nỡ nói lời cự tuyệt.

“Được.” Cô theo bản năng gật đầu, cong môi.

“Rất nhanh em sẽ hủy hôn ước với hấn, nhưng anh phải bảo đảm không được quấy rối em, thể hiện thái độ, nếu không em nhất định làm anh hối hận không kịp.”

.....

Tô Mê đem cháo dinh dưỡng còn thừa đóng gói mang về trường học.

Khi cô ở cửa nhà ăn nhìn thấy Lâm Cẩm Dư đã bình phục xuất viện, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Bình thường dưới tình huống thế này Lâm Cẩm Dư căn bản không có khả năng khôi phục nhanh như vậy.

Hơn nữa thông qua khoảng cách không xa không gần của cô, thế nhưng nhìn thấy Lâm Cẩm Dư lấy ra khăn tay mặt đầy ôn nhu lau mồ hôi cho Mộ Dung Sâm.

Thân thể hai người dán cực kỳ gần, nhưng Mộ Dung Sâm lại chưa biểu hiện ra một chút phản cảm cùng kháng cự nào.

Tô Mê lui về phía sau một bước, ẩn đến chỗ tối, ở trong lòng liên hệ với hệ thống: “Lâm Cẩm Dư đây là có chuyện gì?”

Một chỗ khác, hiệp hội vị diện, hệ thống 059 đang hưởng thụ tắm nắng.

Nhận được dò hỏi của Tô Mê, lập tức click mở hình ảnh, tuần tra rà quét một chút, phát hiện vị diện nơi Tô Mê đang ở vậy mà tồn tại thêm một hệ thống xuyên nhanh khác cùng ký chủ.

Hệ thống 059 kích động, trực tiếp từ bồn tắm đứng lên.

“Đờ mờ, vậy mà có hệ thống dám xâm lấn vị diện bồn hệ thống phụ trách, lá gan thật lớn nha!”

Trong video trò chuyện, Tô Mê nhìn hệ thống 059 đánh mosaic*, thân mình tiều tụy, nhướng mày nói.

“Thịt trên người của người, cũng rất lớn.”

*Mosaic là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác. Nó thường được sử dụng trong trang trí cho vật dụng hoặc trang trí nội thất.

(ta thấy ở đây tác giả để vậy ý nói hệ thống 059 ngứa ngứa trét toàn thân đủ màu ấy....v)

Hệ thống 059 vừa nghe, lập tức xấu hổ dùng tay che lại bộ vị nào đó, xấu hổ và giận dữ mắng.

“Ký chủ thật không biết xấu hổ, vậy mà dám nhìn lên người ta.”

“Trong hình đều là mosaic, ta cái gì cũng chưa xem, nhanh nói cho ta chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Tô Mê nghiêm mặt nói.

Hệ thống 059 đem tin tức rà quét kiểm tra đo lường trực tiếp truyền đến trong đầu Tô Mê.

Cô lúc này mới hiểu rõ, thì ra mình gặp phải đồng hành.

Chẳng qua bất đồng chính là, cô là mau xuyên nữ chủ, mà người kia, lại là nữ xuyên nam phụ.

Tô Mê trước đây cũng đọc qua mấy quyển mau xuyên, mảnh lối cùng điểm đáng chú ý nhất, chính là pháo hôi nghịch tập hoặc nam phụ nữ phụ nghịch tập.

Nhưng Tô Mê tương đối cặn lõi ở chỗ có một vài tác giả hầu như đều đem nguyên nữ chủ bôi đen nói xấu, sau đó dựa vào những thủ đoạn lật mềm buộc chặt thành công để nữ phụ thượng vị, phản ngược nữ chủ, cùng nam chủ hoặc nam phụ HE ở bên nhau.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (14)

Edt: Mít

~~~~~

Nếu mỗi tiểu thuyết nữ chủ đều là thánh mẫu bạch liên hoa, trà xanh biểu, không có một chút chỉ số thông minh nào, uống cho hào quang của vai chính, như vậy người đọc sẽ còn tiếp tục xem sao?

Cũng vì tô đậm pháo hôi hoặc nữ phụ rất mạnh mẽ, thuận tiện bôi đen nói xấu nữ chủ để che dấu tâm lý phản xã hội của bọn họ mà thôi.

Nói cho cùng nếu cô là tác giả, tuyệt đối sẽ không lợi dụng thời gian một hai năm đi xây dựng tâm lý nhân vật chính âm u cặn bã đâu.

Nhưng nếu pháo hồi, nữ phụ nguyện ý muốn tra nam, cô sẽ chấp tay dâng lên.

Chỉ là, muốn để Tô Mê cô chấp tay nhường lại, cũng phải trả giá một ít mới được đấy.

Đôi mắt sâu kín lóe lóe, Tô Mê dứt khoát chặt đứt liên hệ với hệ thống, từ chỗ tối đi ra ngoài.

“A Sâm, Cẩm Dư, nhìn xem em mang đến cái gì ngon cho hai người này.”

Tô Mê ý cười dịu dàng đi đến chỗ hai người, tựa hồ không cảm thấy hành vi thân mật của hai có chỗ nào không ổn.

Mộ Dung Sâm nghe được động tĩnh, vội vàng đẩy Lâm Cẩm Dư đang kẻ sát mình ra, thần sắc hơi hoảng đống Tô Mê.

“Mê Mê, em cuối cùng cũng tới, anh rất nhớ em.”

Hắn lại chợt dạ mà bất an, giống như chỉ có đem Tô Mê gắt gao ôm vào trong ngực, trong lòng mới có thể yên tâm một ít.

Tô Mê cố nén xúc động muốn tránh thoát ôm ấp của hắn.

Nhưng trong nháy mắt, đối diện với ánh mắt nhìn qua của Lâm Cẩm Dư, Tô Mê liền đỏ mặt đem hắn đẩy ra.

“A Sâm, có người ở đây.”

Lâm Cẩm Dư bất động thanh sắc, đánh giá bộ dáng thiếu nữ thẹn thùng nội liễm, trong lòng xuy một cái.

Thật không hiểu, loại nữ chủ bạch liên hoa này làm sao lại có nhiều người yêu như vậy?

Xem ra vị diện này, rất nhanh là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Cẩm Dư, anh xuất viện nhanh như vậy sao?” Tô Mê ôn nhu nói.

Nghe nữ chủ gọi mình, Lâm Cẩm Dư xả môi hỏi lại.

“Xuất viện sớm một chút không tốt sao, chẳng lẽ Mê Mê không muốn anh xuất viện?”

Tô Mê ngăn ra, không nghĩ tới bị Lâm Cẩm Dư đánh lại một cái.

Không thể không nói, nữ ký chủ xuyên thành nam phụ, có thể vận dụng đặc tính nào đó của bản thân, càng tiện để đả động nam chủ.

Nhưng nếu lúc này Lâm Cẩm Dư là một cô gái mà nói sẽ lấy được độ hảo cảm cực cao của Mộ Dung Sâm, như vậy Mộ Dung Sâm nhất định sẽ hướng về Lâm Cẩm Dư.

Nhưng vị mau xuyên giả này, hình như còn chưa rõ ràng vị trí của mình ở trong lòng Mộ Dung Sâm.

Chỉ thấy ngay sau đó, Mộ Dung Sâm liền cau mày, ánh mắt âm trầm trừng Lâm Cẩm Dư.

“Mê Mê rõ ràng không phải ý này, lý giải của cậu có phải có vấn đề hay không?”

Lâm Cẩm Dư nghe hệ thống nhắc nhở độ hảo cảm của nam chủ đối với mình lập tức tuột xuống 10 điểm, không tiếng động ghen một chút nói không nên lời.

Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ nam chủ không nên vì mình nói chuyện sao?

Hừ, đều do nữ chủ, nhất định lại là hào quang của nữ chủ quấy phá!

Lâm Cẩm Dư rất nhanh liền phản ứng lại, vội cười nói..

“Mê Mê, anh chỉ là đùa một chút, Mê Mê nhất định sẽ không trách anh đúng không?”

“Em làm sao sẽ trách anh chứ, đúng thật là em nói chuyện có chút không ổn, A Sâm, anh không cần hung dữ với Cẩm Dư như vậy.”

Thời điểm Tô Mê nói lời này, tự mình cũng cảm thấy nếu có hiệu ứng mà nói, hiện tại quanh thân cô nhất định là mang theo ánh sáng lung linh của bạch liên hoa.

Kết quả, cô vừa mới nói xong, liền thấy trong ánh mắt Lâm Cẩm Dư hiện lên một tia khinh miệt.

Trùng hợp ánh mắt này lại bị Mộ Dung Sâm thấy được..

Ngay sau đó, độ hảo cảm của nam chủ đối với mình lại giảm thêm 10 điểm, cả người Lâm Cẩm Dư nháy mắt liền không ổn!

Sao lại thế này, nam chủ không phải đã cùng mình phát sinh quan hệ sao, vì sao nữ chủ chỉ nói hai câu, liền giảm 20 điểm hảo cảm?

Đúng vậy, nhất định lại là hào quang của nữ chủ quấy phá!

Hiện tại xem ra, lựa chọn xuất viện, là một quyết định sai lầm.

Nếu thành thật ở bệnh viện, không đến hai ngày là có thể thành công cùng nam chủ tiến thêm một bước.

Hiện giờ chỉ cần có nữ chủ ở đây, độ hảo cảm của nam chủ đối với mình nhất định không có biện pháp bay lên, xem ra phải nghĩ biện pháp khác, đem nữ chủ tách ra mới được.

Nghĩ vậy, Lâm Cẩm Dư rũ mí mắt, che lại một tia hung ác nham hiểm hiện lên nơi đáy mắt.

.....

Ba người ở nhà ăn ăn cơm, vừa lúc buổi chiều không có tiết học, Lâm Cẩm Dư đề nghị đi ra ngoài dạo.

Mộ Dung Sâm cũng cảm thấy đã lâu không có cùng Tô Mê đi dạo phố, liền gật đầu đồng ý.

Tô Mê không có ý kiến, nói cho cùng vai cô diễn chính là tiểu bạch thỏ ôn nhu ngoan ngoãn, chỉ lo nghe lời là được.

Lúc đầu Mộ Dung Sâm nói lái xe đi trung tâm mua sắm ở gần trường, nhưng Lâm Cẩm Dư nói, mới vừa cơm nước xong, muốn tản bộ, ba người liền ra công trường.

Lúc này, Lâm Cẩm Dư nói: “Hai người khát không, tôi đi mua nước.”

Giác quan thứ sáu của Tô Mê nói cho cô biết, Lâm Cẩm Dư nhất định có mục đích gì khác, cô chớp chớp mắt nói.

“A Sâm, nếu không anh đi mua đi, Cẩm Dư mới xuất viện, đừng để anh ấy vất vả quá. ”

“Được, hai người ở đây chờ anh.”

Gần trường học có tiệm tạp hóa, Mộ Dung Sâm gật gật đầu, không nói hai lời trực tiếp đi qua.

Lâm Cẩm Dư nhủ mảy, sau đó ánh mắt lóe lóe.

“Mê Mê, nếu không chúng ta đi công viên nhỏ đối diện ngồi chờ đi?”

“Nhưng đợi lát nữa A Sâm. ....”

“Yên tâm, chúng ta ở ngay đối diện, cậu ấy vừa trở về liền nhìn thấy chúng ta.” Lâm Cẩm Dư lời kéo cánh tay cô, liền đi qua đường cái.

Bước chân hẳn có chút nhanh, Tô Mê hầu như là bị hất kéo đi.

Mà đúng lúc này, một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên tăng tốc, chạy thẳng về phía hai người.

“Mê Mê!” giọng nói Mộ Dung Sâm nôn nóng từ phía sau vang lên.

Tô Mê đột nhiên quay đầu, liền thấy chiếc xe kia đang chuẩn bị dừng mình ——

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân thể cứng đờ nháy mắt bị một lực đạo mạnh mẽ đột nhiên đẩy ngã, Tô Mê hung hăng té ngã trên mặt đất.

Khủy tay truyền đến một trận đau nhức đồng thời bánh xe cùng mặt đường ma sát tạo ra một đạo tiếng vang chói tai.

Ngay sau đó, xe hơi màu đen lần thứ hai gia tốc, trong chớp mắt thoát khỏi hiện trường.

“Mê Mê, em thế nào rồi, có bị thương chỗ nào không?” Mộ Dung Sâm vội vàng chạy tới mặt đầy lo lắng.

Tô Mê bình tĩnh vài giây, hơi híp mắt nhìn về phía Lâm Cẩm Dư cách đó không xa, ra vẻ kinh hoàng thất thố nói.

“Em không sao, A Sâm, mau đi xem Cẩm Dư một chút, anh ấy hình như bị thương.”

Mộ Dung Sâm lúc này mới đem tầm mắt phóng tới trên người Lâm Cẩm Dư.

Chỉ thấy khuôn mặt âm nhu của Lâm Cẩm Dư tái nhợt, trên gáo phục màu trắng nhiễm vết máu, đôi tay nắm chặt cổ chân, mặt đầy đau đớn.

“Chân bị thương?” Mộ Dung Sâm đi qua, muốn xem xét thương thế của hắn.

Lâm Cẩm Dư ăn đầu kêu một tiếng, lập tức đỏ hốc mắt, lại lắc lắc đầu.

“Tôi không sao, cậu đi xem Mê Mê thế nào.”

Mộ Dung Sâm thấy hắn ra vẻ kiên cường, trong lòng phức tạp.

“Cậu thành ra như vậy rồi, còn ở đó lo lắng cho người khác.” Mộ Dung Sâm khẩu khí không tốt rống lên một tiếng.

Lâm Cẩm Dư cắn môi phản bác.

“Cô ấy lại không phải người khác, cô ấy là bạn gái cậu, tôi không thể trơ mắt nhìn cô ấy lâm vào nguy hiểm mà không cứu.”

Nói xong lời cuối cùng, giấu không được ủy khuất.

Nhưng mà mới vừa nói xong câu đó, liền cảm thấy độ hảo cảm của nam chủ đối với mình lập tức bay lên 20 điểm, tổng đạt tới 40 điểm.

Lâm Cẩm Dư trong lòng vui vẻ.

Tuy rằng mình bị thương, nhưng độ hảo cảm có thể bay lên trở lại, cũng coi như là đáng giá.

Tô Mê đi tới liền nghe thấy Lâm Cẩm Dư cực có thâm ý nói, do đó liền tưởng đến trận “Ngoài ý muốn” này, lạnh lùng cong khóe môi.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (15)

Edt: Mít

~~~~~

“Đều là bởi vì em, Cẩm Dư mới bị thương, A Sâm, anh nhanh đưa anh ấy đến bệnh viện đi.” Tô Mê mặt đầy khăn trương, cắn môi sắp khóc.

Lâm Cẩm Dư rử mi mắt, trong lòng khinh bỉ bộ dáng bạch liên hoa của nữ chủ, thật là ghê tởm.

Đang nghĩ ngợi, thân thể bỗng dưng bay lên, giường mất mới phát hiện, mình đang được Mộ Dung Sâm ôm ngang lên.

Hơi thở nam nhân quen thuộc như vậy, đột nhiên dựa vào gần như vậy, nội tâm Lâm Cẩm Dư chấn động, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, lúc này mới hoàn hồn nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

“A Sâm, cậu đừng như vậy, Mê Mê sẽ hiểu lầm. ....”

Mộ Dung Sâm môi mỏng hơi nhấp, không có trả lời, không nói hai lời gọi taxi.

Thấy Tô Mê còn đứng đó, ngữ khí Mộ Dung Sâm có chút nóng nảy.

“Mê Mê, đừng thất thần, nhanh lên xe.”

“Vâng vâng.”

Tô Mê ngây ngốc gật gật đầu, động tác vụng về lên ghế phó lái, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, chúng ta đi bệnh viện nào?”

Đương nhiên là bệnh viện tốt nhất thành phố rồi, còn phải hỏi sao?

Mộ Dung Sâm nhú mày, không có nói ra, trực tiếp nói với tài xế.

“Bác tài, phiền đi nhanh đến bệnh viện trung tâm thành phố, bạn của tôi đang bị thương.”

“Được.” Tài xế lên tiếng, xe tăng tốc chạy.

Tô Mê trên mặt bình tĩnh, trong lòng lại đang phun tào.

Chẳng lẽ Mộ Dung Sâm không phát hiện cô cũng bị thương sao?!

Ở đây người cao hứng nhất chắc chắn là Lâm Cẩm Dư.

Bởi vì trận “Ngoài ý muốn” này, vừa rồi độ hào cảm của nam chủ đối với mình có tiến triển, lập tức bay lên đến 50 điểm, đồng thời còn giảm của nữ chủ 5 điểm, lần bị thương này thật là đáng giá.

Dựa vào đầu vai nam nhân, nhìn hấn mặt đầy lo lắng cùng thần sắc áy náy, tầm mắt Lâm Cẩm Dư dần dần mờ hồ.

Đây là cảm xúc chân thật thuộc về Lâm Cẩm Dư chân chính, nói cho cùng Mộ Dung Sâm chưa bao giờ đối tốt với nguyên chủ như vậy.

An ủi một tia linh hồn xúc động cuối cùng của Lâm Cẩm Dư, đem khuôn mặt chôn ở trên vai Mộ Dung Sâm, Lâm Cẩm Dư dùng hết toàn lực, hấp thu hơi thở cùng độ ẩm thuộc về Mộ Dung Sâm.

Tô Mê nhìn xuyên qua kính chiếu hậu thấy một màn như vậy, rửa sạch sắc mặt dịu dàng, u lạnh như nước.

Ba người thật nhanh tới đến bệnh viện.

Xe mới vừa dừng lại, Mộ Dung Sâm liền ôm Lâm Cẩm Dư vào bệnh viện, để lại một mình Tô Mê ở ghế phó lái tính tiền xe.

Chờ cô vào bệnh viện, đến bóng dáng của bọn họ cũng không thấy.

Cúi đầu nhìn chỗ trầy nơi khuỷu tay, Tô Mê tự giác xếp hàng đăng ký, chuẩn bị đem miệng vết thương xử lý một chút.

Mới vừa đi đến chỗ hộ sĩ, liền gặp được người quen.

“Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Là Triệu bác sĩ buổi sáng giúp cô kê thuốc, Tô Mê lễ phép gật gật đầu.

“Triệu bác sĩ, chào ông.”

“Được được được, Tô tiểu thư cô.....Cánh tay cô bị thương?”

Triệu bác sĩ mất sắc thấy khuỷu tay đỏ máu, vội vàng ký tên, đi tới.

“Tôi mang Tô tiểu thư đi xử lý miệng vết thương một chút, vừa lúc tôi cũng đang nhàn rỗi.”

Tô Mê cười gật đầu, tùy hấn xử lý miệng vết thương.

Cầm thuốc, cảm tạ vài câu, Tô Mê hỏi hộ sĩ, sau đó đi đến trước cửa phòng bệnh của Lâm Cẩm Dư.

Xuyên qua cửa sổ nửa trong suốt, một màn Lâm Cẩm Dư thâm tình hôn Mộ Dung Sâm, không hề báo động xuất hiện ở trong tầm mắt.

Con người màu đen gât gao co rút lại, trong mắt tràn đầy thần sắc không dám tin.

Tô Mê đặt tay lên ngực, nhũ chắt mảy, lắc mình trốn sang một bên, mặt lạnh đến có thể tích ra nước, dị thường khó coi.

Nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ này, linh hồn của nguyên chủ đang quá nhiều cảm quan của Tô Mê, cảm xúc kinh hoàng thất thố cùng không dám tin tưởng, giống như thủy triều mãnh liệt quay cuồng, phảng phất muốn đem cô chôn vùi.

Tô Mê gât gao cắn răng, cực lực áp xuống một tia cảm xúc kia.

Nhưng mà mũi chân không tự chủ được vừa chuyển, lần nữa đứng ở trước cửa phòng bệnh.

Ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt của Mộ Dung Sâm, lại không nhìn thấy được biểu tình trên mặt hấn.

Nhưng, không thể phủ nhận chính là, từ đầu đến cuối hấn đều không có đẩy Lâm Cẩm Dư ra.

Trong nháy mắt kia, Tô Mê rõ ràng nghe được âm thanh tan nát cõi lòng.

Sau đó lạnh lùng gọi lên khóa môi, lấy ra di động, tắt đèn flash, đem một màn này quay xuống, rồi sau đó xoay người rời đi.

.....

Thời gian trở lại vài phút trước.

Sau khi thương thế xử lý xong, Mộ Dung Sâm dùng xe lăn đẩy Lâm Cẩm Dư vào phòng bệnh.

Lúc này mới nhớ tới, Tô Mê vừa rồi cũng té ngã, trong lòng có chút lo lắng, lấy di động, muốn gọi điện thoại cho cô.

“A Sâm, cảm ơn cậu khẩn trương như vậy vì tôi, Mê Mê còn cần cậu, mau đi xem cô ấy một chút.” Lâm Cẩm Dư mỉm cười, yếu ớt nhẹ nắm bắt.

Động tác trên tay cứng lại, tâm Mộ Dung Sâm hơi xúc động, nhìn khuôn mặt âm nhu tình mĩ của Lâm Cẩm Dư, mang theo ưu sầu nhàn nhạt, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Vì sao phải làm như vậy, cậu không sợ chính mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. ....”

“Không sợ.” Lâm Cẩm Dư cười lắc đầu, đánh gãy lời hấn nói: “Vì A Sâm, tôi làm cái gì cũng đáng giá.”

Lâm Cẩm Dư nói trắng ra như vậy, Mộ Dung Sâm cho dù là tên ngốc, cũng có thể nghe ra được ý tứ trong đó.

Nhưng hấn đã có Tô Mê, xu hướng giới tính cũng bình thường, hấn không thích nam nhân, nhưng vì sao vẫn bởi vì lời nói của Lâm Cẩm Dư mà ần ần cảm động?

“Cẩm Dư, cậu hấn là hiểu rõ, người tôi yêu chính là Mê Mê.” Mộ Dung Sâm thần sắc phức tạp nói.

“Tôi hiểu, nhưng tôi không để bụng.”

Lâm Cẩm Dư chậm rãi ngồi thẳng thân mình, nhìn Mộ Dung Sâm không chớp mắt nói.

“Khi những bạn học khác nói tôi lớn lên nam không ra nam nữ không ra nữ, thời điểm cậu đứng ra vì tôi nói chuyện, tôi liền yêu cậu, tôi không ngại cậu làm những chuyện như vậy với tôi, tôi không để bụng người cậu yêu là ai, tôi chỉ hy vọng cậu có thể đối với tôi công bằng một chút, không cần cố ý xa cách tôi, để tôi ở bên cạnh cậu, tôi đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Lâm Cẩm Dư dừng một chút, lại tiếp tục nói.

“Tôi biết cậu cũng có yêu cầu sinh lí, tôi nguyện ý, hơn nữa chúng ta thật phù hợp, cậu cũng thích, không phải sao?”

“Cậu. ....!”

Mộ Dung Sâm gặt gao cau mày, vẻ mặt không vui nhìn về phía Lâm Cẩm Dư.

“Câm miệng!”

Lâm Cẩm Dư thấy hấn chỉ có chút khó chịu, mà không phải thật sự tức giận, vì thế cười đề nghị nói.

“A Sâm, cậu dám thử làm một lần với tôi không, nếu cậu thật sự không có cảm giác, như vậy tôi nguyện ý rời khỏi thế giới của cậu.”

Mộ Dung Sâm có chút chần chờ, nói cho cùng nơi này là phòng bệnh, tùy thời đều sẽ có người tiến vào.

Còn chưa chờ hấn cự tuyệt, Lâm Cẩm Dư nghe hệ thống nhắc nhở, nói nữ chủ lập tức tới đây, tâm niệm vừa chuyển, giờ tay choàng qua cô Mộ Dung Sâm, thâm tình hôn lên!

Mộ Dung Sâm từ đầu muốn cự tuyệt.

Nhưng nghĩ lại, nếu mượn cơ hội này, có thể để Lâm Cẩm Dư trực tiếp hết hy vọng, hấn nguyện ý hy sinh một chút.

Vì thế Tô Mê đi vào phòng bệnh, nhìn thấy chính là một màn này..

Chờ Tô Mê rời khỏi, tay Lâm Cẩm Dư, bắt đầu không thành thật, chỉ chốc lát liền cảm giác Mộ Dung Sâm ần ần động tĩnh.

Đang lúc Lâm Cẩm Dư trong lòng vui vẻ, muốn tiến thêm một bước làm chút gì đó, Mộ Dung Sâm đột nhiên đẩy hấn ra, thần sắc ảo não xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lâm Cẩm Dư đắc ý dương dương mi, chắc chắn Mộ Dung Sâm nhất định sẽ trở về!

Kết quả buổi tối ngày hôm sau, Mộ Dung Sâm sau khi say rượu, liền đi vào phòng bệnh, khóa trái cửa phòng, mượn rượu làm việc một phen.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (16)

Edt: Mít

~~~~~

Trải qua hệ thống nhắc nhở, Tô Mê biết bọn họ lại lần nữa phát sinh quan hệ, còn cô hiện tại đang tay trong tay với Cố Lương Nghiên bước chậm bên bờ biển.

Buổi chiều ngày hôm qua, Tô Mê ra khỏi bệnh viện, liền thấy Cố Lương Nghiên bị giao thông vây lại.

Cô đi qua, xin lỗi, cầu tình, nhận được vài tờ hóa đơn tiền phạt, mới tiến đi mấy anh giao thông.

Ngay sau đó, thân thể nháy mắt bị hấn gắt gao ôm ở trong ngực: “Mê Mê, anh rất lo lắng cho em.”

Cố Lương Nghiên không cẩn thận đụng phải miệng vết thương ở khuỷu tay, Tô Mê ăn đau kêu một tiếng, hấn nhanh chóng buông cô ra, sắc mặt khẩn trương kiểm tra thương thế trên người cô.

Nhìn thấy chỗ khuỷu tay có dấu vết băng bó, mắt Cố Lương Nghiên đỏ tươi, vừa đau lòng vừa phẫn nộ: “Ai làm em bị thương?!”

“Trầy da một chút, không sao mà.” Tô Mê cười an ủi.

Lúc sau mới biết được, sau khi biết cô bị thương, Cố Lương Nghiên lái xe, liên tục vượt vài cái đèn đỏ, căn bản gần nửa tiếng lộ trình, hấn chỉ dùng mười phút là đến!

Cảm động nói không nên lời, tâm tình vui diệu, dưới đáy lòng chậm rãi nảy sinh.

Tô Mê tâm vừa động, không màng đau xót, gắt gao ôm lại Cố Lương Nghiên.

Hiện tại là cuối tuần, Tô Mê muốn giải sầu, Cố Lương Nghiên đề nghị đi bờ biển.

Tô Mê gọi điện thoại nói với người nhà một tiếng, liền ném điện thoại đi động qua một bên, ngồi trên xe thể thao màu đỏ của Cố Lương Nghiên, sau khi đi vào làng du lịch bên bờ biển, thấy Mộ Dung Sâm gọi tới mấy chục cuộc điện thoại, cũng không phản ứng, trực tiếp tắt máy.

Bởi vì cánh tay Tô Mê bị thương, Cố Lương Nghiên chỉ là đi bên cạnh cô, ở làng du lịch ha ha đi dạo.

Giờ này khắc này, dưới bầu trời đầy sao lộng lẫy.

Cố Lương Nghiên nắm tay Tô Mê, liền cảm lòng không đậu chế trụ cái ót của cô, trần trọc mà hôn.

Thẳng đến khi Tô Mê sắp hít thở không thông, Cố Lương Nghiên từ phía sau giống như làm ảo thuật, lấy ra một đóa hoa hồng nhạt.

“Mê Mê, anh yêu em, em vĩnh viễn là duy nhất trong cuộc đời này của anh.”

Nam nhân trước mắt, rút đi tà bì lưu manh lúc trước, trên khuôn mặt tuấn tú là nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

Ánh mắt Tô Mê lập lòe, lẳng lặng nhìn Cố Lương Nghiên chăm chú: “Anh xác định không để bụng, chuyện của em cùng Mộ Dung Sâm?”

Tuy rằng hiện tại nói điều này tương đối gây mất hứng, nhưng Tô Mê vẫn muốn biết, Cố Lương Nghiên rốt cuộc có ở để ý loại chuyện này hay không.

Cố Lương Nghiên ánh mắt u ám, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Hấn cong môi, ngữ khí nghiêm túc nói.

“Rất nhiều nam nhân đều sẽ để ý, đây là thói hư tật xấu trời sinh, nhưng chuyện đã thành kết cục đã định, mà anh yêu em, cũng sẽ chấp nhận quá khứ của em, hơn nữa anh bảo đảm, sau này chỉ có một nữ nhân là em.”

Tô Mê trong lòng ngọt ngọt.

Nghĩ đến chuyện Mộ Dung Sâm còn chưa giải quyết, vì thế lại mở miệng nói.

“Chờ em cùng Mộ Dung Sâm giải trừ hôn ước, lại cho anh câu trả lời được chứ?”

Cổ Lương Nghiên có chút thất vọng, nhưng cũng nằm trong dự kiến.

Nói cho cùng Tô Mê cũng không phải một cô gái tùy tiện, lại còn có hôn ước trong người.

“Mê Mê, nhanh lên được không, anh muốn quang minh chính đại đứng ở bên cạnh em.”

Cổ Lương Nghiên đem Tô Mê ôm vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn tóc của cô, trong lời nói mang theo tràn đầy u oán, ủy khuất.

Tô Mê đột nhiên nhớ tới cái gì: “Em cần anh giúp một chút.”

“Giúp cái gì, em nói đi.”

Tô Mê lạnh lùng câu khéo môi, mặt mày phút chốc lạnh lẽo lên: “Giúp em điều ra camera gần trường học, đi tra người gây họa của trận ‘ngoại ý muốn’ kia.”

“Được.” Đáy mắt Cổ Lương Nghiên hiện lên một tia hung ác nham hiểm.

Ai dám tổn thương nữ nhân của hắn, hắn sẽ không bỏ qua!

.....

Hôm sau, tới gần giữa trưa.

Mộ Dung Sâm từ trong say rượu tỉnh lại, đầu óc mơ mơ hồ hồ, có chút hoảng hốt.

Nhưng mà thân thể ảm áp bên người, lại làm ký ức của hắn, như thủy triều dâng lên, phóng túng tới hôm qua, đều khắc sâu ở trong đầu hắn.

Hắn với Lâm Cẩm Dư lại làm.....

Tại sao lại như vậy?

Buổi chiều hôm trước, sau khi hắn rời khỏi bệnh viện, làm sao cũng gọi không được cho Tô Mê, tâm tình bực bội, cho nên đi quán bar uống rượu.

Kết quả ngày hôm sau, hắn chạy tới nhà Tô gia, vẫn không thấy bóng dáng Tô Mê.

Hỏi mới biết được, Tô Mê nói là cùng bạn học đi du lịch.

Gọi điện thoại cho Tô Mê, hiện lên trạng thái tắt máy, Mộ Dung Sâm kinh hoảng lại sợ hãi, hắn sợ Tô Mê nhìn thấy một màn hôn nhau của hắn cùng Lâm Cẩm Dư.

Nhưng lại không thể liên hệ được với Tô Mê, hắn lại không biết rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Vì thế lại đi quán bar, uống tới hơn nửa đêm.

Uống đến mơ mơ hồ hồ, Mộ Dung Sâm nghĩ như thế nào cũng cảm thấy hắn hẳn là nên nói rõ ràng với Lâm Cẩm Dư, liền gọi xe đi tới bệnh viện.

Nhưng, vì sao khi nhìn thấy Lâm Cẩm Dư, thời điểm ở trong phòng tắm nhật xả phòng, lại rượu say làm vậy chứ?!

Mộ Dung Sâm có chút ảo não, nhưng không thể không thừa nhận, cái loại cảm giác phóng túng xa lạ quen thuộc này, làm hắn..... Thân thể hắn cảm thấy thật sung sướng.

Nhưng sau khi sung sướng, cảm giác đáy lòng trống rỗng, làm hắn khó có thể thích ứng.

Hắn chung quy vẫn phản bội Tô Mê.

“Cốc cốc.”

Lúc này, một trận tiếng đập cửa truyền đến, Mộ Dung Sâm lập tức tỉnh táo lại.

Ngay sau đó, hắn liền nghe thấy, âm thanh Tô Mê biến mất gần hai ngày nay: “Cẩm Dư, A Sâm.....”

Một tiếng này, đừng nói là Mộ Dung Sâm, ngay cả Lâm Cẩm Dư đang giả vờ ngủ, cũng bị dọa tỉnh.

Sao lại thế này?

Tô Mê không phải chính mắt nhìn thấy hai người hôn môi sao, vì sao nhanh như vậy lại xuất hiện?

Lâm Cẩm Dư dò hỏi hệ thống, kết quả hệ thống nói, chỉ có thể đoán trước nữ chủ ở gần đây, hoặc cùng nam chủ xảy ra quan hệ, mặt khác, không thể dò xét.

“A Sâm, làm sao bây giờ, nếu Tô Mê phát hiện.....?”

“Không, chuyện của chúng ta, không thể để cô ấy biết, tuyệt đối không thể!”

Mộ Dung Sâm trong mắt tràn đầy kinh hoàng thất thố, lại ra vẻ trấn định, kiên quyết đánh gãy lời nói Lâm Cẩm Dư.

Vừa nhắc đầu, liền thấy ánh mắt Lâm Cẩm Dư vô cùng bi thương, ánh mắt Mộ Dung Sâm lóe lóe, người trong không khí đều là mùi lá lứt, lập tức xuống giường, cầm lấy quần áo rơi rớt trên mặt đất, nhanh chóng mặc vào, trả lời lại một câu sau cánh cửa.

“Mê Mê, Cẩm Dư đang tắm rửa, em chờ một lát.”

“Được, anh cẩn thận một chút, ngàn vạn đừng để miệng vết thương của Cẩm Dư dính nước nha.”

Tô Mê đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa pha lê nửa trong suốt bị rèm cửa che khuất, khoe miệng cười ra một nụ cười lạnh lẽo.

Tắm rửa, giữa trưa tắm rửa, lừa quỷ à!

Mười lăm phút sau.

Mộ Dung Sâm sửa sang hai người lại một chút, chạy đến phía trước cửa sổ mở cửa sổ, lại mở điều hòa thông gió, cẩn thận kiểm tra trong phòng không còn gì khác thường, lúc này mới mở cửa phòng bệnh, một tay đem Tô Mê kéo vào.

“Mê Mê, em đi đâu, vì sao anh gọi điện thoại em đều không nhận?”

Nam nhân đột nhiên tới gần, cùng với trong không khí có mùi vĩ tanh mỹ, làm Tô Mê không tiếng động nhú nhú mày.

“A Sâm, trên người của anh có mùi gì vậy?”

Trong lòng Mộ Dung Sâm co rụt lại, trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn.

Lâm Cẩm Dư thấy thế, vội vàng lo lắng cùng áy náy nói.

“Có thể có mùi vị gì, A Sâm hai ngày này tìm không thấy em, cho rằng em tức giận việc cậu ấy không quan tâm tới em, cho nên đi quán bar uống thật nhiều rượu.”

Mộ Dung Sâm nghe vậy, rất nhanh đem khác thường trong mắt che lấp: “Đúng vậy, Mê Mê, anh không phải cố ý mặc kệ em, em ngàn vạn không được giận anh.”

~~~~~

Ta sẽ cố gắng edit mượt hơn. Một số từ đã có sự thay đổi cho thuận việt hơn ở những chương sau.. Còn mấy chương trước do ta không có thời gian fix lỗi nên mỗi người thông cảm nhé.

Thân ái.... ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (17)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê lẳng lặng nhìn Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư, nói.

“Em không có trách bất kì ai, không có nhận được điện thoại của A Sâm, là bởi vì di động của em bị mất.”

“Còn ngày hôm qua, em đi đâu?” Mộ Dung Sâm nhú mày.

“Anh đến nhà tìm em?” Tô Mê hỏi lại một câu, lại giải thích nói.

“Em xử lý tốt miệng vết thương, tìm không thấy các người nên rời đi, kết quả vừa lúc đụng phải một người bạn đang thất tình, nên cùng cô ấy đi giải sầu, kết quả nửa đường làm mất điện thoại.”

Mộ Dung Sâm có chút không tin: “Người bạn nào, nam hay nữ?”

Tô Mê nghe miệng lưỡi này của hắn, cũng ha hả.

Hai người họ tới hôm qua mới vừa làm bấy xong, hiện tại lại cường ngạnh nói chuyện với cô như vậy, thật đủ không biết xấu hổ.

Nhưng Tô Mê vẫn là thờ ơ ngẩn than dài nói.

“Là bạn học trước kia, anh cũng quen biết, chính là Tiểu Vi, cô ấy tận mắt nhìn thấy bạn trai mình ngoại tình, kết quả hai người vùng tay đánh nhau, vừa lúc rời khỏi bệnh viện, đụng trúng em.”

Lời này vừa ra, hai người đều tự giác không nói.

Tô Mê cười cong mắt, chủ động kéo lấy ống tay áo Mộ Dung Sâm: “A Sâm, anh nói xem dưới bầu trời này, nam nhân hư làm sao lại nhiều như vậy chứ?”

Mộ Dung Sâm chợt dạ lợi hại, còn chưa nói tiếp, Lâm Cẩm Dư đột nhiên mở miệng.

“Mê Mê, em cũng không thể quơ đũa cả nắm như thế, nam nhân cùng nữ nhân đều có tốt có xấu, nhưng anh tin A Sâm vĩnh viễn sẽ không phản bội em.”

Mộ Dung Sâm đối với Lâm Cẩm Dư cảm kích cười, hồi phục lại thâm tình nhìn Tô Mê.

“Cẩm Dư nói đúng, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em!”

Ý cười nơi khóe miệng cứng lại, Tô Mê thiếu chút nữa nhịn không được, muốn giết chết hai người trước mặt nói lời chân tình, sau lưng liền vô sỉ cầu nam nam (nữ).

Nhưng hình tượng tiểu bạch thỏ của cô, vẫn phải diễn tiếp.

Vì thế, cố ý đem phức tạp ở đáy mắt giấu đi, miễn cưỡng cười nói: “Ừm, em tin anh.”

Lâm Cẩm Dư đem sự khác thường của Tô Mê bắt lấy rõ ràng.

Âm thầm trào phúng nữ chủ bạch liên hoa này thật yếu đuối, rõ ràng nhìn thấy bọn họ hôn nhau, lại còn làm bộ cái gì cũng chưa từng xảy ra, thật là càng nhìn càng ghê tởm!

Hiển nhiên, biểu hiện của Tô Mê, hoàn toàn đánh mất hoài nghi của Mộ Dung Sâm, thả lỏng cảnh giới của Lâm Cẩm Dư.

Sau đó, những ngày tháng Lâm Cẩm Dư ở bệnh viện “Dưỡng thương”, thường xuyên ở trước mặt Mộ Dung Sâm nhặt nhặt xà phòng, ba ngày thì hai ngày đầu trâu chọc một chút, mỗi lần tuy rằng Mộ Dung Sâm không quá tình nguyện, nhưng đến cuối cùng thời khắc xxoo, hắn cũng không có cự tuyệt.

Mà còn lại Tô Mê mỗi ngày sắm vai tiểu bạch thỏ.

Thời điểm không có tiết, đi chung với Mộ Dung Sâm đưa cơm cho Lâm Cẩm Dư, sau đó liền rời đi, để lại cho hai người bọn họ một cơ hội.

Trong đấy, vui mừng nhất đương nhiên là Lâm Cẩm Dư.

Ngắn ngủn không đến một tuần, độ hảo cảm của Mộ Dung Sâm đối với Lâm Cẩm Dư đã đạt tới 80 điểm, làm Lâm Cẩm Dư càng thêm tin tưởng chân lí người với người phải ở chung với nhau mới có thể sinh ra cảm tình.

Nhưng nam chủ lại trước sau không có giảm độ hảo cảm với nữ chủ, điều đó làm Lâm Cẩm Dư có chút buồn bực.

Nghĩ thâm, nhất định phải sáng tạo thêm nhiều hiểu lầm cho nam nữ chủ mới được.

Mà cơ hội Lâm Cẩm Dư nhìn trúng liền giống như trong nguyên cốt truyện, cao trào thay nhau nổi lên kia chính là trong dịp yến hội sắp tới.

Còn Tô Mê bên kia cùng Cố Lương Nghiên, mỗi ngày gặp mặt cùng ở chung có nhiều cơ hội chuyển biến, sau khi càng thêm hiểu biết đối phương, giá trị tình cảm tự nhiên cũng “Thình thịch” dâng lên.

Nhưng hình tượng Cố Lương Nghiên trước mặt Tô Mê quá mức tốt đẹp hoàn mỹ, làm cô cảm thấy có chút không chân thật.

Theo ngày lễ hội càng ngày càng gần, tâm Tô Mê lại ần ần có chút bất an.

Kết quả có một ngày tan học, Mộ Dung Sâm muốn đi bệnh viện thăm Lâm Cẩm Dư, để Tô Mê về nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Cô đi tìm Cố Lương Nghiên, thời điểm đi ngang qua một mảnh rừng cây nhỏ, xa xa liền thấy một cô gái mặc một bộ quần yếm ngắn, giống như yêu tinh không có xương cốt, dán lên người con trai mình muốn tìm

Giây tiếp theo, một màn càng thêm làm người khiếp sợ cứ như vậy đột nhiên không kịp phòng ngừa xảy ra.

Cô tận mắt nhìn thấy, cô gái kia giơ tay vòng qua cổ Cố Lương Nghiên, miệng đối miệng hôn lên!

Trong nháy mắt đó, Tô Mê cảm thấy trái tim mình giống như bị một cỗ lực lượng vô hình hung hăng siết chặt, ần ần đau, lại khó có thể tránh thoát.

Cố Lương Nghiên nhận thấy được động tác của Vuư Giai, nhanh chóng đem đầu nghiêng qua một bên, đồng thời duỗi tay đột nhiên đem cô ta đẩy ra

Đúng lúc này, “Phanh” một tiếng, âm thanh sách vở rơi trên mặt đất, cực nhỏ, cực nhẹ, lại rõ ràng truyền vào tai Cố Lương Nghiên.

Hắn vừa giương mắt liền không hẹn mà đối diện với đôi mắt thanh lãnh của Tô Mê cách đó không xa.

Tim, đột nhiên co rút một chút, Cố Lương Nghiên trở mắt, trong nháy mắt, kinh hoàng thất thố cùng nôn nóng xưa nay chưa từng có, lan tràn đến toàn bộ khuôn mặt tuần lẳng: “Mê Mê!”

Vuư Giai nghe tiếng quay đầu lại, vừa lúc đối diện với khuôn mặt lạnh lẽo của Tô Mê.

Chỉ thấy trên mặt thanh lệ dịu dàng kia, chậm rãi cong lên một nụ cười nhạt nhẽo, phẩn môi hé mở.

“Xin lỗi, quấy rầy.”

Dứt lời, Tô Mê dường như không có việc gì đem tầm mắt dời đi, không hề lưu luyến xoay người rời đi.

Con người đen nhánh của Cố Lương Nghiên gắt gao co rút lại, yết hầu giống như bị người ta gắt gao bóp chặt.

Vuư Giai thấy hắn không chú ý, lập tức ôm lấy cánh tay Cố Lương Nghiên.

“Anh Lương Nghiên, em không cho anh đi.”

Cố Lương Nghiên nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái, ánh mắt sáng quắc, chỉ đi theo bước chân Tô Mê, nhìn thân ảnh kia, hắn khàn giọng kêu: “Mê Mê!”

Thấy cô không có chút nào tạm dừng chân, trong lòng Cố Lương Nghiên một trận chua xót, trên mặt lập tức nhiễm một tia lệ khí u oán.

Hắn đối với cô đào tìm đào phổi như vậy, nhìn thấy hắn cùng với cô gái khác gần gũi, cô không ghen sao?

Hắn nỗ lực lâu như vậy, chẳng lẽ không thể làm cho cô chịu đáp lại một chút nào sao?

Nội tâm có một cỗ thô bạo khó có thể bình phục, tràn ngập trong lòng, Cố Lương Nghiên vừa muốn ném Vuư Giai, muốn đuổi theo Tô Mê giải thích, chỉ thấy cô gái đã đi xa, đột nhiên dừng lại.

Hắn không tự chủ được tâm sinh mong đợi.

Cô để ý hắn sao?

Cô không phải không có cảm giác với hắn?

Cố Lương Nghiên nhìn không được suy nghĩ như vậy.

Tô Mê rốt cuộc không làm hắn thất vọng, chỉ thấy cô đem cặp sách cùng sách vở trên tay ném xuống, nhanh nhẹn xoay người, đi nhanh tới hướng nam nữ đang dây dưa.

Tới trước mặt, Tô Mê lạnh lùng nhìn Vuư Giai giống như kẹo mạch nha ôm chặt lấy cánh tay Cố Lương Nghiên.

“Vị tiểu thư này, phiền cô buông người đàn ông của tôi ra.”

“Mê Mê.....”

Cố Lương Nghiên nghe thấy mấy chữ này, chỉ cảm thấy tim đã rách nát, nháy mắt được chữa khỏi, đến vết sẹo cũng không còn.

Mà Vuư Giai nghe thấy mấy chữ này lại đột nhiên nổi điên.

“Người đàn ông của cô?! Hay lắm! Ai là người đàn ông của cô? Cô lặp lại lần nữa, có tin tôi xé nát cái miệng tiện này của cô hay không!?”

“Vuru Giai! Tốt nhất cầm miệng cô lại, nếu không đừng trách tôi không cho chú Vuru mặt mũi!”

Cố Lương Nghiên nổi giận, vừa định ném cô ta ra, liền thấy Tô Mê một phen túm chặt dây đai trước ngực của Vuru Giai, đột nhiên kéo ra——

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy âm thanh rất nhỏ của dây đai đứt ra, đai đeo đơn bạc, trong chớp mắt tuột xuống.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (18)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê cũng không nghĩ tới, sẽ đột nhiên phát sinh một màn xấu hổ này.

Cô chỉ muốn đem cô ta kéo ra, nào có nghĩ tới chất lượng quần áo lại không tốt như vậy, kéo một cái liền đứt.

Vuru Giai chỉ cảm thấy trước ngực chột lạnh, cúi đầu liền thấy miếng dán ngực cũng đã bị lộ ra.

Cô ta hét to một tiếng, vội vàng buông Cố Lương Nghiên, gắt gao che lại cảnh xuân trước ngực.

"Tiện nhân không biết xấu hổ, cô dám xé đồ của tôi, tôi muốn giết cô!"

Cố Lương Nghiên lạnh lùng nheo mắt, vừa định nói cái gì, đôi mắt đột nhiên bị người ta dùng tay che lại.

"Không được xem." Tô Mê lạnh lùng lên tiếng.

Cố Lương Nghiên đầu tiên là ngẩn ra, môi mỏng chậm rãi gọi lên độ cung duyên dáng, một tay đem cái tay đang để trên mắt gắt gao nắm chặt trong tay mình: "Mê Mê, anh cho rằng em thật sự đi rồi, không cần anh nữa."

"Cô ta nhào tới, anh sẽ không né tránh sao, một người đàn ông cao lớn như anh đến một cô gái cũng trị không được? Cứ như vậy để cô ta ôm, cô ta hôn?" Tô Mê hung hăng trừng mắt liếc nhìn hấn một cái.

Người đàn ông của cô, đối mặt với loại phụ nữ lì lợm la liếm này, căn bản không cần cái gì thân sĩ cái gì phong độ.

Thấy mặt mày của cô phút chốc lạnh lẽo, Cố Lương Nghiên nhanh chóng giải thích.

"Nhìn thấy em tới, nên anh không chú ý tới cô ta, cô ta không có hôn được anh."

Tô Mê không vui nhú mày: "Anh còn nói lý?"

Cố Lương Nghiên chậm rãi gọi lên khóe môi, ngũ quan tinh xảo, nổi lên ý cười làm điên đảo chúng sinh.

"Mê Mê, anh thật sự rất cao hứng vì em đã để ý anh như vậy."

"Nếu lại có lần nữa, em tuyệt đối sẽ không quay đầu lại." Tô Mê căm giận trừng mắt với hấn.

Cố Lương Nghiên gắt gao ôm chặt cô, đem đầu vùi ở hõm vai cô, nhẹ nhàng cọ cọ.

"Đã biết, không có lần sau."

"Hừ!" Tô Mê hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ đối với lời hấn nói, tạm thời vừa lòng.

Vuru Giai đứng dậy, nhìn thấy đôi nam nữ đang ôm chặt, khóe mắt đỏ bừng.

"Anh Lương Nghiên, anh sao lại có thể đối với em như vậy, em thích anh mười mấy năm, anh cùng tiện nhân này mới quen biết bao lâu, liền cứ như vậy

trơ mắt nhìn cô ta khi dễ em?"

"Khi dễ cô?"

Tô Mê bỗng đứng quay đầu lại, sắc mặt thanh lãnh nhìn Vuư Giai.

"Vị tiểu thư này, sáng sớm ra, cô đi nhào vào trong ngực người đàn ông của tôi, có được tôi đồng ý chưa?"

Cô không tìm cô ta tính sổ, cô ta ngược lại trách tội cô, thật đúng là chẳng biết xấu hổ!

"Anh Lương Nghiên mới không phải.....!"

"Tôi phải." Vuư Giai vừa định phản bác, Cố Lương Nghiên đã mở miệng: "Tôi là người đàn ông của Mê Mê, vĩnh viễn cũng sẽ là."

Sắc mặt Vuư Giai trong nháy mắt tái nhợt.

"Không, anh Lương Nghiên, chuyện này không có khả năng, ba em nói để chúng ta cuối năm đính hôn, anh không phải không có phản đối sao, anh sao lại có thể thích cô ta chứ?"

Cố Lương Nghiên nhú mày...

"Vuư Giai, tôi đối với cô, chưa từng có tình yêu nam nữ, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu tôi đối với cô có một chút cảm giác, đã sớm yêu nhau hoặc đính hôn, tôi tin cô là người hiểu rõ ràng so với bất kì người nào."

Vuư Giai tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng tâm địa cũng không xấu, cha Vuư Giai nhắc tới chuyện đính hôn, hẳn cũng không có mở miệng cự tuyệt, nhưng cũng không có đáp ứng.

Nhưng hiện tại không giống vậy, hẳn gặp Tô Mê, hiểu được cái gì là tình yêu, cái gì là hữu nghị.

Một chút chuyện, cần thiết phải nói rõ ràng, hẳn không muốn để Vuư Giai có hy vọng gì, càng không muốn để Tô Mê hiểu lầm.

"Không, em không tin, anh nhất định đang lừa em!" Vuư Giai đột nhiên lắc đầu, hoàn toàn không tin hẳn nói.

"Nếu cô cứ tự lừa mình dối người, tôi đây liền chứng minh cho cô xem." Tô Mê câu lấy cổ Cố Lương Nghiên, ở trên môi hẳn, hung hăng cắn một cái.

Vuư Giai giật mình tại chỗ: "Cô sao lại có thể.....?!"

"Không phải của cô, thì vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về cô, nếu cô còn có một chút lòng tự trọng mà nói, về sau thỉnh cô không nên quần lấy người đàn ông của tôi nữa." Tô Mê mặt lạnh nhìn Vuư Giai, khóe miệng câu ra một tia cười lạnh.

"Cố Lương Nghiên, chúng ta đi."

"Được."

Trên mặt Cố Lương Nghiên mang theo nụ cười chân chó, bộ dáng ân cần nhặt lên sách vở, làm Vuư Giai sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Nam thần mà cô từ nhỏ đến lớn cảm nhận, thế mà sẽ đối với một cô gái nói gì nghe vậy như thế?

Một màn phát sinh trước mắt, nháy mắt làm đổi mới nhận thức của Vuư Giai!

Cố Lương Nghiên nhanh chóng nhặt sách vở, động tác tiêu sái lại soái khí, đem cặp sách mang trên vai, bàn tay to ôm lấy Tô Mê muốn rời đi.

"Từ từ, các người không được đi!" Vuư Giai không cam lòng.

Tô Mê hơi nhú mày, xoay người âm thanh lạnh lùng nói.

"Người quý tự mình hiểu lấy, trên đời này lại không phải chỉ có một người đàn ông là hẳn, tôi nếu là cô, không thích tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bám dính lấy hẳn."

Lời nói đã thương người này, lại là suy nghĩ chân chính trong lòng Tô Mê.

Nếu ngày sau yêu cầu công lược người đàn ông không thích nguyên chủ, cho dù sau lưng chơi chút thủ đoạn nhỏ, cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn phương thức lì lợm la liếm.

Thấy Vuư Giai mặt đầy đau khổ đứng tại chỗ, Tô Mê không có chút nào thương hại, trực tiếp lôi kéo người đàn ông của mình rời khỏi trường học.

Có lẽ bởi vì những lời nói của Tô Mê, Vuư Giai không còn xuất hiện ở trước mặt bọn họ nữa.

Ngày tháng một ngày lại một ngày trôi qua, một thời gian sau Lâm Cẩm Dư xuất viện, yến hội từ thiện kia cũng đúng hạn mà đến.

Người tổ chức yến hội, ở trong thành phố có sức ảnh hưởng rất lớn, các đại lão thương giới, hào môn thế gia, minh tinh, ca sĩ, siêu mẫu, sô-nô nổi tiến đến tham gia.

Tô Mê làm bạn gái của Mộ Dung Sâm, đêm đó cô ý trang điểm nhẹ, phối hợp với son môi màu cam đang lưu hành trong quý này, một thân váy dài phết đất màu trắng có họa tiết tinh xảo, đem dáng người quyến rũ thướt tha bày ra nhún nhuyển.

Ra khỏi Tô gia, một chiếc xe hơi xa hoa mà khiêm tốn, vững vàng ngừng ở cửa.

Tô Mê mới vừa đi lên một chút, rõ ràng nhìn thấy Lâm Cẩm Dư đang ngồi ở ghế sau: "Mê Mê, mau lên xe."

Bàn tay đang cầm bao tay hơi nắm chặt.

Tô Mê nhàn nhạt gật đầu, dường như không có việc gì kéo cửa ghế phó lái, ngồi xuống.

Lâm Cẩm Dư âm thầm chê cười, dọc theo đường đi cùng Mộ Dung Sâm ngồi ở ghế sau thường cười đùa vui vẻ, hoàn toàn làm lơ Tô Mê.

Mộ Dung Sâm tuy rằng thấy phản ứng của Tô Mê, nên tìm chút đề tài trêu ghẹo cô, nhưng Tô Mê cố ý làm bộ nghe không hiểu, làm Mộ Dung Sâm cũng hết cách.

Xe rất nhanh tới khách sạn tổ chức yến hội.

Lâm Cẩm Dư tùy tiện cùng Mộ Dung Sâm xuống xe, đến nỗi Tô Mê ở ghế phó lái cũng quên mất, cuối cùng vẫn là tài xế chủ động xuống xe mở cửa xe cho Tô Mê.

Tô Mê bất động thanh sắc cúi đầu, suy diễn bộ dáng tiểu bạch thỏ đã chịu vắng vẻ, khắc họa tỉ mỉ, sau đó đã bị người có tâm chụp được.

Chờ đến khi Mộ Dung Sâm vào yến hội mới phát hiện, Tô Mê không có theo kịp bọn họ.

Đáng chết, mấy ngày này vẫn luôn cùng Lâm Cẩm Dư ở bên nhau, hấn thiếu chút nữa đã quên, mình là người có bạn gái!

"Cẩm Dư, cậu trước tùy tiện tìm chút đồ ăn đi, tôi đi tìm Mê Mê."

Lâm Cẩm Dư đương nhiên không muốn để hấn đi, vì thế nói lời thăm thía.

"Mê Mê lớn như vậy, sẽ không thể lạc đường đâu, A Sâm, cậu đem cô ấy bảo hộ quá tốt, Mê Mê về sau cái gì cũng làm không được."

Mộ Dung Sâm không biết bị rút mê được gì, thế mà cũng cảm thấy Lâm Cẩm Dư nói rất đúng.

Chỉ là bọn họ không biết, chủ nhân trong lời nói của bọn họ, lúc này đang bị một người đàn ông ở trong một góc không người, điên cuồng hôn môi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (19)

Edt: Mít

~~~~~

Lần yến hội từ thiện này, tụ tập các tập đoàn lớn, Cổ gia hiển nhiên cũng được mời.

Hấn sớm mai phục tại đại sảnh khách sạn, thừa dịp Tô Mê đi lạc một mình, lôi kéo cô tới trong một góc không người, làm chuyện hấn muốn làm nhất.

Nụ hôn của hấn, mang theo ản ản phần nộ cùng đố kỵ, còn có rất nhiều u oán cùng ủy khuất.

Môi bị hấn ngang ngược hôn lên, có chút đau, nhưng Tô Mê vẫn nâng tay ôm sau lưng hấn, từng chút trấn an.

Thân hình Cổ Lương Nghiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó tăng mạnh thể công, tùy ý hôn môi cho hả giận, làm Tô Mê thiếu chút nữa muốn chịu không nổi.

Một nụ hôn sâu triển miên qua đi.

Cố Lương Nghiên gắt gao ôm lấy Tô Mê, ở bên tai cô khàn khàn lên tiếng: “Mê Mê, anh không vui. ....”

Cái miệng nhỏ của Tô Mê thở phì phò, nhẹ giọng nỉ non.

“Em bảo đảm, rất nhanh chúng ta liền có thể quang minh chính đại ở bên nhau, nhưng đợi lát nữa, anh phải giúp em một việc”

.....

Trước khi trở lại yến hội, Tô Mê đi toilet dặm lại son.

Đi vào đại sảnh yến hội, Tô Mê ở tại chỗ nhìn thấy trong một góc, Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư đang đùa giỡn vui vẻ.

Khóe miệng tràn ra nụ cười lạnh, Tô Mê giờ phút này thật tình vì nguyên chủ cảm thấy không đáng giá.

“Mê Mê, bên này, mau tới đây.”

Lâm Cẩm Dư sớm ở thời điểm Tô Mê tiến vào đã thấy cô, cho nên mới có ý cùng Mộ Dung Sâm đùa giỡn đến vui vẻ, muốn kích thích cô.

Nhưng không nghĩ tới, cô ta thể nhưng còn có thể cười được.

Lâm Cẩm Dư nháy mắt cảm thấy nữ chủ bạch liên hoa này không cứu được rồi.

Xem ra nam chủ này, quả thật là thuộc về pháo hôi bọn họ!

Tô Mê đi đến trước mặt hai người, xấu hổ cười cười.

"A Sâm, vừa rồi em thiếu chút nữa ở khách sạn lạc đường.”

Mộ Dung Sâm nhìn bộ dáng ngây thơ của Tô Mê, hơi nhú mày.

“Mê Mê, về sau em phải học cách độc lập một chút, không thể quá mức ỷ lại vào anh.”

Tô Mê ngẩn ra, giống như không nghĩ tới, Mộ Dung Sâm sẽ nói với cô những lời này.

Nhưng ngay sau đó, cô nghiêm túc nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu: “A Sâm nói đúng, em xác thật không thể cứ ỷ lại vào anh.”

“Chúng ta đi ăn một chút gì đi.” Lâm Cẩm Dư thấy trường hợp có chút lạnh, kéo Tô Mê đi đến trước bàn cơm tự động, bung cho cô cùng Mộ Dung Sâm mỗi người một ly rượu: “Tới, cạn ly cho sự hữu nghị tốt đẹp của chúng ta.”

Tô Mê nhìn rượu trong tay, có chút chần chờ.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Sâm, nhút nhát sợ sệt hỏi: “A Sâm, rượu này. ....”

“Mê Mê, bởi vì anh cùng A Sâm không chờ em, cho nên em tức giận, không muốn uống rượu anh đưa sao?”

Lâm Cẩm Dư mặt đầy ủy khuất đánh gãy lời nói Tô Mê.

Tô Mê há mồm muốn phản bác, đột nhiên nghênh đón một ánh mắt không vui của Mộ Dung Sâm, cô trực tiếp giật mình tại chỗ!

Nháy mắt tiếp theo, Tô Mê đột nhiên cười cong mắt, trên khuôn mặt thuần tịnh trắng nõn nhiễm vài phần kinh diễm.

“A Sâm để em uống, cho dù bên trong có độc, em cũng sẽ uống.”

Thời điểm Mộ Dung Sâm hơi hoảng thần, Tô Mê đã đem một ly rượu hoàn toàn uống sạch sẽ.

Cùng lúc đó, một màn này cũng bị camera trong một góc quay chụp lại.

Không quá một lúc, khi Tô Mê nói hiện tại có việc, xoay người rời đi, Mộ Dung Sâm lại thấy mặt cô bắt đầu đỏ lên.

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì. ....

Nhiều năm như vậy, hình như chưa từng gặp qua Tô Mê uống rượu, chẳng lẽ cô có dị ứng với cồn?

Một cái nhận thức này, giống như một cây gậy nện thật mạnh ở trên đầu hắn, yết hầu tựa hồ bị người ta gắt gao bóp chặt, muốn gọi cô lại, nhưng làm sao cũng không phát ra tiếng.

Chờ hẩn lấy lại tinh thần, muốn đuổi theo Tô Mê, bụng dưới đột nhiên nảy lên một cỗ tà hỏa.

Mộ Dung Sâm khẩn trương, suy nghĩ bay tán loạn.

Lúc này, Lâm Cẩm Dư đi tới, ánh mắt quan tâm hỏi.

“A Sâm, cậu làm sao vậy, nơi nào không thoải mái sao?”

Bị Lâm Cẩm Dư chạm vào như vậy, Mộ Dung Sâm càng thêm cảm thấy cỗ tà hỏa kia thiếu đến hừng hực.

Mộ Dung Sâm trở tay chế trụ cánh tay hẩn, không nói hai lời, trực tiếp đem Lâm Cẩm Dư rời khỏi đại sảnh.

.....

Tô Mê không có đi tìm Cố Lương Nghiên, hoặc Tô phụ Tô mẫu, chỉ là trên đường đi qua ban công ngoài toilet, đem thuốc giải rượu trong túi xách uống vào.

Mộ Dung Sâm chỉ đoán trúng một nửa, nguyên chủ chỉ là có dị ứng rất nhỏ với cồn, nhưng từ lượng lại cực kỳ kém.

Nghĩ đến pháo hôi Lâm Cẩm Dư nghịch tập, hẩn là cũng là biết chuyện này.

Cho nên thuốc trong rượu, phân lượng cũng không nhiều, ít nhất lúc này Tô Mê còn chịu đựng được.

Nhưng Mộ Dung Sâm là bạn trai nguyên chủ, thế mà lại không biết chuyện này, ngược lại còn để cô uống xuống, ngẫm lại thật đúng là buồn đến cực điểm.

Tô Mê đang chửi thề, đột nhiên nghe được chút động tĩnh, cô không chút hoang mang trốn đến chỗ tối.

Không quá một lúc, xa xa liền thấy Mộ Dung Sâm kéo Lâm Cẩm Dư, thần sắc sốt ruột mà đi vào toilet nam, sau đó đóng cửa thật mạnh.

Tô Mê vâng theo nguyên cốt truyện phát triển, thật cẩn thận đi qua.

Mới vừa động tác cực nhẹ đẩy ra cửa toilet, liền nghe thấy tiếng đàn ông ái muội tựa như thống khổ lại tựa như vui sướng vang lên.

Bước chân tạm dừng một lát, thăm dò nhìn lại, sau đó, liền thấy Mộ Dung Sâm chế trụ Lâm Cẩm Dư, ấn hẩn trên bồn rửa tay, tùy ý bạch bạch bạch!

Tô Mê đem cửa toilet nhẹ nhàng đóng lại, đứng ở cửa một hồi, sau đó liền nghe thấy Lâm Cẩm Dư nhỏ giọng nói: “A Sâm, um, cửa, đóng cửa, um, nhẹ chút.....”

Ngay sau đó, theo âm thanh khóa trái cửa, tiếng vang trong toilet, dần dần thu nhỏ, tựa hồ đang cố tình áp chế.

Tô Mê lạnh lùng cong môi, sau khi trở lại yến hội, ở trong một đám con cháu hào môn thế gia, tìm được bọn Cố Lương Nghiên cùng Tần Gia, Vu Mộ.

Cô ra hiệu cho Cố Lương Nghiên một ánh mắt, sau đó hẩn liền nói với người chung quanh, muốn đi ban công bên kia hóng gió một chút, một đám con cháu thế gia đều muốn kết giao Cố tiểu thiếu gia của thượng tướng quân khu liền ân cần đi theo hẩn cùng ra ban công.

Tô Mê ở sảnh yến hội tìm được Tô mẫu, lời kéo tay bà nói: “Mẹ, lễ phục của con hình như bị hư, mẹ đi toilet với con một chuyến, giúp con nhìn một chút.”

Tô mẫu nói với những phu nhân khác một câu “Xin lỗi không tiếp được” liền mang theo Tô Mê đi toilet.

.....

Cố Lương Nghiên ở ban công mỉm cười nhìn Tần Gia đang nói chuyện..

“Vừa rồi không phải muốn đi toilet sao, làm sao còn không đi?”

Tần Gia một trận khó hiểu, hẩn khi nào nói qua lời này, hẩn làm sao không biết.

Đang muốn nói cái gì đó, đối diện với đôi mắt ý vị thâm trường của Cố Lương Nghiên, ngẩn ra một cái chớp mắt, lập tức gật đầu.

“Đúng, tôi muốn đi toilet, tôi đây hiện tại liền đi?”

Cố Lương Nghiên kiêu căng nâng cằm, Tần Gia nghe lời rời đi.

Kết quả không đến hai phút, Tần Gia đã trở lại: “Toilet khóa trái cửa, tôi đi không được.”

“Kêu bảo vệ khách sạn, còn có giám đốc bọn họ đi nhìn xem, đến, tôi đi với cậu một chuyến.”

Cố Lương Nghiên đi ra ban công, vừa muốn quẹo vào, liền nhìn thấy Tô Mê cùng Tô mẫu ở đối diện.

“Chào Cố học trưởng.” Tô Mê lễ phép kêu một tiếng.

Cố Lương Nghiên lễ phép gật đầu, lại cùng Tô mẫu chào hỏi, lúc này mới dẫn đầu đi vào trước cửa toilet.

Giám đốc khách sạn, cùng với vài vị nhà đầu tư khách sạn còn có nhóm con cháu thế gia, đều đứng bên cạnh Cố Lương Nghiên cùng Tần Gia, chờ đợi bảo vệ mở cửa toilet.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (20)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê dắt Tô mẫu đi vào trong đám người.

“Sao lại thế này?”

Mọi người còn chưa trả lời, chỉ thấy theo một đạo âm thanh rất nhỏ vang lên, cửa toilet đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó, một mùi tanh nồng lá lứt, truyền vào trong mũi mọi người.

Toilet to như vậy, vậy mà không có ai.

Ngay từ đầu chuyện tốc chiến tốc thắng trong toilet, tất cả mọi người đều biết rõ ràng trong lòng, trong tình huống bình thường, rất nhiều người cũng giữ kín như bưng mịt mờ cười, tránh được nên tránh.

Đang lúc giám đốc chuẩn bị nói gì đó, Cố Lương Nghiên lạnh mặt, kêu bảo vệ đem tất cả các cửa trong toilet đều mở ra.

Cái này không riêng gì người bên ngoài kinh ngạc, ngay cả Lâm Cẩm Dư cùng Mộ Dung Sâm đang tránh ở một trong những phòng trong đó đang gấp rút kéo quần cũng nháy mắt sợ ngây người!

Giám đốc cùng vài vị con cháu thế gia, vừa thấy tình cảnh này, lập tức hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Hoá ra người trốn tránh phương diện này, cùng Cố tiểu thiếu gia có thù oán!

Một đám con cháu thế gia sôi trào, vội vàng thúc giục để bảo vệ nhanh mở cửa.

Mất thấy cửa phòng toilet, một cái lại một cái mở ra, Lâm Cẩm Dư hoàn toàn hoảng sợ.

Làm sao bây giờ?

Lâm Cẩm Dư lập tức liên hệ hệ thống, hỏi nó có biện pháp nào có thể đem hai người bọn họ nháy mắt dời ra ngoài hay không.

Kết quả hệ thống trực tiếp trả lời một câu.

“Ký chủ, thỉnh không nên rối loạn, hy vọng một chuyện xa vời không thực tế như vậy.”

Lâm Cẩm Dư bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng khẩu hình miệng hỏi Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, chúng ta làm sao bây giờ?”

Mộ Dung Sâm cũng đang kinh ngạc, nói cho cùng chuyện hấn Lâm Cẩm Dư không thể để người ngoài biết được, nếu truyền ra ngoài, toàn bộ mặt mũi Mộ Dung gia đều mất hết.

Đến lúc đó, hấn cùng Tô Mê.....

Tóm lại, cùng với việc đem chuyện này làm lớn, bị người Tô gia biết, còn không bằng bọn họ trực tiếp đi ra ngoài, rời khỏi nơi này.

Nói cho cùng toilet nam đều là con trai, mà yển hội nhiều con cháu thế gia như vậy, cơ hồ có rất nhiều người đều có đam mê về phương diện này, tin rằng bọn họ nếu thấy cũng sẽ không nói gì.

Như vậy nghĩ, Mộ Dung Sâm sửa lại quần áo: “Chúng ta đi ra ngoài.”

Lâm Cẩm Dư có chút sợ, nói cho cùng nguyên chủ là nam, mà linh hồn của cô ta lại là nữ, gặp được loại chuyện này, kinh hoàng tự nhiên khó tránh khỏi.

Nhưng cô ta vẫn muốn nhìn một chút, 80 điểm độ hảo cảm của nam chủ đối với mình, rốt cuộc có thể che chở cho mình hay không?

Nếu hấn có thể che chở cô ta, cô ta liền thiện lương một lần, ở bên cạnh hấn trải qua thế giới này.

Nếu không, như vậy chờ sau khi cô ta công lược thành công, liền quăng hấn, để hấn cô độc sống quãng đời còn lại.

Ai bảo hấn làm với phụ nữ không làm, một hai phải làm với một người đàn ông.

“Được, tôi đều nghe cậu.” Lâm Cẩm Dư gật gật đầu, mặt mày nhiễm mùi vị tình dục, nhiều thêm vài phần nhu nhược.

Ánh mắt Mộ Dung Sâm hơi lóe, kéo cửa ra, liền đi ra ngoài.

Kết quả, đối diện nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, không khỏi ngơ ngẩn.

Cố Lương Nghiên cùng Tần Gia làm sao lại ở chỗ này?

Còn chưa chờ hấn nói chuyện, một vị con cháu thế gia nhận ra Mộ Dung Sâm, ngó thấy Lâm Cẩm Dư phía sau hấn mặt nhiễm đầy mùi vị tình dục, không khỏi ra tiếng trêu đùa.

“Mộ Dung thiếu gia quả thực hứng thú thật cao nha, còn cùng tiểu bạch kiểm của mình, chơi đến nơi này.”

“Tiểu bạch kiểm” ba chữ này vừa ra, sắc mặt Lâm Cẩm Dư lập tức trắng thêm một chút.

Cấn môi, bụng đầy ủy khuất gọi một tiếng.

“A Sâm~~.”

Mộ Dung Sâm rốt cuộc không có làm Lâm Cẩm Dư thất vọng, cau mày, trừng người kia

“Phí thiếu, phiền anh nói chuyện chú ý một chút.”

“A.”

Phí Quân mỉa mai cười, không chút che dấu châm chọc nói: “Mộ Dung thiếu gia, nếu anh hiểu được hai chữ chú ý, làm sao lại làm đến tình trạng này?”

Tần Gia nhận được ánh mắt của Cố Lương Nghiên, vội vàng công kích nói.

“Mộ Dung học đệ, Lâm học đệ, tôi đối với các người thật sự quá thất vọng, cậu cũng là người có bạn gái, sao có thể cùng con trai làm loạn ở bên nhau?”

Mộ Dung Sâm mày nhú chặt, nhất thời nói không ra lời.

Hấn làm sao cũng không nghĩ tới, bọn họ sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, nếu loại gièm pha này, bị bọn họ truyền vào trong trường học, bên Tô Mê, nhất định sẽ bại lộ!

Không được, tuyệt đối không được.

Cho dù như thế nào, hấn nhất định phải tranh thủ một chút.

“Học trưởng hiểu lầm, tôi cùng Cẩm Dư không giống như các người tưởng tượng, chúng tôi chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

Phí Quân lần thứ hai mở miệng chế nhạo nói.

“Đừng nói cho chúng tôi, hai người con trai ở bên trong đơn thuần nói chuyện phiếm, ở đây đều là người trưởng thành, cái mũi chúng tôi còn chưa có hư, có chút hương vị, tất cả mọi người đều có thể ngửi ra được.”

Hắn vừa nói như vậy, vài vị con cháu thế gia cũng sôi nổi phụ họa.

“Đầu năm nay nam cùng nam làm chuyện đó với nhau cũng thực bình thường, làm thì làm, là đàn ông thì đừng phủ nhận.”

“Nam cùng nam cũng có thể có chân ái, các người nếu lựa chọn ở bên nhau, thoải mái hào phóng thừa nhận đi.”

“Không sai, giấu diếm thật không thú vị.”

.....

Mộ Dung Sâm mất thấy mình trở thành đề tài nghị luận, sắc mặt một trận xanh một trận trắng, vừa định nói cái gì đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Ngay sau đó, một bóng dáng nhỏ gầy quen thuộc, xuyên qua đám người, đi đến trước mặt hắn.

“A Sâm, anh cùng Cẩm Dư thật sự... ở bên nhau sao?”

Mọi người nhìn thấy Tô Mê, lúc này mới nhớ tới, Mộ Dung Sâm hình như có một vị hôn thê, lập tức thấp giọng nghị luận.

“Mợ nó, thì ra Mộ Dung thiếu gia này, bên người còn có một vị tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc.”

“So sánh mà nói, mỹ nhân trước mặt không cần, đi làm tình với tiểu bạch kiểm.”

“Có lẽ người ta cần bên này một cái, có lẽ người ta là chân ái đó.”

“Chân ái hay không, một hồi chẳng phải sẽ biết sao.”

.....

“A Sâm, làm sao bây giờ, chúng ta nên làm sao?”

Lâm Cẩm Dư yếu ớt gọi một tiếng, ý lại tiến lên, muốn giữ chặt cánh tay Mộ Dung Sâm.

Mộ Dung Sâm nào có tâm tư trả lời hắn, phát hiện Tô Mê đem tầm mắt lạnh lùng dừng ở trên cánh tay hắn, hắn giống như tránh né ôn dịch, vội vàng tránh tay Lâm Cẩm Dư.

Lâm Cẩm Dư không dám tin tưởng nhìn hắn.

“A Sâm, cậu.....?”

Hay lắm, nam chủ này, cũng quá cận bã rồi!

“Bang ——!”

Tô Mê giờ tay chính là một cái tát, hung hăng ném ở trên mặt Mộ Dung Sâm: “Hôn ước giữa chúng ta, đêm nay hoàn toàn giải trừ, về sau nam nữ kết hôn, không liên quan với nhau!”

Mộ Dung Sâm giống như bị đánh choáng váng, cả người cứng đờ như tượng.

Hắn ngơ ngẩn nhìn Tô Mê xa lạ lại quen thuộc trước mặt, thật lâu không nói nên lời.

Đôi mắt Tô Mê đỏ tươi, khóe mắt có nước mắt trong suốt, mang hận ý xưa nay chưa từng có, cắn giận trừng Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư.

Trong nháy mắt, hai mắt vừa lật, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tô mẫu lập tức đón được: “Mê Mê, Mê Mê, con làm sao vậy, con tỉnh lại đi, Mê Mê.....”

Lời nói chưa dứt, một thân ảnh thon dài gầy nhưng rắn chắc, nhanh như chớp đỡ lấy Tô Mê, nhanh chóng bế ngang lên, đồng thời nói với Tô mẫu: “Người đừng lo lắng, con đưa Tô tiểu thư đến bệnh viện.”

“Được, phiền cậu rồi.” Tô mẫu hơi hoàn hồn.

Cố Lương Nghiên nói nhanh “Nên làm”, ôm Tô Mê vội vàng rời đi.

Mọi người vừa thấy Cố tiểu thiếu gia đi rồi, sôi nổi tan đi.

Trong không gian to như vậy, Tô mẫu nhìn về phía Mộ Dung Sâm, trong mắt tràn đầy thất vọng cùng chán ghét.

“Tô gia chúng ta ngày mai sẽ mở hộp báo, giải trừ hôn ước với các người, về sau vĩnh viễn không được xuất hiện ở trước mặt Mê Mê nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (21)

Edt: Mít

Chờ Tô mẩu rồi đi, Mộ Dung Sâm lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Dọc theo đường đi, hắn suy nghĩ rất nhiều.

Tuy rằng hắn rất xin lỗi Tô Mê, nhưng cho dù như thế nào, cũng cần thiết phải giải thích rõ ràng với cô, hắn cũng là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Cũng không biết là gặp may mắn, hay là Cố Lương Nghiên cố ý thả chậm bước chân.

Vừa vặn đi đến trung tâm yến hội, Mộ Dung Sâm liền đuổi kịp bọn họ.

Tầm mắt dừng trên người Tô Mê đang trong lòng ngực Cố Lương Nghiên, ánh mắt Mộ Dung Sâm trong phút chốc lạnh xuống, duỗi tay muốn đem người ôm lại.

"Không dám làm phiền Cố học trưởng, để tôi đưa cô ấy đi là được."

Cố Lương Nghiên phản xạ có điều kiện tránh qua một bên.

Trong lúc nhất thời, ngay từ đầu bầu không khí bị đông lạnh càng thêm áp lực trầm trọng.

Hai chàng trai đồng dạng diện mạo xuất sắc, khí tràng lại cường đại đụng vào nhau, mùi vị thuộc về chiến tranh khói thuốc súng, vô thanh vô tức lan tràn.

Phát sinh tình huống như vậy, mọi người trong yến hội đều đem tầm mắt phóng tới trên người hai người.

Cố Lương Nghiên lại một chút cũng không thềm để ý, lạnh lùng liếc Lâm Cẩm Dư đuổi theo phía sau hắn, mặt mày nhiễm ý cười mỉa mai u lãnh.

"Tiểu nam sủng của cậu tựa hồ sắc mặt cũng không tốt lắm, muốn quan tâm sao, quan tâm hắn là đủ rồi."

"Nam sủng" hai chữ này nhanh chóng ở trong đầu mọi người quanh quẩn một vòng, tầm mắt bất quá toàn bộ dừng ở trên mặt âm nhu của Lâm Cẩm Dư.

Mộ Dung Sâm lại nháy mắt mặt mày trắng bệch, đột nhiên hối hận vì đuổi theo ra đây.

Người tham gia trường hợp này, không phú cũng quý, ở nội thị đều là nhân vật có uy tín danh dự, nếu chuyện hắn cùng Lâm Cẩm Dư bị truyền ra, thanh danh Mộ Dung gia bọn họ đều sẽ bị hủy hoại.

Mộ Dung Sâm ổn ổn tâm thần, mặt không thay đổi cười nói.

"Cố học trưởng hiểu lầm, Mê Mê là vị hôn thê của tôi, mời anh giao cô ấy cho tôi để tôi chăm sóc."

Cố Lương Nghiên hoàn toàn coi thường hắn nói, cười điên đảo chứng sinh.

"Nếu như tôi không nghe lầm, cô ấy vừa rồi đã hủy bỏ hôn ước giữa các người, có chút xung hô, không thể gọi bậy, hửm?"

Giả bộ bất tỉnh Tô Mê ở trong lòng yên lặng like cho Cố Lương Nghiên một cái.

Mà Lâm Cẩm Dư còn lại là trắng một khuôn mặt, ngưng nhìn hai chàng trai đồng dạng xuất chúng, vì một nữ chủ bạch liên hoa vô dụng tranh giành tình cảm, trong lòng hận đến ngứa răng!

Mộ Dung Sâm mắt thấy không còn biện pháp, đành phải bắt đầu vận vẹo sự thật.

"Mê Mê còn nhỏ, chỉ là lời nói vui đùa một chút....."

"Con gái nhà chúng tôi đã thành niên, làm sao lại nói giỡn, đêm nay thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây, Tô gia chúng tôi tuyên bố cùng Mộ Dung gia các người hủy bỏ hôn ước!"

Lúc này, Tô phụ được Tô mẫu báo cho mọi chuyện đã trải qua, Tô phụ dưới con thịnh nộ nghiêm nghị xuyên qua đám người, lớn tiếng phát biểu thanh minh.

"Bác Tô, người nghe con giải thích....."

"Không cần giải thích, thái độ Mê Mê, chính là thái độ Tô Hoắc tôi." Tô phụ trực tiếp đánh gãy lời hắn nói.

Không thể không nói, biết loại chuyện này, Tô phụ thật sự khiếp sợ.

Nhưng miệng lưỡi nghiêm túc của Tô mẫu, cùng với một màn phát sinh trước mắt, ông lại không ngốc, hiển nhiên liếc mắt một cái liền sáng tỏ.

Tô phụ yêu thương Tô Mê có thừa như vậy, tự nhiên sẽ không để con gái nhà mình chịu phần ủy khuất này.

Cố Lương Nghiên thấy thế, lập tức thừa dịp chuyện còn nóng, thấy phùng xâu kim.

"Bác Tô, thật ra con yêu thâm Mê Mê nhiều năm, không biết bác Tô, có thể đính hôn Mê Mê cho con không?"

Nà nỉ?

Tô Mê giả bộ bất tỉnh có chút ngốc rồi.

Trước trường hợp này cầu hôn, thật sự quá không thích hợp.

Tô phụ cũng cho là như vậy.

Tiểu công tử của Cố Thượng tướng, ông tất nhiên là nhận ra, nhưng dưới tình huống như vậy, trực tiếp để con gái đính hôn với hắn, vẫn là không ổn.

Tô phụ vừa định cự tuyệt trước đội ngày khác bàn lại.

Cố Lương Nghiên chân thành mà nghiêm túc nói.

"Mê Mê là cô gái đầu tiên mà con yêu, đồng thời cũng sẽ là cô gái cuối cùng của con, đương nhiên xu hướng giới tính của con cũng thực bình thường, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Mê Mê, con lấy sinh mệnh thề, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, vĩnh viễn trân trọng bảo vệ cô ấy."

"Không, tôi không đồng ý!" Mộ Dung Sâm hoàn toàn luống cuống rồi.

Cố Lương Nghiên mất diết tai ngơ, chỉ là mang theo đôi mắt mong đợi, còn có một chút khẩn trương, không hề chớp mắt nhìn về phía Tô phụ cùng.....đôi mắt lấp lánh nhìn Tô mẫu.

Tô mẫu là một người nhan không, vừa thấy Cố Lương Nghiên khí phách tuyên ngôn như vậy, lập tức đẩy đẩy Tô phụ.

"Đáp ứng, mau đồng ý đi."

Tô phụ tức khắc ăn dấm, không nói hai lời, trực tiếp từ chối: "Ta không đồng ý."

Tô mẫu sững sốt, khí thế cũng lên theo.

"Ông không đồng ý, tôi đồng ý, con rể tương lai, ngày mai tới cửa cầu hôn."

"Nhưng....." Cố Lương Nghiên nhìn về phía Tô phụ.

Tô mẫu lại khí phách một phen.

"Ông ấy sẽ đồng ý, nhanh đưa Mê Mê đi bệnh viện."

Cố Lương Nghiên mặt mày hơi cong, cười phong hoa tuyết đại, ôm Tô Mê trong lòng đang cạn lời, rồi đi yến hội.

Mộ Dung Sâm chưa từ bỏ ý định, vừa định đuổi theo, đã bị bảo an khách sạn chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn người con gái mình yêu, bị người đàn ông khác ôm đi.

.....

Ngày đầu tiên, gièm pha về Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư, bị nhiều tờ báo đăng lên trang nhất.

Bắt mắt nhất, là một tấm ảnh cơ hồ chiếm hơn phân nửa tờ báo, bộ vị trọng điểm được đánh mosaic hạn chế người xem.

Trong ảnh chụp, Mộ Dung Sâm tây trang phẳng phiu, đem hạ thân của Lâm Cẩm Dư nâng lên, hung hăng ấn ở trên bồn rửa tay làm bậy.

Những ảnh chụp còn lại, có ảnh hai người từ trong một khách sạn tình thú một trước một sau đi ra, có trong phòng bệnh tùy ý hôn môi, có ở cửa nhà ăn trường học, Lâm Cẩm Dư ôn nhu lau mồ hôi cho Mộ Dung Sâm, còn có tối hôm qua ở cửa yến hội, hai người sóng vai mà đi.....

Trong lúc nhất thời, tin tức đứng đầu hot search trên các mạng xã hội.

Cùng lúc đó, có công ty giải trí bắt quái, tuồn ra hình ảnh chân tướng.

Đầu tiên là Lâm Cẩm Dư kéo một cô gái được đánh mosaic qua đường cái, một chiếc xe hơi màu đen chạy lại đây, đem cô gái đẩy ra, chính mình té ngã, sau đó là Mộ Dung Sâm bế Lâm Cẩm Dư kiểu công chúa, thần sắc nôn nóng đi bệnh viện.

Tiếp theo là ngõ nhỏ ánh sáng tối tăm, người đàn ông mặc trang phục vận động màu đen, xuyên thấu qua cửa sổ xe, đem một xấp tiền giao cho chủ chiếc xe hơi màu đen kia.

Kế tiếp là ảnh Lâm Cẩm Dư mặc trang phục vận động màu đen, cùng với ảnh trong yến hội, Lâm Cẩm Dư đưa ly rượu đưa cho cô gái được đánh mosaic, sau đó cô gái nhìn như không thoải mái rời đi.

Một tấm ảnh cuối cùng, cô gái cùng người đàn ông có góc nghiêng bạo biểu, ở cửa yến hội đau khổ hôn môi, nháy mắt khơi dậy tâm hồn bất quái của cư dân mạng.

Vì thế bắt đầu có tin nóng, Mộ Dung Sâm đã có bạn gái, lại đi cầm sừng bạn gái, nam tam tiểu thụ Lâm Cẩm Dư vì có được Mộ Dung Sâm, mua chuộc người khác giết người không thành, liền trình diễn thủ đoạn hắc tâm liên hoa.

Đầu tiên là dùng thân thể dẫn dụ, sau đó lại hạ thuốc bạn gái Mộ Dung Sâm, tạo ra hiểu lầm cầu huyết.

Kết quả bị bạn gái Mộ Dung Sâm bắt gian tại chỗ, xong việc chia tay với Mộ Dung Sâm, sau khi bị tổn thương lại gặp được hắc mã vương tử thuộc về mình.

.....

Nhà cũ Mộ Dung gia.

"Rầm!"

Mộ Dung Sâm đang nằm ở trên giường say như chết, đột nhiên bị một ly nước lạnh như băng làm tỉnh.

Mộ Dung Sâm đột nhiên giật mình, hét lên một tiếng, sau đó, một dây mây mang theo bụi gai hung hăng quất ở trên mặt hấn --

~~~~~

Cho chứa cái tội ngu.. Nam chính quá cận bã..

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (22)

Edt: Mít

~~~~~

Mộ Dung Sâm đau nhe răng trợn mắt, vừa mở mắt, liền thấy Mộ Dung Tuấn Dật mặt đầy thịnh nộ, cầm dây mây hương trên mặt hấn quất tới.

"Ba, người làm cái gì, làm gì đánh mặt con?"

Mộ Dung Sâm một tay ngăn trở dây mây.

"Mày còn nhớ rõ phải muốn mặt, tao tưởng rằng mày làm ra những gièm pha bại hoại nề nếp gia đình đó, mặt đều đã vứt đi rồi!"

Mộ Dung Tuấn Dật lạnh lùng cười nhạt, buông dây mây trong tay, đem báo chí ném cho hấn.

Tầm mắt mơ hồ, khi nhìn thấy đầu đề trên báo chí, nhảy mắt con người co chặt.

Mộ Dung Sâm đột nhiên ngồi thẳng thân mình, sắc mặt trở nên rất khó xem: "Ba, người nghe con giải thích....."

"Bang!" Mộ Dung Tuấn Dật không đợi hắn nói xong, một cái tát hung hăng ném ở trên mặt hắn.

Mộ Dung Tuấn Dật vừa định lần thứ hai thóa mạ, ngay sau đó, một đạo tiếng kinh hô đau ngâm khủng hoảng, truyền vào trong tai hai người.

"Ưm..... A Sâm, dừng lại, đau quá....."

Mộ Dung Sâm giống như bị sét đánh, trở mắt tại chỗ.

Lúc này mới nhớ tới tối hôm qua tâm tình hắn cực kém, khắp nơi tìm không thấy Tô Mê, liền chạy đến quán bar uống say đến không biết gì, lại trong sự đàn độn, mơ hồ nhìn thấy Tô Mê, liền đem cô ấy mang về nhà cũ, cảm lòng không đầu cùng cô ấy xảy ra quan hệ.

Hắn nhớ rõ tối hôm qua, kinh hi sau khi mất đi một lần nữa tìm lại được, làm hắn thực hưng phấn xúc động, căn bản không chế không được hành vi của mình, lại làm hung mãnh.

Nhưng vì sao một giấc ngủ dậy, Tô Mê biến thành Lâm Cẩm Dư?!

Mây Mộ Dung Tuấn Dật nhảy nhảy, một phen kéo chân xuống, liền thấy cả người Lâm Cẩm Dư xịch lỏa.

Bộ vị đầy vết thương cùng dấu vết trắng đục, nhảy mắt lọt vào tầm mắt, sợi dây lí trí trong đầu Mộ Dung Tuấn Dật chợt đứt đoạn. (**bứt bứt**)

Một phen đoạt lấy dây mây mang theo bụi gai, một chút lại một chút quất ở trên người Lâm Cẩm Dư.

"Đồ hạ tiện ghê tởm, nê nếp gia đình Mộ Dung gia tao, đều bị mày làm hỏng!"

"A -- A Sâm, A Sâm mau cứu tôi!"

Lâm Cẩm Dư đau đến rớt nước mắt, chật vật trốn tránh Mộ Dung Tuấn Dật quất đánh.

Nhưng cửa phòng đã sớm sai người khóa lại, Lâm Cẩm Dư có thể trốn đi đâu, cuối cùng sống sờ sờ bị Mộ Dung Tuấn Dật quất đến hôn mê bất tỉnh.

.....

Bên kia, Cố Lương Nghiên sáng sớm liền kéo theo Cố phụ Cố mẫu, mang một đồng sinh lễ, chạy đến nhà Tô gia, tới cửa cầu hôn.

Mà Tô phụ ngay từ đầu không quá tình nguyện, lại bị Tô mẫu tra tấn cả đêm, thời điểm nhìn thấy Cố Thượng tướng trong truyền thuyết, lập tức miễn cưỡng đón nhận.

"Cố Thượng tướng đại giá quang lâm hàn xá, bông tát sinh huy a."*

* Nhà tranh rục rờ (lời khách sáo) thường dùng khi khách quý đến nhà

Cố phụ là một ông thần mặt lạnh, chỉ mang vẻ mặt vô biểu tình gât gât đầu, liền mang theo Cố mẫu đi vào nhà, ngồi ở trên sô pha, im miệng không nói gì.

Cố mẫu đối với lão chồng nhà mình không còn biện pháp, chỉ có thể tự mình mở miệng

"Chúng tôi lần này đến đây là vì....."

"Con rể đến đây cầu hôn, thuận tiện định ngày cử hành hôn lễ." Cố Lương Nghiên nói thẳng.

Tô mẫu lại thích loại hình đàn ông bá đạo, không quanh co lòng vòng này, còn nữa trong yến hội biểu hiện của Cố Lương Nghiên, làm Tô mẫu hoàn toàn yên tâm đem con gái mình giao cho hắn.

Vì thế không nói hai lời, trực tiếp đồng ý, Tô phụ cho dù có ý kiến, cũng bị bà trừng mắt nhìn trở về.

Cứ như vậy, Tô Mê có ý trang điểm một phen, thời điểm đi xuống lầu, hai bên đã đem hôn sự định đoạt rồi.

Cố Lương Nghiên vừa kích động lại hưng phấn, nhìn thấy Tô Mê một thân váy dài màu củ sen đi xuống, một tay ôm cô vào trong ngực, âm thanh trầm thấp giàu từ tính, nhuộm đầy ý cười sung sướng không thể che dấu.

"Mê Mê, ba ngày sau, anh sẽ cho em một hôn lễ thịnh thế có một không hai. "

Khóe miệng Tô Mê giật giật, ánh mắt dò hỏi Tô phụ Tô mẫu.

Nhìn thấy bộ dáng Tô phụ Tô mẫu vừa cao húng lại hung phấn, Tô Mê cạn lời rất nhiều, đồng thời cũng cảm thấy may mắn.

Vốn dĩ cô còn đang suy nghĩ, làm sao để nói đến chuyện của cô cùng Cố Lương Nghiên cho Tô phụ Tô mẫu, như thế rất tốt, cái gì cũng không cần nói, bộ dáng bọn họ mặt mày hớn hờ, vừa thấy chính là đối với việc hôn nhân này vô cùng vừa lòng.

Tô Mê đầu tiên là lễ phép chào hỏi Cố phụ Cố mẫu, sau đó đã bị Cố Lương Nghiên cường ngạnh lôi kéo đi thử áo cưới.

Vừa hỏi mới biết được, Cố Lương Nghiên đã sớm xin nghỉ với trường học, thậm chí đến địa điểm cùng ngày tháng cử hành hôn lễ cũng đã chọn tốt.

Nghe được sẽ cử hành hôn lễ với người mình thích, Tô Mê cảm thấy trong lòng ấm áp.

Có một lần Cố Lương Nghiên hỏi, cô dựa theo ý tưởng mà mình thích, vô tình trả lời một câu, không nghĩ tới hần hoàn toàn ghi tạc trong lòng.

Tô Mê ngồi trên xe Cố Lương Nghiên, xuất phát đến cửa hàng áo cưới nổi tiếng nhất.

Trên đường nghe hần nhắc tới Lâm Cẩm Dư bị đá thương ném ra khỏi nhà cũ Mộ Dung, Mộ Dung Sâm bị đóng cửa sầm hối, ánh mắt Tô Mê hơi lóe.

Cô quay đầu nhìn về phía Cố Lương Nghiên.

"Em tâm địa ngoan độc như vậy, anh xác định còn dám cưới em?"

"Anh cũng không phải thứ tốt gì, từ nhỏ đánh nhau ấu đả, hút thuốc uống rượu, chuyện xấu làm rất nhiều, hai ta vừa lúc là một đôi tuyệt phối." Cố Lương Nghiên mặt mày ngạo kiều, phong tình vô hạn.

Tô Mê chỉ cười không nói, trong lòng ngọt như mật.

Rất nhanh tới cửa hàng áo cưới, hai người chọn lựa một phen, cuối cùng cả hai đều coi trọng một chiếc áo cưới trễ ngực đuôi cá phết đất.

Kết quả sau khi Tô Mê thay áo cưới đi ra, Cố Lương Nghiên ngơ ngẩn nhìn cảnh sắc trước ngực Tô Mê, trực tiếp cảm lấy bộ áo cưới sườn xám ren nút bọc kiểu Trung Quốc, để cô thay.

Tô Mê cũng cảm thấy áo cưới trên người có chút mát lạnh, vì thế nhận lấy áo cưới trong tay Cố Lương Nghiên, vào gian thay quần áo.

Lần thứ hai đi ra, Cố Lương Nghiên nhìn Tô Mê cao quý dịu dàng, thỏa mãn cười.

"Được, chọn hai bộ này, hai ngày sau tôi bảo người tới lấy."

Tô Mê sùng sốt: "Lấy hai bộ làm gì?"

Cố Lương Nghiên thân mật ôm lấy eo Tô Mê, thấp giọng ái muội nói: "Một bộ mặc hôn lễ cho khách khứa xem, một bộ đêm tân hôn mặc cho anh xem."

Tô Mê cắn cắn môi, gờ tay nắm hần một cái: "Xú lưu manh, không đứng đắn."

Cố Lương Nghiên cúi đầu hôn môi cô, tà bĩ cong môi, rồi lại nghiêm túc nói.

"Đời này, anh chỉ không đứng đắn với một mình em."

Bởi vì hai người đều xin nghỉ ở trường học, cho nên sau khi từ trong tiệm áo cưới ra tới, Cố Lương Nghiên liền lôi kéo Tô Mê chuẩn bị đi trung tâm mua sắm mua chút đồ dùng cho tuần trăng mật, thuận tiện hẹn hò, xem phim điện ảnh, ăn cơm, bồi dưỡng tình cảm.

Chờ hai người dạo một vòng, thời điểm trở lại Tô gia, thế nhưng ở cửa gặp phải người quen.

Cố Lương Nghiên âm thanh lạnh lùng.

"Cậu làm sao lại ở chỗ này?"

Mộ Dung Sâm một thân chật vật, trong mắt tràn đầy không dám tin nhìn Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên nắm tay nhau, âm thanh chất vấn: "Mê Mê, em thật sự muốn kết hôn với anh ta?"

Tô Mê không nghĩ tới Mộ Dung Sâm sẽ tìm được nơi này, gạt mình trong chớp mắt, lại nói: "Đúng vậy."

Mộ Dung Sâm thấy Tô Mê đối với bộ dáng bị thương lúc này của mình, chưa từng lộ ra một chút ánh mắt đau lòng, trong lòng đau đau.

"Mê Mê, em không cần tùy hứng, em cùng anh ta không thích hợp."

"Ai nói Mê Mê cùng tôi không thích hợp?!" Cố Lương Nghiên lập tức phát hỏa.

Vừa muốn nói gì, Tô Mê nhìn hần một cái, giống như ý bảo hần đừng nói nữa, Cố Lương Nghiên tức khắc trong lòng tức giận, ừm khuất đầy bụng.

Cô ấy vẫn còn để ý Mộ Dung Sâm?

Chỉ cần nghĩ đến đây, Cố Lương Nghiên lòng đau như cắt.

Mà ở lúc Mộ Dung Sâm tâm hồn may mắn mong đợi, phát hiện ánh mắt Tô Mê nhìn mình, đột nhiên thay đổi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (23)

Edt: Mít

~~~~~

“Anh nói tôi với anh ấy không thích hợp?”

Ánh mắt Tô Mê nhìn Mộ Dung Sâm vừa thanh lãnh lại u trầm, khóe miệng ngậm ý cười, lộ rõ vẻ chê cười: “Chẳng lẽ tôi cùng loại người đồng tính như anh là thích hợp sao?”

Mộ Dung Sâm sắc mặt trắng bệch, dấu vết bị quất đánh có vẻ càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Có một số phạm nhân làm sai, luôn lo lắng hãi hùng, sợ chuyên của mình bị người khác vạch trần.

Mà lại có một số phạm nhân làm sai, lại tồn tại tâm lý may mắn, luôn cảm thấy gièm pha của mình, vĩnh viễn sẽ không bị phát hiện, ứng với một câu được yêu liền không sợ hãi.

Mộ Dung Sâm, chính là người về sau.

Hiện giờ cái nội khổ kia, bị vạch trần trước mặt mọi người, Mộ Dung Sâm hổ thẹn rất nhiều, càng có rất nhiều hùng hổ dọa người.

“Anh không có đồng tính, cùng Lâm Cẩm Dư chỉ là do nhu cầu, anh là một người đàn ông bình thường, tự nhiên có nhu cầu sinh lý bình thường, em sống chết không muốn, anh chỉ có thể đi tìm người khác thư giãn, nhưng người anh yêu vẫn là em, Mê Mê!”

Chẳng lẽ cô không sai một chút nào sao?

Nếu không phải cô không muốn, hẳn có thể làm với Lâm Cẩm Dư sao?

Hắn vì Tô Mê thủ thân như ngọc đã nhiều năm, đã ghen đủ lâu rồi!

Lời này của Mộ Dung Sâm vừa ra, người kinh hi nhất chính là Cố Lương Nghiên.

Hắn một phen chế trụ hai vai Tô Mê, để cô đối mặt với mình: “Hắn nói đều là sự thật?”

Tô Mê nhấp môi hơi câu, gật gật đầu.

Ngay từ đầu trong lòng có khói mù nhè nhẹ gần như không thể phát hiện, lại có ánh sáng đảo qua, tức khắc ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi.

Hắn gặt gao ôm chặt Tô Mê, hừ hừ ra tiếng.

“Đồ vô lương tâm, thế nhưng lại gạt anh.”

Tô Mê thấy mặt mày hắn vô cùng sung sướng, câu môi cười khê: “Cho anh một kinh hi, không tốt sao?”

“Đương nhiên tốt, Mê Mê, bị em lừa, anh cam tâm tình nguyện.” Cố Lương Nghiên hôn cái trán của cô, cười thâm tình. (*tội ông nam chính đứng làm nền.v*)

“Đủ rồi!”

Mộ Dung Sâm bị một màn ân ái trước mắt, đâm bị thương đôi mắt, lời nói cũng chưa nghe rõ, liền bạo nộ lên tiếng.

Cố Lương Nghiên cùng Tô Mê đồng bộ lạnh lẽo liếc hắt, Cố Lương Nghiên ngạo mạn mỉa mai nói: “Không đủ, đương nhiên không đủ, tôi cùng Mê Mê sẽ show ân ái cả đời.”

“Anh ——!”

Mộ Dung Sâm mất lý trí, đột nhiên xông lên trước, vươn nắm tay hướng trên mặt Cố Lương Nghiên đánh tới.

Người sau chỉ là ôm Tô Mê nhẹ nhàng lóe một cái, ngay sau đó một tay ngăn trở nắm tay hắt, nhắc chân đạp trên bụng Mộ Dung Sâm một cái.

Mất thấy Mộ Dung Sâm lại muốn xông lên, Tô Mê lập tức lên tiếng: “Mộ Dung Sâm, còn nhớ rõ chuyện năm tôi tám tuổi bị bắt cóc không?”

Tô Mê đột nhiên nhắc tới chuyện này, Mộ Dung Sâm từng trận khó hiểu, nhưng vẫn dừng động tác: “Đương nhiên nhớ rõ.”

Mà lúc này, Tô Mê lạnh giọng nói: “Anh nhớ rõ thời điểm cảnh sát phát hiện tôi, thiếu chút nữa đã bị kẻ bắt cóc đâm loạn không, anh biết đã nhiều năm qua tôi hầu như vẫn luôn gặp ác mộng, phải trộm đi gặp bác sĩ tâm lý không?”

Mộ Dung Sâm làm sao sẽ biết, nhưng lập tức liền đổ lỗi cho cô là không có nói cho hắt biết.

Cố Lương Nghiên nghe cô kể đến tao ngộ khi còn nhỏ, đau lòng lợi hại, nắm chặt tay Tô Mê, không tiếng động an ủi.

Tô Mê lại nói với Mộ Dung Sâm: “Tôi đã từng trong lúc đang xem phim, giả thiết hỏi anh một vấn đề, còn nhớ rõ ngay lúc đó anh trả lời thế nào không?”

Mộ Dung Sâm cẩn thận nhớ lại, sau đó liền ngo ngoắt.

Tô Mê cong môi, nhẹ nhàng băng quơ cười.

“Anh nói phụ nữ tâm lý có vấn đề là đáng sợ nhất, nếu ngày nào đó phát điên, giết người cũng đều có khả năng, anh cũng đã nói như vậy rồi, tôi dám nói cho anh sao?”

“Không, Mê Mê, nếu lúc trước em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ không phản bội em.” Mộ Dung Sâm tràn đầy chắc chắn.

Tô Mê lại lắc đầu: “Anh sẽ không, một người đàn ông vì tình một đêm với một người đàn ông khác vắng vẻ tôi, làm lơ tôi, giúp đỡ hắt làm khó xử tôi, cho dù lại cho anh thêm một lần cơ hội, anh sẽ vẫn cứ lựa chọn phản bội.”

Mộ Dung Sâm giao biện: “Anh là bị hạ thuốc, mới cùng hắt phát sinh quan hệ, đó chỉ là ngoài ý muốn, Mê Mê, em phải tin tưởng anh yêu em, vẫn luôn là em”

Tô Mê trước mặt âm hàn, lạnh lùng nhìn hắt: “Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, vậy lúc sau thì sao, thời điểm các người hôn nhau, thời điểm các người ở phòng bệnh sung sướng, anh ở trong yến hội, để tôi uống ly rượu bị bỏ thuốc kia, có nghĩ tới cảm nhận của tôi không?”

Mộ Dung Sâm nói không ra lời.

Tô Mê trào phúng cười khê: “Anh không có.”

Cô thương thức gương mặt trắng bệch của Mộ Dung Sâm, quay đầu đối diện với ánh mắt quan tâm của Cố Lương Nghiên, vì hắt chậm rãi lộ ra lúm đồng tiền: “Nhưng tôi còn phải cảm tạ các người giật dây, nếu không tôi cũng sẽ không thành công đột phá chướng ngại tâm lý, cùng Lương Nghiên ở bên nhau.”

Thân hình Mộ Dung Sâm chấn động.

“Tôi đã là người phụ nữ của Lương Nghiên.” Tô Mê cười vui vẻ, trong mắt tràn đầy hạnh phúc không thể che giấu.

“Không có khả năng, anh không tin!” Mộ Dung Sâm không dám tin tưởng.

“Quản cậu có tin hay không, Lưu bá, đem Mộ Dung thiếu gia đưa về nhà.” Cố Lương Nghiên nhìn về phía quản gia Lưu bá ở trước cửa, không chút khách khí lên tiếng phân phó.

Lưu bá bị Cố Lương Nghiên tự mang khí tràng cường đại, giật mình, theo bản năng vâng theo ý hắt, sai người đem Mộ Dung Sâm trói lên xe.

Tô Mê liếc hắt: “Dùng người của nhà em, dùng rất thuận tay nha.”

Cố Lương Nghiên bĩ bĩ cười: “Nhà em, còn không phải là nhà anh sao, đều giống nhau.”

Tô Mê nhướng mày: “Đương nhiên không giống nhau, của anh chính là của em, mà của em thì vẫn là của em.”

“Được được được, đều theo em, anh sai rồi còn không được sao.”

Nếu là Tần Gia, Vu Mộ bọn họ thấy, nhất định cười nhạo Cố Lương Nghiên là cái thê nô.

Nhưng thê nô thì thê nô, được làm nô lệ của Tô Mê, Cố Lương Nghiên hẳn rất vui!

.....

Ba ngày sau, khách sạn xa hoa nhất, có một hôn lễ vô song được long trọng cử hành.

Cho dù là thương giới, giới chính trị hay là giới giải trí, các nhân vật có uy tín danh dự, nổi gót mà đến, không chỉ có như thế, Cố Lương Nghiên còn đem những ca sĩ ở ẩn mà Tô Mê thích mời đến, để bọn họ hát ca khúc chúc phúc tân hôn.

Cố Lương Nghiên chào hỏi xong bạn bè, đi vào phòng nghỉ sau hậu trường, muốn đi xem cô dâu của hắn.

Lại không nghĩ tới nhảy mất đẩy ra cửa phòng nghỉ, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia bất an.

Cố Lương Nghiên tự mình an ủi một phen, đẩy cửa tiến vào, nhưng mà nhìn thấy phòng nghỉ không có một bóng người, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, tức khắc chuyển thành kinh hoàng thất thố, trái tim, đột nhiên bị một bàn tay hung hăng nắm chặt, đến hô hấp cũng khó khăn.

“Mê Mê ——!”

Cùng lúc đó, khu ngoại ô phía tây trong một nhà xưởng bỏ hoang.

Tô Mê sâu kín tĩnh lại, liền thấy Lâm Cẩm Dư gần trong gang tấc, đang duỗi tay cởi áo cưới trên người cô.

Cô vừa định giơ tay đem hắn đẩy ra, lại phát hiện cả người mình vô lực.

Tô Mê lập tức liên hệ hệ thống, để hắn nghĩ biện pháp xóa đi được lực trên người cô.

“Đình —— thuốc giải đã đổi lấy, khẩu trừ 5 tích phân, mười phút sau được lực giải trừ.”

Trong đầu truyền đến giọng nói nhắc nhở của hệ thống 059, Tô Mê thầm mắng hệ thống, mười phút sau, mạng nhỏ của cô cũng chưa chắc giữ được.

Cầu hệ thống, không bằng tự cầu mình.

Khi Lâm Cẩm Dư cởi bỏ nút bọc trên cổ, Tô Mê đột nhiên nói: “Cô muốn làm cái gì, nam chủ không phải đã cùng cô ở bên nhau rồi sao, tôi không đoạt của cô, tôi đã nhường một bước chọn lấy nam phụ, vì sao còn không thể buông tha tôi?”

“Cô nói cái gì?” động tác trên tay Lâm Cẩm Dư dừng một chút, không dám tin tưởng nói.

“Chẳng lẽ cô cũng là mau xuyên ký chủ?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (xong)

Edt: Mít

~~~~~

“Nhiệm vụ của tôi là công lược nam chủ, nhưng hệ thống truyền sai, thời điểm tôi tới, các người đã ở bên nhau, tôi cảm thấy đầu không lại cô, nên dưới sự chuẩn bị ứng phó với hệ thống, tùy tiện tìm một người cho qua chuyện, nhưng vì sao cô vẫn không muốn buông tha tôi, chẳng lẽ nhiệm vụ của cô, cần phải chính chết nguyên nữ chủ sao?”

Tô Mê chớp mắt, bộ dáng tiểu bạch thỏ nhu nhược, nhìn Lâm Cẩm Dư vừa sợ lại oán giận.

“Có thể trở thành kí chủ được hệ thống tuyên nhanh lựa chọn, đều không phải nhân vật mềm gì, cô đừng mẹ nó giả vờ cho lão nương xem nữa!”

Cô ta là một ký chủ lợi hại như vậy, thế nhưng sẽ bại bởi ký chủ bạch liên hoa ngu ngốc này, không cam lòng thật không cam lòng.

“Nhưng tôi là do sai lầm của hệ thống mới bị rút linh hồn, ngay từ đầu lựa chọn của hệ thống chính là hàng xóm cách vách nhà tôi, đại tỷ, tôi chỉ là một

tay mơ mau xuyên vị diện mà thôi.” Tô Mê cắn môi, khóc không ra nước mắt.

Lâm Cẩm Dư tức khắc cạ lời: “Chuyện này cũng được sao?!”

“Đúng vậy, tôi là vô tội.”

“Vô tội cái rắm, cô mẹ nó vô tội sẽ đem tôi hại thành cái dạng này, còn làm tôi bị nhiễm AIDS? Hay lắm! Lão nương trước kia làm pháo hôi nữ phụ nghịch tập, thành công công lược vô số nam chủ, chưa từng chặt vật giống như vậy, đậu má, lão nương phi chết cô cái nữ chủ bạch liên này, đem bệnh AIDS lây cho cô!”

Nói xong, Lâm Cẩm Dư tự tay còi thắt lưng của mình.

Tô Mê lập tức nóng nảy: “Đừng, oan uổng quá, cô bị HIV, đó khẳng định là nam chủ truyền cho cô, sao cô có thể trách tôi chứ?”

Thấy Lâm Cẩm Dư dừng động tác, Tô Mê tiếp tục nói: “Nam nam kết hợp vốn dĩ đã không an toàn, dễ dàng cảm nhiễm, nam chủ huyết khí phương cương, vừa thấy chính là hình tượng hung mãnh, hai người khẳng định không mang cái đó!”

Lâm Cẩm Dư lúc này mới nhớ tới, nam chủ hình như chưa từng làm biện pháp an toàn.

Nhưng nhóm np đam mỹ trong tiểu thuyết nam công tiểu thụ, không phải đều làm mỗi ngày, lúc nào cũng làm sao, làm sao đều không bị bệnh?

Tô Mê nhìn thấu ý nghĩ của cô ta, lại nói: “Tiểu thuyết là tiểu thuyết, hiện thực là hiện thực, hần không có làm biện pháp an toàn, tự nhiên sẽ nhiễm trùng gây cảm nhiễm, HIV là chuyện sớm muộn.”

Lâm Cẩm Dư lập tức lại ảo não, đây là lần đầu tiên cô ta xuyên vào nguyên chủ là nam phụ, làm sao cũng không nghĩ tới phải chú ý cái này.

Đáng chết, đều do hệ thống phá hoại kia, loại chuyện quan trọng này, cũng không nhắc nhở cô ta một chút.

Nhưng cô ta nuốt không trôi khẩu khí này!

Hơn nữa cô ta còn chưa thử qua, dùng thân thể đàn ông làm tình với phụ nữ có cảm giác gì, cho nên hôm nay cho dù như thế nào cô ta cũng phải đem bệnh cảm nhiễm lây cho nữ chủ!

“Cô không cần nhiều lời vô nghĩa như vậy, hôm nay tôi làm cô là chuyện đã định.”

Lâm Cẩm Dư hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra một tia ngoan độc, nhào lên cỡi áo cưới trên người cô.

Mười phút đã đến, Tô Mê đột nhiên nheo mắt, khoe miệng tràn ra một tia cười lạnh, khuất chân liền hướng trên bụng Lâm Cẩm Dư, hung hăng đập một cái.

Cùng lúc đó, cửa nhà xưởng bỏ hoang, bị người từ bên ngoài đá vắng.

Cố Lương Nghiên tóc tai hỗn loạn chạy vào.

“Mê ——.”

Lời còn chưa dứt, liền thấy Tô Mê đang xách váy, mang giày cao gót thon dài, hung hăng đá Lâm Cẩm Dư đang nằm trên mặt đất gãy giữa.

Nghe được động tĩnh, Tô Mê buông chân, tìm dây thừng đem Lâm Cẩm Dư trói lại, thấy Cố Lương Nghiên thất thần, vội vàng nói: “Còn không nhanh lại đây hỗ trợ.”

“Ừ.” Cố Lương Nghiên lúc này mới vội vàng chạy qua hỗ trợ.

Vốn định hung hăng đâm mấy quyền, Tô Mê đột nhiên ngăn hần lại: “Đừng đánh, hần bị nhiễm HIV, đánh ra máu là có vấn đề lớn.”

Cố Lương Nghiên chán ghét nhú mày, đúng lúc này, trên không nhà xưởng bỏ hoang, đột nhiên vang lên tiếng cánh quạt chuyển động, ngay sau đó, vài chiếc xe cảnh sát cùng Jeep quân dụng xuất hiện ở trước cửa nhà xưởng.

Nhìn thấy cảnh sát, quân đội đều tới, Tô Mê mang theo ánh mắt dò hỏi, nhìn về phía Cố Lương Nghiên.

Cố Lương Nghiên gãi gãi đầu.

“Còn không phải là do anh sốt ruột sao, không có thời gian đi lấy xe, ra cửa thấy một chiếc xe cảnh sát, liền cướp đi, ai biết sẽ có nhiều giao thông như vậy đuổi theo, anh chỉ có thể gọi điện thoại cho Cố lão đầu, cho nên chuyện trước mắt, không liên quan gì tới anh.”

“.....!” Tô Mê không biết nói cái gì cho tốt.

Một người đàn ông vì cô đến xe cảnh sát cũng dám cướp, cô còn có thể nói cái gì, nhắc chân liền vòng lấy cổ Cố Lương Nghiên, đem cặp môi thom hôn

lên.

Cố Lương Nghiên ôm chặt lấy cô, thâm tình mà nhiệt liệt đáp lại.

Hôn lễ đúng hạn cử hành, chỉ duy nhất có chút không được hoàn mỹ, đó là chú rể toàn bộ hành trình đều xụ mặt.

Còn vì sao sao, đó là bởi vì áo cưới trên người Tô Mê hồng rồi, chỉ có thể tạm thời thay một bộ áo cưới khác tương đối mát lạnh, cho nên Cố Lương Nghiên thật sự cao hứng không nổi.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, hai người trao đổi nhẫn, thời điểm ném hoa, vừa lúc bị Vụ Giai cùng Tần Gia cùng nhau chụp được.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên ngồi trên phi cơ, bắt đầu đi hưởng tuần trăng mật.

Cũng không có bay đi du lịch hải ngoại hay thắng địa, mà là lựa chọn một cổ trấn quốc nội thanh nhĩ đặc sắc, cùng hồ nước thảo nguyên còn hơn cả biển rộng.

Đêm tân hôn đầu tiên.

Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên nằm ở phòng đầy sao trời, nhìn trên không trung có vô số sao trời lộng lẫy.

“Lương Nghiên, em đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.” Hạnh phúc, làm cô muốn vĩnh viễn dừng lại ở chỗ này, không muốn tiếp tục cái gì mau xuyen nhiệm vụ nữa.

Cố Lương Nghiên nghiêng người cúi đầu hôn môi cô: “Đồ ngốc, em nên gọi anh là chồng, hửm?”

Tô Mê cắn môi, vô cùng hạnh phúc, nhẹ gọi một tiếng: “Chồng. ....”

“Ngaoan.” Cố Lương Nghiên khàn giọng ní non, một lần nữa phủ lên môi cô.

Ngay sau đó, động tác hôn môi chợt dừng lại.

Cố Lương Nghiên cúi đầu nhìn dung mạo quen thuộc trước mắt, nhưng ánh mắt lại xa lạ, con ngươi màu đen gắt gao co rút lại, chỉ trong nửa nháy mắt, lại khôi phục bộ dáng nguyên bản tà bì, thâm tình hôn lấy môi cô.

Một đêm triền miên. ....

Hai người ở trấn nhỏ chơi mấy ngày, chụp rất nhiều ảnh chụp, cuối cùng đều bị Cố Lương Nghiên đăng lên Weibo, show đủ ân ái.

Mộ Dung Sâm lại lần nữa trốn đi, trong lúc vô ý phát hiện những ảnh chụp này, trong lòng đau đớn lợi hại, vì thế đem tất cả sai lầm, toàn bộ quy công cho Lâm Cẩm Dư.

Hắn tìm vài người mang bệnh HIV, ở trong ngực bạo súc Lâm Cẩm Dư, kết quả Lâm Cẩm Dư không chịu nổi bạo ngược, trực tiếp bị ngược mà chết.

Chờ những người đó trở về bẩm báo, Mộ Dung Sâm mới biết được, Lâm Cẩm Dư đã bị cảm nhiễm HIV.

Bí mật chạy tới phòng khám tư nhân, khoảnh khắc kiểm tra được bản thân cũng cảm nhiễm HIV, sự thật trước mắt, giống như một đạo tia chớp, hung hăng bổ trúng đầu của hắn.

Biết được bệnh của mình, Mộ Dung Sâm hoàn toàn đánh mất ý niệm tìm kiếm thậm chí cướp đoạt Tô Mê.

Cả ngày trốn ở trong phòng, buồn bức không vui, dần dần mắc chứng u buồn.

Hạ, thu chớp mắt qua đi, vào trận tuyết đầu mùa đông buông xuống.

Mộ Dung Sâm kéo ra bức màn, nhìn tuyết lớn đầy trời, trong đầu nhớ lại lần đầu gặp gỡ trong tuyết với Tô Mê.

Hắn lôi kéo tay nhỏ lạnh lẽo của cô, tiến đến bên miệng, hà hơi sưởi ấm cho cô, cô thẹn thùng nhìn hắn, dịu dàng mỉm cười. ....

Hoàng hốt thấy thân ảnh Tô Mê, đuổi tay đi bắt, lại phát hiện trống không, Mộ Dung Sâm cảm xúc hoàn toàn hồng mắt, khóc không thành tiếng, cầm lấy dao gọt hoa quả, thật mạnh đâm vào trái tim trống vắng.

Khi Tô Mê phát hiện hắn phản bội cô, tâm của cô, có phải cũng đau giống hắn giờ phút này hay không?

Mộ Dung Sâm không còn cơ hội có được đáp án, hối hận mà chết.

~~~~~

End TGI....

Í ta nhìn nhầm. TG này có 24c hà =))))

Không phải 29c đâu.. Ahihi

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (1)

Edt: Mít

~~~~~

“Đinh —— giá trị hạnh phúc của nguyên nữ chủ đã đầy, nhiệm vụ hoàn thành tiến độ 100%, cho điểm 80, đạt được 8 tích phân, thêm vào trợ cấp 2 tích phân, tổng cộng 10 tích phân, bắt đầu thoát ly ký thể ——!”

“Đinh —— thoát ly thành công!”

Trong đầu truyền đến giọng nói máy móc nhắc nhở, Tô Mê đột nhiên mở to mắt.

Vốn tưởng rằng xuất hiện trước mắt chính là Cố Lương Nghiên, kết quả khi hệ thống 059 hung hăng chọc vào óc cô một cái, Tô Mê mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Ký chủ, cô có biết cô phạm vào sai lầm rất nghiêm trọng hay không!” Hệ thống 059 trưng ra một khuôn mặt nhỏ đáng yêu lại nghiêm túc, quát lớn nói.

“Cô sao lại có thể tự chủ trương, không cùng nam chủ ở bên nhau, hoàn toàn làm lơ nhiệm vụ của bốn hệ thống cùng tâm nguyện của nguyên nữ chủ giao cho cô chứ?”

Tô Mê hiển nhiên còn chưa phản ứng lại, cô vừa định lựa chọn cùng Cố Lương Nghiên sống chung hết quãng đời còn lại, vì sao đã bị hệ thống truyền tổng trở về rồi?

“Đó là bởi vì giá trị hạnh phúc của nữ chủ đã đầy, nhiệm vụ hoàn thành, cô tự nhiên thành công trở về.” Hệ thống 059 tự động mở ra hình thức đọc nội tâm phun tào của ký chủ.

Tô Mê cau mày, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Làm trạch nữ hai mươi sáu năm, cô thật vất vả mới được thể nghiệm cảm giác có một mối tình đầu, đột nhiên như vậy đã trở lại?

Cô tin chuyện phát sinh giữa cô và Cố Lương Nghiên là tồn tại chân thật, nhưng biến cố trước mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa, lại làm cô khó có thể tiếp thu!

“Tiếp thu hay không tiếp thu, cô đều cần phải tiếp thu, vị kia chính là một nhân vật lớn của vị diện nào đó, không phải cô một tay mơ mau xuyên có thể mơ tưởng, hết hy vọng đi.” Hệ thống 059 ngạo mạn nói.

Tô Mê hơi giật mình, nhấp môi, nhìn về phía hệ thống 059: “Ý của mi là, Cố Lương Nghiên cũng là kí chủ của hệ thống mau xuyên vị diện?”

“Bốn hệ thống không rõ ràng lắm, vị kia lực lượng rất cường đại, bốn hệ thống điều tra không được vị trí của hắn.”

Tô Mê im miệng không nói, cắn chặt môi dưới, ánh mắt có chút mơ hồ.

Nếu Cố Lương Nghiên cũng là ký chủ mau xuyên, vậy..... Nguyên nữ chủ là đối tượng mà hắn phải công lược sao?

Hắn đối tôi với mình, chỉ bởi vì muốn công lược mình mà thôi?

Hiện tại quay đầu ngẫm lại, Cố Lương Nghiên hình như đã từng lộ ra với cô, nói cô cùng tra nam chủ ở bên nhau không có kết quả tốt.....

“A.” Tô Mê lạnh lẽo a một tiếng, rũ mắt, liếm đi giọt nước mắt u ám chợt lóe rồi biến mất.

Hệ thống 059 thấy thế, không cảm than nhẹ một tiếng: “Ký chủ, kế tiếp muốn tiếp tục nhiệm vụ, hay là nghỉ ngơi một chút?”

“Ta muốn một mình ngốc một lát.” Tô Mê sâu kín mở miệng.

Hệ thống 059 gật gật đầu nhỏ, rồi đi.

Tô Mê ngồi tại chỗ phát gốc hồi lâu, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện, cuối cùng lại khắc chế mình không được nghĩ nữa.

Mới vừa có mỗi tình đầu liền thất tình, giống như một nữ sinh bình thường, qua thời kì một mình tự chữa thương, liền khôi phục như lúc ban đầu, đầy máu sống lại, lại đem dấu vết bị thương che dấu đi.

Tô Mê liên hệ hệ thống 059, xác định có thể tiếp tục tiến hành nhiệm vụ.

Hệ thống 059 thấy cô thần sắc thanh lãnh, như một ông cụ non khề thờ dài một tiếng.

“Thật ra cô không cần nản lòng như vậy, nếu có thể gặp được vị kia, không chừng về sau trong nhiệm vụ, còn có thể gặp lại hần đây, hơn nữa theo tích phân tăng lên, giá trị may mắn cũng sẽ tăng theo, chung quy có một ngày, cô nhất định sẽ cùng vị kia lại lần nữa gặp nhau.”

Con người màu đen lóe lóe, Tô Mê nhấp môi đậm cười: “Mượn lời của mi, bắt đầu truyền tống đi.”

Hệ thống 059 gật đầu, mở ra hình thức tự động truyền tống.

“Đinh —— truyền tống thành công!”

Trong đầu lại lần nữa vang lên giọng nói máy móc nhắc nhở, trong chớp mắt Tô Mê mở mắt ra, một bàn tay hung hăng tát thật mạnh ở trên mặt cô!

Còn chưa phản ứng lại, lại “Bốp” một tiếng, cùng một vị trí, lại ăn một cái tát.

Sưng rất đau đớn, làm cô hoàn toàn thanh tỉnh, thấy rõ ràng nam nhân lạnh lùng trước mắt, mặt mày tối tăm mà đuôi tay xé quần áo trên người cô, mắt phượng Tô Mê lãnh mị, giờ tay chính là một cái tát, hung hăng tát trở về.

“Bốp ——!”

Âm thanh bạt tay vang dội, quanh quẩn ở trong sương phòng cổ sắc sinh hương tinh xảo, dư âm lượn lờ, không dứt bên tai.

Động tác nam nhân đột nhiên dừng lại, tất cả sinh vật trong không khí, hầu như đều trong nháy mắt toàn bộ dừng hoạt động, trong bầu không khí yên tĩnh trầm tịch, lan tràn một cổ âm hàn lâm cho người ta sợ hãi.

Tô Mê dùng hết toàn lực tát một cái, hầu như đem toàn bộ sức lực của cô rút ra, đối diện với nam nhân mặt mày âm trầm, thân mình run lên, xụi lơ trên mặt đất.

“A.”

Một đạo tiếng cười vô tận âm hàn, âm thanh trầm thấp thiếu chút nữa làm Tô Mê cho rằng là ảo giác.

Nhưng ngay sau đó, nam nhân lạnh lùng nhanh chóng ra tay, gắt gao chế trụ cổ Tô Mê, từ trên mặt đất đem cô giơ lên cao, trực tiếp ép ở trên tường.

Hắn nhìn Tô Mê một lát, u lạnh lên tiếng.

“Bốn vương tự mình huấn luyện thành nô, thế nhưng có một ngày dám dĩ hạ phạm thượng, a, thật là thú vị.”

Đậu má, cảm thấy cô thú vị, còn gắt gao bóp cổ cô?!

Hít thở không thông, khuôn mặt Tô Mê đỏ lên, làm sao cũng nói không ra lời, sức lực cả người đều bởi vì một cái tát vừa rồi kia mà tan hết.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhanh chóng tiếp thu tin tức hệ thống truyền đến, tranh thủ tìm được kí ức có lợi với mình.

Mà khi Tô Mê sắp bị nam nhân sống sò sờ bóp chết, theo một tiếng “Đinh ——”, nháy mắt ký ức nguyên chủ hoàn thành truyền đến, Tô Mê giật giật môi, gian nan nói ra hai từ.

Thần sắc nam nhân biến đổi.

Ngay sau đó, lực đạo trên cổ đột nhiên biến mất đồng thời một viên đan dược được đưa vào miệng Tô Mê.

Không có sức lực chống đỡ thân thể, Tô Mê hung hăng ngã trên mặt đất, trăm cái trên búi tóc rơi xuống, ba ngàn sợi tóc dị thường hỗn loạn, Tô Mê cứ như vậy chặt vật bất kham từng ngum từng ngum thờ phỉ phò, đột nhiên ho khan lên: “Khụ khụ khụ. ....!”

Đan dược kia vào miệng là tan, chờ cô thật vất vả hoãn khí, đan dược sớm đã vào bụng.

Dạ Lăng Tuyệt liếc Tô Mê không còn hình tượng gì, lạnh lùng hỏi: “Khôi phục ký ức?”

Yết hầu từ từ bớt đau, Tô Mê lắc lắc đầu, khàn khàn lên tiếng: “Không có, chỉ là muốn nhắc nhở Vương gia một câu, ta lúc này còn chưa thể chết

được.”

“Nếu không muốn chết, thì ít đi trêu chọc Như Yên, nếu không bốn vương nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Dạ Lăng Tuyết hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tô Mê trên mặt đất ngồi một hồi, khôi phục chút thể lực, mới chậm rãi đứng dậy đi vào bồn tắm.

Trút hết quần áo, mạnh mẽ rửa sạch thân thể đồng thời tinh tế nhớ lại kí ức đã tiếp thu.

Đây là phiên lịch sử hư cấu thuộc về Long Hề quốc, nguyên nữ chủ Tô Mê có phụ thân là Tô Vũ, chinh chiến cả đời, sau khi hết sức cáo lão hồi hương côi giáp về quê lại ở trong một đêm chịu khổ diệt môn.

Tô Mê xem như là đứa con khi về già mới có của Tô Vũ, trời sinh tính bướng bỉnh, từ nhỏ liền bị phụ thân đưa đi núi Thanh Thành tập võ nên may mắn tránh thoát một đợt kiếp nạn kia.

Biết được việc này, Tô Mê một mình xuống núi.

Trên đường không khéo gặp được một đám lục lâm sơn tặc, song quyền khó địch bốn tay, cuối cùng bị bọn họ bắt được.

Đang lúc sơn tặc có ý muốn gây rối, Tô Mê không thể nhẫn nhục nhảy xuống vách núi.

Lần nữa tỉnh lại, nam chủ phong hoa tuyệt đại Dạ Lăng Tuyết như thiên thần xuất hiện trước mặt nàng.

Tô Mê đối với Dạ Lăng Tuyết nhất kiến chung tình, biết được thân phận của hắn là Vương gia, liền làm bộ mất trí nhớ, tự nguyện làm nô lệ, đồng thời nương theo thể lực Vương phủ của hắn, âm thầm điều tra mối thù diệt môn của Tô gia.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (2)

Edt: Mít

~~~~~

Nhưng Tô Mê trăm triệu không thể tưởng tượng được, quyết định ngày đó thể nhưng làm nàng rơi vào bẫy rập "tình yêu" của Dạ Lăng Tuyết.

Cho dù Tô Mê thân là nô lệ, hắn đối với nàng cũng hết sức ôn nhu che chở.

Do nguyên chủ có một dung nhan khuyên thế, cơ thiếp trong phủ thường xuyên tới gây phiền toái, Dạ Lăng Tuyết lại lần lượt vì nàng ra mặt, lên giải quyết ý đồ hạ độc hại nàng của các cơ thiếp.

Nhất kiến chung tình, cộng thêm sớm chiều ở chung, không đến ba tháng, Tô Mê hoàn toàn yêu Dạ Lăng Tuyết.

Thậm chí vì hắn từ bỏ mối thù diệt môn của Tô gia.

Ở lúc đó, Dạ Lăng Tuyết bắt đầu tự mình dạy nàng võ công thượng thừa của các phái, dịch dung chi thuật, cùng với kỹ xảo ám sát, còn tự mình dạy nàng làm sao mị hoặc nam nhân.

Tô Mê lại chưa từng đối với hành vi của hắn sinh ra hoài nghi, thậm chí yêu hắn đến không thể tự kiềm chế.

Thẳng đến một đêm, Tô Mê muốn đem thân thể của mình hoàn toàn giao cho hắn.

Trong trường hồng loan, nàng chủ động đem quần áo hai người cởi ra, vừa qua khỏi màn dạo đầu, ở giữa chủ đề, cửa sương phòng bị người từ bên ngoài mở ra, nữ tử dung mạo thanh nhã tuyệt luân vọt vào.

Nhìn thấy một màn hai người ái muội, dưới sự tức giận làm trò trước mặt nô bộc cùng Dạ Lăng Tuyết, ở trên thân thể trần truồng của Tô Mê thi hạ cửu chuyển kim châm, nghịch chuyển kinh mạch, phế đi một thân võ công nội lực, làm nàng biến thành phế nhân vĩnh viễn không thể luyện võ.

Tô Mê kiệt lực bò đến bên người Dạ Lăng Tuyết, lại bị nữ nhân đó hung hăng dẫm lên bàn tay, bức bách Dạ Lăng Tuyết chính miệng thừa nhận thân phận chính quy của nàng.

Khi đó nàng mới biết được, nam nhân nàng yêu sâu sắc, chân ái chân chính chính là nữ nhân trước mắt tên Niệm Như Yên, đối tốt với nàng đều chỉ là vì địa đồ trong bảo tàng hoàng lăng mà thôi.

Khiếp sợ cộng thêm thương tâm muốn chết, dưới sự thống khổ khiến nàng ngất tại chỗ.

Dạ Lăng Tuyết nhìn cũng chưa nhìn nàng, vội vàng đuổi theo ra cửa, đi đỡ Niệm Như Yên đang thịnh nộ.

Lần nữa tỉnh lại, ngênh đón lại là Dạ Lăng Tuyết bạo hành, cùng với vô tình lãng nhịch, lại trời xui đất khiến hai người kết hợp mà kích phát ra địa đồ bảo tàng được thêu sau lưng nàng.

Sau khi hoan ái, Dạ Lăng Tuyết không hề do dự, dùng đao lột đi lớp da người có thêu địa đồ bảo tàng sau lưng Tô Mê.

Nhưng mà nữ chủ đều giống nhau có tính kiên cường không giống người bình thường, nam chủ vừa tra vừa vô tình, ngày bang đêm bang cũng sẽ bang ra cảm tình. (*bang là bạch bạch bạch đó:*.)

Dạ Lăng Tuyết lại lừa mình dối người không muốn thừa nhận, vì chứng minh không có yêu nàng, trực tiếp đem nàng đưa cho quyền thần yêu cầu lung lạc trong triều, sau khi để bọn họ tùy ý chơi đùa phát tiết, lại đưa một chén thuốc tránh thai cho nàng.

Một lần, Dạ Lăng Tuyết say rượu, tìm được Tô Mê trong phủ phiên vương, cùng nàng cộng độ một đêm.

Sau đó không lâu nàng có thai, Dạ Lăng Tuyết cho dù nhớ rõ đêm đó, cho dù biết phiên vương kia ở sau khi hấn đi qua mười ngày, mới lâm hạnh Tô Mê, nhưng vẫn tự tay cho nàng uống thuốc phá thai, tàn sát đứa con của mình.

Trái tim Tô Mê hoàn toàn băng giá, nổi lên ý niệm muốn trốn.

Nhưng khi nàng chạy trốn đến chỗ nào, vô số mạng người đều vì nàng mà chết, ngay cả đồng môn núi Thanh Thành cũng chịu khổ gặp nạn.

Cho dù cuối cùng Thái Tử Dạ Tự Thừa tìm mọi cách cứu giúp, lại vẫn vì cổ độc trong cơ thể thao túng mà tự tay giết chết Dạ Tự Thừa.

Thái Tử vừa chết, Dạ Lăng Tuyết tìm được bảo tàng, khởi binh mưu phản, thuận lợi đoạt được vương vị, Niệm Như Yên yên ổn ngồi lên ngôi hoàng hậu.

Buồn cười chính là, Tô Mê lại trở thành phi tử trong lãnh cung của hấn, ngày đêm chịu hấn hưởng dụng.

Lại lần nữa mang thai, ngênh đón lại là hấn tự tay mang đến cái gọi là thuốc bỏ thai.

Lại một đứa nhỏ bị chính phụ thân ruột của mình hủy diệt, Tô Mê một đêm đầu bạc, ngay trước mặt hấn tự tay đem cây trầm lần đầu tiên hấn tặng, hung hăng đâm vào tâm mạch, dưới thần sắc kinh hoàng xưa nay chưa từng có của Dạ Lăng Tuyết, hương hồn đèn khô.

Nhưng đế vương từ nhỏ vô tình, làm sao lại có tình với nàng.

Mất tinh thần một đoạn thời gian, vẫn khôi phục bộ dáng đế vương lãnh tính như ngày xưa, dẫn dắt Long Hề quốc ngênh đón thịnh thế phồn vinh.

Có lẽ nhân quả báo ứng, Dạ Lăng Tuyết đến khi chết đều không có con cái hương khói, cuối cùng đem giang sơn tự tay mình đánh hạ, giao cho họ khác.

.....

Mà lúc này, khoảng thời gian hệ thống đem Tô Mê truyền tống lại đây, là ngày thứ hai bị Niệm Như Yên phế bỏ võ công.

Còn Dạ Lăng Tuyết lại đây tìm nàng, là bởi vì Niệm Như Yên muốn thử lòng Dạ Lăng Tuyết, nói dối rằng Tô Mê thừa dịp hấn không ở trong phủ, đến Phụng Lan viện trêu chọc nàng ta, cho nên Dạ Lăng Tuyết mới có thể bực bội như vậy.

Chỉ là sau hồi ức cốt truyện, Tô Mê đột nhiên có chút khó khăn.

Tâm nguyện nữ chủ, là làm tra nam chủ yêu nàng, giữ được những mạng người vì nàng mà chết, để Thái Tử Dạ Tự Thừa thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Mợ nó, đây cũng quá khó khăn rồi!

Cô trước kia tuy rằng xem qua phim truyền hình cung đấu, phim quyền mưu, nhưng nữ chủ giống nhau đều có nam thần chất lượng tốt trợ công, một đường phòng địch hộ tống, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Cô đi nơi nào tìm nam thần chất lượng tốt đây?

Còn có để Dạ Lăng Tuyết yêu cô, thậm chí vì cô từ bỏ ngôi vị hoàng đế, điều này có thể sao?

“Hệ thống, mi ra đây, chúng ta tâm sự một chút.”

Tô Mê chỉ nhìn thấy một mảnh mộng lung, hình như còn có chút hơi nước quanh quẩn, ngay sau đó liền truyền đến âm thanh hệ thống 059: “Ký chủ, cô có chuyện gì?”

Tô Mê nhú mày: “Mi tăng lên hệ số khó khăn của nhiệm vụ sao?”

“Đúng vậy, nhiệm vụ trước là một sao cùng ba sao, nhiệm vụ này là hơn bốn sao, sau khi hoàn thành, bốn hệ thống thêm vào trợ cấp cho cô 5 tích phân, thế nào, chưa thấy qua hệ thống nào tốt giống bốn hệ thống như vậy đúng không, hi hi hi. ....!”

Nghe âm thanh hệ thống 059 cười, Tô Mê tức khắc cạn lời.

“Mi có thể dựa theo năng lực của ta hay không, tăng lên hệ số khó khăn, quyền mưu ta trị không được đâu.”

Hệ thống 059 im miệng không nói.

Ngay sau đó, ngay từ đầu hình ảnh mộng lung bị một tay nhỏ đầy thịt lau vài cái, hình ảnh nháy mắt lộ ra một khuôn mặt nhỏ trét đầy phấn, trên đầu còn quấn khăn lông.

“Cô trị không được, có thể đi thông đồng với một nhân vật lớn có thể kiềm chế Dạ Lăng Tuyết, có bản lĩnh mang cô vượt mọi chông gai, mang cô lên đỉnh cao nhân sinh.”

Tô Mê nghiêm túc nhớ lại một chút, sau một lúc lâu mới nói: “Được, ta hiểu được, mi, mi đây là đang xông hơi?”

Hệ thống 059 tặng cô một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc: “Đương nhiên, điều này còn phải hỏi sao, không có vấn đề gì thì mau lui ra, bốn hệ thống còn muốn tiếp tục xông. ....”

Lời còn chưa dứt, hình ảnh đã bị Tô Mê tắt đi.

Quét mắt nhìn thau tắm bốc lên hơi lạnh, Tô Mê than nhẹ: “Người so với người còn tức chết người, ta chỉ bằng một hệ thống tới thoải mái, thật là. .... Ai!”

Hôm sau.

Tô Mê sáng sớm bò dậy, sau khi rửa mặt chải đầu đơn giản, thay một thân vải thô áo tang, đi vào phòng bếp hỗ trợ.

Bên kia, Dạ Lăng Tuyết thu được tin tức.

Kinh ngạc rất nhiều, càng là không hiểu Tô Mê rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Nhớ lại tối hôm qua nàng ta trả lại hắn một cái tát, hắn thế nhưng không có đem nàng ta xử tử, mà chỉ là hạ cổ độc với nàng ta, hắn bị trúng tà rồi sao?

Hơn nữa nàng ta cũng dám lấy địa đồ bảo tàng uy hiếp hắn, làm tốt lắm, cuộc đời Dạ Lăng Tuyết hắn đây là lần đầu tiên gặp được loại nữ nhân không sợ chết này, quả thật là thú vị!

“Cốc cốc.”

Một tiếng đập cửa vang lên, ngoài cửa truyền đến tiếng hô báo của quân sự Mạnh Truyen: “Khởi bẩm Vương gia, Quốc sư đến thăm”

Phượng Vô Thương làm sao lại đột nhiên tới cửa?

Dạ Lăng Tuyết hơi nhướng mi, buông bút trong tay, đứng dậy ra khỏi thư phòng.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (3)

Edt: Mít

~~~~~

"Không biết Quốc sư đến thăm là vì chuyện gì?"

Dạ Lăng Tuyệt nhìn nam tử trước mắt một thân bạch y mặt che sa, đậm mạc không dính khói lửa phàm tục, trong lời nói mang vài phần kính sợ.

Long Hề để tay từng nhiễm máu của muôn vạn mạng người, tự dâng đế vị, hàng đêm ác mộng liên tục.

Sau được cao nhân chỉ điểm, ở trên đỉnh núi Thanh Thành tối cao tìm được Phượng Vô Thương, ngày đêm tụng kinh, mới biến mất ác mộng hàng đêm quần quanh.

Vì thế, Long Hề để chiêu cáo thiên hạ, phong Phượng Vô Thương làm Quốc sư Long Hề, hưởng quyền vị tối cao cùng đãi ngộ dưới một người trên vạn người.

Tương truyền Phượng Vô Thương không phải bào thai thể tục, mà là do hoa sen trong hồ sen của Phật Tổ biến thành, lấy linh khí thiên địa, tinh hoa nhật nguyệt làm thực, bật hơi như liên, trời sinh tự mang hương khí hoa sen.

Chỉ cần hơi tới gần, thể nhân đều bị từng đợt hơi thở hoa sen thấm nhập nội tâm, gột rửa linh hồn.

Phượng Vô Thương ngày thường tuy lụa trắng che mặt, thấy không rõ dung mạo, nhưng trên mặt mày vô hình trung biểu lộ phong hoa, lại làm nhân tâm sinh lòng ham muốn.

Ngay cả Dạ Lăng Tuyệt lần đầu nhìn thấy Phượng Vô Thương, cũng hơi hoảng tâm thần, nhìn không được nhìn nhiều vài lần.

Nhưng cũng ứng với câu kia, ăn không được nho, liền nói nho chua.

Một ít người mơ tưởng mỹ mạo của Phượng Vô Thương, lại kiêng kỵ thân phận của hắn, liền lên đồn đãi ở sau lưng hắn, nói Phượng Vô Thương lấy sắc mê hoặc hoàng đế, thân phận chân chính thật ra là nam sủng của Long Hề đế.

Nhưng Dạ Lăng Tuyệt lại biết, sự thật đều không phải như thế.

Phụ hoàng hắn tuy thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cũng không phải hồ đồ như vậy.

Dạ Lăng Tuyệt tự đáy lòng đối với Phượng Vô Thương có thêm nhiều phần kính ý, thậm chí còn muốn mượn sức hắn, trợ giúp mình một tay.

Nhưng thủ đoạn gì cũng đều dùng tới, Phượng Vô Thương lại kỳ trân dị bảo không yêu, tuấn nam mỹ nữ không yêu, thanh tâm quả dục làm người ta không thể tưởng tượng.

Mà lần này, Phượng Vô Thương đột nhiên đến đây, luôn luôn cẩn thận Dạ Lăng Tuyệt ẩn ẩn có loại dự cảm vi diệu không tốt lắm.

Quả nhiên, ngay sau đó, Phượng Vô Thương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn từ chỗ Vương gia muốn một người."

"A, người nào?" Dạ Lăng Tuyệt nhướng mày.

"Cô nhi Tô gia."

Dạ Lăng Tuyệt không chút để ý trả lời: "Quốc sư nói lời này là sao, Tô gia chịu khổ diệt môn, khoảng thời gian trước bản vương mới nghe thấy, chạy đi đâu tìm cho Quốc sư cô nhi gì đó, Quốc sư chẳng lẽ cho là bản vương nói giỡn sao?"

"Ta cũng không đùa."

Phượng Vô Thương đậm mạc nói: "Chương môn Phái Thanh Thành cùng ta từng gặp mặt một lần, mấy tháng trước, Tô Mê môn hạ đệ tử của hắn xuống núi tìm người thân, lúc sau vô tin tức, ta liền vì nàng bói một quẻ, tính được nàng lúc này đang ở trong phủ Vương gia, thỉnh Vương gia đem nàng giao cho ta."

"Quốc sư nói vậy là tính sai rồi, trong phủ bản vương không có người này." Dạ Lăng Tuyệt tất nhiên là không muốn, theo bản năng cự tuyệt.

Không nói đến việc tàng bảo đồ còn chưa tới tay, nghĩ đến chuyện tối hôm qua nàng ta bắt kính đối với hắn, dựa theo tính cách của hắn, tất nhiên phải khiển trách nàng ta một phen mới được.

Còn trong lòng có một tia phức tạp, Dạ Lăng Tuyệt cũng không có phát hiện.

Phượng Vô Thương lặng im một cái chớp mắt, mặt mày vẫn đạm nhiên.

"Nếu như vậy, vậy đắc tội."

Nói xong, hắn hơi giơ tay ra hiệu, vài đạo hắc ảnh quỷ mị xuất hiện trong hư không.

Dạ Lăng Tuyệt đang bị ám vệ của đế quân đột nhiên xuất hiện làm chấn kinh một chút, Phượng Vô Thương đã lên tiếng: "Tìm được Tô Mê, mang về."

"Vâng, Quốc sư."

Vài đạo hắc ảnh quỷ mị nhanh chóng biến mất, Dạ Lăng Tuyết lúc này mới lấy lại tinh thần, phần nộ lên tiếng: "Ngươi đừng vội khinh người quá đáng!"

"Nếu không tìm được người, ngày khác ta sẽ tự hướng với Đế quân thỉnh tội."

Phượng Vô Thương lưu lại một câu, xoay người thi nhiên rời đi.

"Bang" một tiếng, Dạ Lăng Tuyết hung hăng chường trên mặt bàn, tức khắc bàn trà đỉnh cấp khắc hoa lê chia năm xẻ bảy, vụn gỗ bay tán loạn.

.....

Thời gian trở lại mười lăm phút trước.

Trên đường Tô Mê đi phòng bếp, đem địa hình Vương phủ xem xét một phen, khắc sâu trong trí nhớ, đi vào phòng bếp hỗ trợ rửa rau, nhóm lửa.

Chuyện nguyên chủ chủ động hiến thân cho Dạ Lăng Tuyết, lại bị Niệm Như Yên phế bỏ võ công, đã truyền khắp toàn bộ Vương phủ.

Tô Mê không phải bị người khác "Không cẩn thận" vương chân, thì là đổ nước lên trên người, tóm lại suốt buổi sáng cả người đã chật vật vô cùng.

Nhưng Tô Mê biết rõ, kiếp trước cô không phải đặc công gì, cũng không phải tinh anh thương nghiệp bày mưu lập kế, chỉ là một thừa nữ làm công mười mấy năm, có một chút võ thuật phòng thân bình thường mà thôi.

Dưới tình huống không có vũ lực cùng bàn tay vàng, cô chỉ có thể mượn hào quang trăm khuất không cào sẽ không chết của nữ chủ cho dù như thế nào, đều phải nhịn xuống, lấy điều này làm mất cảnh giác của Dạ Lăng Tuyết đối với cô, tìm cơ hội chạy ra Vương phủ.

Nhưng mà, đang lúc Tô Mê cực lực thoát cảm giác tồn tại, một thân ảnh thướt tha là lướt tiến vào phòng bếp, trực tiếp đi đến trước mặt cô.

Nàng ta nhắc chân đá đá Tô Mê, cao ngạo phân phó: "Ngươi, cùng ta lại đây."

Tô Mê nhận ra người đến là nha hoàn bên người Niệm Như Yên tên Thúy Vân, nhưng nguyên chủ lại không quen biết, vì thế Tô Mê ra vẻ hồ đồ: "Đi đâu?"

Thúy Vân giống như nhớ tới cái gì, nhướn mi, đắc ý dào dạt nói: "Đương nhiên là đi hầu hạ tiểu thư nhà ta, Vương phi tương lai, đừng nhiều lời vô nghĩa, nhanh đi theo ta, tối hôm qua tiểu thư nhà ta bị Vương gia lấn lộn cả một đêm đấy."

Nói xong, nhắc chân lại đá Tô Mê một cái.

Nghe được Dạ Lăng Tuyết tối hôm qua khinh nhục mình không thành, lại đi ân ái triền miên với Niệm Như Yên.....

Tô Mê gắt gao cau mày, dạ dày một trận buồn nôn, hơn nữa bị Thúy Vân tàn nhẫn đá một cái, rốt cuộc duy trì không được, lập tức té ngã trên đất, vừa lúc đặt mông ngồi vào chậu nước bẩn không biết xuất hiện ở phía sau cô khi nào.

Tuy rằng Tô Mê tiến vào thân thể nguyên chủ, tinh thần là do cô khống chế.

Nhưng mà một khi gặp được chuyện nào đó, cô không thể khống chế tư duy cùng với cảm xúc mãnh liệt của nguyên chủ.

Lúc này, nghe nói chuyện của Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên, tim Tô Mê đau giống như bị kim đâm, trong lồng ngực tất cả đều là chua xót.

Thúy Vân đem bộ dáng chật vật mắt hồng mắt vía của cô thu hết vào đáy mắt, trong lòng một trận trào phúng, bóp mũi lui về phía sau vài bước, sợ nước bắn đến tà váy nàng ta.

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía mấy nam tỳ tớ: "Mấy người các ngươi nhanh đem nước ấm đưa đến Phượng Lan viện, tiểu thư nhà ta muốn tắm gội."

"Vâng." Nhóm nam tỳ tớ vội vàng lên tiếng, mang theo nước ấm nhanh chân rời đi.

Thúy Vân thấy Tô Mê còn thất thần, lúc này không dùng chân đá cô nữa, mà thuận tay cầm lấy cây chổi, hung hăng hướng trên khuôn mặt mỹ diễm của cô mà đánh --

Hừ, chờ nàng ta huỷ hoại gương mặt này, xem tiểu tiện nhân ngươi còn làm sao đi câu dẫn Vương gia!

"Bang!" Một âm thanh vang lên, Tô Mê cắn răng không né tránh.

Gương mặt truyền đến đau đớn, làm cô theo bản năng nhắm mắt phượng, nhưng mà nhìn thấy Thúy Vân đánh một cái không đã ghiền, lại lần nữa hướng trên mặt cô đánh tiếp, Tô Mê không biết lấy sức lực từ nơi nào, giờ tay liền gắt gao bắt lấy cây chổi đang đánh tới.

Không nghĩ tới Tô Mê sẽ đánh trả, Thúy Vân vừa định chửi ầm lên, ngược mắt liền đối diện với mắt phượng âm hàn của Tô Mê.

Thúy Vân sững sốt, đột nhiên lui về phía sau một bước.

Lần nữa nhìn lại, tia âm hàn kia sớm bị sự nổi giận thay thế, Thúy Vân cho rằng mình nhìn lầm, sau một trận hùng hùng hổ hổ, lúc này mới sai hai nam tôi tớ cường ngạnh mang Tô Mê tiến đến Phụng Lan viện.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (4)

Edt: Mít

Tô Mê không muốn đi.

Nói cho cùng tôi hôm qua bởi vì một câu của Niệm Như Yên mà Dạ Lăng Tuyệt liền đánh hai bàn tay của cô, nếu lúc này Niệm Như Yên có ý vu oan giá họa, cô thiệt tình vì trình tiết của thân thể này mà cảm thấy một vạn điểm lo lắng.

Nhưng cô có thể lựa chọn sao?

Không thể!

Không bao lâu, đoàn người đi vào Phụng Lan viện.

Bên này mới vừa vào cửa, bên kia Thúy Vân đã hướng hai nam tôi tớ đưa mắt ra hiệu, Tô Mê bị thô lỗ đẩy tới, chật vật té ngã trên đất.

“Đề bọn họ đều lui xuống.” Lúc này, một âm thanh của nữ nhân dễ nghe như hoàng anh xuất cốc, lười biếng mà khàn khàn vang lên.

Ngay sau đó, cửa phòng bị đóng lại, trong sương phòng to như vậy, chỉ còn Thúy Vân, Tô Mê, còn có Niệm Như Yên chậm rãi đi đến trước mặt Tô Mê.

“A..... Nơi nào có chuột chết, hôi như vậy, Thúy Vân, trong phòng không quét tước sạch sẽ sao?”

Mây tinh xảo của Niệm Như Yên nhíu lại, cử chỉ vừa đủ, quả nhiên là khí chất thanh nhã thoát tục.

Đương nhiên, nếu có thể bỏ qua một thân dấu vết ái muội có ý lộ ra bên ngoài, cùng với mặt mày hiện lên sự khắt nghiệt, tướng mạo Niệm Như Yên xác thật đủ thanh nhã thoát trần.

“Thúy Vân làm sao dám, nơi này từ sân nhà đến cây cỏ đều là Vương gia vì ngài tỉ mỉ chọn lựa bố trí, Thúy Vân tự nhiên mỗi ngày đều quét tước không nhiễm một hạt bụi, tuyệt đối sẽ không có chuột chết gì, còn về mùi hôi, là nàng ta cái đồ tiện nô này, vừa rồi ngã vào chậu nước bẩn.”

Niệm Như Yên nhẹ câu khéo môi, không nói gì, chỉ là thấp thấp liếc Tô Mê, giống như đang xem một con kiến.

Không thể dễ dàng để lộ tính cách thật, Tô Mê nhìn thấy dấu vết trên người Niệm Như Yên, sắc mặt trắng vài độ, con ngươi màu nâu gắt gao co rụt lại.

Niệm Như Yên tựa hồ đối với phản ứng của Tô Mê thực vừa lòng, đạm thanh lên tiếng.

“Lại đây lau mình cho ta.”

Lời này đương nhiên là nói với Tô Mê, nhưng cô chỉ là hừ lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Nữ nhân này thật là ghê tởm, trên người tàn lưu lại những dấu vết trắng đục tanh tươi đó, thể nhưng còn muốn cô lau mình cho nàng ta?

Đậu má, ai nói người cổ đại bảo thù! (cv là đậu má nha, không phải edt tự sửa đâu)

Niệm Như Yên cười nhạt: “Ngươi là nô bộc trong Vương phủ, ta thân là Vương phi tương lai, vậy còn sai sử không được ngươi? Hay là nói, ngươi muốn đi hạ phạm thượng, muốn ném thù tư vị thủy lao?”

Đương nhiên không muốn, nếu vào thủy lao cô làm sao còn có mạng đi ra ngoài.

Tô Mê oán hận nghiền răng, cầm lấy khăn lụa một bên, nhúng chút nước ấm, liền chuẩn bị đi lau hạ thân cho Niệm Như Yên.

Còn chưa chờ cô đựng tới một sợi lông của Niệm Như Yên, Tô Mê liền ăn một cái tát.

“Ngươi muốn bông chết ta sao, không cần ngươi hầu hạ, đi đến cửa phòng phạt quý hai canh giờ.” Niệm Như Yên kéo lên sa mùng trên người, lạnh giọng phản phó.

Tô Mê ước gì đi ra ngoài sớm một chút, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Mới vừa mở cửa ra, đang muốn đi ra ngoài, dưới chân đột nhiên bị người ta vướng một cái, Tô Mê “Ping” một tiếng, hung hăng ngã sấp xuống.

Bụng nhỏ đụng vào ngạch cửa cao cao, cái mũi đụng vào mặt đất đầy bụi ngoài cửa, trực tiếp ngã tới chảy máu.

“Một tiện ti nho nhỏ, cái giá cũng lớn như vậy, đến mắt cũng nhỏ, thật là tồn tại cũng vô dụng.”

Phía sau truyền đến âm thanh mỉa mai châm chọc của Thúy Vân, Tô Mê chỉ cảm thấy căng chân ăn một cái đá, đã bị nàng ta đá ra cửa, ngay sau đó cửa phòng bị đóng lại thật mạnh.

Tô Mê hung hăng nheo mắt, đang muốn lấy tay lau máu trên mũi, đột nhiên dừng một chút, để máu lưu ở trên mặt đất ngay cửa.

Tô Mê mắt nhìn những nam tỳ tứ canh giữ ở cách đó không xa, tìm vị trí có ánh mặt trời quý xuống liền ở trong lòng liên hệ với hệ thống: “Chuẩn bị cho ta mười bình tinh dầu.”

“Muốn tinh dầu làm gì?”

Tô Mê lạnh lùng nheo mắt: “Ta muốn Niệm Như Yên thể nghiệm một phen cảm giác bị tất cả nam nhân của Long Hồ quốc thượng qua.”

“Ký chủ, loại chuyện thiếu nhi không nên nghe này thỉnh không cần nói ở trước mặt bản hệ thống.” Hệ thống 059 méo miệng, thần sắc thực không vui.

“Đương nhiên có thể, ngươi chỉ cần dựa theo ta nói mà làm.”

Hệ thống 059 tuy rằng không quá vừa lòng cảm giác bị ký chủ chỉ định, nhưng nó còn muốn xem diễn, tùy tiện xem một chút tinh dầu có bao nhiêu thần kỳ?

“Không được ở trên người nàng ta lưu lại dấu vết, để nàng ta thể nghiệm cái loại cảm giác này là được.” Tô Mê dặn dò nói, nói cho cùng đợi lát nữa còn có một màn đau khổ tình trường cần cô diễn, có chút chứng cứ không thể lưu.

Hệ thống 059 rất là ngạo kiều: “Bản hệ thống ra trận, cô cứ việc yên tâm.”

.....

Bên này hệ thống hành động không lâu sau trong sương phòng liền truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, chậm rãi diễn biến thành rên rỉ ảm đạm.

Tô Mê ngẩng đầu nhìn nhìn, rồi sau đó lần thứ hai cúi thấp đầu, thành thật quý xuống trên mặt đất, máu mũi chảy giàn giụa.

Giấy lát, cửa phòng bị mở ra, Thúy Vân thần sắc hoảng loạn lại bạo nộ, một chân đá vào trước ngực Tô Mê: “Tiện nữ nhân ngoan độc, ngươi rốt cuộc hạ được gì với tiểu thư nhà ta, mau đem giải được giao ra đây!”

Đừng nhìn Thúy Vân thân hình mỏng manh, võ công lại không dưới Tô Mê lúc trước đâu.

Một cú đá kia vừa sắc bén mà nội lực lại mạnh mẽ, Tô Mê không chịu nổi một kích, mãnh mẽ ho ra một mồm máu tươi: “Khụ khụ, ta sẽ không dùng độc, cũng không hiểu độc, càng không có hạ độc với Niệm Như Yên, ngươi đừng có ở chỗ này oan uổng người khác.”

Thúy Vân nghĩ đến thảm trạng quý dị của tiểu thư nhà mình, lại thấy Tô Mê mạnh miệng, tức khắc nổi trận lôi đình, một chân lại một chân dùng sức đá lên người Tô Mê.

Thẳng đến khi ám vệ canh giữ ở chỗ tối nhìn thấy Tô Mê sắp bị Thúy Vân đá chết, nhớ tới Vương gia dặn dò, lập tức hiện thân ra mặt ngăn cản.

Thúy Vân nhận ra ám vệ là người của Dạ Lăng Tuyết, cho rằng hắn đang bảo hộ Tô Mê, tức giận chửi ầm lên: “Tô Mê cái đồ tiện nhân chết tiết này còn muốn đem chủ mẫu tương lai của ngươi hại chết, ngươi thể nhưng còn dám giúp đỡ nàng ta, thật là ngu xuẩn!”

Ám vệ khuôn mặt lạnh lùng, vừa định nói cái gì đó, ám vệ của đề quân Phượng Vô Thương phái tới đã tìm tới nơi này.

Mấy người nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở trên người Tô Mê hơi thở thoi thóp, cầm lấy đan dược cứu mạng liền cho cô ăn vào.

Thấy Tô Mê sâu kín tình lại, một ám vệ trong đó khàn khàn hỏi: “Cô là Tô Mê?”

Tô Mê thấy bọn họ hình như không có ác ý, nhưng lúc trước có Dạ Lăng Tuyết ôn nhu lừa gạt, cô lúc này vẫn nổi lên tâm phòng bị.

“Các người là ai?”

“Chủ nhân nhà ta được trưởng môn phái Thanh Thành gửi gắm, để chúng ta tiến đến mang cô ra ngoài.”

Tô Mê vừa nghe có thể đi ra ngoài, lập tức gật đầu thừa nhận thân phận của mình.

Vài tên ám vệ đang muốn đem Tô Mê mang đi, liền thấy Dạ Lăng Tuyết bước chân vội vàng đuổi tới.

“Đứng lại, nàng ta là nô bộc trong phủ của ta, lúc này lại hạ độc với Vương phi của bốn vương, tội đáng chết, há để các người nói mang đi liền mang đi!”

Dạ Lăng Tuyết mới vừa ở phòng tiếp khách phát một đồng hỏa khí, ám vệ bảo hộ Niệm Như Yên vội vàng tới báo, Dạ Lăng Tuyết liền vội vàng đuổi lại đây.

Lúc này thấy bọn họ thế nhưng không trái qua sự đồng ý của hần liền mang người của hần đi, Dạ Lăng Tuyết tất nhiên là giận không thể át.

“Vương gia muốn nói gì thì đi tìm Quốc sư, chúng ta đều là ám vệ Đế quân giao cho Quốc sư, chỉ nghe lệnh Quốc sư.”

“Làm càn!” Dạ Lăng Tuyết lãnh mị mị mắt.

Mà đúng lúc này, Tô Mê cuối cùng hoàn khí mở miệng.

“Vương gia không nên oan uổng loạn người, ta không hiểu độc thuật, đến một sợi lông tơ của Vương phi cũng chưa đụng tới, đã bị nha hoàn đá ra, làm sao có cơ hội hạ độc hại nàng ta?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (5)

Edt: Mít

~~~~~

Dạ Lăng Tuyết nghe âm thanh của Tô Mê, lúc này mới đem tầm mắt dừng ở trên mặt nữ nhân mặt mũi bầm dập.

Thấy thần sắc hần hơi kinh ngạc, Tô Mê không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Ta hiểu độc thuật hay không, ta tin Vương gia so với ai khác đều rõ ràng hơn, hiện giờ võ công toàn thân của ta bị Vương phi phế bỏ, chỉ sợ đến con kiến cũng giết không chết, lại làm sao đến gần Vương phi?”

“Vương gia vì bảo hộ an toàn Vương phi, nhất định là an bài ám vệ, ta nếu hạ độc, chẳng lẽ ám vệ của ngài chỉ là dùng để bài trí sao?”

“Không nói đến Vương phi của ngài lại là thiếu cốt chủ Vong Ưu Cốc, con gái đích truyền của quý thủ thần y, nói cho cùng, giả thiết là ta hạ độc, với thủ đoạn tay mơ như ta, làm sao qua mắt được y thuật, độc thuật tài nghệ cao thâm của Vương phi chứ?”

Tô Mê bình thản ung dung nói, cho dù nói một chữ lại một chữ “Vương phi”, đôi mắt cũng không có xuất hiện bất kì cảm xúc khác thường gì.

Dạ Lăng Tuyết đối diện với cặp mắt phượng đậm mạc xa cách kia, trong lòng đột nhiên cứng lại.

Nàng đây là.....hết hy vọng với hần?

Lúc này Dạ Lăng Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng mất mát khó hiểu, nhìn ánh mắt Tô Mê mang theo vài phần thâm ý tìm tòi nghiên cứu.

Thụy Vân cho rằng Dạ Lăng Tuyết tin tưởng Tô Mê nói, lập tức tức giận bất bình: “Người cái tiện nữ nhân này, thế nhưng còn dám giả bộ, người chân trước mới ra cửa, tiểu thư nhà ta sau lưng liền trúng độc cổ quái, không phải người hạ, còn có thể là ai?”

Tô Mê nhẹ câu khóe môi, lại tác động miệng vết thương, hơi hơi gật gật miệng.

Nhưng cô không hề để ý, chỉ là lạnh giọng nói: “Ngươi luôn miệng nói ta hạ độc, vậy ngươi nói xem Vương phi rốt cuộc trúng độc gì, tình huống sau khi phát độc là cái dạng gì, thậm chí có thể lục soát thân ta, xem trên người ta có cái loại độc được đó hay không.”

“Ngươi ——!”

Thúy Vân ghen một chút, lập tức tức muốn học máu mắng: “Ngươi cái tiện nô không biết xấu hổ, rõ ràng biết tiểu thư nhà ta trúng độc ở bộ vị không tiện nói ra, còn cố ý tại trước mặt nhiều nam nhân như vậy yêu cầu, làm sao an tâm?”

“Không an tâm cái gì, chỉ là đơn giản thuyết minh ta không có hạ độc mà thôi.”

Biểu tình Tô Mê thực vô tội, ngay sau đó nhìn về phía Dạ Lăng Tuyết: “Nếu Vương phi bị thương vị trí tương đối bí ẩn, không bằng Vương gia tự mình kiểm tra, Vương phi nếu thật sự trúng độc, vậy Tô Mê liền tùy Vương gia xử trí.”

Thúy Vân nghe lời này của Tô Mê, xem như nghe hiểu được.

“Ngươi có ý tứ gì, ngươi là nói tiểu thư nhà ta cố ý làm khó dễ ngươi, cho nên làm bộ trúng độc sao?”

“Đúng vậy, ta nói nhiều như vậy, chính là ý tứ này, chẳng lẽ ngươi lúc này mới nghe hiểu?” Tô Mê mắt phượng hơi chớp, mặt đầy vô tội cùng kinh ngạc.

Thúy Vân không nghĩ tới Tô Mê thế nhưng trắng trợn thừa nhận như vậy, lập tức liền chỉ vào Tô Mê, tức giận đến nửa ngày nói không nên lời.

“Mấy ngày trước đây ta võ công mất hết, hôn mê suốt vài ngày, thiếu chút nữa sống sờ sờ đói chết không nói, Vương phi nhà ngươi còn nói ta tới Phụng Lan viện triều chọc nàng ta, xin hỏi, ta một phế nhân thở dốc hô hấp đều khó khăn, nào có phân thân chi thuật đi chọc nàng ta?”

Tô Mê thần sắc sắc bén, lại nói: “Còn có hôm nay, ta chịu đựng bản thân đang bệnh ở phòng bếp thành thật hỗ trợ, Vương phi nhà ngươi kêu người mang ta đi, đi lau mình cho nàng ta, kết quả đến một sợi lông tơ của nàng ta ta cũng chưa chạm vào, đã bị ngươi một chân đá ra, hiện giờ lại vu hãm ta hạ độc, Tô Mê ta cùng các ngươi có thù bao lớn để các ngươi một hai phải hại ta như vậy?”

Những lời này, tự nhiên là nói với Dạ Lăng Tuyết.

Nói cho cùng tâm nguyện nữ chủ là làm hán yêu mình, có chút hiểu lầm, cần thiết nói rõ ràng.

Cho dù hán không tin cô, nhưng ít nhất những lời cô nói liền sẽ ở trong lòng hán mọc rễ nảy mầm, cuối cùng phát hiện dấu vết để lại, liền sẽ hoài nghi đến trên người Niệm Như Yên.

Nhưng Tô Mê lại tính sai rồi, Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên quen biết mười mấy năm. Coi như lúc này, Dạ Lăng Tuyết tuy nghĩ đến có lẽ Niệm Như Yên là cố ý làm những chuyện đó, hán lại cảm thấy Niệm Như Yên làm vậy chẳng qua chỉ chứng minh Niệm Như Yên yêu hán sâu mà thôi.

Đúng là nguyên nhân này, Tô Mê khi công lược Dạ Lăng Tuyết tiêu phí khá nhiều tâm tư.

Đương nhiên, đây là lời phía sau.

Dạ Lăng Tuyết nghĩ Tô Mê nói như vậy là để cho hán có cơ hội lợi dụng sơ hở.

Chỉ cần hán vào nhà kiểm tra, thuận miệng nói Niệm Như Yên trúng độc vậy hôm nay nàng ta muốn chạy cũng chạy không được.

Vì thế Dạ Lăng Tuyết nhìn về phía Tô Mê, lạnh lùng mở miệng nói: “Được, nếu bản vương kiểm tra ra được, nhất định không buông tha ngươi!”

Nói xong, Dạ Lăng Tuyết đẩy cửa vào phòng, không có nhìn thấy trong mắt Tô Mê chợt lướt qua u quang giảo hoạt.

Theo cửa phòng bị Dạ Lăng Tuyết gắt gao đóng lại, ngay sau đó.....

“Lăng Tuyết, nơi đó của thiếp, rất lạnh, rất nóng, lại rất ngứa, mau, mau giúp thiếp.....”

Niệm Như Yên cả người khó chịu lợi hại.

Đặc biệt là chỗ kia, giống như toàn bộ nam nhân của Long Hề quốc đều đã tới một lần, tra tấn nàng ta sắp điên rồi.

Dạ Lăng Tuyết làm sao cũng không nghĩ tới mình vừa tiến vào đã bị Niệm Như Yên trần truồng lửa thể đẩy ngã trên mặt đất, trong miệng còn nói ra những lời không rụt rè như vậy.

Hán cau mày, ánh mắt bỗng chốc lạnh lùng.

“Tô Mê thế nhưng dám hạ mị dược với nàng!”

“Nàng ta còn không có cái bản lĩnh đó, Lăng Tuyết, Tuyết, thiếp muốn, thiếp muốn chàng, nhanh làm thiếp đi!” Thần trí hỗn loạn Niệm Như Yên vội vàng kéo xuống đai lưng của Dạ Lăng Tuyết.

Dạ Lăng Tuyệt nhủ vậy, thấy trên người Niệm Như Yên trừ bỏ dấu vết tối hôm qua hấn lưu lại, mặt khác cái gì cũng không có.

Chính như hấn suy đoán, chính theo như lời Tô Mê, Niệm Như Yên thật là cố ý vu oan giá họa.

Hấn tuy rằng hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Ngoài cửa nhiều người như vậy, hấn thân là Vương gia, tự nhiên không thể không kiêng kỵ gì như vậy, vì thế muốn đẩy Niệm Như Yên ra, lại nghĩ cách nhìn xem nàng ta rốt cuộc làm sao vậy?

Nhưng Dạ Lăng Tuyệt còn chưa kịp đem nàng ta đẩy ra, quần đã bị kéo xuống. ....

Nơi nào đó chỉ cảm thấy một trận lạnh một trận cay, liền thấy Niệm Như Yên điên cuồng động lên. ....

Trong phòng truyền đến âm thanh, một tia không đúng truyền vào trong ngoài mọi người đang chờ ở ngoài cửa, làm mọi người ở đây đều nhin không được xấu hổ.

Tô Mê ho nhẹ một tiếng, đánh gãy bầu không khí dị thường xấu hổ.

“Cái kia, chúng ta đi đi.”

Thủ lĩnh ám vệ Phụng Vô Thương phất tới, ứng đỏ mặt, nhàn nhạt gạt đầu, mới vừa mang theo Tô Mê đi được vài bước, đã bị ám vệ của Dạ Lăng Tuyệt chặn lại: “Không có mệnh lệnh Vương gia, các người không thể rời đi.”

“Người cảm thấy Vương gia nhà các người lúc này có cơ hội mở miệng sao?”

Tô Mê nhướng mày, trong mắt phụng thêm vài phần quyết đoán: “Vương phi các người đã chính miệng chứng minh ta không có hạ độc, chẳng lẽ người đối với lời nói của Vương phi các người cũng có điều nghi ngờ?”

Thấy tên ám vệ kia có chút do dự, Thúy Vân vội vàng đi tới: “Không thể để nàng ta. .... Ngộ!”

Thúy Vân nói còn chưa xong, nghênh diện đã bị Tô Mê dùng hết toàn lực cho một cái tát, hung hăng đánh ngã xuống đất, ngay sau đó Tô Mê thờ phỉ phò nói: “Hôm nay những gì người làm với ta, ngày khác ta tất trả lại người gấp đôi.”

.....

Quốc sư phủ, thiên thất.

Phụng Vô Thương khoanh chân tĩnh tọa, nghe thủ lĩnh ám vệ thuật lại chuyện đã trải qua, yên lặng một lúc lâu, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng: “Đem bảng tên Phụng Lan viện đổi thành. .... viện tâm thần.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (6)

Edt: Mít

~~~~~

“Thông báo cho Thanh Thành chương môn, để hấn tới Quốc sư phủ đón người.” Phụng Vô Thương đạm nhiên phân phó.

Lãnh Quyết giật mình, không biết nghĩ tới cái gì, trong giọng nói chần chờ gần như không thể phát hiện, muốn nói lại thôi gạt đầu: “Vâng, Lãnh Quyết hiểu rõ. ....”

“Muốn nói cái gì?”

Từ đầu đến cuối cũng không mở mắt ra, thậm chí đến lông mi cũng không có động Phụng Vô Thương đạm nhiên mở miệng.

Lãnh Quyết thấy thế, châm chọc một lát, lúc này mới lên tiếng: “Cô ấy công lực toàn thân mất hết, gân mạch bị người khác mạnh mẽ nghịch sửa, chỉ sợ đời này cũng không thể tập võ.”

Phượng Vô Thương trầm mặc một cái chớp mắt, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Thiếu Thanh Thành chương môn nhân tình, chỉ lo thay hân tìm người hoặc thi thể là được, chuyện khác cùng ta không quan hệ.”

Hình như cảm thấy những việc này đã vượt qua phạm vi quản hạt của mình, Lãnh Quyết nhàn nhạt gật đầu, sau đó lắc mình biến mất.

Quốc sư phủ, Đông viện phòng cho khách.

Tô Mê lẳng lặng ngồi ở trước gương đồng, nhìn bộ đánh chính mình mặt mũi bầm dập, như suy tư cái gì.

Lúc này tuy rằng thay đổi cốt truyện nam chủ cường bách nguyên chủ, đến tuyến tăng bảo đồ theo nguyên cốt truyện, nhưng, nếu muốn miễn việc phải bị tặng cho triều thần, trở thành đồ chơi phát tiết, cô vẫn cần thiết phải mượn dùng thế lực của Quốc sư Phượng Vô Thương mới được.

Nhưng, một bên muốn công lược tra nam chủ, một bên còn muốn câu thêm Quốc sư cấm dục, bên kia còn muốn giúp Dạ Tự Thừa bước lên ngôi vị hoàng đế, vậy cô phải ở cái vị diện này ngốc bao lâu?

“Trên nguyên tắc mà nói, ký chủ chỉ cần ở thời điểm trước khi nguyên nữ chủ tử vong hoàn thành tâm nguyện nữ chủ là được.” Hệ thống 059 đột nhiên nói.

Tô Mê một lần nữa chải vuốt cốt truyện, mở miệng nói: “Một năm?”

“Đúng vậy, lý luận không tồi, chỉ cần trong thời gian một năm, cô hoàn thành tất cả nhiệm vụ, là sẽ tự động thoát ly ký thể.”

“Được, ta hiểu, chỉ là gương mặt này, có thể khôi phục nguyên dạng hay không?” Tô Mê nhíu mày.

Trong lòng biết cho dù là thế giới nào cũng cần phải xem mặt, nhưng bộ dáng đầu heo này hiển nhiên làm cho cô một bước khó đi.

“Ký chủ, cô có thể mượn dùng được vật của vị diện này để khôi phục, nếu bản hệ thống tùy tiện ở trong thời gian ngắn khôi phục sẽ làm người khác hoài nghi.” Hệ thống 059 có nề nếp nói.

Tô Mê than nhẹ: “Hiểu rồi, lui ra đi. ”

Hệ thống 059 nghe khẩu khí này của cô, lập tức không vui: “Bản hệ thống muốn lui mới có thể lui, thỉnh không nên sai sử bản hệ thống làm bất kì chuyện gì.”

“Vậy sao, sáng nay tràng diễn kịch tính kia, xem như thế nào, còn có muốn xem không?”

“Đương nhiên muốn.” Hệ thống 059 theo bản năng gật đầu.

Tô Mê vẫy vẫy tay: “Vậy mau đi đi, bản cô nương lần sau gọi đến người chính là người lại lần nữa được xem kịch vui.”

Hệ thống 059 vẫy vẫy ống tay áo, rồi đi.

Chỉ là Tô Mê không biết, hệ thống 059 lần sau xem diễn, thế nhưng là cô cùng Phượng Vô Thương trên giường diễn!

.....

Bên kia, Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên diễn cuồng triển miên cả ngày.

Xong việc, tư vị kia quả thực khó có thể hình dung.

Thẳng đến ngày hôm sau, Dạ Lăng Tuyết mới đỡ eo từ Phượng Lan viện đi ra.

Ngẩng đầu vừa thấy ngay từ đầu là ba chữ vàng to Phượng Lan viện lại biến thành ba chữ đen như mực “Viện tâm thần”.

Dạ Lăng Tuyết lập tức tìm Mạnh Truyện.

“Sao lại thế này?”

Mạnh Truyện nào biết, đành phải đúng sự thật bẩm: “Thuộc hạ lập tức đi tra.”

Dạ Lăng Tuyết không biết nghĩ tới cái gì, xua xua tay: “Được rồi, sai người một lần nữa làm khối băng hiệu, phái người giám thị hướng đi của Tô Mê ở Quốc sư phủ, lại tìm mấy người hầu, chăm sóc tốt Như Yên.”

“Rõ, Vương gia.”

Mạnh Truyện gật đầu, vừa định rời đi, Dạ Lăng Tuyết đột nhiên gọi hân lại, lấy ra một cái bình sứ giao cho hân.

“Tìm cơ hội đem thuốc này hạ với Tô Mê.”

Nhìn thấy thân bình huyết hồng kia, con người Mạnh Truyền hơi co rụt lại, ngay sau đó liền đem bình sứ nhận lấy, xoay người rời đi.

.....

Tô Mê ở Quốc sư phủ ngây người suốt ba ngày, trừ bỏ uống nước thuốc thì chính là ăn đan dược, thiếu chút nữa thành ẩm sắc thuốc, nhưng trước sau không có gặp được Quốc sư đại danh鼎鼎.

Một ngày dùng xong cơm trưa, Tô Mê cầm lấy khăn che mặt che khuất khuôn mặt xanh tím, đi vào hoa viên trong hậu viện tản bộ, tiêu hóa thức ăn...

Quốc sư phủ chiếm diện tích tuy rằng rất lớn, nhưng cũng không đến mức có thể lạc đường.

Nhưng Tô Mê chỉ là đi dạo một hồi, cũng không biết như thế nào, liền ở hoa viên hậu viện đi vòng vòng, tìm không thấy lối ra ngoài.

Mất thấy ánh mặt trời quá gắt, hiện giờ lại là mùa hè nắng chói chang, Tô Mê nện bước có chút sốt ruột, chỉ chốc lát liền ra một thân mồ hôi.

“Xôn xao.....”

Một tiếng nước rất nhỏ truyền vào trong tai Tô Mê, màng tai cô hơi động, theo thanh âm liền đi qua đó.

Giây lát, vừa nhìn thấy hồ sen vô tận ánh vào mi mắt, Tô Mê không tự chủ được khước miệng giờ lên, mắt phượng vũ mị có tăng tăng gọn sóng sung sướng.

Nhưng mà ngay sau đó, cô liền cười không nổi.

Tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong hồ sen giữa các hoa sen là một thân ảnh thon dài gầy nhưng rắn chắc, cả người bọc trong lụa trắng, lộ ra da thịt trắng nõn trơn bóng như tuyết, dưới ánh sáng nhiệt liệt chiếu xuống, phản xạ ra vàng sáng nhàn nhạt.

Tô Mê không khỏi ngừng lại hô hấp, dưới chân lại không cẩn thận đụng phải đá.

Tiếng vang rất nhỏ, dẫn tới người trong ao bỗng nhiên quay đầu.

Một dung nhan khó có thể hình dung bằng bất kì từ ngữ gì, phong hoa tuyết đại kinh thế, cứ như vậy không hề báo động trước xuất hiện trước mặt mình.

Một cái chớp mắt kia, Tô Mê cảm thấy tim của mình cũng đã đình chỉ đập rồi.

Dường như hình ảnh trước mắt, đều làm nền cho dung nhan mỹ lệ mà lại có một cảm giác quen thuộc của hắn, chỉ có một hình ảnh trắng thuần kia, mới là tươi sáng sống động mà lóa mắt nhất, đẹp đến làm người ta kinh tâm động phách.

Chỗ sâu trong đáy lòng Tô Mê đột nhiên trào ra một loại xúc động quen thuộc lại xa lạ, khiến cô thiếu chút nữa quên mất hô hấp.

Cứ như vậy không hề chớp mắt, nhìn nam nhân trong ao, đáy mắt thật nhanh nổi lên ánh nước.

Cô cảm thấy, cảm giác hắn mang lại cho mình, rất quen thuộc.....

Tô Mê không biết chính là vì nhiệm vụ mới nên hệ thống 059 dưới tình huống cô không biết đã đem phần tình cảm của cô đối với Cố Lương Nghiên ở vị diện trước, giảm bớt xuống rất nhiều, hiện giờ chỉ còn lại có ả ả xúc động mà thôi.

“Không biết nơi này là cấm địa?”

Mỹ nam bọc lụa trắng, đạm nhiên lên tiếng, không hề làm ra động tác che dấu thân thể của mình, chỉ là thần sắc thanh lãnh nhìn cô.

Tô Mê lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, ho nhẹ: “Xin lỗi, ta không biết nơi này là cấm địa.”

“Bảng hiệu cách nửa thước bên tay phải của ngươi, viết rất rõ ràng, mắt không tốt?”

Phượng Vô Thương thần sắc thực lạnh nhạt, nhạt đến cơ hồ không có biểu tình, nhưng nếu người quen thuộc Phượng Vô Thương, chỉ nhìn cảm hắn hơi căng chặt, liền biết hắn đã động giận rồi.

Tô Mê cách hắn có chút xa, tự nhiên nhìn không tới.

Chờ dựa theo như lời hắn nói, ở bên cạnh nhìn thấy hai chữ cấm địa, Tô Mê nhướng mày nói: “Ta không phải còn chưa có tiến vào phạm vi cấm địa của ngươi sao, mắt ngươi không tốt?”

Phượng Vô Thương môi mỏng hơi nhấp, khinh mạn phun ra một chữ: “Cút.”

Nhưng Tô Mê chẳng những không có cú, thậm chí làm ra chuyện mà cô cũng đều không thể tưởng tượng được.

Chỉ thấy ngay sau đó, cô trực tiếp ngồi ở trên bờ hồ, nhanh chóng cởi giày vớ, đem hai chân ngâm ở hồ sen: “Úm. .... Thật thoải mái nha, thật là mát mẻ cực kỳ.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (7)

Edt: Mít

~~~~~

Phượng Vô Thương lạnh lùng nheo mắt.

Tô Mê không biết Phượng Vô Thương làm cái gì, chỉ cảm thấy một đạo chi khí vô tận lạnh lẽo nhanh chóng đâm vào gan bàn chân của cô.

Lạnh băng thấu xương, lạnh làm cô đột nhiên thu hồi hai chân, vừa định đứng lên, lại không nghĩ dưới chân vừa trượt, "Bùm" một tiếng, cả người ngã vào bên trong hồ sen.

Mặt mày tinh xảo không thể ức chế giật giật, lộ rõ Phượng Vô Thương ẩn ẩn cảm xúc phẫn nộ.

Tô Mê rơi vào hồ sen, lúc này mới nhớ tới nguyên chủ cùng mình đều là vịt lên cạn, vội vàng cao giọng la hét: "Cứu mạng a -- ngô! Ta không thông biết bơi, cứu mạng --!"

Phượng Vô Thương cực kỳ không vui nhàu mày.

Hắn tự nhiên biết nàng chính là Tô Mê, cũng biết ngày mai Thanh Thành chương môn liền sẽ tới cửa đón người, nhưng nàng ta chết hay sống, hiển nhiên không quan hệ với mình.

Chỉ là hồ sen này, nếu nhiễm thi khí dơ bẩn, đó là trắng trợn đập hư, hắn thật ra cảm thấy có chút đáng tiếc.

Vì thế thân hình chợt lóe, nhanh chóng xuất hiện ở bên người Tô Mê, cánh tay dài nhẹ nhàng chụp tới, muốn đem nàng ném đến trên bờ.

Lại không nghĩ người không biết bơi, nhìn thấy người đến cứu mình, đều tương đối kích động.

Mà Tô Mê từ nhỏ đã từng bị chìm trong nước, cảm xúc càng thêm kích động, vận tốc ánh sáng đem tay chân quắn lên thân thể Phượng Vô Thương, ôm chặt lấy hắn.

"Mẹ ơi, làm ta sợ muốn chết ô ô."

Tô Mê một phen nước mũi một phen nước mắt khóc lên, hoàn toàn không có nhìn thấy, mà Phượng Vô Thương căng thành 1 sợi dây thừng.

Phượng Vô Thương mặc niệm tinh tâm chú, nhịn xuống xúc động muốn đem Tô Mê bóp chết, lạnh giọng nhắc nhở: "Nước ao, không sâu."

Âm thanh hắn tuy rằng không cao, nhưng cũng không thấp, đặc biệt còn là dán vào bên tai Tô Mê nói ra, cô tất nhiên nghe được rõ ràng, chờ buông hắn ra, hai chân chạm xuống, phát hiện nước ao mới đến vị trí vòng eo của cô.

Tô Mê chỉ cảm thấy mặt mũi bị ném đi, nhưng thua người không thể thua trận.

Vì thế ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị chấp tay hướng Phượng Vô Thương đa tạ: "Đa tạ....."

Câu nói kế tiếp, còn chưa có nói xong, Tô Mê đã bị cơ bụng tám mũi, đường cong nhân ngư cùng với nơi nào đó phẫn nộ kinh nhân của mẫu Quốc sư ánh vào mi mắt, cả kinh nói không ra lời.

Tuy rằng làm trạch hủ nữ, cũng đã từng quan sát qua, nhưng còn hiện thực, vẫn là lần đầu nhìn thấy, hơn nữa..... Kích cỡ lại khả quan như vậy.

"Nhìn đủ rồi?"

"Còn chưa có..... Ngô." Tô Mê theo bản năng trả lời, chỉ cảm thấy mũi nóng lên, hai hàng máu mũi đỏ tươi, phi lưu mà xuống.

"Tí tách, tí tách....."

Nhìn dấu vết xanh tím trên mặt, còn có hai hàng máu tươi ở mũi của Tô Mê, lực nhấn nại của Phụng Vô Thương, hình như tới cực hạn rồi.

Trên trán gân xanh hiện lên, một cổ hơi thở nguy hiểm, quanh quẩn quanh thân.

Tô Mê thấy mặt hần đầy chán ghét, hình như còn ngại không đủ, đi lên phía trước một bước.

Dưới ánh mắt làm người khác sợ hãi của Phụng Vô Thương, tìm đường chết lấy khăn che mặt ở đầu vai hần để trên mũi xoa xoa, sau đó lại ở trong ao nước rửa rửa.

Tô Mê về mặt vô tội cười nói: "Ai u, thật là xin lỗi nha, làm dơ hồ sen của người."

Thấy hần cũng không nói lời nào, cứ như vậy xích quả đứng ở trước mặt mình.

Trong lòng tức khắc có chút lửa giận, quét quét nơi nào đó đang ngủ say của hần, cười nhạo.

"U, Quốc sư đại nhân thật đúng là lòng dạ bằng phẳng, không biết đã có nữ tử hoặc là nam tử nào được thưởng thức qua Quốc sư đại nhân lúc Thịnh Cảnh này chưa?"

Cô không ngốc, thời điểm nhìn thấy nam nhân này, ánh mắt đầu tiên cô liền nhận ra hần là Quốc sư Phụng Vô Thương.

Ngay từ đầu chỉ là một nhân vật cần thông đồng mà thôi, Tô Mê cho rằng mình cũng không để ý.

Nhưng thấy hần lỏa thể trước mặt mình, một chút cũng không cảm thấy thẹn, đến động tác che đậy cũng không có, Tô Mê cũng không biết làm sao, lời nói ngoài miệng liền có chút không chế không được âm dương quái khí.

Phụng Vô Thương nhàn nhạt rũ mắt, liếc nơi nào đó, sâu kín mở miệng: "Không ai dám tự tiện tiến vào cấm địa."

Ý tứ chính là nói, chưa từng có người, gặp qua bộ dáng lúc này của hần?

Tô Mê trong lòng không khỏi hơi vui, nhưng thấy nơi nào đó ẩn ẩn có dấu hiệu ngẩng đầu, đến cô cũng không rõ, lần thứ hai mở miệng châm chọc.

"Quốc sư đại nhân thấy ta bộ dáng như quỷ thể này cũng có phản ứng, thật đúng là đủ "rút rè", không biết Quốc sư đại nhân có cần ta đi gọi cơ thiếp hoặc là nha hoàn thông phòng của ngài tìm tới, cho ngài thư giãn hay không?"

Phụng Vô Thương nhíu nhíu mi, lúc này mới phát hiện quanh năm thanh tâm quả dục, lấy tự chủ làm tự hào, thế nhưng ở trước mặt nữ nhân này, một chút liền tan rã.

Hần thần sắc ảo não nhìn chằm chằm cái đồ vật không tiền đồ, giống như muốn đem nó nhìn thấu.

Tô Mê đột nhiên cảm thấy vị Quốc sư này có chút không bình thường, rốt cuộc thì người ở địa vị cao, tâm lý giống nhau đều tương đối biến thái.

Nghĩ thầm hôm nay làm vậy, hần là đủ hấp dẫn lực chú ý của Phụng Vô Thương, liền lấy lại tinh thần, bò lên trên bờ, nhanh chân chạy đi.

Mà Phụng Vô Thương, còn đứng trở nất trong hồ sen, nhìn chằm chằm nơi nào đó, nhìn chằm chằm vài canh giờ.

.....

Lúc chạng vạng.

Lúc đầu Tô Mê dùng xong bữa tối, còn muốn ra cửa đi tiêu com, nhưng nhớ tới mình ở cấm địa chọc tới Phụng Vô Thương, cảm thấy vẫn là thành thật ở trong phòng tương đối tốt hơn.

Cô ở trong phòng qua lại vài vòng, liền phủ mặt nạ tự chế bằng cánh hoa cùng mật ong, vào thau tắm, chuẩn bị ngâm nước nóng.

Nhưng không biết làm sao, mới vừa ngâm một hồi, Tô Mê liền cảm thấy đầu óc mê mang, trong thân thể có một cỗ khô nóng khó hiểu, làm cho cô tứ chi vô lực.

Chỉ chốc lát sau, liền hoàn toàn mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, trước ngực đột nhiên truyền đến hơi thở nóng rực rõ ràng như vậy, cùng với lực đạo thô nặng xoa niết, cả người Tô Mê đột nhiên giật mình, muốn ngồi dậy, thân thể lại một chút cũng không nhúc nhích được.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ cô đang mơ mộng xuân, hoặc là quý áp giường?

Nhưng mà trọng lượng khổng lồ đè lên thân thể, lại nói cho cô biết, không giống như là nằm mơ, tất cả đều chân thật.

Thẳng đến khi trước ngực bị người cắn một ngụm, Tô Mê rên rỉ một tiếng, run rẩy thân thể khô nóng, hơi mở mắt phượng mê ly.

"A, tỉnh."

Một âm thanh trầm thấp quen thuộc, mang theo vài phần tình dục chỉ sắc.

Ngay sau đó, một khuôn mặt lạnh lùng tinh xảo quen thuộc lọt vào mi mắt, Tô Mê lập tức nổi lên một tầng da gà, cả người ghê tởm đến không muốn!

"Cút ngay, đừng đụng vào ta!" Tô Mê tức đến hồng một khuôn mặt nhỏ điểm lệ, cắn giận nhìn Dạ Lăng Tuyết.

Dạ Lăng Tuyết ngay từ đầu cũng muốn động đến nàng, nói cho cùng hắn đã đáp ứng với Niệm Như Yên, tận lực không chạm vào nữ nhân khác trừ nàng ta.

Nhưng khi Mạnh Truyền trở về bẩm báo, hình như cổ độc hắn hạ, cộng hưởng với một loại độc khác trong cơ thể Tô Mê, chuyển hóa thành kết hợp cần thiết, mới có thể giải trừ mị dục.

Dạ Lăng Tuyết không biết mình nghĩ thế nào, thế nhưng phủ quyết kiến nghị Mạnh Truyền, đem dục Tô Mê giao cho Phượng Vô Thương, kiềm chế kế hoạch này.

Chỉ là chờ hắn lấy lại tinh thần, người đã đi tới Quốc sư phủ.

Hắn có nghĩ rồi đi, nhưng nhìn thấy Tô Mê trong thau tắm cả người lóa thể, lại không chế không được thân thể của mình, đem nàng bế lên giường, cảm lòng không đậu hồn lên.

Thấy nàng mới mấy ngày không gặp, liền bài xích mình như vậy, Dạ Lăng Tuyết trong lòng phẫn nộ, lại lạnh lùng câu môi nói: "Nữ nhân trên giường, nói không cần, chính là muốn, ngươi không phải vẫn luôn muốn trở thành nữ nhân của bốn vương sao, đêm nay, bốn vương cho ngươi toại nguyện."

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (8)

Edt: Mít

~~~~~

Tra nam chủ này rốt cuộc có bao nhiêu tự đại, cho rằng tất cả nữ nhân đều nguyện ý để hắn ngủ?!

Cho cô toại nguyện?

Cô lúc này tâm muốn giết chết hắn cũng có, hắn làm sao còn không cho cô toại nguyện, còn không chết đi?

"Ký chủ, bốn hệ thống nghiêm trọng cảnh cáo cô, trước khi chưa hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối không thể giết chết nam chủ, cho dù sau đó nhiệm vụ hoàn thành, cũng chỉ có thể mượn tay người khác, hoặc là làm nam chủ lựa chọn tự sát, tóm lại, cô tuyệt đối không thể tự mình động thủ."

Âm thanh hệ thống 059, đột nhiên ở trong đầu vang lên.

Tô Mê tức khắc cạn lời, nghĩ thầm không giết chết hắn, dùng sức thọc hắn vài đao, hoặc là làm hắn biến thành thái giám, như vậy được rồi chứ?

Ý tưởng âm u nào đó, chợt lóe qua, Tô Mê mắt thấy trong sạch sắp khó giữ được, lập tức gấp giọng nói: "Ngươi nhanh đem nam nhân ghê tởm này từ trên người ta đá xuống đi."

"Xin lỗi, bốn hệ thống không thể can thiệp tất cả hành vi của nhân vật trong cốt truyện."

"Vậy ngươi nghĩ cách, đem Phượng Vô Thương tìm tới cho ta đi, muốn ngủ, lão nương tình nguyện ngủ với hắn!"

Dạ Lăng Tuyết hôm qua mới vừa bang Niệm Như Yên, đêm nay liền tới đây bang cô, má ơi, cô quả thực ghê tởm muốn chết!

Đúng rồi, Niệm Như Yên.....

Tô Mê nghĩ biện pháp kéo dài Dạ Lăng Tuyết, lập tức nói với hệ thống 059: “Ta mặc kệ ngươi là trời, hay là như thế nào, cần phải đem Phượng Vô Thương mang lại đây ngủ với lão nương, nếu không, ta hiện tại liền cắn lưỡi tự sát, cái gì mà kí chủ mau xuyên, chúng ta một giải hai tán.”

“Đờ mờ, cô cái kí chủ hư này, cô cũng dám uy hiếp bản hệ thống, cô cho rằng bản hệ thống thật sự sợ cô, cô tin hay không, bản hệ thống hiện tại liền đem cô mạt sát!”

Hệ thống 059 tức giận!

“Tới đây, mạt đi, sát đi.” Tô Mê lúc này tự thân khó bảo toàn, tình huống khẩn cấp, cốt khí lớn đều có.

Hệ thống 059 tức đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ngay sau đó liền chặt đứt liên hệ, biến mất không thấy.

Tô Mê nghĩ nó chắc chắn thỏa hiệp, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng ngay sau đó, khi cô ý thức được cả người mình lửa thế, tùy ý Dạ Lăng Tuyết giờ trò, thậm chí sinh ra cảm giác quý dị, đầu óc lập tức nổ tung.

Tô Mê liễu mạng ần ần cổ khác thường kia, hô lớn: “Ngươi yêu không phải Niệm Như Yên sao, vì sao muốn chạm vào ta, ngươi không sợ nàng ta trách ngươi, nhưng ta sợ nàng ta giết ta đây!”

Nghe được ba chữ “Niệm Như Yên”, động tác trên tay Dạ Lăng Tuyết đột nhiên dừng lại.

Nhưng ngay sau đó, hắc tà lãnh gọi lên khóe môi, cười nhạt nói: “Ghen? Yên tâm, bản vương được thân thể của ngươi, tự nhiên sẽ không mặc kệ ngươi.”

Nói xong, động tác trên tay càng thêm tùy ý.

Tô Mê “Um” một tiếng, cả người run rẩy.

Dạ Lăng Tuyết thấp giọng cười nhạt: “Vẫn miễn cảm như vậy.”

Một ít kí ức mặt đỏ tím đập như thủy triều cấp tốc hiện ra, Tô Mê mặt đỏ hồng, mắt phượng mê ly lại càng thêm u lạnh, đôi tay gắt gao nắm chặt chặt lựa.

Dạ Lăng Tuyết nhanh chóng rút đại lưng, quần lót, nhưng thân trên lại quần áo chỉnh tề.

Mà lúc này, Tô Mê cố dùng đủ lực lượng, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đột nhiên nâng lên một chân, hung hăng đá vào bộ vị trí mạng đang ngẩng cao đầu của Dạ Lăng Tuyết——

Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn không thể tưởng tượng được Tô Mê sẽ có chiêu này, một chút phòng bị cũng không có, ngờ ngẩn thừa nhận một cú đá dùng hết toàn lực này, lập tức kêu lên một tiếng, đau đến mồ hôi lạnh cũng đều chảy ra!

Hắn bởi vì lực đạo quá lớn, ngã xuống giường Tô Mê, nhú này thấp giọng mắng: “Đáng chết.....”

“Ai đáng chết, không biết nếu Đế quân biết, Vương gia đêm khuya đến thăm Quốc sư phủ, ý muốn khi dễ nữ tử vô tội trong phủ ta, sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Âm thanh ôn lương đậm đặc dễ nghe, đánh gãy lời mắng của Dạ Lăng Tuyết.

Ngay sau đó, Phượng Vô Thương một bộ bạch y áo choàng tím đầy cửa mà vào, đi đến trước giường, lấy chăn, gắt gao đem Tô Mê bao lấy.

Một khắc Tô Mê nhìn thấy Phượng Vô Thương, thoáng yên tâm.

Nhưng thấy hắn mặt vô biểu tình thần sắc thanh lãnh, cô lại bắt đầu lo lắng, bộ dáng mềm như bông này, không biết có thể thành công cưỡng ngủ với Phượng Vô Thương hay không?

“Hệ thống, có thể để ta khôi phục thể lực hay không?”

Mị được phát tác đều giống nhau, không phải nữ nhân đều là lực lớn vô cùng, nhanh như hô đối vô mồi sao, cô lại thành một bãi nước mềm là có ý gì?

“Yên tâm, hắn sẽ tự nguyện ngủ với cô, cô tự động khen ngược là được.” Hệ thống 059 tức giận nói.

“Ngươi làm sao làm được?” Tô Mê tò mò hỏi.

Hệ thống 059 lần này mở ra hình thức giọng nói của mình, ở chỗ Tô Mê không nhìn thấy nhấp nhấp môi, muốn nói lại thôi: “Tóm lại thiên cơ không thể tiết lộ, cô đừng hỏi, chỉ lo nhắm mắt lại, hưởng thụ đi.”

Tô Mê trợn trắng mắt, nếu có thể, cô tình nguyện không làm loại chuyện này được chứ?

“Có thể đem linh hồn ta tạm thời rút ra không, ta không muốn cảm thụ những quá trình đó.”

“Đương nhiên không được.” Hệ thống 059 kích động mà kiên định nói.

Lúc này Tô Mê đã bị được lực tra tấn đến thần trí không rõ, không có phát hiện khẩn trương trong giọng hỏi hệ thống 059, chỉ là dựa sát vào Phụng Vô Thương, mơ mơ hồ hồ nhắm mắt lại.

Dạ Lăng Tuyệt nhìn thấy nam nhân khác ôm nữ nhân đáng lẽ thuộc về mình, trong lồng ngực có một cổ cảm giác phức tạp khó có thể miêu tả.

Nhưng lý trí nói cho hắn, nơi này là Quốc sư phủ, là địa bàn của Phụng Vô Thương, hắn không thể để hắn ta bắt lấy nhược điểm của mình.

Trước nay Phụng Vô Thương là người thanh tâm quả dục, hắn là sẽ không chạm vào Tô Mê.

Dạ Lăng Tuyệt cũng không biết lấy tự tin từ nơi nào, tự mình an ủi một phen như vậy, hít mất lại chịu đựng đau đớn, chặt vật rời đi.

Phụng Vô Thương rũ đôi mắt thanh lãnh, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Tô Mê mặt mũi xanh tím.

Nhưng mà, thời điểm tầm mắt dừng ở xuân sắc trước ngực nửa lộ nửa che cùng dấu hôn ái muội, đáy mắt màu hổ phách mất mà tìm lại ý vị, lướt qua giây lát thay vào đó là vô tận lạnh lẽo cùng hung ác nham hiểm.

Chặn ngang đem Tô Mê bế lên, đi ra sương phòng, đảo mắt đi vào thiên thất: “Lui ra, không cho bất kì kẻ nào tiến vào.”

“Vâng.” một âm thanh khàn khàn từ chỗ tối trầm thấp vang lên.

Giây lát, thiên thất một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Phụng Vô Thương đem Tô Mê phóng tới giường băng, lấy chăn trên người nàng xuống, múc một gáo nước lạnh trong suối có hàn khí nhẹ nhẹ, từng chút xối ở trên người Tô Mê.

Nếu là bị người khác nhìn thấy, nhất định là cả kinh trợn mắt cứng họng.

Một gáo nước thánh trăm ngàn vàng khó cầu trong truyền thuyết, trước mắt lại bị Phụng Vô Thương dùng để rửa sạch thân thể Tô Mê!

Nhưng Phụng Vô Thương không hề có cảm giác mình đang lãng phí, chỉ là si ngốc rửa sạch những dấu vết dị thường chứng mất đó, lực đạo không hề phát hiện tăng lên, đến Tô Mê đang hôn mê cũng nhận không được đau ngâm ra tiếng: “A, đau. ....”

Phụng Vô Thương giống như không thấy thấy, động tác trên tay không có chút nào tạm dừng.

Thẳng đến khi dùng suối nước lạnh đem những dấu vết đó cùng với toàn thân Tô Mê trên dưới mỗi một bộ vị toàn bộ rửa sạch sẽ, Phụng Vô Thương mới chậm rãi rút đi trường bào màu trắng, cúi người đem môi mỏng thật sâu hôn lấy cánh môi dị thường hồng nhuận kia, trần trọc mút hút.

Cùng lúc đó, ngón tay thon dài tinh xảo như ngọc, ở trên thân thể trắng nõn trơn trượt, một lần nữa lưu lại dấu vết thuộc về hắn.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (9)

Edt: Mít

~~~~~

Hơi thở ẩm ướt, như gió mát phất qua da thịt mềm mại kiều nộn của thiếu nữ, lay động mỗi một tắc dây thần kinh của thân thể.

Một chút mềm, một chút ngọt, một chút nhiệt, một chút hàn.

Môi răng giao nhau ôn tồn cực hạn, dần dần thay đổi hương vị.

Ngày thường, người khác chỉ có thể nhìn, không dám tùy ý khinh nhờn khuôn mặt như thần kia, giờ phút này khuôn mặt ấy lại mang theo dục vọng vội

vàng giống như thú, hơi thở bắt đầu chậm rãi rồi loạn, cuối cùng một ngum cắn ở trên môi hồng nhuận điểm lệ.

Tô Mê bị Phụng Vô Thương hôn đến mơ mơ hồ hồ, trong đầu trống rỗng.

Đột nhiên tới một chút lực đạo khẽ cắn như vậy, cô theo bản năng mà được lực chi phối, tận lực đáp lại hắn.

Nhưng, trong xoang mũi tất cả đều là hương khí thanh mát của suối nước trong người Phụng Vô Thương, thân thể khô nóng của cô mềm như nước, đến nâng ngón tay cũng nâng không được, chỉ có thể để hắn đơn phương bừa bãi đoạt lấy mỗi một chỗ trên thân thể cô.

Dục niệm mãnh liệt như ngọn lửa, thổi quét thần trí của nhau.

Trường đao ra khỏi vỏ, sờ soạng, muốn công thành đoạt đất..... Phỉ hơn nửa ngày, mới phá đập mà vào, lại không nghĩ nửa đường gặp được một tảng trời ngại.

Phụng Vô Thương ổn định tinh thần, tập trung, sau đó một kích công thành.

“A.....!”

Tô Mê ăn đau rên một tiếng, chỉ nhớ rõ mình dừng lại đã lâu, mới dưới động tác trúc trắc của hắn, dần dần mất đi thần trí.

Nửa tỉnh nửa mê, Tô Mê hơi giương mắt, đối diện với một đôi mắt màu hổ phách sâu kín, trong mắt đầy dục vọng như mạch nước ngầm mãnh liệt không chút che giấu.

Tô Mê càng thêm khô nóng lên, cắn chặt môi, phảng phất cả người rơi vào bên trong biển rộng, tùy ý cho sóng lớn đầy trời, đem cô chà đạp.

Tất cả cảm giác, đều là hắn cho.

Xuân sắc vô biên, cả phòng xuân sắc.

.....

Hôm sau.

Tô Mê là sống sờ sờ bị lạnh tỉnh.

Tay chân lạnh lẽo đồng thời chỉ cảm thấy cả người giống như là bị xe nghiền áp qua, vừa nhức vừa đau, đặc biệt là nơi nào đó, quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Cô vừa mới lười biếng trở mình, đầu ngón tay đột nhiên chạm vào một vật thể ấm áp mềm mại mà trơn trượt.

Đột nhiên vừa mở mắt, tức thì liền đối diện với một đôi mắt màu hổ phách thanh lãnh u lạnh!

Tô Mê giật mình, ký ức tối hôm qua chậm rãi quay lại.

Hắn bừa bãi cuồng tứ đoạt lấy, thẳng đến khi cô khóc lóc cầu xin hắn, hắn mới thôi hung mãnh, so sánh với nam nhân lúc này tiên khí phiêu phiêu, cực kỳ giống với Bồ Tát trong thần miếu được cung phụng, hình như hoàn toàn không phải một người.

Tô Mê trầm ngâm một lát, ần ần cảm thấy mình nên nói cái gì đó.

Vì thế nín môi, trong mắt đầy chân thành: “Cái kia, tối hôm qua vất vả cho ngài, đa tạ.”

Tiếng nói vừa dứt, Phụng Vô Thương đột nhiên nhú mày.

Tô Mê không biết mình có phải ảo giác hay không mà cảm thấy cô nói xong lời cảm tạ, hơi thở quanh thân Phụng Vô Thương có chút nguy hiểm có chút làm cho người ta sợ hãi.

Cô chớp chớp mắt, gian nan chịu đựng đau đớn, đỡ eo muốn ngồi dậy.

Lại bị cảm giác quỷ quyệt ở nơi nào đó làm cho kinh hãi một trận!

Ngay sau đó, đôi chân mây tinh xảo của Phụng Vô Thương nhấn đến khăn.

Tô Mê chịu không nổi uy áp của hắn, đột nhiên cách xa thân thể hắn, lấy chăn bọc lại thân thể của mình liền từ trên giường băng lăn xuống, hoàn toàn không giống một thiếu nữ mảnh mai bị lăn lộn suốt đêm, à không, lúc này phải nói là nữ nhân.

Phụng Vô Thương từ đầu đến cuối, một câu cũng không có nói.

Chỉ là gân xanh trên trán đột nhiên nổi lên, nhắm lại đôi mắt thật mạnh, thu liễm đi u quang dữ tợn nơi đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Tô Mê dùng dư quang khỏe mắt thoáng nhìn, không khỏi nhanh chóng bò dậy, đột nhiên hướng cửa chạy tới.

“Đứng lại.”

Ở thời điểm Tô Mê muốn mở cửa thiên thất, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh khàn khàn u lãnh.

Tô Mê sợ tới mức run lên, muốn nói cái gì đó, cửa thiên thất bị người từ bên ngoài đột nhiên gõ vang: “Chủ tử, Lâm chương môn của phái Thanh Thành tới rồi, lúc này đang chờ ở phòng khách.”

Tô Mê tuy rằng trong lúc vô ý nghe nói, Phụng Vô Thương sợ dĩ cứu mình, hoàn toàn là bởi vì thiếu sư phụ Lâm Thiệu của nguyên chủ một ân tình.

Hơn nữa cũng biết, Lâm Thiệu ít ngày nữa sẽ đón cô về phái Thanh Thành.

Nhưng cô không nghĩ tới, thế nhưng sẽ nhanh như vậy.

Nói cho cùng núi Thanh Thành cách nơi này không gần, cho dù một chuyến ít nhất cũng phải năm ngày.

Nhưng lúc này cô phải làm sao bây giờ?

Người ta cứu cô, cô lại đem người ta ngủ, không đúng, người ta cũng ngủ cô, trước mắt sư phụ mình còn tìm tới cửa, cô phải làm sao mới tốt bây giờ, làm sao mới có thể thành công lưu lại bây giờ?

Tuy rằng không biết tối hôm qua hệ thống 059 làm sao thu phục Phụng Vô Thương.

Nhưng giờ này khắc này cô rõ ràng biết một chút, đó chính là Phụng Vô Thương nhất định không phải tự nguyện.

Nếu không, bộ dáng hần hận không thể giết chết cô trước mắt, là sao thế này?

Tô Mê thấy Phụng Vô Thương không nói lời nào, đơn giản nhìn mình đứng ở cửa một hồi, lại lần thứ hai đi trở về.

“Chuyện tối hôm qua, thật tình xin lỗi, ta hủy hoại trong sạch của ngài, ta chân thành xin lỗi với ngài, ngài muốn bồi thường cái gì, ta đều sẽ tận lực hoàn thành.”

Ừm, tối hôm qua cảm giác hần cho cô, hần là lần đầu, nếu không phải lần đầu tiên, cũng không thể nhanh như vậy.

Tô Mê nói không sai, lúc này tâm muốn giết người của Phụng Vô Thương đều có.

Nhưng nếu có thể nói, người thứ nhất hần muốn giết, tuyệt đối là kẻ tối hôm qua đã chiếm dụng thân thể hần, hủy hoại thân đồng tử của hần!

Nhưng, lúc này nữ nhân này có ý gì?

Không phải hần hủy hoại trong sạch của nàng ta sao?

Hần vừa tỉnh, liền thấy trên giường băng nở rộ cánh hoa bằng máu, nàng ta vì sao lại phải xin lỗi mình?

Chẳng lẽ nàng ta cùng ý thức tối hôm qua kia, có quan hệ với nhau?

Tô Mê không nghĩ tới, bởi vì một lời khách sáo của mình, liên tưởng của Phụng Vô Thương thế nhưng sinh ra gió bão.

Mà Tô Mê thấy hần không nói lời nào, nghĩ bên ngoài còn có người chờ câu trả lời, vì thế đánh bạo, tiến lên một bước.

Thật cẩn thận vươn tay, cầm lấy quần áo màu trắng ở một bên, muốn đắp lên thân thể xích quả mang theo dấu răng rõ ràng, vết máu, cùng với vết nhéo, đồng thời cũng thăm mắng mình quá thô bạo.

Lại không nghĩ tới, Phụng Vô Thương đột nhiên mở mắt: “Ta sẽ chịu trách nhiệm với người.”

Nani?

Hạnh phúc tới quá nhanh, Tô Mê hiển nhiên có chút mơ hồ, lên tiếng hỏi: “Ngài nói cái gì?”

“Ta nói, ta sẽ chịu trách nhiệm, ít ngày nữa sẽ ngênh thú, người sẽ là Quốc sư phu nhân của Long Hề quốc.” Phụng Vô Thương lần thứ hai lặp lại, hơn nữa bổ sung thêm.

Sau đó, hần tự đi xuống giường băng, nói với người bên ngoài: “Bảo hần chờ.”

“Vâng, chủ tử.” Người tới trả lời, xoay người rồi đi.

Trong thiên thất, suối nước nóng.

Phượng Vô Thương trần trường đi vào trong ao, quay đầu thấy Tô Mê còn đứng ngơ ngác, hơi nhướng mi: “Lại đây tắm gội cho ta.”

Tô Mê chớp chớp mắt, bọc chân đi qua.

Vốn định ngồi xỏm lau mình cho hần, nhưng lại cảm thấy phía dưới có chút lọt gió, vì thế Tô Mê trực tiếp ngồi ở trên bờ, đem hai chân thả vào trong nước.

Phượng Vô Thương thấy vậy, lập tức nhú mày, lộ rõ hần không vui.

Tô Mê bị hần liếc mắt trừng một cái, theo bản năng thu hồi chân, lại không nghĩ, một cánh tay thon dài tinh xảo, đột nhiên túm một cái, đem cả người cô trực tiếp túm vào trong nước.

“Người làm gì —— a! Cứu mạng!”

Phượng Vô Thương thấy bộ dáng buồn cười của cô ở trong ao liễu mạng, cong cong môi, một bàn tay đem cô xách lên.

“Nước này, cũng không sâu..”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (10)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê trực tiếp sử dụng tay chân leo lên trên người Phượng Vô Thương, hai chân kẹp chặt eo hần.

“Không được buông tay, đừng buông tay, ta sợ.”

Tuy rằng trong lòng biết nước ao không sâu, nhưng bị Phượng Vô Thương đột nhiên túm như vậy, thực sự dọa tới Tô Mê rồi.

Phượng Vô Thương làm sao không sợ.

Bị Tô Mê ôm như vậy, kề sát thân mật khăng khít như vậy, nháy mắt làm cả người hần căng chặt lên.

Nhưng làm Phượng Vô Thương càng thêm chán ghét chính là, hần thế nhưng bởi vì một động tác đơn giản của nàng như vậy, rõ ràng cảm giác được bụng dưới chột nóng lên, dục vọng không thể đỡ được, dần dần dày vò hần.

Hiển nhiên, Tô Mê ở trên người hần, cũng cảm giác được rõ ràng.

Trong lòng biết nam nhân vừa mới khai trai chọc không được, cô cũng không muốn ôn lại cái loại cảm nhận quý quyết đó thêm lần nào nữa, lập tức phản xạ có điều kiện nhảy xuống dưới, đem thân thể xích quả giấu ở trong ao.

Phượng Vô Thương thấy nàng như vậy, lại đem tầm mắt dừng ở nơi nào đó đang thức tỉnh, mày nhăn đến lợi hại.

Hần đem thân thể ngâm vào trong nước, nhìn Tô Mê đối diện một lúc lâu, sau đó phản phó Lãnh Quyết tìm cho Tô Mê một bộ xiêm y.

Hai người đi vào phòng khách, đã là mười lăm phút lúc sau.

Tô Mê nhìn thấy Lâm Thiệu không lớn hơn mình bao nhiêu, thần sắc trong nháy mắt ngạc nhiên, ngay sau đó bước nhanh chạy tới, một phen ôm lấy hần: “Sư phụ, sư phụ, Mê Nhi rất nhớ người.”

Mê Nhi?

Phượng Vô Thương nghe vậy nhú mày, hiển nhiên đối với miệng lưỡi thân mật của Tô Mê, cùng với động tác thân mật quá phận, cảm thấy có chút bất ổn.

Lâm Thiệu mắt thấy đồ nhi mình, chẳng những không có gầy ốm, ngược lại dung nhan càng thêm kiều diễm, con người hơi thâm trầm, gắt gao ôm lấy Tô Mê, cuối cùng yên lòng.

Nhưng mà, mỹ nhân trong ngực, bắt quá ngắn ngủn vài giây.

Nháy mắt tiếp theo, một cánh tay thon dài tinh xảo nhanh chóng kéo lấy quần áo bên hông Tô Mê, đem nàng túm về trong lòng ngực mình, Phụng Vô Thương nhân nhật mở miệng: “Ba ngày sau là ngày hoàng đạo, ta nghênh thú nàng ấy về.”

Lâm Thiệu cho rằng mình nghe lầm, vội vàng lại hỏi một câu: “Ngài nói cái gì?”

Phụng Vô Thương không có trả lời, hiển nhiên cảm thấy mình nói rất rõ ràng, hoàn toàn không có ý muốn lặp lại.

Nhưng mờ mịt không chỉ một mình Lâm Thiệu, Tô Mê cũng vậy.

“Nhanh như vậy, ngài cần phải suy nghĩ cho thật kỹ?”

Nói thật, Tô Mê sợ hấn sẽ đổi ý, lại sợ hấn có âm mưu khác.

Nói cho cùng, Tô Mê cảm thấy, Phụng Vô Thương nhìn như thế nào cũng không giống như là đang thích cô..... ngược lại bộ dáng có chút giống như muốn giết cô hơn.

Rõ ràng bắt được đáy mắt phòng bị của Tô Mê, Phụng Vô Thương cong môi, ở trên môi cô như chuồn chuồn lướt nước, rơi xuống một nụ hôn: “Ta nghĩ rất rõ ràng, phu nhân của ta.”

Một nụ hôn này, trừ Phụng Vô Thương, mọi người ở đây đều khiếp sợ cứng đờ như đá trong nháy mắt.

Tô Mê càng là khiếp sợ sâu hơn.

Đang lúc cô nghĩ, Phụng Vô Thương này có phải bị điên rồi hay không, Phụng Vô Thương lần thứ hai mở miệng.

“Phu nhân nhỏ nhà ta tuy rằng là ái đồ của Lâm chương môn, nhưng nam nữ cuối cùng là có khác, Lâm chương môn sau này phải chú ý nhiều hơn một chút.”

Tô Mê càng thêm nói không ra lời.

Đây miệng lưỡi cường thế, dục vọng chiếm hữu quý dị, cùng với làm rõ địa vị của mình, là chuyện gì xảy ra?

“Mê Nhi lúc này còn đang giữ đạo hiếu kỳ, không thể gả cho bất kì ai.” Lâm Thiệu hiển nhiên không chấp nhận được chuyện này, vội vàng mở miệng, vừa muốn xoay chuyển cục diện trước mắt.

Mê Nhi của hấn, sao lại có thể gả cho người khác?

Không thể, tuyệt đối không thể!

“Giữ đạo hiếu chính là tế diện song thân, cảm tạ ân dưỡng dục, có tâm tắc thành, nhưng lúc này, Mê Mê đã là nữ nhân của ta, có lẽ trong bụng còn mang thai con của ta, ta tin tưởng Tô tướng quân Tô phu nhân trên trời có linh thiêng, nhất định không hy vọng Mê Mê đi theo ta, lại không có danh phận gì?”

“.....!” Lâm Thiệu tỏ vẻ hoàn toàn khiếp sợ.

“.....!” Tô Mê tỏ vẻ, Phụng Vô Thương thật mẹ nó sẽ trợn mắt nói dối.

Tối hôm qua mới vừa bang, hôm nay liền mang thai?

Hấn cho rằng mình là tay súng thiện xạ?

Nhưng cho dù như thế nào, bất kì kẻ nào cũng không thể thay Phụng Vô Thương quyết định, vì thế không đến nửa ngày, toàn bộ người Long Hồ quốc đều biết Quốc sư bọn họ, ba ngày sau muốn nghênh thú Tô Mê.

.....

“Thật?”

“Lời thuộc hạ nói đều là thật, lúc này toàn bộ con dân Long Hồ quốc đều đã biết.”

“Bang ——!”

Một tiếng vang lớn, chén trà sứ đỉnh cấp vang lên tiếng giòn tan, ngay sau đó, từng giọt máu tươi, rơi xuống trên mặt đất.

“Phượng Vô Thương, hấn làm sao dám?!”

Hay cho một Phượng Vô Thương, ngay từ đầu kính hấn vài phần, hấn cũng dám chạm vào nữ nhân thuộc về Dạ Lăng Tuyết ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn!

Dạ Lăng Tuyết ánh mắt hung ác nham hiểm, lãnh lệ trừng mắt với Mạnh Truyện đầu đang chảy máu: “Truyền mệnh lệnh của bốn vương, tốc tốc triệu hồi Ma Cô trở về.”

“Rõ, thuộc hạ tuân mệnh.” Mạnh Truyện không hề để ý vết thương trên trán, xoay người đi ra ngoài.

Mạnh Truyện đi rồi, hai tròng mắt Dạ Lăng Tuyết thất thần, nhìn chén trà đã bẻ nát, trong lòng giống như mất đi món đồ quan trọng nhất, hơi ần ần đau.....

Bên kia, Phượng Lan viện ngay từ đầu sửa băng hiệu thì ngày thứ hai lại sẽ biến thành “Viện tâm thần”, lúc này đã đổi thành Niệm Yên Các.

Trong sương phòng,

Niệm Như Yên nghe Thúy Vân hồi báo, trực tiếp tức giận quăng bể cái bình sứ trên quý mà ngày thường yêu quý nhất.

“Hấn thế nhưng vì Tô Mê, đem Ma Cô từ vạn dặm triệu hồi?”

“Đúng vậy, Ma Cô lúc này ở Vu tộc, đang giúp Đông Vu Vương cướp đoạt vương vị, thời khắc mấu chốt này, Vương gia thế nhưng muốn đem người ấy triệu hồi về, thật không biết ngài ấy nghĩ như thế nào?” Thúy Vân biết việc này, cũng tức giận bất bình.

Niệm Như Yên ánh mắt lóe lóe, nghiêng đầu thì thầm với Thúy Vân một phen.

Chỉ thấy Thúy Vân rất là khó xử nhú mày.

“Như vậy không tốt, nếu vương gia biết.....?”

“Hấn biết thì biết, nhưng làm được gì, Ma Cô là cô cô ruột của ta, ra mặt giúp hấn cũng xem mặt mũi của ta, nếu hấn dám có lỗi với ta, ta tất nhiên sẽ không để hấn sống tốt.”

“Vâng, tiểu thư.”

.....

Quốc sư phủ.

Tô Mê nhìn ấn ký tàng bảo đồ màu xanh lá ở sau lưng, nhìn không được sâu một chút.

Quốc sư phủ thủ vệ lỏng lẻo, Dạ Lăng Tuyết nếu lại qua đây một lần nữa, chỉ sợ đến lúc đó Dạ Lăng Tuyết muốn làm gì, cô đến năng lực chống cự cũng không có, đến tàng bảo đồ này, cũng có khả năng bị hấn phát hiện.

Nếu có biện pháp nào, đem bảo đồ này tạm thời biến mất thì tốt rồi!

Nghĩ đến đây, Tô Mê đột nhiên ánh mắt chợt lóe, nghĩ tới một người.

Tô Mê vội vàng mặc quần áo, đi vào thiên thất của Phượng Vô Thương, gõ cửa phòng.

“Cốc cốc.”

“Người nào?”

“Phu quân, là ta, Mê Nhi.”

Nghe lời nói không cần mặt mũi này, thân hình Phượng Vô Thương cảm chỉ ngồi thiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó vẫn là để Tô Mê vào thiên thất.

“Chuyện gì?” Phượng Vô Thương đơn giản hỏi.

Tô Mê phát hiện Phượng Vô Thương lại khôi phục bộ dáng thanh lãnh ngày xưa, cau mày chăm chú một lát, từ từ mở miệng nói.

“Ta tin chuyện lúc trước ta ở bên người Dạ Lăng Tuyết, ngài hấn là đều đã biết.”

“Không biết.”

Phượng Vô Thương chỉ là giật giật môi, làm Tô Mê ghen lại lời nói kế tiếp, vướng ở trong cổ họng.

Tô Mê ổn ổn tinh thần, đơn giản gọn gàng dứt khoát.

“Những gì hấn làm với ta, đều là vì bảo tàng hoàng lăng tiền triều.....”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (11)

Edt: Mít

“Trước khi rời khỏi Vương phủ, ta bị hấn hạ cổ độc có thể thao túng nhân tâm, hiện giờ ngài muốn cưới ta, hấn nhất định sẽ gây bất lợi với ngài, mà ta, có khả năng chính là quân cờ gây bất lợi cho ngài.”

Trong một ít lời nói đó, tuy rằng là giả thiết của Tô Mê, nhưng cũng có căn cứ nhất định.

Nói cho cùng, trong nguyên cốt truyện, Dạ Tự Thừa cuối cùng chính là dưới sự thao túng của Dạ Lăng Tuyết, chết ở trong tay nữ chủ.

“Cho nên?” Phụng Vô Thương nhàn nhạt hỏi.

Tô Mê ba bước đi đến trước mặt hấn, nửa quỳ nhìn thẳng vào mắt hấn: “Phụng Vô Thương, ta nếu ở ngày đại hôn hành thích ngài, đến lúc đó ngài không phải thành trò cười của Long Hồ quốc sao?”

Không phải người cổ đại đều chú trọng thanh danh sao?

Cô làm tân nương, ngày đại hôn hành thích hấn, mặc kệ cô thành công hay không, hấn cũng sẽ bị người ta cười nhạo, chẳng lẽ hấn không để bụng chuyện đó sao?

“Không quan hệ với nàng.” Phụng Vô Thương thần sắc thanh lãnh.

Tô Mê xem như là người nóng tính, thấy bộ dáng của hấn làm tức chết người, trực tiếp vươn tay, đột nhiên dùng hai ngón tay mở mắt hấn ra.

“Họ Phụng, ba ngày sau ta chính là phu nhân của ngài, mà ngài là phu quân của ta, giữa phu thê ít nhất phải có sự tôn trọng, ngài không thể cho ta một chút sao?”

Tô Mê làm chuyện nào đó, luôn luôn không đi theo lẽ thường, khi Phụng Vô Thương phát hiện ý đồ của cô, đôi mắt đã bị cô cường ngạnh bẻ ra.

Đột nhiên thân cận như vậy, đáy mắt màu hổ phách hiện lên một tia hoảng hốt nhàn nhạt.

Nhưng giây tiếp theo, Phụng Vô Thương liền nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta có thể cho nàng, chỉ có thân phận Quốc sư phu nhân.”

“Ý ngài chính là, không cần ta thực hiện nghĩa vụ phu thê, không cần cho ngài ngủ, không cần hầu hạ ngài, cũng không cần sinh hài tử cho ngài?” Tô Mê thần thái kinh hi hởi, giấu cũng giấu không được.

Phụng Vô Thương nhú mày, nhìn Tô Mê bộ dáng mặt đầy vui sướng, trong lòng có chút không thoải mái khó hiểu.

Nhưng vẫn tránh tay cô ra, nhàn nhạt lên tiếng: “Đứng.”

“Vậy thì tốt, chính hợp ý ta.” Nếu có thể không cùng nhân vật của vị diện bạch bạch bạch, cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, cô tất nhiên là vui vẻ.

Nhưng, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy Phụng Vô Thương có chút không vui.

Nhưng mà điều đó hình như không quan hệ với cô.

Nhưng mà ngay sau đó, Tô Mê nhìn khuôn mặt người lạ chớ đến gần của Phụng Vô Thương, đi lên phía trước một chút, muốn nói lại thôi.

Phụng Vô Thương cau mày, không kiên nhẫn nói: “Còn chuyện gì?”

“Độc trên người ta làm sao bây giờ, có thể giải cho ta hay không, ta không muốn biến thành con rối, ngài đừng nói cùng ngài không quan hệ, Phụng Vô

Thương, ngài không giúp ta giải trừ, ta liền.....”

Phượng Vô Thương cuối cùng cũng không kiên nhẫn, thanh lãnh nhìn Tô Mê: “Ngươi muốn thế nào, ngươi cho rằng ngươi có thể làm khó dễ được ta?”

Tô Mê không biết nghĩ tới cái gì, nhướn mày nói: “Ta biết ngài ghét ta đến gần, thậm chí chán ghét, nhưng nếu ngài không giúp ta, ta liền —— ngài!”

“..... Ngươi dám?!” Ắn đường Phượng Vô Thương nhảy dựng, ần ần tức giận.

Tô Mê khẽ cắn môi, lập tức làm trò trước mặt Phượng Vô Thương, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng: “Phu quân à, thật ra không chỉ nam nhân có nhu cầu, nữ nhân cũng có, tuy rằng ngài muốn cấm dục, nhưng ta mới vừa khai trai, hương vị phu quân lại ngon như vậy, ta thêm muốn chết này.”

Phượng Vô Thương không nói lời nào, nhưng mà gân xanh trên trán lại hiện rõ rằng hắn không vui.

Tô Mê một bên vắn vẹo, một bên rút đi quần áo, đáy mắt Phượng Vô Thương cuối cùng thấm nhuộm hoảng loạn: “Độc của ngươi, ta sẽ nghĩ cách, nhưng ngươi cần phải bảo trì khoảng cách với ta một mét, không, ba mét.”

“Có thể, nhưng ta còn có một việc.....”

“Chuyện gì, nói xong một lần.” Phượng Vô Thương cho dù tính tình tốt đến mấy, cũng nhịn không nổi loại hành vi được một tác lại muốn tiến thêm một thước của Tô Mê.

Tô Mê không thèm để ý thái độ của hắn, chỉ chỉ sau lưng, lại nói: “Tàng bảo đồ phía sau lưng ta giúp ta tạm thời tiêu trừ một chút, theo tính tình của Dạ Lăng Tuyết, nhất định còn sẽ lại đây, nếu bị hắn phát hiện, đến lúc đó hắn tạo phản, Long Hề quốc đổi chủ, Quốc sư đại nhân ngài, cũng sẽ không có trái ngon mà ăn.”

Phượng Vô Thương thần sắc hơi ngưng, theo đó nhìn kỹ Tô Mê một lát, từ từ mở miệng nói: “Hắn sẽ không được tất cả những gì hắn muốn.”

“Tàng bảo đồ sau lưng ta, ngài nghĩ cách xóa đi.”

Phượng Vô Thương: “.....?”

Mất thấy biểu tình Phượng Vô Thương có chút ngốc, Tô Mê cười tủm tỉm cong mắt phượng giao hoạt, giống một con hồ ly.

“Hắc hắc, nếu chúng ta hợp tác vui vẻ như vậy, không biết phu quân có thể cho ta một ít ngân lượng để mua son phấn hay không?”

Con ngươi màu hổ phách của Phượng Vô Thương lóe lóe, cuối cùng đơn giản nhắm lại đôi mắt, nhưng mà cảm căng chặt, lại hiện rõ hắn đang ần ần cảm xúc phẫn nộ.

“Lãnh Quyết, mang nạng đi phòng thu chi.”

Tô Mê tung ta tung tăng cùng Lãnh Quyết rời đi, trực tiếp đi phòng thu chi cầm hơn một ngàn hai lá vàng, trở về phòng thay một thân nam trang, vội vàng dắt ngựa, đi ra Quốc sư phủ.

Cô thiếu chút nữa quên, hôm nay là ngày Dạ Lăng Tuyết đi quý thị mua sắm.

Dạ Lăng Tuyết sở dĩ chinh chiến toàn thắng, bước lên đế vị Long Hề, chủ yếu là bên người có một quân sư bày mưu lập kế Lưu Tử Mặc.

Mà Lưu Tử Mặc, chính là nô lệ mà hôm nay Dạ Lăng Tuyết trong lúc vô ý ở quý thị mua được.

Tô Mê cười ngựa ra Quốc sư phủ, theo ký ức nguyên chủ, đi vào một chợ đêm phồn hoa ở thành đông.

Quý thị, chỉ có sau mười bốn tháng bảy âm lịch mỗi năm mới có thể khai trương, trong đó bán hàng hóa đa dạng, bán người, bán mạng, bán vật, chỉ cần muốn, ở quý thị đều có.

Mà lúc này, đèn rực rỡ mới lên.

Tô Mê thấy một lão nhân thân hình câu lũ đơn bạc, đang chọn một đèn lồng màu đỏ, trong lòng hơi vui, xem ra cô vừa lúc đuổi kịp, quý thị đưa ra hàng hóa đợt đầu tiên.

Dịch dịch túi tiền bên hông, Tô Mê bước nhanh đi vào phía trước đài cao, một mình một người ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, liền có vài tên hắc y nhân, mang theo một đám nam nhân hoặc nữ nhân đầu trùm vải, xếp thành hàng đứng ở trên đài cao.

Tô Mê tinh tế nhớ lại, trong nguyên văn Dạ Lăng Tuyết cố ý nhục nhã nữ chủ, đem nạng đưa tới quý thị bán lấy tiền mặt, sau lại gặp được thiếu niên hình tượng cực kỳ gầy yếu kia.....

Cuối cùng nâng lên tay, chỉ vào thiếu niên nhỏ gầy quần áo tả tơi ở vị trí thứ ba từ dưới đếm lên.

“Hắn bao nhiêu tiền?”

Lúc này mới vừa khai trương, còn chưa phơi hàng hóa, đã được người chọn đơn, người quý thị hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Nhưng buôn bán ngày khai trương, có người nguyện ý mua, bọn họ tự nhiên nguyện ý bán.

Một người nam nhân mặt đầy râu quai nón, nhìn quần áo Tô Mê từ trên xuống dưới, so đo ngón tay, đồng thời nói: “Tám trăm lượng.”

Tám trăm lượng?

Đây không phải hồ cô sao?

Dạ Lăng Tuyệt lúc ấy dùng năm trăm lượng liền đem Lưu Tử Mặc mua lại, hoá ra là đơn hàng đầu tiên, cho nên cố ý nâng giá.

Luận chém giá, Tô Mê vẫn rất có nắm chắc.

Cô hơi nhướng mày, trực tiếp chém một nửa: “Bốn trăm hai nhiều nhất, ta tới chính là mua thư đồng, nghe nói nơi này giá cả vừa phải, bằng hữu giới thiệu mới đến, người lại làm ngược lại, lập tức đem giá cả nâng lên cao như vậy, như thế nào, đơn làm ăn đầu tiên, liền muốn huỷ hoại danh dự của ông chủ các người, đánh mất thể diện của ông chủ các người?”

“Người nói vậy gì đó?!” Râu xồm một chút liền nổi giận.

Giá cả là hắn cố ý nâng lên, nhưng hắn chỉ là muốn chút lợi nhuận, nào có khoa trương như nam nhân này nói như vậy?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (12)

Edt: Mít

~~~~~

“Ta không nói vậy.”

Tô Mê về mặt ngưng trọng lại nghiêm túc.

“Ta chân thành như thế, ngàn dặm xa xôi tới nơi đây, chính là hướng về phía danh dự ông chủ nhà người, còn là người khách đầu tiên của đêm nay, người thế nhưng cố ý nâng giá, lòng ta thật sự rất đau, được rồi, ta không mua còn không được sao?”

Râu xồm lập tức nóng nảy, vội vàng gọi Tô Mê lại: “Không được, bốn trăm hai thì bốn trăm hai, người cần phải mua!”

Người này sao lại nói hươu nói vượn như thế, nếu hắn tùy ý nói vậy như thế, bị ông chủ nhà mình biết, vậy mình liền mang tội lớn, không được, tuyệt đối không thể để hắn đi!

Tô Mê dừng lại bước chân: “Các người còn cường mua cường bán à, a, bốn trăm hai ta còn ngại nhiều.”

Râu xồm vẫn là lần đầu gặp được loại người như Tô Mê, những khách nhân trước, người nào sẽ chém giá, còn thêm nguy hiểm nhiều như vậy.

Roi vào đường cùng, chỉ phải nói ra giá gốc thấp nhất: “Ba trăm chín mươi lượng, không thể ít hơn.”

Tô Mê tự nhận mình không phải là người chanh chua, càng không thích hùng hổ dọa người (mới là lạ).

Lấy ra bốn trăm hai mươi lá vàng giao cho hắn: “Ta nói bốn trăm hai, thì sẽ không trả thiếu cho người, chỉ là thái độ này của người, tốt nhất nên sửa.”

Thương nhân lấy lợi làm đầu, râu xồm hiển nhiên tự động lọc lời nói của cô, đem lá vàng tiếp lấy.

“Muốn xem hàng trước hay không, tốt hơn so với hàng này còn rất nhiều.”

“Không cần, ta thích như vậy.” Tô Mê bắt lấy cái túi trên đầu người nọ, trên khuôn mặt dơ bẩn, nhìn thấy mặt mày quen thuộc, cùng với khóe mắt có dấu

vết của chữ “Tội”, hoàn toàn yên tâm

Chỉ là cô không có chú ý tới, thời điểm cô nói ra những lời đó, sắc mặt Lưu Từ Mặc ảm ảm có chút trắng bệch.

“Đi, cùng ta về nhà.” Tô Mê mặt mày ôn nhu, vươn tay muốn đỡ Lưu Từ Mặc.

Hành động này, không riêng gì Lưu Từ Mặc, thậm chí đến đám người râu xồm, ánh mắt nhìn Tô Mê cũng có chút không thích hợp.

Tô Mê bất tri bất giác xấu hổ cười, thỉnh linh thu hồi tay, cùng râu xồm chào hỏi một tiếng, liền mang theo Lưu Từ Mặc đi vào một khách điểm gần đó.

Đặt phòng xong, lấy ra mấy lượng bạc vụn, phân phó tiểu nhị khách điểm chuẩn bị tốt nước ấm, quần áo, mang theo Lưu Từ Mặc đi vào.

Lưu Từ Mặc gắt gao nháp môi, sắc mặt càng thêm trắng bệch, một ít ký ức không tốt lập tức hiện lên trong đầu.

Tô Mê lúc này mới chú ý tới sắc mặt hắc khó coi lợi hại, vội hỏi: “Làm sao vậy, nơi nào không thoải mái, cần ta mời đại phu đến xem cho ngươi không?”

Tiếng nói vừa dứt, Lưu Từ Mặc vừa kéo đai lưng, nhanh chóng đem quần áo lam lũ trên người cởi bỏ, đưa lưng về phía Tô Mê, thân hình gầy yếu, khăn khăn mà ảm nhẫn nói.

“Tới đi.”

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Tô Mê một phen che lại hai mắt của mình.

“Ngươi làm gì vậy, nhanh đem quần áo mặc vào!”

Lưu Từ Mặc mĩa mai cười lạnh: “Các ngươi những kẻ công tử nhà giàu có tiền, mua loại nô lệ như chúng ta, còn không phải là vì thỏa mãn đam mê của chính mình sao, giả vờ cái gì?”

Tô Mê thiếu chút nữa ho ra một ngụm máu, cô lớn lên giống cái loại người đó sao?

Vội vàng lui về phía sau một bước, che lại đôi mắt, lúc đầu âm thanh khăn khăn hơi thô của nam, lập tức khôi phục giọng nữ mềm ấm

“Ta là nữ, không có gì cổ quái cả, ngươi đem quần áo mặc vào trước, ài, từ từ…….”

Tô Mê dừng một chút, lại nói: “Nếu không ngươi trực tiếp vào thùng tắm rửa đi, đỡ phải một lát lại coi.”

Lưu Từ Mặc hơi nheo mắt: “Ngươi nếu là nữ nhân, vì sao sẽ đi quý thị, còn chỉ định mua ta?”

Tô Mê thấy hắc sinh nghi, chỉ phải nhiều lần bảo đảm: “Tiểu huynh đệ, chúng ta nam nữ thụ thụ bất thân, có thể tắm rửa xong mặc tốt quần áo lại nói tiếp hay không, ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không gây bất lợi với ngươi.”

Sau đó không lâu, nghe thấy một âm thanh như là tiếng người bước vào nước, Tô Mê mở bừng mắt, nhìn về phía Lưu Từ Mặc.

“Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì với ngươi, ta bảo tiểu nhị chuẩn bị thức ăn, ở cách vách chờ ngươi.”

Nói xong, bước chân vội vàng đi ra cửa, lại đem cửa phòng gắt gao đóng lại.

Trong mắt Lưu Từ Mặc có một đạo ánh sáng am hiểu sâu trầm lập loè, rồi sau đó thờ nhẹ ra một hơi, thả lỏng xuống.

……

Thiên thất.

Phượng Vô Thương cảm thấy tâm thần không yên, đối với chỗ tới hỏi: “Nàng còn chưa trở về?”

Lãnh Quyết tất nhiên là hiểu rõ hắc hỏi chính là ai, đứng sự thật trả lời: “Chưa.”

Phượng Vô Thương im miệng không nói, ngay sau đó lại nhắm hai mắt lại.

Lãnh Quyết ảm ảm cảm thấy, chủ tử nhà mình có chút không thích hợp, nhưng không đứng chỗ nào hắc cũng nói không nên lời.

Bên kia.

Tô Mê ngồi ở gian phòng bên cửa sổ, từ trên cao quan sát bóng người đi qua đi lại trong quý thị.

Một chiếc xe ngựa xa hoa thật lớn, ngừng ở cửa quý thị, Dạ Lăng Tuyết một tay đỡ Niệm Như Yên mặt mang lụa trắng, cẩn thận từ trên xe ngựa đi

xuống.

Tô Mê không hề chớp mắt ngóng nhìn hai người, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Cô kiệt lực áp xuống sự khác thường trong lòng, mạnh mẽ đem tầm mắt thu hồi.

“Vào đi.”

Giây tiếp theo, thấy Luru Tử Mặc mặc một bộ quần áo màu xanh đi vào, Tô Mê gơ tay hô.

“Ngồi xuống ăn chút gì đi.”

Luru Tử Mặc ần ần có chút phòng bị, nhưng vẫn là nghe lời ngồi xuống.

Hắn nhìn Tô Mê, ánh mắt mang theo nội liễm trầm tĩnh không phù hợp với tuổi của hắn, khàn khàn lên tiếng: “Vì sao phải mua ta?”

Tô Mê trầm ngâm một cái chớp mắt: “Ăn ngay nói thật, phu quân ta là Long Hề Quốc sư, hắn tính cho ta một quẻ, nói hôm nay ta cần phải đem người mua về, nếu không sẽ có tai ương đồ máu.”

Luru Tử Mặc nhú nhú mũi, hiển nhiên không quá tin tưởng.

“Tùy người tin hay không, tóm lại ăn cơm trước, chúng ta một lát liền về Quốc sư phủ, đến lúc đó người liền biết ta không lừa người.”

Tô Mê nói xong, vì chứng minh đồ ăn không có độc, cầm lấy chiếc đĩa, mỗi món đồ ăn đều nếm một lần: “Ăn xong, không có độc.”

Luru Tử Mặc ánh mắt lóe lóe, cầm lấy chiếc đĩa, vui đầu ăn cơm.

Chờ hai người dùng xong cơm, Tô Mê trả phòng, liền chuẩn bị mang theo Luru Tử Mặc về Quốc sư phủ.

Lại không nghĩ tới, mới ra khách điểm, liền thấy xe ngựa Vương phủ đi đến bên này.

Tô Mê nhanh chóng quan sát bốn phía, mắt thấy một chỗ trốn tránh cũng không có, thầm nghĩ: Chẳng lẽ trời cao chú định, Luru Tử Mặc sẽ quy về dưới trướng Dạ Lăng Tuyệt?

Mất phương hướng, Tô Mê giữ chặt Luru Tử Mặc, lại lần nữa quay trở về khách điểm.

Tiểu nhị khách điểm gặp phải, lập tức gương mặt tươi cười hỏi: “Khách quan ngài đây là.....”

“Chuẩn bị cho ta một gian phòng hạ đẳng, đem ngựa của ta dắt đến hậu viện đi.”

Tô Mê trực tiếp lấy ra một lá vàng, luôn mãi dận dò.

Tiểu nhị vừa thấy lá vàng, tròn mắt đều tròn lớn.

Tô Mê trực tiếp đem lá vàng đưa cho hắn, tà tà cong môi, cười rất là gian xảo: “Đại huynh đệ, người phải hiểu, thời điểm làm loại chuyện này, ai cũng không thích bị quấy rầy.”

“Được được được, hai vị công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định để hai vị yên tĩnh làm việc, bảo vệ tốt cánh cửa.”

Tiểu nhị vội vàng đem lá vàng cất ở trong ngực, cười tủm tủm đem hai người đưa tới phòng hạ đẳng.

Chờ chiều dài xong đoàn người Dạ Lăng Tuyệt, liền đem ngựa của Tô Mê dắt lại đây.

“Đại huynh đệ về mặt vui mừng, nói vậy khách điểm lại tới thêm khách quý?”

“Cũng may đêm nay vận khí tốt, gặp phải ngài còn có Vương gia Long Hề của chúng ta.”

“Vương gia cũng thích chơi cái này a, thật là không thể tưởng tượng được.” Tô Mê nhượng mảy, tà bĩ cười.

Tiểu nhị thấy hắn hiểu lầm, giải thích.

“Dạ Vương gia là mang theo cô nương tới.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (13)

Edt: Mít

~~~~~  
“Mang theo cô nương tới à.....

Tô Mê nhướn mày, ý vị thâm trường “A” một tiếng, đột nhiên nhớ tới trong nguyên văn, Dạ Lăng Tuyệt hình như đã từng mang nguyên chủ tới nơi này, cho nên cô mới bị ảnh hưởng không thể hiểu được từ nguyên chủ khi mang Lưu Từ Mặc tới nơi này sao?

Rũ mắt cười nhẹ, nếu không thích loại cảm giác không chịu khống chế này, vậy đành phải nghĩ cách làm nguyên chủ nhanh hết hy vọng.

Tô Mê nhìn về phía tiểu nhị: “Đêm nay ta không hy vọng bị quấy rầy, cho nên phiền người.”

“Không phiền, không phiền.” Có tiền dễ làm việc, cho dù phiền cũng nguyện ý.

Tiểu nhị đi rồi, Tô Mê nhìn khách điểm trong đêm khuya, có sương trắng chấm rải lơ lửng, quay đầu lại nhìn về phía Lưu Từ Mặc.

“Ta nếu đã mua người, vậy ta chính là chủ nhân của người, tuy rằng không cần người làm chuyện gì lớn, cũng không cần người trả giá thân thể, nhưng yêu cầu duy nhất của ta, chính là cuộc đời này của người chỉ có thể nhận một mình ta là chủ, không thể giúp bất luận kẻ nào làm bất luận chuyện gì, người có thể đáp ứng không?”

Lưu Từ Mặc hoàn toàn nhìn không thấu suy nghĩ của Tô Mê, lại càng không biết nàng muốn như thế nào?

Nhưng theo lời nàng, nàng mua hẳn, vậy hẳn là của nàng.

Chỉ cần không nguy hiểm cho bản thân, vậy hẳn liền tùy theo lời nàng nói, ở bên người nàng làm một người hầu nhỏ.

“Được, ta đáp ứng.”

Tô Mê vừa lòng gật đầu, nhìn chiếu giường trong phòng hạ đẳng: “Người về nghỉ ngơi trước đi, đêm nay chúng ta không quay về.”

Sở dĩ thuê phòng hạ đẳng, là không muốn cùng người của Dạ Lăng Tuyệt gặp phải, mà lúc này đêm dài yên tĩnh, nếu rời đi, tiếng vó ngựa phòng chừng sẽ khiến cho thị vệ Vương phủ chú ý, nơi này cách Quốc sư phủ lại xa như vậy, bọn họ không có khả năng đi trở về được, chỉ có thể ở tạm một đêm.

Nhưng mà, cô sẽ không để Dạ Lăng Tuyệt, Niệm Như Yên bọn họ ngủ một giấc an ổn.

Tô Mê thật cẩn thận mở cửa phòng, tìm tìm khắp nơi, cuối cùng không chớp mắt ở trong một góc hậu viện, tìm được một túi bột mì và khoai lang đỏ.

Cầm lấy mấy củ, lại thuận tay cầm một ít rom rạ, xoay người trở về phòng.

Thấy Lưu Từ Mặc còn chưa ngủ, đơn giản cầm bút mực cùng giấy, kêu hẳn lại đây hỗ trợ: “Biết vẽ tranh không?”

Lưu Từ Mặc nguyên là con trai của tội thần tiền triều, vốn phải bị sung quân biên cương, sau do có dung mạo, bị quan sai vô lương bán cho người buôn lậu lấy tiền mặt, sau đó nữa lại bị bán đến quý thị.

Edt: Mít

Tuy rằng thật lâu không chạm vào bút mực, nhưng một tay họa công tinh vi, lại không mới lạ.

“Muốn vẽ cái gì?” Lưu Từ Mặc chấp bút hỏi.

Tô Mê lấy qua trang giấy, so độ cao, để Lưu Từ Mặc ở trong phạm vi riêng, vẽ ra bộ dáng nữ nhân mà cô hình dung.

Không bao lâu, một bức họa sinh động như thật xuất hiện ở trước mặt cô.

“Không tồi, vẽ rất tốt.”

Tô Mê dùng miệng thổi thổi, lại bảo hẳn đem bột khoai lang đỏ thoa lên trên bức họa, tự mình liền động thủ thiết kế gì đó.....

Bên kia trong phòng thượng đẳng.

Trong nước ẩm kích động, nam tử thở dốc thô nặng, cùng nữ tử kiều diễm mềm mại ngâm khề, đan chéo dây dưa bên nhau.

Không biết qua bao lâu, âm thanh rên rỉ khàn khàn vang lên, Niệm Như Yên gắt gao chế trụ đầu vai rộng lớn của nam tử, thân mình theo đó đột nhiên run rẩy lên: “Lăng Tuyết, Tuyết, ta rất yêu chàng. ....”

Đột nhiên có âm thanh vang lên đánh gãy khoái cảm kéo dài của Dạ Lăng Tuyết.

Không biết nghĩ tới cái gì, mảy tinh xảo gắt gao nhấn lại, ngay sau đó dứt khoát rút ra, đơn giản rửa sạch sẽ cho mình cùng Niệm Như Yên một chút, đem nàng ta bế lên giường, bản thân mình cũng ở nằm xuống bên cạnh.

Lúc này, một bàn tay mềm mại, chậm rãi leo lên hai viên thù du trên ngực hấn, nhẹ nhàng nắn nhéo.

Dạ Lăng Tuyết hình như còn đang hăm trong phiền não ban nãy, cau mày, bắt lấy tay nàng ta.

“Như Yên ngoan, đêm nay vất vả, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Tuyết, chàng không muốn ta?” Niệm Như Yên cắn môi, một bộ dáng nhìn thấy mà thương.

Dạ Lăng Tuyết nhìn nữ tử xinh đẹp như tiên tử đang quanh quệ ở ngoại giới, đối với mình lại có thần thái ngүờng mộ thấp kém như vậy, nghĩ thâm, có lẽ là nam nhân đều sẽ không cự tuyết.

Nhưng không biết mình bị làm sao, mới vừa cùng nàng hết sức triển miển, cuối cùng trong nháy mắt phóng thích kia, trong đầu thế nhưng hiện ra một khuôn mặt của nữ nhân khác, mà nữ nhân kia, thế nhưng là Tô Mê!

Nhớ tới Tô Mê, Dạ Lăng Tuyết lại không cam lòng, lại phẫn nộ.

Nữ nhân vẫn luôn nói yêu hấn, thế nhưng trong nháy mắt, gả cho người khác?

Niệm Như Yên thấy hấn như suy tư gì đó, nhú nhú mi: “Tuyết, chàng có phải không yêu ta hay không?”

Nam nhân giống nhau, đều không thích nữ nhân nghi thần nghi quỷ, cũng không thích nữ nhân động bất động liền hỏi vấn đề yêu hay không yêu, Dạ Lăng Tuyết cũng như thế!

Ngay từ đầu cho rằng Niệm Như Yên cùng những nữ nhân khác không giống nhau, nhưng theo những lần hấn nạp thiếp, còn ngủ lại chỗ của những nữ nhân đó, nàng ta luôn hỏi ra loại vấn đề này, thậm chí lên xử lý, mượn sức trong triều ngăn cản hấn nạp thiếp thất.

Hấn biết những chuyện đó, nhưng hấn cũng không nói gì nàng ta, tình cảm mười mấy năm của bọn họ là thật tình, nàng ta vì yêu hấn mới làm những việc đó.

Hấn đáp ứng sẽ cho nàng ta một tương lai tốt đẹp, thì sẽ không phụ nàng ta.

Dạ Lăng Tuyết nói với chính mình như vậy, ngay sau đó một cái xoay người, nâng chân nàng ta lên để ở trên đỉnh đầu, ở giữa chủ đề. ....

Lúc này, một đạo âm thanh "tư tư" như có như không quỵ quỵ đột nhiên vang lên.

Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy ngay từ đầu cửa sổ đóng chặt, không biết bị mở ra từ khi nào, một khuôn mặt quỷ dữ tợn đỏ như lửa, đột nhiên từ trong sương trắng nồng đậm ẩn hiện mà ra, giường nanh múa vuốt bay về phía bọn họ ——

Chỉ là thoáng nhìn như vậy, con người Niệm Như Yên liền co chặt, sợ tới mức hét to một tiếng, vội vàng ôm lấy Dạ Lăng Tuyết.

Dạ Lăng Tuyết cũng không tin yêu ma quỷ quái gì đó.

Nhưng khi hấn nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của “Nữ quỷ” kia, thần sắc phút chốc giật mình: “Mẫu phi ——?!”

“Không phải ta, không liên quan đến ta, đừng tới tìm ta, ta cái gì cũng chưa thấy. ....!” Niệm Như Yên vừa nghe thấy xưng hô trong miệng Dạ Lăng Tuyết, lập tức đem đầu vùi ở trong lòng ngực hấn, cả người run thành cái sàng.

Dạ Lăng Tuyết nhú mày: “Như Yên, nàng làm sao vậy, nàng đang nói cái gì?”

Niệm Như Yên chỉ là lặp lại lời nói trong miệng, giống như ma nhập.

Dạ Lăng Tuyết suy nghĩ một lát, vừa muốn đem tầm mắt phóng tới trên người “Nữ quỷ” kia, lại phát hiện “Nữ quỷ” kia thế nhưng biến mất trong hư không, đến cửa sổ cũng được đóng lại chặt chẽ!

Hấn đột nhiên đẩy Niệm Như Yên ra, đẩy ra cửa sổ thì nhìn thấy trong sương trắng nồng đậm, cái gì cũng không có.

Cùng lúc đó, trong một góc hậu viện.

Tô Mê dầm lên đầu vai gầy yếu của Lưu Tử Mặc, đem gậy gỗ thu hồi lại, lại đem dây đèn Không Minh trong tay cắt đứt, thả bay theo gió.

Sau khi làm xong tất cả, Tô Mê lúi cúi Lưu Tử Mặc, nhanh chóng trở về phòng.

“Người có biết người đang làm cái gì không, người ở trong phòng kia chính là Vương gia Long Hồ quốc.” Lưu Tử Mặc lòng còn sợ hãi chốt cửa lại, thở hồng hộc nhìn về phía Tô Mê.

Người sau ngồi xuống, rót chén nước trà, một ngụm uống xong: “Sợ cái gì, phu quân ta là Quốc sư, hắn không dám làm gì ta đâu.”

Tiếng nói vừa dứt, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Tô Mê nhanh buồm chén trà, đem Lưu Tử Mặc kéo qua, để hắn bò ở trên bàn, mình lại đứng ở một bên, một bên động eo, một bên ở dưới vỗ tay.

Thấy Lưu Tử Mặc về mặt ngốc lảng, Tô Mê tát một cái tát hung hăng đánh lên sau eo hắn, đồng thời, một chân đá trúng cẳng chân hắn.

“A ——!” dưới hai đòn nghiêm trọng, Lưu Tử Mặc ngâm đau.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (14)

Edt: Mít

~~~~~

Tiểu nhị khách điểm cố ý đi tới thông báo một tiếng, đi tới cửa bước chân bỗng chốc dừng lại.

Thăm nghĩ, thật là nhìn không ra, vị tiểu công tử kia thân hình gầy yếu thấp bé, lại lợi hại như vậy, để cho tiểu thư đồng gia kêu thán như thế, quả thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Lấy tiền phải làm việc, tiểu nhị ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nhắc nhở: “Tiểu công tử, Dạ Vương gia hạ lệnh muốn kiểm tra, khách điểm chúng ta trừ bỏ bọn họ, thì phải kiểm tra gian phòng của các người, phòng chừng lát nữa liền tới đây……”

Tiểu nhị ở khách điểm nhiều năm như vậy, người muôn hình muôn vẻ đều gặp qua, tự nhiên là tinh tường.

Cho nên chỉ đem lời nói nói một nửa, đỡ phải không cần thận đắc tội với người ta.

Tô Mê đầu tiên là xuống tay vài chưởng, lại nhắc chân đá cẳng chân Lưu Tử Mặc, sau đó dùng khẩu hình miệng nói một câu.

Lưu Tử Mặc cau mày, lập tức rầm rì phối hợp: “Ừm, a, công tử nhà ta…… uống thuốc, chỉ sợ lát nữa, dược hiệu giải không được…… A!”

Tiếng nói vừa dứt, Tô Mê bên này rất phối hợp, lại chụp vài cái bịch tay.

Thì ra ăn dược, chẳng trách lợi hại như vậy……

Tiểu nhị nghĩ việc mình nên làm đều làm, loại chuyện này không ở trong phạm vi năng lực của hắn, hắn cũng không thể ra sức, vì thế nói.

“Tin tức ta đã đưa tới, đợi lát nữa xảy ra chuyện cũng không nên trách ta.”

Sau khi tiểu nhị rời đi, không bao lâu, lại mang theo một đám thị vệ đi vào hậu viện.

“Các vị đại gia, đêm nay khách điểm chúng ta chỉ có một khách nhân.”

“Gõ cửa.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân liền gõ cửa.”

Tiểu nhị đi lên trước, đầu tiên là mạnh mẽ vỗ vỗ cửa, ngay sau đó nói: “Công tử, công tử, quân gia muốn kiểm tra, nếu ngài tiện thì mở cửa.”

Phòng đầu tiên là yên tĩnh một cái chớp mắt, ngay sau đó truyền đến âm thanh ngâm đau áy muội: “Công tử, bên ngoài có người, ngài…… ừm, mau dừng

lại a a a."

Bên ngoài một đám người nghe âm thanh này, lập tức trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Tiểu nhị lau mồ hôi, vội vàng giải thích.

"Các vị quân gia, ta thấy vị tiểu công tử kia hình như là uống thuốc, lúc này sợ là dùng không được."

"Dùng không được cũng phải dùng, người tới, đem cửa mở ra!"

Thị vệ trưởng cầm đầu ra lệnh, hai thị vệ khác mới vừa nhấc chân muốn đá văng ra cánh cửa, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh lạnh băng uy nghiêm.

"Sao lại thế này?"

Thị vệ trưởng vừa thấy người đến là Dạ Lăng Tuyết, vội vàng bẩm "Hồi Vương gia, khách điểm chỉ có một khách nhân".

Nói xong, lại tiến lên một bước thì thầm với Dạ Lăng Tuyết một câu.

Dạ Lăng Tuyết híp mắt, lạnh giọng phản phó: "Mở ra."

"Rõ, Vương gia."

Tiếng nói vừa dứt, hai gã thị vệ "Phanh" một tiếng, đem cửa phòng đá văng, nhanh chóng nói đuổi nhau mà vào.

Một đám người thấy trong phòng không người, chỉ có bóng dáng đong đưa không ngừng trên giường, lập tức đi lên trước, muốn đem người trực tiếp bắt tới.

Đúng lúc này, thiếu niên xinh đẹp quần áo hỗn loạn, đột nhiên từ trong màn vụt ra nửa thân trên.

"Ủm, nhẹ chút, công tử.....!"

Nhìn Lưu Tử Mặc mặt ửng hồng, mọi người ở đây đều ngẩn ra.

Mà Dạ Lăng Tuyết đứng ở cửa, lại cau mày, muốn xoay người rời đi.

Lại không nghĩ tới, một hơi thở khác rất khê, đột nhiên ở sau người vang lên, Dạ Lăng Tuyết bước chân lập tức ngừng lại.

Trong màn.

Tô Mê vội vàng cắn môi, vội vàng áp xuống âm thanh ngấm đau của mình, âm thầm cầu nguyện ngàn vạn không nên bị Dạ Lăng Tuyết phát hiện.

Dạ Lăng Tuyết đứng ở cửa, cảm thấy âm thanh này, hẳn hình như đã từng nghe qua ở nơi nào?

Hắn chần chờ một cái chớp mắt, xoay người, bước đi vào nhà: "Đem người bên trong đều lôi ra cho bốn vương."

Tô Mê ngẩn ra, nội tâm ảo não muốn chết.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đang lúc bọn thị vệ vờn tay, muốn xóc lên màn, ngoài cửa đột nhiên có người hô một tiếng.

"Hồi Vương gia, Quốc sư mang theo một đám cấm vệ quân, lúc này đang ở trong đại sảnh chờ ngài qua đó, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng."

Dạ Lăng Tuyết thần sắc phút chốc lạnh lẽo, neho lại con người hung ác nham hiểm, giọng tay.

"Toàn bộ cùng bốn vương đi ra ngoài."

Hắn thật ra muốn nhìn một chút, Phụng Vô Thương mang theo nhiều cấm vệ quân như vậy đến đây, rốt cuộc muốn như thế nào?

Sau khi một đám người rời đi, tiểu nhị cũng vội vàng đi theo, đi chiêm ngưỡng Long Hề Quốc sư rốt cuộc trông như thế nào, có phải đúng như dân gian truyền lại, cả người tản ra hương sen gột rửa tâm linh hay không?

Tô Mê nghe thấy bên ngoài hoàn toàn không có động tĩnh, lúc này mới từ trong màn nhanh chóng nhảy xuống: "Nhanh thu thập một chút, chúng ta từ cửa sau rời đi."

"Vì sao, Quốc sư không phải phu quân của người sao?" Lưu Tử Mặc một bên cài lại cổ áo, một bên mang giày.

"Chuyện mua người, không thể nói cho người khác, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân, phu quân nhà ta chỉ là lại đây tiếp ứng, chúng ta nhanh đi thôi."

Tô Mê một phen túm lấy hần, hướng ngoài cửa mà đi.

Tuy rằng cô không biết Phụng Vô Thương vì sao sẽ tới đây, nhưng trước mắt có thể giúp cô tránh được một cửa này, hiển nhiên là cực tốt.

"Nếu sợ người biết, vì sao lại đi trêu chọc Dạ Vương?" Lưu Từ Mặc cau mày hỏi.

Tô Mê có thể nói là mình bị nguyên chủ ảnh hưởng, đột nhiên nhớ tới cái gì, liền lập tức thực thi, không có suy nghĩ đến hậu quả sao?

Hiển nhiên không thể!

Cuối cùng, Tô Mê nói thẳng rằng Dạ Lăng Tuyết cùng cô có mối thù giết cha, cô nhất thời nhịn không được.

Lưu Từ Mặc thấy nàng nói đến Dạ Lăng Tuyết, vẻ mặt chán ghét biểu tình hận không thể giết chết hần, cũng miễn cưỡng tin.

Hai người đi đến hậu viện, kéo ngựa trong chuồng ngựa, vội vàng chạy đến cửa sau.

Tô Mê nhanh chóng lên ngựa, đem bàn tay hướng Lưu Từ Mặc: "Đi lên, động tác nhanh một chút."

Lưu Từ Mặc giật mình nhìn tay nàng, do dự một cái chớp mắt, đem bàn tay đưa cho nàng, xoay người lên ngựa, chuồn mất.

Lãnh Quyết mang theo vài ám vệ mặc hắc y, nhìn hai người biến mất ở trong sương trắng, ngẩn ngừ cười một tiếng, sau đó lắc mình biến mất, đi báo tin cho Phụng Vô Thương.

Tô Mê một đường cười ngựa, đem Lưu Từ Mặc mang về Quốc sư phủ.

Đem hần an trí ở trong phòng khách cách vách, đơn giản dọn đồ một phen, liền bảo người hầu pha chút nước ấm, chuẩn bị tắm rửa, sớm một chút nghỉ ngơi.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, đem dấu vết dịch dung trên mặt dùng nước thuốc tẩy sạch, cởi quần áo, liền vào chậu tắm.

"Ai ư, mệt chết ta....."

"Mệt? Ta cho rằng nàng chơi đến không biết mệt, đến Quốc sư phủ cũng không muốn trở về rồi?"

Tô Mê mới vừa thoải mái dễ chịu nhắm mắt lại, cửa phòng bị người từ bên ngoài mở ra, Phụng Vô Thương một bộ bạch y áo choàng tím, chậm chậm đi đến.

"Sao ngài lại tới đây?"

Tô Mê vội vàng che khuất da thịt trước ngực, cảm tức nhìn hần: "Ta đang tắm rửa, ngài nhanh đi ra ngoài."

Phụng Vô Thương gần như không thể phát hiện nhẹ câu khoe môi, đi đến trước mặt Tô Mê đang mang vẻ mặt phòng bị khấn trương: "Toàn thân trên dưới của nàng, chỗ nào ta chưa xem qua, không có thương thức qua, còn thẹn thùng?"

Hần lấy đôi tay đang che của nàng ra, hơi dùng sức một chút, kéo qua đỉnh đầu, cường ngạnh ấn ở trên thành chậu tắm.

Trông rất hồ phách sâu kín, không hề chăm chú nhìn đôi mắt nàng, giống như xuyên thấu qua hai mắt này, nhìn thấy một thiếu nữ có má lúm đồng tiền như hoa thanh lệ, ở dưới ánh đèn trong đêm mưa tối tăm đối với mình cười đến vô cùng xinh đẹp.....

Phụng Vô Thương ánh mắt hơi thâm, chậm rãi cúi đầu, đối với hai cánh môi đỏ mọng, tựa chừng phật hung hân hôn lên.....

~~~~~

Ta thấy có điềm ngược anh Lưu Từ Mặc rồi đó nha

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nô phi xoay người đại tác chiến (15)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Tô Mê nháy mắt bị nụ hôn mang theo trừng phạt của Phụng Vô Thương hôn xuống, nhất thời làm cho cô không kịp phản ứng!

Nhưng ngay sau đó, trong thau tắm nhỏ hẹp chỉ chứa đủ một người, thời điểm lại có một người khác đột nhiên xâm nhập, Tô Mê cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của hắn vô cùng rõ ràng.

Cô lùi về phía sau, muốn né tránh.

Nhưng thau tắm nhỏ như vậy, cô lại có thể trốn đi đâu.

Tô Mê giãy giụa muốn thoát khỏi trói buộc của hắn, dùng đôi tay chống lại ngực hắn, muốn đem hắn đẩy ra.

Nhưng mà động tác mâu thuẫn này, hình như chọc giận Phụng Vô Thương.

Vòng eo bị hắn gắt gao chế trụ, chỉ trong phút chốc, Tô Mê phát hiện trận địa của mình lặng yên thất thủ.

Không phải chán ghét cô sao, vì sao còn muốn chạm vào cô?

Đau đớn khi bị xé rách, làm Tô Mê đột nhiên giật mình một chút.

Cô nhìn dung nhan tuấn mỹ như ngọc trước mắt, lạnh lùng híp mắt phụng, đột nhiên nâng tay lên, đáp trả lại hắn.

“Mê Mê.....”

Môi lưỡi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, làm động tác trên tay Tô Mê dừng một chút.

Ngay sau đó, gần như trong nháy mắt cô ngênh đón một cuộc chinh phạt nồng nhiệt như mưa rền gió dữ từ Phụng Vô Thương.

Lòng bàn tay nóng rực của hắn chạm vào người cô, bệ cô lên khoá gối trên người hắn.

Tô Mê cả kinh co rụt lại, ngay sau đó bên tai truyền đến một đạo hút khí: “Cẩn chết ta.”

Cô vừa tức lại vừa thẹn, cắn chặt môi, mặt đỏ muốn nhỏ máu, không quên khàn khàn ra tiếng.

"Ngài vừa mới gọi ta cái gì?"

Phụng Vô Thương nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng, đáy mắt màu hổ phách dường như đang cất lực khắc chế điều gì đó.

Bây giờ chưa thể cho nàng câu trả lời thoả đáng nên đành phải dời lực chú ý của nàng đi nơi khác, cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa, triệt để chiếm lấy nàng.

Động đưa kịch liệt, lý trí dần tan rã.

Tô Mê kiềm nén không để mình phát ra âm thanh, đem những vấn đề trước đó tất cả đều quên đi.

Thẳng đến lúc hoàn toàn mất đi tri giác, cô mơ màng nghe thấy hắn dán vào vành tai của mình, hơi khàn giọng nói.

“Còn chưa đến thời điểm thích hợp, hãy chờ ta.....”

.....

Sáng sớm hôm sau, Tô Mê mới vừa mở mắt thì thân thể đã bị người ta đẩy ra một cách đột ngột.

Cả người nằm trên mặt đất, Tô Mê xoa xoa eo nhỏ đau nhức, căm tức nhìn gương mặt mang đầy vẻ ghét bỏ của Phụng Vô Thương.

“Mới sáng sớm, ngài có bệnh sao, tối hôm qua rõ ràng là ngài chạm vào ta trước, bây giờ bày ra bộ dáng này là sao, người nên ghé thăm, hắn là ta!”

Tô Mê lửa giận ngút trời, tối hôm qua lẫn lộn muốn chết cô, hôm nay lại trở mặt không nhận người?

“Thực xin lỗi.”

“Đối..... Ngài nói cái gì?” Tô Mê nao nao, chớp đôi mắt, nhìn về phía Phụng Vô Thương.

“Ngài có bệnh phân liệt nhân cách đúng không, ban ngày một người, buổi tối liền biến thành một người khác?”

Phụng Vô Thương im lặng không nói, híp híp đôi mắt, mặc quần áo xong liền đi ra ngoài.

Tô Mê thăm mắng, định đứng dậy gọi người hầu tới chuẩn bị nước ấm.

Cùng lúc đó, phía dưới có một cỗ nhiệt dịch chảy ra, lý trí của nàng "phụt" một cái hoàn toàn bị chặt đứt, thuận thế liền nhấc chân đá vào góc bàn, nàng ôm chân đau đến nhe răng trợn mắt mà nhảy loạn trong phòng.

.....

Hai ngày sau, Tô Mê chưa từng nhìn thấy Phụng Vô Thương.

Cô mừng rỡ thanh tỉnh lại, dọn dò phòng bếp làm thật nhiều thức ăn dinh dưỡng, bắt đầu bồi bổ cho Lưu Tử Mặc.

Trải qua sự kiện tối hôm đó, chỉ cần lỗi tai Lưu Tử Mặc không điếc thì tất nhiên tin rằng nàng chính là Quốc sư phu nhân.

Có điều Lưu Tử Mặc đoán không ra, cả ngày nàng giống như đang tắm bổ cho heo vậy, mang đến cho hắn đủ loại thức ăn, đây có ý gì?

Muốn nuôi hắn béo tốt, rồi đem đi làm thịt sao?

Có cái suy nghĩ đó, mỗi ngày Lưu Tử Mặc một bên ăn đồ ăn được chuẩn bị, một bên để phòng nhìn nụ cười ẩn giấu thâm ý của Tô Mê.

Tô Mê một chút cũng không thêm để ý, chỉ cần bồi dưỡng hắn thật tốt, lấy được lòng tin của hắn, ngăn cản cơ hội gặp mặt của hắn và Dạ Lăng Tuyệt, Dạ Lăng Tuyệt nhất định không thực hiện được mưu đồ.

Thật ra, trước đó Tô Mê đã từng cả trăm cả nghìn lần nghĩ sẽ giết chết Lưu Tử Mặc.

Nhưng trong nguyên văn, Lưu Tử Mặc đã từng trải qua nhiều biến cố, thâm trầm khôn khéo, lại còn bị nam nhân khinh nhục, hơn nữa điều quan trọng là, Tô Mê cũng không muốn bàn tay mình nhuộm máu.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Cho dù Phụng Vô Thương không để tâm đến lần hôn sự này, nhưng đường đường là đại hôn của Quốc sư, nên long trọng thì phải long trọng một chút.

Tô Mê nhìn trang sức do quân sự đưa tới, áo cưới xa hoa quý giá, tiến lên ước lượng, ngày mai phỏng chừng một phen ném mùi đau khổ.

Dùng xong cơm tối, theo thói quen thường lệ Tô Mê đi dạo trong hoa viên một vòng, chuẩn bị trở về sân viện của mình.

Lại không nghĩ tới, mới vừa đi được vài bước, từ nơi nào đó đột nhiên có một bóng người vụt ra, thân thể cô lập tức bị thân thể nóng nực mùi rượu của nam nhân kia ôm chặt lấy: “Mê Nhi, đừng gả cho hắn, đừng gả được không, sư phụ thích con.....”

Tô Mê cau mày, duỗi tay đem Lâm Thiệu đẩy ra: “Sư phụ, người uống say rồi, xin hãy buông đồ nhi ra.”

Người say rượu, luôn không thừa nhận chính mình đã uống say.

Lâm Thiệu cường ngạnh xoay cơ thể Tô Mê lại, để nàng đối mặt với mình.

“Không, ta không có say, ta rất tỉnh táo, ta yêu nàng, Mê Nhi, đừng gả cho Phụng Vô Thương, gả cho sư phụ, được không?”

.....

Hai ngày này, tâm tình Phụng Vô Thương thật không tốt.

Tuy rằng không lộ ra ngoài, nhưng đối với Lãnh Quyết luôn xem mặt đoán ý mà nói, rõ ràng cảm giác được.

Sau bữa tối, Lãnh Quyết bồi Phụng Vô Thương tản bộ trong hoa viên, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Chủ tử có tâm sự?”

Phụng Vô Thương hơi hơi nhíu mày.

“Rất rõ ràng sao?”

Lãnh Quyết bật cười: “Mấy ngày gần đây, chủ tử thường xuyên một mình phát ngốc tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng Lãnh Quyết cảm giác được sự rối rắm trong lòng chủ tử.”

Phụng Vô Thương trầm ngâm chớp mắt một cái, thi nhiên hỏi: “Thích một người là cảm giác gì?”

Từ nhỏ Lãnh Quyết đã ở quỹ quân doanh mà trưởng thành, biết nghiền ngẫm quân ý, am tường thủ pháp giết người tinh vi, điều duy nhất hắn không thông chính là định nghĩa của từ thích.

Trở thành ám vệ của Đế quân, về sau nhận Phụng Vô Thương là chủ, ngẫu nhiên cũng sẽ đi lầu xanh uống rượu hoa, tìm nữ nhân, nhưng mục đích đơn thuần chỉ là thư giãn.

Nếu nói là thích, thật ra có một người.

Vì thế trả lời lại một câu: “Nhìn thấy nàng thì cảm thấy rất vui vẻ, nhện không được muốn hung hăng chiếm hữu nàng.”

Phụng Vô Thương lập tức lạnh mặt, gắt gao nhíu mày.

Lãnh Quyết xấu hổ cười, sau đó hỏi.

“Chủ tử đang nói đến Tô tiểu thư, không, hẳn là tiểu phu nhân đúng không?”

Phụng Vô Thương không nói gì.

Lãnh Quyết gãi gãi cái ót.

“Ta chính là một tên quê mùa, chủ tử hỏi ta những điều đó ta cũng không hiểu, dù sao khi ta nhìn thấy cô nương mình thích, liền nhện không được muốn thân cận với nàng ấy.”

Nữ nhân lầu xanh, có thể so sánh với Tô Mê sao?

Phụng Vô Thương không vui mím môi mỏng, quát lớn một tiếng: “Lui ra.”

“Ách, vâng.” Lãnh Quyết ý thức được mình nói sai, vì thế xám xịt lác mình rồi đi.

Phụng Vô Thương như suy tư gì đó, tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến khi xa xa nghe được âm thanh còi lòng đầy kì vọng của Lâm Thiệu.

“..... Ta yêu nàng, Mê Nhi, không cần gả cho Phụng Vô Thương, gả cho sư phụ, được không?”

Con người hồ phách sâu kín trong phút chốc trầm xuống, không tự chủ được dừng lại bước chân, nhìn chằm chằm không chớp mắt đôi nam nữ đang ôm nhau cách đó không xa.

Mất thấy nam nhân nói xong liền muốn cưỡng hôn mình, Tô Mê cau mày, dùng hết toàn lực đem Lâm Thiệu đẩy ra..

“Ta xem người là sư phụ, đối với người chỉ có tâm kính sợ, hiện giờ ta là nữ nhân của Phụng Vô Thương, vĩnh viễn cũng sẽ là nữ nhân của ngài ấy, chuyện đêm nay, ta sẽ coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh, mong sau này người đừng nhắc lại việc này, đỡ phải hủy danh tiết của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nô phi xoay người đại tác chiến (16)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~
“Một chái sống lâu trăm tuổi, hai chái phải biết nâng khay ngang mày, ba chái gặp được quý nhân.....”

Ngày đại hôn hôm đó, Tô Mê vốn còn đang say giấc nồng thì đột nhiên bị một đám nha hoàn âm ỉ lôi kéo từ trong ổ chăn ra, quần quít mang cô đến ngồi trước bàn trang điểm, có người giúp cô chải đầu, chuẩn bị sẵn son phấn, đồ trang sức và quần áo chờ đợi cô thử qua.

Giá y đồ rực tựa lửa cháy làm nổi bật lên dung mạo của cô. Xưa nay, đôi mắt phụng quyền rũ chưa từng thay đổi, đôi môi mọng đỏ càng mị hoặc ướt át hơn, dung nhan xinh đẹp động lòng người.

Một tần một túc gian, phong tình vô hạn.

Các nha hoàn hầu hạ bên cạnh đều không nhện được mà ngẩn người: “Tiểu thư, không, tiểu phu nhân, người lớn lên thật đẹp.....”

Tô Mê cong môi cười nhạt.

Nhìn trái nhìn phải vẫn là một khuôn mặt đẹp, nhưng đó cũng không phải là khuôn mặt chân chính của cô.

“Chuẩn bị tốt cả rồi chứ, Quốc sư chờ ngoài cửa đã lâu.” Lưu Tử Mặc từ bên ngoài đi vào.

“Được rồi, được rồi.”

Một đám nha hoàn mang Tô Mê đã được trang điểm xinh đẹp cùng nhau đi ra ngoài cửa, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng hút khí của bọn nha hoàn mang theo kinh ngạc cùng cảm thán si mê vang lên.

Phượng Vô Thương vốn có làn da tuyết trắng, đôi mắt đẹp tuyệt mỹ, vốn nên là nhan sắc thoát tục tựa trích tiên, hiện tại mang trên người bộ y phục màu mầu rực đỏ, giống như một bức tranh thủy mặc hoàn mỹ nhất trên thế gian (trong phút chốc thế gian này bỗng hoá thành một bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ nhất), lại giống như nhuộm màu chu sa điểm lệ nhất, tuyệt mỹ đường hoàng mà điểm liệt, tựa thần nhưng không phải thần, tựa yêu ma nhưng cũng chẳng phải yêu ma, khiến tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi giật mình.

Sở dĩ che mặt nhiều năm như thế, chính là bởi vì hấn chán ghét loại ánh mắt này.

Thế mà vào hôn lễ hôm nay, hấn cũng không biết bản thân phát điên cái gì, muốn lộ ra khuôn mặt chân thật của chính mình.

Phượng Vô Thương không kiên nhẫn nhủu mày, giờ tay đem khăn voan đỏ của Tô Mê xốc lên, trực tiếp nắm tay nàng, hướng về phía đại đường mà đi.

“Quốc sư, không thể làm vậy, như thế sẽ không may mắn.....” Lúc này mọi người mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, có điều Phượng Vô Thương cất bước đi rất nhanh, chờ đến lúc mọi người đuổi kịp, hai người đã đi vào bên trong đại đường.

Đại đường lúc này, khách tham dự đã ngồi kín chỗ.

Đế quân Long Hề, Đế hậu và phi tần trong hậu cung, cùng với trọng thần triều đình và gia quyến, bên cạnh đó Dạ Lăng Tuyệt cùng Niệm Như Yên cũng đều có mặt.

Khi Phượng Vô Thương nắm tay Tô Mê xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ đều bị dung mạo kinh diễm thế tục của hai người làm cho ngạc nhiên đến nói không ra lời.

“Hành lễ.” Phượng Vô Thương ra lệnh một tiếng, đánh gãy suy nghĩ kinh ngạc cảm thán của mọi người.

Bởi vì phụ mẫu hai người đều đã mất nên cả hai chỉ bái lạy thiên địa, Đế quân, Đế hậu, cuối cùng phu thê đối mặt hành lễ với nhau, sau đó Phượng Vô Thương trực tiếp lôi kéo Tô Mê muốn vào động phòng.

Có lẽ đúng như lời của Phượng Vô Thương, đại hôn thật sự diễn ra suôn sẻ không gặp chút trở ngại nào.

Nhưng Tô Mê không nghĩ tới.

Mới vừa rồi nhìn thoáng qua một chút, cả người Dạ Lăng Tuyệt tràn đầy lệ khí, ánh mắt cũng hung ác nham hiểm, tất cả làm cô cảm thấy hấn tuyệt đối sẽ không cam lòng bỏ qua.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của Tô Mê không sai.

Lúc Phượng Vô Thương lôi kéo cô, trong cái chớp mắt xoay người, đột nhiên có một đạo thanh âm gọi cô lại: “Mê Nhi, con không thể gả cho Phượng Vô Thương, hấn là kẻ thù giết cha của con!”

Tô Mê dừng một chút, quay người lại, lạnh lùng nhìn Lâm Thiệu đột nhiên xuất hiện.

“Ta với Vô Thương đã bái đường, bắt đầu từ hôm nay hấn chính là phu quân của ta, mà người lại là sự phụ có ơn dạy dỗ ta, mọi người không cần ở trước mặt Đế quân, Đế hậu cùng các vị khách khứa bôi nhọ phu quân ta.”

“Mê Nhi, ta nói đều là sự thật, năm đó Phượng Vô Thương chính là kẻ đứng sau hạ độc thủ đồ sát Tô gia, con gả cho hấn sẽ gặp báo ứng!”

Sắc mặt Tô Mê trầm tĩnh, lạnh lùng nhìn Lâm Thiệu: “Sự phụ, nếu không phải ta luôn kính trọng người là sự phụ của ta thì đã ngay lập tức sai người đuổi người ra ngoài.”

Lúc này, một nam nhân mặc quần áo hạ nhân trong phủ Quốc Sư đột nhiên tiến vào.

“Quốc sư đại nhân, không xong rồi, cảm lý mà Đế quân nuôi ở hồ sen, tất cả đều đã chết.”

“Cái gì? Việc này là thế nào?!” Đế quân Long Hề nổi giận, mặt mày sắc bén nhìn về phía người vừa mới tới.

Tên người hầu nom nớp lo sợ quỳ xuống, đem sự thật bẩm báo: “Hồi bẩm Đế quân, sáng nay tiểu nhân vừa định mang thức ăn đến cho chúng thì từ đằng xa đã thấy chín chín tám mui một con cảm lý tất cả đều lật bụng nổi trên mặt nước, thần vọt lên kiểm tra thì phát hiện chúng đều đã chết.”

Tiếng nói vừa dứt, nháy mắt mọi người đều liên tưởng tới những lời Lâm Thiệu từng nói, lập tức ánh mắt mọi người đều dừng trên người Phụng Vô Thương và Tô Mê, nhỏ giọng bàn tán.

“Xem ra những gì nam nhân kia nói đều là sự thật, nhân quả báo ứng, trời xanh nhanh như vậy liền gây khó dễ.”

“Cũng không hẳn đâu, ta thấy hôn sự này khó mà giữ được.”

“.....”

Nghe mọi người ở đây khe khẽ nói nhỏ, đôi tay yên lặng nắm chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, Tô Mê lạnh lùng nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén, hung hăng quét về phía Lâm Thiệu, cùng với Dạ Lăng Tuyết trong đám người!

Vì ngăn cản cô và Phụng Vô Thương thành hôn, hẳn ngay cả đế đô Long Hề cũng lòi xuống nước, chẳng lẽ không sợ Niệm Như Yên tức giận sao?

Tay nắm chặt đột nhiên bị một bàn tay to khác gắt gao nắm lấy, Phụng Vô Thương thuận thế ôm lấy eo nhỏ của Tô Mê: “Yên tâm, tất cả đã có ta.”

Âm thanh trầm thấp dễ nghe, làm tâm tình của Tô Mê bình ổn lại, có một loại tín nhiệm và an tâm khó hiểu.

Phụng Vô Thương tiến lên một bước, hướng về phía Đế quân Long Hề chấp tay.

“Xin Đế quân thứ tội, quý nhiều thánh giá là Vô Thương sợ sẩy. ....”

“Sợ sẩy? Một câu sợ sẩy là có thể miễn tội cho người làm liên lụy tới cảm lý sao?”

Lăng Tuyết từ trong đám người đi ra, đột nhiên làm khó dễ.

Phụng Vô Thương đạm nhiên cười nói: “Ta vốn cho rằng Dạ Vương khác hẳn những người phạm trần dung tục, sao lại dễ dàng tin tưởng lời nói từ một phía không có bằng chứng chứ?”

“Ai nói không có bằng chứng, Phụng Vô Thương, người xem vật này có phải của người hay không?” Lâm Thiệu đột nhiên mở miệng nói, từ trong lòng ngực lấy ra một đoạn lụa trắng, giờ cao lên.

Mọi người tập trung nhìn vào, ai cũng nhìn ra đây là vật mà ngày thường Phụng Vô Thương dùng để che mặt —— lụa tuyết tằm trắng!

Lụa tuyết tằm trắng, là cống phẩm của Thiên Sơn dâng tặng cho triều đình, đương kim Đế quân thường hay ban cho Phụng Vô Thương sử dụng. Toàn bộ Long Hề quốc cũng chỉ có một mình Phụng Vô Thương có được.

“Sư phụ làm sao biết được việc này?” Ánh mắt Tô Mê lạnh thấu xương.

“Nếu đã biết từ sớm thì trước đó vì sao lại không ngăn cản? Sư phụ từng ở Quốc sư phủ, chỉ cần muốn lấy được vật này, hẳn là dễ như trở bàn tay phải không?”

Lâm Thiệu nghe được những lời này, chỉ cảm thấy trái tim mình đau đớn.

Mê nhi luôn ý lại vào hắn, hiện tại đã hướng về phía người khác.

“Mê Nhi, hẳn không phải phụ quân con, con đừng chấp mê bất ngộ!” Lâm Thiệu bộ dạng tức giận, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Sư phụ mới là người chấp mê bất ngộ. ....!”

“Đừng kích động, yên tâm giao cho ta.”

Phụng Vô Thương vỗ vỗ eo nhỏ của cô, nói khẽ bên tai cô.

Tô Mê chỉ cảm thấy lỗ tai tê rần nóng lên, rụt rụt đầu, sau đó nhìn hắn, nhàn nhạt gật đầu.

“Ta tin tưởng chàng, phụ quân.”

Phụng Vô Thương nhẹ cong khóe môi, nở nụ cười trấn an với cô, ngay sau đó nhìn về phía Đế quân Long Hề.

“Rốt cuộc cảm lý có chết hay không, Đế quân theo Vô Thương nhìn một chút là biết. Còn về phần lụa tuyết tằm trắng, quần áo và khăn che mặt đều do chuyên gia trong cung sở chế, không bằng tìm Triệu Vũ đến hỏi một chút?”

Đế quân Long Hề tự nhiên tin tưởng Phụng Vô Thương, ra lệnh một tiếng liền truyền Triệu Vũ vào, cùng lúc đó, Phụng Vô Thương mang theo mọi người đi về phía hồ sen, tìm hiểu thực hư.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ mọi người đều đã đi tới hồ sen.

Không giống với hồ sen cắm địa mà Tô Mê từng đi qua, nơi này chỉ là một góc của hồ sen, bên trong vốn dĩ nuôi cá chép mà Đế quân Long Hề yêu thích nhất, mà lúc này, lại đúng như lời nam nhân kia nói, mỗi một con cá chép, tất cả đều lật bụng.....

Hí hí. Ta đã tìm được người phụ ta bộ này, nên mọi người cứ yên tâm nhớ.. Có người phụ là ta không có bỏ bê bộ này đâu =))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cắm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (17)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đế quân Long Hề nhíu mày, nhìn Phụng Vô Thương, như là đang tìm câu trả lời.

Phụng Vô Thương nói một câu “Tạm thời đừng nóng nảy”, trực tiếp để Đế quân Long Hề cầm lấy thức ăn cho cá, tiêu sái đi về phía hồ sen.

Đế quân Long Hề nhướng mày, như mong muốn của Phụng Vô Thương cùng đi về phía hồ sen.

Nhưng mà, một khắc khi Đế quân Long Hề đem thức ăn cho cá đi về phía hồ sen, mấy con cá chép vốn dĩ còn đang lật bụng bỗng trong phút chốc quay cuồng lên. Ngay sau đó trời lên mặt nước, nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng hướng về phía Phụng Vô Thương, Tô Mê cùng Đế quân Long Hề, Đế hậu mà gật đầu, giống như có linh tính mà hành lễ.

Dạ Lăng Tuyệt lạnh lùng nheo mắt lại, giờ tay gọi Mạnh Truệ tới, thì thầm vài câu.

Mạnh Truệ đi rồi, ánh mắt Dạ Lăng Tuyệt vẫn luôn đặt trên hai bàn tay đang nắm chặt của Phụng Vô Thương và Tô Mê, lãnh ý lập loè trong đáy mắt, rất lâu sau đó vẫn không có dấu hiệu tan biến.

Niem Như Yên đứng ngay bên cạnh hắn, đem cảm xúc của Dạ Lăng Tuyệt thu vào mắt.

Nhìn theo tầm mắt của Dạ Lăng Tuyệt, trong mắt Niem Như Yên nhiều thêm vài phần lệ khí âm u.

“Này, chuyện này rốt cuộc sao lại thế này?” Đế quân Long Hề khó hiểu hỏi.

Tô Mê thấy tình cảnh như vậy, trong lòng lập tức hiểu rõ, ý cười doanh doanh thay Phụng Vô Thương trả lời.

“Cá chép là loài cá có linh trí, tuy rằng phụ quân nuôi giúp Đế quân, nhưng Đế quân cũng thường xuyên cho chúng ăn, vậy nên cá chép biết ngài tới, giả vờ một chút, cố ý xuất cảm giác tồn tại, muốn nhìn ngắm thiên nhan của Đế quân và Đế hậu, làm nũng bán manh cầu quan tâm”

Lời này của Tô Mê, nháy mắt làm hài lòng Đế quân Đế hậu, trực tiếp thưởng một đồng vàng bạc tài bảo cho cô.

Mà lúc này, Phụng Vô Thương lại nói.

“Không biết lúc này Triệu Vũ đã đến hay chưa, Vô Thương rất hiếu kỳ rốt cuộc là kẻ nào sắp tâm muốn hãm hại ta?”

“Ái khanh yên tâm, bản đế quân nhất định sẽ trả cho ngươi một công đạo khiến ngươi hài lòng.”

Long Hề đế vừa dứt lời thì có một vị thái giám môi hồng răng trắng tiến đến bên cạnh hắn thì thầm một phen.

“Lại có việc này?” Long Hề đế hí hóp mắt lại, lạnh giọng hỏi.

Vị thái giám kia thận trọng gật đầu, sau đó dường như có chút ngập ngừng nói.

“Không chỉ có thế, tên hạ nhân trong phủ Quốc sư mới vừa rồi cũng.....”

Sắc mặt Đế quân Long Hề trầm xuống, quát lớn.

“Cầm vệ quân, đem Dạ Vương lập tức bắt lại!”

Trong lúc tất cả mọi người không rõ nguyên do thì chỉ thấy một nhóm cấm vệ quân, trực tiếp đem Dạ Lăng Tuyết đang đứng xem kịch vui lẫn trong đám người bắt lấy.

“Phụ hoàng, vì sao lại bắt nhi thần?”

Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn đưa tay chịu trời, không hề kháng cự, chỉ đưa đôi mắt tràn đầy khó hiểu nhìn về phía Đế quân Long Hề.

Long Hề đế lạnh lẽo nheo đôi mắt cơ trí sắc bén.

“Bản đế quân không nghĩ tới, ngươi là kẻ lòng lang dạ sói, lại còn ra lệnh cho Triệu Vũ tạo ra một bộ hoàng bào cho ngươi. Nếu như lúc này bản đế quân hạ lệnh điều tra trong phủ của ngươi, liệu có phải ngay cả ngọc ti cũng tìm ra?”

Dạ Lăng Tuyết biến sắc, lập tức phản bác.

“Nhi thần vô tội, phụ hoàng người không thể tin lời gièm pha, đây rõ ràng là có người cố ý vu oan giá họa cho nhi thần.”

Hắn liếc mắt nhìn Phượng Vô Thương một cái, thâm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Mọi người ở đây ngấm lại cũng nghĩ giống như thế.

Việc này, Quốc sư đại nhân yêu cầu truyền Triệu Vũ trước, sau đó mới tìm được hoàng bào, sự tình hiển nhiên trùng hợp đến đáng ngờ.

Dạ Lăng Tuyết nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, thu liễm nụ cười lạnh trên môi, tức giận bất bình nói.

“Nếu như phụ hoàng không tin nhi thần, vậy thì có thể tìm Triệu Vũ tới đối chất, nhi thần cũng muốn biết, rốt cuộc là ai hãm hại ai?”

Đế quân Long Hề hừ lạnh: “Đối chất? Người đầu đã bị ngươi diệt khẩu, làm sao có thể đối chất?”

Dạ Lăng Tuyết lập tức phản bác: “Nhi thần không có, nhi thần cùng người tên Triệu Vũ kia không quen thân, hấn sao có thể mạo hiểm tính mạng mà chế tác hoàng bào cho nhi thần chứ. Có lẽ hoàng bào này là làm cho người khác, nhi thần thật sự vô tội, phụ hoàng nhất định phải tin tưởng nhi thần.”

Trong lời nói của hắn mang một thâm ý khác, đại ý chính là Triệu Vũ là người chuyên chế tác y phục cho Phượng Vô Thương, rất có khả năng người thật sự muốn làm hoàng bào là Phượng Vô Thương.

“Thật sự không thân sao?”

Tô Mê đột nhiên đứng ra: “Theo ta được biết, trước đó vài ngày Dạ Vương gia vừa mới nạp tiểu thiếp thứ hai mươi bốn, Triệu Vũ chỉ có một người con trai mà người này có một đứa con gái, thiếp thất mới nạp vào cửa của Vương gia chính là cháu gái còn chưa cập kê của Triệu Vũ, như vậy còn không thân?”

Thật ra Tô Mê cũng chưa từng thấy qua cháu gái của Triệu Vũ. Chỉ là trong nguyên văn, sau khi Dạ Lăng Tuyết có được bản đồ bảo tàng, bởi vì hạ lệnh sai người chiêu cố nguyên chủ khiến cho vài vị thiếp thất ghen đến đỏ mắt náo loạn một phen.

Mà trong số vài vị thiếp thất kia, người đứng đầu chính là cháu gái của Triệu Vũ.

Đế quân Long Hề khó hiểu nhìn về phía Tô Mê.

Người sau khẽ cúi người, hướng về phía Long Hề Đế bảm báo đúng sự thật.

“Không đối gạt Đế quân, mấy tháng trước trong nhà Tô Mê xảy ra biến cố lớn, trong lúc xuống núi gặp phải sơn tặc, sau đó được Dạ Vương cứu, ở Vương phủ làm nô lệ một thời gian, trong lúc vô ý biết được việc này.”

“Làm nô lệ?”

Tô Mê nhàn nhạt gật đầu: “Vâng, sau này may mà gặp được phu quân, mới có thể rời khỏi Vương phủ.”

May mà?

Nghe ý tứ này, giống như biến tướng nói rằng, dường như cuộc sống của cô ở Vương phủ cũng không quá tốt.

Người nói “Vô tâm”, người nghe có ý, lời này nói ra lập tức khiến cho người có tâm bàn tán.

“Trách không được vài ngày trước, thời điểm ta đi ngang qua Vương phủ, hình như ta nhìn thấy người trong phủ Quốc sư đỡ một nữ nhân bị đánh thành đầu heo đi ra.”

“Ý của ngươi chính là cái đầu heo, à không, nữ nhân kia chính là Quốc sư phu nhân hiện giờ sao?”

“Có thể lắm, người xem Quốc sư phu nhân lớn lên xinh đẹp như vậy, liệu có phải do Quốc sư cứu Quốc sư phu nhân nên mới chọn tới Dạ Vương, sau đó mới có một màn vu oan hãm hại này, muốn ngăn cản người ta thành hôn?”

“Mợ nó, người nói như thế biết tường tận chân tướng vậy. ....”

.....

“Ký chủ, đầu heo trong miệng bọn họ, hình như là nói cô đó.”

“Làm sao người lại xuất hiện?” Tô Mê tức giận nhìn hệ thống 059.

“Có nhiệm vụ che dấu, nhận hay không?”

Tô Mê nhướng mày: “Có thêm tích phân không, có thì nhận, còn không có, người nhanh offline đi.”

“Có là được rồi chứ gì, rốt cuộc nhận hay không nhận?” Hệ thống 059 hung tợn trừng mắt với cô.

“Nhận.”

“Nhiệm vụ che dấu: Tìm ra kẻ đứng sau màn hạ độc thủ khiến Tô gia diệt môn.”

Tô Mê nhíu mày: “Ý của người là, kẻ đứng sau hãm hại Tô gia cũng ở trong đám người này sao?”

“Đúng vậy, tóm lại cô phải biểu hiện cho tốt, bổn hệ thống sẽ thêm vào trợ cấp cho cô.”

Tô Mê quan sát thật kỹ mọi người có mặt ở đây, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người kẻ có hiềm nghi lớn nhất là Dạ Lăng Tuyết.

Dựa theo tính cách của tác giả, tra nam chủ rất có khả năng là người đứng sau màn hạ độc thủ với gia đình của nguyên nữ chủ, nếu không cũng sẽ không trùng hợp như vậy, đúng lúc cứu được nguyên nữ chủ đang bị trọng thương.

Lúc này hệ thống còn chưa thông báo nhiệm vụ hoàn thành, xem ra cần phải làm Dạ Lăng Tuyết tự mình thừa nhận mới được.

Dạ Lăng Tuyết bỗng dung ngược mắt, lạnh lùng nhìn về phía Tô Mê, trong mắt kia chợt loé lên tia thất vọng cùng bi thương, bị Niệm Như Yên và Tô Mê đồng thời bắt giữ.

Ngay sau đó, tầm mắt của Tô Mê và Niệm Như Yên giao nhau, Niệm Như Yên vừa định hung hăng trừng mắt liếc Tô Mê một cái, nhưng trong nháy mắt đã bị một đạo ánh mắt vô cùng âm lãnh quét qua chế trụ!

Niệm Như Yên giật mình, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Phượng Vô Thương, một tia kinh diễm hiện lên trong mắt.

“Không được nhìn phụ quân ta!”

“Nhắm mắt chó của người lại.”

Trăm miệng một lời, Tô Mê và Phượng Vô Thương đồng thời thốt ra, ngay sau đó hai người nhìn nhau chớp chớp mắt một cái, khó khăn thu hồi ánh mắt của mình về.

“Người tới, đem Dạ Vương bắt giam chờ ngày tra khảo.” Đế quân Long Hề ra lệnh một tiếng, cấm vệ quân trực tiếp đem Dạ Lăng Tuyết nhốt vào thiên lao.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (18)

Edt: Mít

~~~~~

Vì ngăn cản hôn sự của Tô Mê và Phượng Vô Thương, Dạ Lăng Tuyết sai người thuyết phục Lâm Thiệu suốt đêm, đem khăn che mặt lấy từ chỗ Triệu Vũ giao cho hắn, lại mua được nam người hầu của phủ Quốc sư, cố ý ở ngày đại hôn độc chết cảm lý, tạo ra biểu hiện của trời phạt.

Vốn tưởng rằng là không có sơ sót gì, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ rơi vào kết cục bị bắt giam vào thiên lao.

Đương nhiên, nữ chủ có hào quang, nam chủ cũng có.

Hậu thẩm được định vào giờ Tý hôm sau, Tô Mê biết Dạ Lăng Tuyết nhất định sẽ trước khi hậu thẩm bố trí tốt tất cả, tẩy sạch hiềm nghi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, pháo hồi cuối cùng nghiễm nhiên trở thành tiểu thiếp thứ hai mươi tư của Dạ Lăng Tuyết —— Triệu Phụng Phi!

Hôm sau khai thẩm, Mạnh Truyện nộp lên thư thú nhận của Triệu Phụng Phi.

Trong thư thú nhận, nàng ta trực tiếp thừa nhận mình bởi vì không được sủng ái, có tâm đồ kỵ, mới sai Triệu Vũ làm hoàng bào, cố ý lưu lại tư vật của Dạ Lăng Tuyết ở hiện trường, sau đó uy hiếp Dạ Lăng Tuyết để có được sủng ái.

Tuy rằng lý do và lấy cớ, hoàn toàn không có căn cứ.

Nhưng Long Hề để vốn chỉ có hai đứa con trai, cho dù biết rõ hấn có dã tâm bùng bùng, Long Hề để tất nhiên cũng không muốn Dạ Lăng Tuyết chết, chẳng những vô tội phóng thích, hơn nữa còn trực tiếp ngầm đồng ý chỉ thị mà Dạ Lăng Tuyết xin tự tay xử lý Triệu Phụng Phi.

Sau những ngày đó gió êm sóng lặng, không có Dạ Lăng Tuyết quấy rầy, cuộc sống của gia đình Tô Mê và Phụng Vô Thương tôn trọng nhau như khách, tốt đến không thể tốt hơn.

Nhàn hạ quá nhiều, tâm tư của Tô Mê đều đặt hết ở trên người Lư Tử Mặc.

Nửa tháng ngắn ngủi, Lư Tử Mặc lúc đầu suy yếu nhỏ gầy, trực tiếp được nuôi thành một tráng hán gần hai trăm cân, Tô Mê đôi khi bị hấn ngầm xem thường không ít.

Lư Tử Mặc luôn cảm thấy Tô Mê sau khi nuôi béo hấn, liền muốn giết hấn.

Quả thực không ngoài dự liệu của hấn, nửa tháng sau, Tô Mê đem tới rất nhiều bức họa của những cô nương trẻ tuổi, bảo Lư Tử Mặc chọn lựa, bắt đầu thu xếp hôn sự cho hấn.

Làm hại Lư Tử Mặc không còn biện pháp, trực tiếp giả bệnh, đóng cửa không gặp.

Ngày đó, Tô Mê lại lần nữa bị cho đứng ngoài cửa, cảm bức họa trở về phòng ăn quả lê quả mơ chua mà quân sự mua cho cô.

“Ký chủ, bản hệ thống cảm thấy gần đây cô luôn ăn ăn ăn, có phải quên nhiệm vụ công lược nam chủ rồi hay không?”

Đang ăn đến vui vẻ, trong đầu truyền đến âm thanh lời nhai bất mãn của hệ thống 059.

Tô Mê ngược mắt: “Mì không hiểu, càng không chiếm được thì càng muốn có được, Dạ Lăng Tuyết lúc này đang ăn mật trên tay Phụng Vô Thương, nhất định sẽ càng muốn có được ta.”

“Công lược nam chủ cần phải lấy được độ hảo cảm của hấn đối với cô, chứ không phải chỉ có dã tâm.”

“Độ hảo cảm của hấn đối với ta là nhiều hay ít, thời điểm mi cảm thấy độ hảo cảm của hấn bay lên hoặc là rơi chậm lại thì nhớ nhắc nhở ta một chút.” Tô Mê hỏi một câu, lại tiếp tục ăn.

“60 điểm” Hệ thống 059 cảm giận trả lời, sắp bị Tô Mê làm cho tức điên rồi.

Tô Mê nhướng mày: “Không thấp nha, ta tưởng rằng chỉ mới hai ba mươi điểm thôi?”

“Đếm đó thời điểm ở khách điểm, bay lên tương đối nhanh.” Hệ thống 059 đúng sự thật bẩm báo.

“Như vậy xem ra, ta phải gặp hấn nhiều một chút, kích thích hấn.”

“Kích thích?” Hệ thống 059 khiếp sợ lại kinh hi: “Là cái loại biện pháp kích thích trực tiếp dùng thân thể dẫn dụ, làm bộ bỏ nhào vào sao?”

Tô Mê chán ghét xua xua tay: “Ta mới không nghĩ đến cách ông ẹo như vậy, dựa vào thân thể công lược hấn, ta có thói ở sạch.”

“Phụng Vô Thương kia thì sao, cô không phải rất vui vẻ phối hợp ngủ với hấn sao?” Hệ thống 059 liếc xéo cô một cái.

Tô Mê đứng tình hợp lý nói: “Hai lần đều không phải ta mong muốn được chứ? Nhưng mà ở cái xã hội xem mặt này, hấn lớn lên soái như vậy, thể xác và tinh thần lại sạch sẽ, ta thật sự nguyện ý đó.”

Hệ thống 059 càn lời, lên tiếng nhắc nhở.

“Tóm lại cô phải chú ý, nếu vị diện tan vỡ lúc trước xuất hiện vai phụ nghịch tập, vị diện này không chừng cũng sẽ có.”

“VẬY..... SẼ LÀ AI ĐÂY?” TÔ MÊ BUÔNG CÁI MUỖNG TRONG TAY, NHƯ SUY TƯ GÌ NÓI THẦM.

Hệ thống 059 hình như không có nghe thấy, hỏi lại một câu: "CÔ NÓI CÁI GÌ, TA KHÔNG NGHE THẤY."

TÔ MÊ LẮC ĐẦU, NÓI CÂU “KHÔNG CÓ GÌ”, LẠI LẦN NỮA TIẾP TỤC ẶN.

TUY RẰNG MƠ HỒ CẢM THẤY NAM NHÂN KIA HẸN CŨNG Ở VỊ DIỆN NÀY, NHƯNG MỖI LẦN NGHĨ TỚI, CÁI GÌ CŨNG SUY NGHĨ KHÔNG RÕ, THẬT SỰ LÀM CÔ KHÔNG BIẾT THEO AI.

Loại chuyện này, so với fans cùng đại minh tinh còn muốn xa xôi hơn, khoảng cách của hân và cô, đó là xuyên qua không biết bao nhiêu cái vị diện, nhìn thấy nhưng không với tới được, không, đến hy vọng cũng không được.....

Hệ thống 059 cắt đứt video, xem thường.

“CHỖ NÀO MONG MÀ KHÔNG ĐƯỢC, NGỦ CŨNG ĐÃ NGỦ QUA!”

ĐẬU MÁ, BIẾT CHÂN TƯỚNG, LẠI KHÔNG THỂ NÓI RA LÀM SAO BÂY GIỜ?

Online chờ, rất cấp bách!

.....

Quốc sư phủ, thiên thất.

“GẦN ĐÂY NÀNG ẤY THẾ NÀO?”

Lãnh Quyết giật mình, không hiểu ra sao.

“CHỦ TỬ ĐANG NÓI AI?”

Phượng Vô Thương mím môi.

Lãnh Quyết hậu tri hậu giác cười: “Vâng..... CHỦ TỬ NÓI CHÍNH LÀ TIỂU PHU NHÂN SAO, NGƯỜI ẤY KHÁ TỐT, NGÀY THƯỜNG TRỪ BỎ ĂN CHÍNH LÀ NGỦ, CÒN LẠI THÌ LÀ ĐI ĐẾN CHỖ LƯU TỬ MẶC ĐƯA THỨC ĂN, CÒN CÓ.....”

“ĐỦ RỒI, KHÔNG CẦN NÓI NỮA.”

Lời nói của Lãnh Quyết còn chưa nói xong, đã bị Phượng Vô Thương đánh gãy.

“NẾU NÀNG ẤY NHÀN NHƯ VẬY, BẢO QUẢN SỰ ĐEM SỰ VỤ LỚN NHỎ TRONG PHỦ, ĐỀU ĐỂ CHO NÀNG QUẢN, CÒN CÓ, SAU NÀY THIỆP MỜI THAM GIA YẾN HỘI TẤT CẢ ĐỀU NHẬN LẤY.”

“Vâng, chủ tử.”

Lãnh Quyết đáp một tiếng, theo bản năng cảm giác chủ tử nhà mình ần ần không vui, gãi gãi cái ót, lại giải thích nói.

“TIỂU PHU NHÂN LÀ ĐANG TÌM KIẾM CÔ NUƠNG TRẺ TUỔI CHO LƯU TỬ MẶC, THU XẾP HÔN SỰ CHO HẸN, KHÔNG CÓ LÀM RA CHUYỆN GÌ KHÔNG HỢP QUY CỤ.”

Tiếng nói vừa dứt, hân cảm giác được hơi thở quanh thân Phượng Vô Thương hòa hoãn lại.

Lãnh Quyết thở phào nhẹ nhõm, lại nói.

“VẬY SỰ VỤ LỚN NHỎ TRONG PHỦ, CÒN CÓ THIỆP MỜI YẾN HỘI.....?”

“LÀM THEO PHÂN PHÓ CỦA TA.” PHƯỢNG VÔ THƯƠNG RA LỆNH.

Ngày tháng kế tiếp của Tô Mê chính là nước sôi lửa bỏng, vội đến gà bay chó sủa, không còn có thời gian đi thu xếp hôn sự cho Lưu Tử Mặc.

Lưu Tử Mặc tự nhiên là vui vẻ tung ta tung tãng, mỗi ngày ở trước mặt Tô Mê cầm lồng chim lắc lư, kéo kéo cừu hận, giảm giảm béo.

Thời gian thấm thoát, chỉ chớp mắt, hai tháng đã qua.

Tô Mê ở cô đại sinh hoạt lâu như vậy, rau dưa hữu cơ, uống nước suối không ô nhiễm, tắm với cánh hoa thiên nhiên, ngày tháng thật lâu, có được làn da bóng loáng non mịn như trứng gà, đến cái lỗ chân lông cũng không có, cực kỳ tuyệt vời.

Nhưng mà ngày vui ngắn ngủi.

Thẳng đến một ngày, Tô Mê bởi Phượng Vô Thương tiến cung tham gia yến hội ngắm hoa, nhìn thấy người Dạ Lăng Tuyết mang đến, thế nhưng không

phải Niệm Như Yên, mà là một nữ tử xa lạ có chút yêu mị.

Giác quan thứ sáu nói cho Tô Mê biết, nhất định là gặp được mau xuyên giả pháo hôi nghịch tập!

“Không sai, đúng như cô suy nghĩ, nữ tử bên người nam chủ, chính là người mấy tháng trước đáng lý ra bị ban chết, sau đó lại bởi vì một khối kim bài miễn tử, lưu lại một cái mạng, nguyên pháo hôi Triệu Phương Phi.” Hệ thống 059 nhắc nhở nói.

Tô Mê nhũ mày, rất là nghi ngờ: “Kim bài miễn tử, thời đại này có cái đồ chơi đó sao?”

“Trong nguyên văn không có, nhưng chỉ cần hoàn thành được tiền đề nhiệm vụ, rất nhiều hệ thống xuyên nhanh, đồng ý cho ký chủ OOC cốt truyện, chỉ có cô không thể tưởng tượng được, không có cái gì bọn họ nghĩ không ra, một giây biến ra bom nguyên tử cũng có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (19)

Edt: Mít

“Nhân tính hóa như vậy, ta có thể lựa chọn đổi hệ thống không?”

Mắt thấy hai mắt của Tô Mê sáng lên, hệ thống 059 không cao hứng xụ khuôn mặt nhỏ.

“Đương nhiên không thể, bốn hệ thống tuy rằng không có mở bàn tay vàng cho cô, nhưng sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ, được điểm rất cao, còn nữa cô cùng bốn hệ thống một khi trôi định thì không thể giải trừ, trừ khi cô có được tích phân tương ứng, mới có thể lựa chọn trọng sinh, hoặc là tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ, bằng không. ....”

“Không, không có bằng không.”

Tô Mê đánh gãy lời nói của hắn, nhìn ánh mắt hệ thống 059 ần ần chờ mong, kiên quyết nói: “Ta nhất định sẽ lựa chọn trọng sinh.”

“Cô ——!” Hệ thống 059 tức giận đến mặt bánh bao cũng phình lên, căm giận nhìn về phía Tô Mê.

“Cô cái đồ ký chủ hư không lương tâm, người ta không để ý đến cô nữa. ....”

Sau khi hệ thống 059 giận dữ cắt đứt liên hệ, Tô Mê và Phượng Vô Thương từng người ngồi xuống.

Ngay sau đó, một đạo ánh mắt hoa si kinh diễm, dừng ở trên mặt Phượng Vô Thương bên người cô.

Tô Mê và Phượng Vô Thương cùng đồng bộ, mặt đông lạnh không vui, bắn về phía chủ nhân tầm mắt lộ liễu kia —— Triệu Phương Phi!

Triệu Phương Phi lập tức mảnh mai nhào vào trong lòng ngực Dạ Lăng Tuyệt, mềm mại không xương ni non: “Vương gia, ta sợ quá, bọn họ tròng ta.”

Dạ Lăng Tuyệt vỗ vai nàng ta: “Ngoan, đừng sợ, bốn vương ở chỗ này, bọn họ sẽ dám làm gì.”

Nói xong, hắn ngược mắt, trừng mắt cảnh cáo liếc nhìn Tô Mê và Phượng Vô Thương một cái.

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ giảm 20 điểm, tổng độ hảo cảm là 40 điểm, ký chủ không cần nản lòng, cố lên nha!”

Trong đầu vang lên giọng nói nhắc nhở, làm Tô Mê một trận cảm lạnh, độ hảo cảm thế nhưng giảm xuống nhanh như vậy?

Trong nháy mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Phương Phi như là thực hiện được điều gì đó.

Tô Mê nghĩ, Triệu Phương Phi hẳn là nhận được nhắc nhở độ hảo cảm của nam chủ đối với cô giảm bớt.

Nói cho cùng mau xuyên giả trong vị diện hoặc là nhân vật trong cốt truyện, không gì làm không được.

Tô Mê cong môi, nâng chén rượu nhìn về phía Phượng Vô Thương: “Phu quân, chúng ta uống một chén?”

Trông mắt hồ phách sâu kín, bình tĩnh nhìn Tô Mê một lúc lâu, cầm lên chén rượu, cùng cô chạm nhẹ một cái, sau đó uống một ngụm nhỏ.

“Phu quân từ lượng không tốt?” Tô Mê uống xong một chén, thấy Phụng Vô Thương chỉ uống một hớp nhỏ.

Phụng Vô Thương vừa muốn đặt chén rượu xuống lại dừng một chút, ngay sau đó đem chén rượu trong tay, toàn bộ uống sạch sẽ, hơi nhướn mi nói: “Là nàng bảo ta uống, không nên hối hận.”

Hối hận?

Tô Mê mới đầu khó hiểu, nhưng theo hần hai má càng ngày càng hồng nhuận, vô hình biểu lộ phong tình mị sắc, Tô Mê cuối cùng mới biết —— Phụng Vô Thương chạm vào rượu liền hồng mắt!

Vì không cho sắc đẹp của phu quân nhà mình lộ ra ngoài, Tô Mê lôi kéo Phụng Vô Thương rời khỏi tiệc rượu, đi vào Ngự Hoa Viên muôn hoa khoe sắc.

“Phu quân có muốn ăn đường bạc hà hay không, để tỉnh rượu.” Tô Mê lấy túi thơm bên hông, bên trong là đường bạc hà mà cô làm do quá nhàn, mát lạnh lại ngon miệng, hẳn là có thể chậm rãi giải rượu.

“Nàng dứt ta.” Phụng Vô Thương đột nhiên cúi người, dung nhan nhiễm từ sắc kinh diễm, đột nhiên không kịp phòng ngừa hướng cô mà áp xuống.

Tô Mê theo bản năng lui về phía sau một bước, bên hông lại bị hần vron tay chế trụ chặt chẽ, môi mỏng dán vào vành tai cô.

“Ta muốn ăn, nàng tự tay dứt cho ta, hửm?”

“Phu quân. ....?!” Tô Mê hoàn toàn ngốc rồi.

Trước mắt là cái tình huống gì?

Nhưng mà, vành tai mềm mại, bị hai mảnh cánh môi ẩm ướt át ngậm lấy, lại bị răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn, cả người Tô Mê nháy mắt biến thành một khối đậu hũ!

Dạ Lăng Tuyệt và Triệu Phụng Phi khi đến, nhìn thấy chính là một màn cực kì tình nùng ý mật lại vô cùng chói mắt trước mắt này.

Trong phút chốc, không biết là cảm giác gì, thúc đẩy thần trí Dạ Lăng Tuyệt, bức cho hần đi về phương hướng của hai người.

“Quốc sư và Quốc sư phu nhân thật đúng là tương thân tương ái, làm mù mắt người khác!”

Một đạo giọng nam trầm thấp lạnh lùng, đột nhiên từ bên cạnh âm trầm vang lên.

Cùng lúc đó, trong đầu truyền đến giọng nói nhắc nhở: “Đỉnh! Độ hảo cảm của nam chủ tăng thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 45 điểm, không ngừng cố gắng nha!”

Tô Mê sững sờ một cái chớp mắt, mới vừa quay đầu lại, liền đụng phải một đôi mắt lạnh băng khiếp sợ lại âm hiểm!

Nhìn thế nào, nghĩ thế nào cũng cảm thấy là mình phản bội, vừa lúc bị hần vừa vặn bắt gặp.

Nhìn thấy được khuôn mặt của Triệu Phụng Phi cũng không vui, Tô Mê đạm nhiên cười, mặt mày dịu ngoan ý lại vào người Phụng Vô Thương.

“Vương gia và cơ thiếp của ngài cũng là cảm sát hòa mình, làm người ta thật sinh hâm mộ.”

Phụng Vô Thương không đợi Dạ Lăng Tuyệt mở miệng, môi mỏng xoa khuôn mặt mềm mại của Tô Mê, ở trên môi cô mút một ngụm...

“Không cần phải hâm mộ, chỉ cần nàng muốn, ta cũng có thể cho nàng.”

Tô Mê bị động tác của hần dọa, có chút khó có thể hoàn hồn.

Thẳng đến khi trên môi lại bị cắn một chút, cô mới đỏ mặt đem hần đẩy ra một chút.

“Phu quân đừng như vậy, người ta còn ở một bên nhìn đó.”

Nữ tử kiều mềm vũ mị, cùng với thiếu nữ non nót thẹn thùng, hỗn hợp như vậy gãi đúng chỗ ngứa, không nhiều không ít, vừa vặn đủ.

Dung nhan kiều mị, có vẻ càng thêm ngây ngô cùng vũ mị.

Dạ Lăng Tuyệt lẳng lặng nhìn chăm chú khuôn mặt Tô Mê, bụng dưới một trận trướng đau, trong đáy lòng có một chỗ cũng đau đón theo.

Nữ nhân đáng lí thuộc về Dạ Lăng Tuyệt hần, vì sao lại dịu ngoan rúc vào trong lòng ngực nam nhân khác, vì sao không muốn gần gũi với hần?

Dạ Lăng Tuyệt chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác phức tạp, khó có thể miêu tả thành lời, lại hỗn độn không hề có kết cấu, cho dù như thế nào cũng không tìm thấy một lý do có thể thuyết phục chính mình.

Theo sắc mặt Triệu Phụng Phi càng thêm khó coi, Tô Mê thu được giọng nói nhắc nhở độ hào cảm của nam chủ, càng cọt cọt càng dâng lên, trực tiếp đạt tới 65 điểm!

Cho nên nói, Tô Mê nói rất chính xác.

Bất kỳ một người nam nhân nào, nhìn thấy nữ nhân đáng lẽ thuộc về hắn, lại đang được người khác ôm ấp, trong lòng đều sẽ không thoải mái, tâm muốn có được, mới càng thêm tràn đầy.

“Ngài thân là Long Hề Quốc sư, hẳn là phải chú ý trường hợp một chút, không kiêng nể gì như vậy, không sợ người khác phê bình?”

“Chỉ cần Dạ Vương cùng cơ thiếp của ngài không nói, người khác cũng sẽ không biết.”

Tô Mê cười nói, lời nói có ý tứ chính là: Chỉ cần hắn không nhiều chuyện, đương nhiên sẽ không truyền ra ngoài, nếu bị truyền ra ngoài, vậy nhất định là Dạ Lăng Tuyệt hắn nói.

“Tỷ tỷ nói rất đúng, muội và Vương gia nhất định sẽ không nói ra ngoài.”

Triệu Phụng Phi cười yêu mị đến cực điểm, một đôi mắt lại gắt gao dính ở trên người Phụng Vô Thương.

Dạ Lăng Tuyệt thấy vậy, trong lòng giận đến càng sâu, một phen kéo Triệu Phụng Phi lại, làm trò trước mặt hai người, trực tiếp hôn một cái hôn triển miên.

Thì ra là cố ý dùng loại phép khích tướng này, kích thích nam chủ.

“Chúng ta trở về đi.” Tô Mê không có hứng thú xem đông cung sống, lôi kéo Phụng Vô Thương một lần nữa trở lại yến hội.

Lại không nghĩ đến, chân trước cô mới vừa bước vào cung điện, đột nhiên có người ở phía sau dẫm lên làn váy dài phết đất của cô ——

Phụng Vô Thương tửu lượng không tốt, cả người còn choáng váng, chưa phản ứng lại được, Tô Mê đột nhiên nhào về phía trước, té ngã trên đất.

“Ai u, tỷ tỷ làm sao lại không cẩn thận như vậy chứ, có bị đau ở đâu không.....?”

Vết máu đỏ hồng như hoa, nhiễm ở trên tà váy trắng thuần, đánh gãy Triệu Phụng Phi đang lú lo, làm nàng ta ngẩn ra, nhưng ngay sau đó, nàng ta bỗng nhiên nhào vào trong lòng ngực Dạ Lăng Tuyệt: “Máu, máu, Vương gia, thiếp sợ quá.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (20)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Tô Mê cuộn tròn người nằm trên mặt đất, bụng nhỏ vừa trướng lại vừa đau, máu tươi nhuộm đầm váy trắng trông thật chói mắt, máu ở hạ thân cuộn cuộn tuôn ra.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, bà đi tới rồi sao?

“Ký chủ ngốc, cô mang thai.”

Hệ thống 059 nói xong lời này khiến Tô Mê ngẩn người trong chớp mắt.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác khủng hoảng và hít thở không thông tràn đầy tựa như sóng gió vạn trượng nháy mắt bao phủ lấy cô.

Khi sắp ngất xỉu, Tô Mê giương to đôi mắt nhìn về phía Phụng Vô Thương đang trở mặt, mặt đầy vẻ kinh hoàng hồ.

“Đưa bé, mau cứu con của chúng ta!”

Đế hậu Long Hề vừa nghe, lập tức sai người truyền thái y.

Trong nháy mắt khi Phụng Vô Thương nhìn thấy dòng máu kia, cả người giống như bị kẻ nào đó bóp chặt vị trí mềm mại nhất nơi đầu quả tim, đau đớn dày đặc khiến hần chỉ trong giây lát đã hít thở không thông, hoàn toàn chế trụ cơ thể hần, động cũng không thể động, cứ đứng yên ngây ngốc.

Tầm mắt thất thố hoảng hốt rơi trên vũng máu đỏ tươi chói mắt trên mặt đất, con người màu hồ phách càng gắt gao co rụt lại.

"Đưa bé, mau cứu con của chúng ta....."

Thẳng đến khi Tô Mê hướng về phía hần hô một tiếng, Phụng Vô Thương mới hoàn toàn lấy lại tinh thần, bước chân hỗn loạn nhanh chóng đi đến bên cạnh Tô Mê, cho cô ăn đan dược, sau đó đem cô bế lên, vội vàng đi về phía Thái Y Viện.

Thời điểm đi ngang qua người Dạ Lăng Tuyết cùng Triệu Phụng Phi, ánh mắt âm lãnh không hề có độ ấm, giống như một mũi tên sắc bén, hung hăng bắn về phía hai người.

Quanh thân Phụng Vô Thương phát ra lực uy hiếp cường đại, cho dù Dạ Lăng Tuyết cũng là bậc cao thủ nhưng sau lưng đều rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Nàng thế nhưng mang thai con của Phụng Vô Thương?!

Dạ Lăng Tuyết mím môi mỏng thành một đường thẳng, sắc mặt mười phần khó coi, sau đó mang theo Triệu Phụng Phi, cùng đám người của Đế hậu chạy đến Thái Y Viện.

Một buổi ngắm hoa yến, cứ như vậy giải tán.

Cuối cùng đưa bé trong bụng Tô Mê đã được bảo vệ an toàn.

Việc đầu tiên mà Tô Mê làm sau khi tỉnh lại là trực tiếp giả bộ nghe tin mà đi đến trước mặt Đế quân Long Hề, Đế hậu cùng với một đám phi tần chốn hậu cung chỉ ra và xác nhận Triệu Phụng Phi cố ý dẫm chân vào váy cô, mới hại cô thiếu chút nữa không giữ được cốt nhục trong bụng.

“Tỷ tỷ, sao người có thể vu hãm muội như vậy, rõ ràng muội không có làm.”

Triệu Phụng Phi sử dụng kỹ năng “Cảm động trời đất”, khóc đến nhìn thấy mà thương, tựa khóc nhưng không phải khóc, thật đáng thương, người ở đây cũng vì thế mà cảm thấy thương tiếc.

Nhưng mà, Phụng Vô Thương chỉ lạnh lùng nhìn, xem Triệu Phụng Phi giống như một tên hề thích nhảy nhót mà thôi.

Một giây tiếp theo, lấy vận tốc ánh sáng lách mình một cái đứng trước mặt nàng ta, nhẹ nhàng nhắc mũi chân liền đá Triệu Phụng Phi văng ra xa, hung hăng dừng lại trong viện Thái Y Viện!

“Người đâu, bắt lại.” Phụng Vô Thương lạnh lùng phân phó.

Vừa dứt lời, bốn phía vốn trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện vài đạo hắc ảnh trực tiếp bắt giữ Triệu Phụng Phi.

Phụng Vô Thương lạnh lùng nói: “Phụ nhân nhà ta họ Tô, người là cái thứ gì, làm sao lại có một muội muội không rõ lai lịch như người, người tới, và miệng.”

Triệu Phụng Phi mới vừa giật giật môi, ngay sau đó liền nghênh đón vài cái tát.

“Bóp bóp bóp ——!”

Phụng Vô Thương gọi tới đều là ám vệ đế quân, mỗi người đều có thân thủ lợi hại, đánh mới có mấy cái thì mặt Triệu Phụng Phi đã sưng thành đầu heo, trông vừa dữ tợn lại vừa xấu xí.

Triệu Phụng Phi kêu đau một tiếng.

Lập tức lấy tích phân đôi lấy “Tình cảm đặc sệt”, kích phát tình cảm của Dạ Lăng Tuyết đối với nàng ta, khiến hần nhanh chóng chạy tới cứu nàng ta.

Dạ Lăng Tuyết thấy nữ nhân của mình bị đánh, trong lòng đột nhiên đau xót, thành linh lớn tiếng quát lên: “Dừng tay!”

Ám vệ Đế quân chỉ nghe lệnh từ Phụng Vô Thương, vẫn tiếp tục đánh.

“Phụng Vô Thương, người đừng hiếp người quá đáng!” Tầm mắt lạnh băng, lạnh lùng bắn về phía Phụng Vô Thương.

Người sau hoàn toàn làm lơ, nói gì cũng không để ý tới.

Dạ Lăng Tuyệt nhủ này, quý một gối với Đế quân: “Phụ hoàng, Phương Phi vô tội, thỉnh phụ hoàng minh giám.”

Đế quân Long Hề cảm thấy đứa nhỏ đã cứu được, người đáng đánh cũng đã đánh, thì cứ coi như xong.

Vì thế nói: “Vô Thương, khoan dung độ lượng một chút.”

Lại không nghĩ tới, Tô Mê được người ta đỡ từ trên giường xuống đi tới: “Nếu Vương gia đã cầu Đế quân minh giám, vậy cũng thỉnh Đế quân vì. ....”

Tô Mê còn chưa nói xong, thân mình đã bị một đạo bóng trắng đột nhiên xuất hiện nhanh chóng chặn ngang bẻ lên.

Ngay sau đó, giọng nam trầm thấp dán ở bên tai cô vang lên: “Ai đưa nàng đến đây?!”

Nhìn vào đôi mắt không vui lại ưu hoảng của Phương Vô Thương, trong lòng Tô Mê nhuộm đầy ảm áp.

Nhớ tới cốt nhục trong bụng, Tô Mê mím mím khóe môi: “Đứa bé, thiếu chút nữa. ....” Nói được một nửa, cô nghẹn ngào một chút, lại tiếp tục nói: “Thiếu chút nữa đã mất đi, phụ quân nhất định phải làm chủ cho con của chúng ta.”

Phương Vô Thương nhìn thấy khóe mắt cô long lánh nước, trái tim giống như bị người ta hung hăng nắm lấy, bởi vì nàng đau nên chính mình cũng đau.

“Yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta.”

Lời này của Phương Vô Thương tựa như thuốc an thần rót vào lòng Tô Mê, làm nàng tin tưởng mà không cần lý do.

“Ta không có, ta căn bản không có dẫm vấy nàng, nàng vu hãm ta!” Mắt thấy sự tình nghiêm trọng, Triệu Phương Phi lập tức mạnh mẽ phủ nhận.

Tô Mê dựa vào ngực Phương Vô Thương, vén một góc tà váy trắng thuần lên.

“Trên váy của ta còn lưu lại dấu chân đầy bùn đất, là của ai đây?”

“Hôm nay có mưa, người đi qua Ngự Hoa Viên cũng chỉ có bốn người chúng ta, nếu không phải nguoi, chẳng lẽ là Dạ Vương mang giày nữ nhân dẫm ta, hay là ta tự dẫm chính mình?”

Triệu Phương Phi nhìn dấu chân nữ chân trên tà váy của Tô Mê, trực tiếp không nói chuyện.

Đế quân Long Hề sai người cời giày của Triệu Phương Phi ra so sánh, không sai chút nào, rất vừa vặn, hơn nữa đế giày còn dính bùn đất trong Ngự Hoa Viên.

“Con của ta tuy rằng không có việc gì, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là chuyện này chưa từng xảy ra” Tô Mê lạnh lùng ra tiếng.

Phương Vô Thương gật đầu, đưa ra yêu cầu khiến Triệu Phương Phi nửa mạng đổi nửa mạng!

Làm sao mà đổi?

Rất đơn giản, đó chính là trực tiếp đem Triệu Phương Phi nhốt vào thủy lao hàn băng năm ngày.

Dạ Lăng Tuyệt kiên quyết phản đối: “Tạm thời không nói đến trong thủy lao kia có địa, có thể hút khô máu người, chỉ việc ngâm trong nước lạnh quá lâu thì Phương Phi cũng sẽ chết, không được, bốn vương không đồng ý.”

“Vương gia xin yên tâm, năm ngày sau, ta tự nhiên sẽ trả lại nửa cái mạng của Triệu Phương Phi cho ngài.”

Phương Vô Thương lạnh lùng cong môi, mặt mày tuấn mỹ vô song biểu lộ một tia hơi thở ma mị tà vọng.

Đừng nói là Dạ Lăng Tuyệt, ngay cả đám người Tô Mê, cho dù là Đế quân Long Hề đều chưa từng gặp qua một Phương Vô Thương lãnh lệ mà tà mị như thế.

Bất luận là ai đến thương lượng, thái độ của Phương Vô Thương đều vô cùng cứng ngạnh, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn Triệu Phương Phi bị đánh ngất xỉu, trực tiếp bị ám vệ mang đi.

Thân thể Tô Mê không thể chịu được xóc nảy, Đế quân Long Hề có ý tốt mời cô ở lại trong cung tĩnh dưỡng mấy ngày.

Phương Vô Thương và Tô Mê đều không quá nguyên ý, Đại Quốc sư nhà chúng ta liền tự mình ôm Tô Mê từ hoàng cung đi bộ về Quốc sư phủ.

Bởi vì tướng mạo của hai người đều cực kỳ xuất sắc đến loá mắt nên dọc theo đường đi tạo ra kinh động không nhỏ.

Nhưng một thân lạnh băng đầy lực uy hiếp của Phương Vô Thương khiến cho đám người xem đến nghiêng kia chỉ dám bảo trì khoảng cách, đứng xa xa mà nhìn.

Tô Mê phán đoán từ đường hoàng cung tới phủ Quốc sư xấp xỉ 3 km, nếu thật sự đi bộ thì trên chân Phụng Vô Thương nhất định sẽ bị phỏng mất.

Cô không đành lòng, muốn để Lãnh Quyết ôm cô.

Kết quả là trực tiếp nghênh đón ánh mắt thâm trầm của Phụng Vô Thương. Tô Mê liền ngoan ngoãn khép miệng lại, để hắn ôm đi hơn một canh giờ mới trở lại phủ Quốc sư.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (21)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Triệu Phụng Phi đang sống sờ sờ bị đông lạnh tinh!

Gương mặt sưng tấy, ngay cả mắt cũng khó mà mở ra, thân thể bị ngâm trong nước hồ lạnh như băng, vây quanh bốn phía đều là vách tường băng nửa trong suốt, mơ hồ phản chiếu lại bộ dáng đầu heo của Triệu Phụng Phi, muốn xấu bao nhiêu liền xấu bấy nhiêu, muốn chật vật bao nhiêu liền chật vật bấy nhiêu.

Là người chuyên làm pháo hôi mau xuyên nghịch tập, cho dù là đối mặt với nam chủ Jack biến thái cường đại hay nữ chủ Mary hào quang toả sáng thì nàng cũng chưa từng chật vật như thế này.

Triệu Phụng Phi không cam lòng, tức thời không ngừng gọi hệ thống: “Cầu hệ thống, mau tới cứu lão nương!”

“Hệ thống bạn liên hệ, đã không nằm trong phạm vi phục vụ, mời tự bảo trọng thân thể, sau đó liên lạc lại.”

Đậu má, cầu hệ thống đáng chết, thời khắc mấu chốt lại rút mạng!

Triệu Phụng Phi thầm mắng một tiếng, ý đồ muốn chuyển động thân thể, ai ngờ cổ chân bị khối sắt ngàn cân trói lại, một bước cũng khó đi.

Cúi đầu nhìn mực nước chỉ tới bên hông, thầm nghĩ may mắn là cái hồ băng này không sâu, bằng không, không phải chết công thì nhất định chết đuối.

Không có hệ thống trợ giúp, Triệu Phụng Phi đành phải tự sử dụng đặc hiệu của bản thân.

Đầu tiên đem nước trong hồ băng làm ấm lại, sau đó ấn một cái chuông vàng trên thân thể, để tránh thân thể bị ngâm nước lâu ngày, làm tổn thương da thịt trên người nàng, cuối cùng ăn dịch dinh dưỡng, đảm bảo có thể an toàn chịu đựng qua năm ngày kế tiếp.

Làm xong tất cả, Triệu Phụng Phi càng nghĩ càng tức giận.

Một pháo hôi như nàng ta nào có trêu chọc bọn họ, mà họ lại làm như vậy đối với nàng ta?

Chờ tới khi nàng ta ra ngoài mà xem, làm ra đại pháo hòa tiền trong giây lát rồi một kích nổ chết cái gì nam phụ Quốc sư cùng nữ chủ ác độc!

Đậu má dám động thủ trên đầu thái tử, nhất định không thể buông tha cho bọn họ!

Vừa nghĩ đến đây, Triệu Phụng Phi đột nhiên phát hiện mực nước trong hồ băng bắt đầu dâng lên, chỉ chốc lát liền cao tới ngực, cổ... của nàng ta.

Triệu Phụng Phi hoàn toàn luống cuống, bắt đầu dùng sức giãy giụa.

Nhưng hồ nước dâng lên quá nhanh, chỉ phút chốc đã ngập khỏi đầu, hoàn toàn đem nàng ta bao phủ lấy.

Nước hồ tràn vào miệng và mũi, khiến nàng ta sặc đến vô cùng khó chịu nhưng càng giãy giụa lại càng khó chịu, trong lồng ngực dường như càng ngày càng ít, Triệu Phụng Phi trực tiếp lặn vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu, Triệu Phụng Phi tỉnh lại liền phát hiện mực nước một lần nữa trở lại vị trí cũ.

Nhưng mà may mắn sống sót sau tai nạn làm nòng ta cao hứng một lúc, hồ nước lại dâng lên lần thứ hai, Triệu Phương Phi lập tức quát mắng: “Mẹ nó, này con mẹ nó sao lại thế này?”

Ngay sau đó, nòng nhanh chóng mắng không ra tiếng.

Vốn dĩ là hồ nước ấm, đột nhiên xuất hiện một dòng nước lạnh lẽo băng giá, cùng lúc đó, vật thể dày đặc trơn trượt bám vào hai chân nòng ta, bò điên cuồng về phía trước, nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể toàn bộ dùng mảnh trần vào hạ thể của nòng ta. (Í ẹ)

“Này, đây là thứ gì, a ——!”

Triệu Phương Phi kinh hoàng hét lên, không đợi nước hồ ngập qua khỏi đầu liền bị dọa cho ngất xỉu.

.....

Chỉ cách một nhau một bức tường, lúc này trong mật thất. Phượng Vô Thương đứng trước nửa vách tường trong suốt nhìn Triệu Phương Phi bị tra tấn lặp đi lặp lại nhiều lần, sắc mặt lạnh lùng phân phó: “Canh chừng nòng ta, không để cho nòng ta chết.”

“Vâng, Lãnh Quyết đã hiểu, chỉ là.....”

Lãnh Quyết rừ mắt, đem tầm mắt dừng ở vết máu dưới chân Phượng Vô Thương: “Chủ tử vẫn là nên đem máu trên chân xử lý một chút, nếu không tiểu phu nhân tỉnh lại mà thấy được nhất định sẽ đau lòng.”

Thời điểm nghe nhắc tới người nào đó, hơi thở âm lãnh quanh Phượng Vô Thương hơi hoà hoãn.

Trong nháy mắt sau đó, Lãnh Quyết liền nghe thấy âm thanh Phượng Vô Thương hỏi.

“Ngươi nói, nòng thấy, sẽ vì ta mà đau lòng?”

Lãnh Quyết giật mình, theo bản năng trả lời.

“Đương nhiên, nếu không phải tiểu phu nhân ngất đi, giờ phút này thấy, nhất định đau lòng không chịu được.”

Phượng Vô Thương bất động thanh sắc cong cong khóe môi, xoay người đi ra ngoài.

Lãnh Quyết cho rằng hẳn đi xử lý vết thương ở chân.

Kết quả là Quốc sư đại nhân người ta chạy đến viện của Tô Mê, trực tiếp đợi Tô Mê tỉnh lại, mới làm bộ phải rời khỏi, cố ý khiến Tô Mê thấy vết máu trên chân hẳn.

Làm hại Tô Mê vừa đau lòng lại vừa cảm động, cường ngạnh túm hẳn ở lại, tự mình băng bó cho hẳn, lệ nóng doanh trong một phen, hơn nữa cường thế hạ mệnh lệnh không cho hẳn tùy ý đi lại, cứ thế ở trong phòng cô tỉnh dưỡng.

Kết quả Quốc sư đại nhân của chúng ta tức thì cau mày..... Ra về miễn cưỡng đáp ứng rồi.

.....

Năm ngày sau.

Dạ Lăng Tuyệt tự mình tới cửa đón người, Niệm Như Yên cũng cùng theo tới.

Mấy tháng không thấy, Niệm Như Yên trước mắt gầy ốm hẳn một vòng làm Tô Mê thiếu chút nữa nhận không ra.

“Ngươi là Niệm cô nương? Ta thiếu chút nữa là nhận không ra, ngươi giống như trở nên..... Càng đẹp hơn, ha ha.” Tô Mê cố ý nói, nhìn Dạ Lăng Tuyệt cười cười, ánh mắt lại là thật may mắn.

Người ở đây đều không phải tên ngốc, tự nhiên nhìn sẽ hiểu.

Dạ Lăng Tuyệt lập tức nổi giận.

Nàng thấy may mắn vì lúc trước không chọn hẳn, cho nên hiện tại sống quá tốt hơn so với trước kia, con cũng đã có, còn có phu quân tốt biết đau lòng vì nàng sao?

Nhưng mà bị Tô Mê nói như vậy, Dạ Lăng Tuyệt đột nhiên phát hiện, Niệm Như Yên thật sự gầy đi.

Lúc trước, thời điểm hẳn một lần nữa lâm hạnh Triệu Phương Phi, Niệm Như Yên nói Vong Ưu Cốc xảy ra chút chuyện yêu cầu trở về một chuyến, lại chưa từng nghĩ qua mấy tháng không gặp, thế nhưng nòng lại gầy nhiều như vậy?!

“Có phải nơi nào không thoải mái hay không?” Dạ Lăng Tuyệt quan tâm hỏi.

Niệm Như Yên sắc mặt trắng bệch, đi theo phía sau ra về không có việc gì rắc rối.

“Đừng lo lắng, ta không sao.”

Trong lòng Dạ Lăng Tuyết có chút xót xa, âm thầm hạ quyết tâm, trở về nhất định phải bồi bổ cho Niệm Như Yên thật tốt.

Giống như những lời lúc trước Phương Vô Thương đã nói, Lãnh Quyết đích xác mang một Triệu Phương Phi còn dư lại nửa cái mạng, nhìn qua thì không ốm nhưng thần trí lại hết hoảng.

Ngay cả như vậy, trái tim Dạ Lăng Tuyết bỗng dưng tê rần, vội vàng đem nàng chặn ngang bệ lên, an ủi không dứt.

Sắc mặt Niệm Như Yên lập tức thay đổi.

Nàng ta chỉ rời đi mấy tháng ngắn ngủi thế mà nam nhân của nàng ta lại đối với nữ nhân khác sẵn sốc nhu tình như thế?

Niệm Như Yên đi theo Dạ Lăng Tuyết rời đi, mà ánh mắt nhìn Triệu Phương Phi lại hung ác nham hiểm làm Tô Mê kinh hãi một phen.

Nhưng cô cũng không định xen vào cuộc tranh đấu của nữ phụ và pháo hôi, nói cho cùng làm ngư ông đắc lợi mới là người chiến thắng chân chính cuối cùng.

Những ngày kế tiếp, hoàn toàn đúng như Tô Mê suy nghĩ, Triệu Phương Phi cùng Niệm Như Yên ở Vương phủ đấu đến long trời lở đất.

Mà Dạ Lăng Tuyết, không thể nghi ngờ chính là người đau đầu nhất.

Hai bên đều là nữ nhân mà mình thích, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, một bên phải dùng thân thể thỏa mãn các nàng, mặt khác còn muốn phi tâm tư khuyên bảo các nàng chung sống hoà bình.

Không quá nửa tháng, Dạ Lăng Tuyết cả người gầy đi trông thấy, chỉ còn lại một thân da bọc xương.

Hôm nay, Tô Mê cùng Lưu Tử Mặc ra cửa đi dạo phố, nếu không phải Dạ Lăng Tuyết gọi một tiếng thì thật sự Tô Mê sẽ chẳng nhận ra nổi hân.

“Người làm sao..... Biến thành cái dạng này?”

Tô Mê nhìn gương mặt trước mắt tuy rằng vẫn tuấn tú, nhưng cảm giác tê, xương gò má đột ngột, có hốc mắt rất sâu, thật sự rất khó để liên tưởng Dạ Lăng Tuyết với người trước mặt này.

Cô nhìn hân, mà đồng thời Dạ Lăng Tuyết cũng đánh giá Tô Mê.

Lần từ biệt trước không gặp lại nàng, bây giờ chỉ mới nửa tháng ngắn ngủi, nữ nhân này hình như so với trước kia càng thêm rực rỡ loá mắt, mặt mày lưu chuyển, có một loại phong tình khác.

Dạ Lăng Tuyết vẫn im lặng, thì ra nữ nhân mang thai so với nữ nhân bình thường lại càng có ý nhị hơn.

Tầm mắt sáng quắc, dường như muốn dính vào trên người Tô Mê, luyến tiếc dời đi.

Rõ ràng biết nữ nhân này không còn khả năng thuộc về mình nhưng bị Niệm Như Yên cùng Triệu Phương Phi lấn lộn đến tình bị lực tấn, lúc này trái tim lại một lần nữa vì Tô Mê mà nhiệt liệt nhảy lên.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (22)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Đinh! Độ hào cảm của nam chủ thêm 10 điểm, tổng độ hào cảm là 75 điểm, ký chủ cố lên nha!”

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 10 điểm, tổng độ hảo cảm độ là 85 điểm, ký chủ biểu hiện không tồi nha!”

Tô Mê bị giọng nói nhắc nhở luân phiên oanh tạc, cuối cùng độ hảo cảm đạt hẳn 85 điểm!

Quả thực thứ đưa tới cửa thì vút đi như giầy rách, đến khi thứ đó đã thuộc về người khác, thì lại xem như trâu bão.

Lúc này Tô Mê chỉ đứng tùy ý như vậy nhưng ở trong mắt Dạ Lăng Tuyệt đó đều là muôn vàn tư thái phong tình vạn chủng, trái tim liền ngứa ngáy.

Có điều hẳn nhớ tới bộ dạng bây giờ của mình, lại mặc danh có chút khân trưng hoảng loạn.

“Bộ dạng bốn vương như thế này, không làm nàng sợ chứ?”

Tô Mê lắc đầu: “Sao có thể chứ, ngài một chút cũng không xấu.”

Không biết là Tô Mê cố ý hay vô tình, cái chữ “Xấu” này cô thoáng nhấn mạnh một chút.

Dạ Lăng Tuyệt nào có nghe ra cái gì, chỉ cảm thấy giọng nói của nữ tử ôn nhu lại nhẹ nhàng, mòi phần dễ nghe.

Hắn im lặng trong chớp mắt, chần chờ hỏi.

“Nàng có còn trách bốn vương không?”

Tuy rằng trong lòng đã biết rõ đáp án nhưng vẫn không nhin được mà hỏi ra miệng.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, mày Tô Mê hơi nhíu lại, cười nhạt: “Trước kia trách ta trẻ tuổi thiếu suy nghĩ, không nhận ra được sự thật ngay trước mặt, hiện giờ ta đã là người có phu quân, đã làm mẹ, đủ loại khó khăn trước kia đều vượt qua rồi, vương gia không cần canh cánh trong lòng.”

Tuổi trẻ thiếu suy nghĩ?

Ý của nàng là, hối hận vì thích hắn sao?

Thân hình Dạ Lăng Tuyệt lung lay, cơ hồ muốn té ngã.

Tô Mê phản xạ có điều kiện vươn tay, bắt lấy cổ tay của hắn, đem hắn kéo lại: “Vương gia, ngài phải cẩn thận bảo trọng thân thể.”

Nếu trước lúc hắn yêu cô mà chết thẳng cẳng vậy thì nhiệm vụ của cô thất bại là cái chắc.

“Ký chủ, cô tốt nhất nên nhắc nhở nam chủ một chút, nếu mà hắn chết thật thì nhiệm vụ liền thất bại.” Hệ thống 059 đột nhiên lên tiếng.

“Có chuyện gì vậy?”

Hệ thống 059 méo máo, vẻ mặt suy sụp: “Là do nữ phụ và pháo hôi trong phủ nam chủ, người này hạ cổ, người kia càng ác độc hơn, chẳng những lợi dụng huyết địa thai dương bổ âm mà còn khiến hắn nghiện thuốc.”

“Chẳng phải hắn biết y thuật cổ thuật sao, vì sao không phát hiện?” Tô Mê nghi hoặc.

Lúc trước cổ độc trên người cô chính là do Dạ Lăng Tuyệt đích thân hạ.

Hệ thống 059: “Bởi vì pháo hôi kia sử dụng đặc hiệu, cố ý che dấu sự khác thường trong thân thể của hắn, vừa lúc cũng đem cổ độc của nữ phụ che dấu luôn.”

Chẳng trách, Dạ Lăng Tuyệt gầy nhanh như vậy.....

Tô Mê còn rất bội phục hai nữ nhân này, vì một người nam nhân, đúng là dùng hết tâm cơ.

Có điều, cuối cùng hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

Chạm vào một mảnh ẩm áp khá lâu làm tâm thần Dạ Lăng Tuyệt rung động, nhìn dung nhan ôn nhu vũ mị gần trong gang tấc, đột nhiên hầu kết không tự chủ được lăn lộn một chút, đáy mắt thâm thúy dấy lên quang mang nóng rực.

“Mê Nhi.....” âm thanh Dạ Lăng Tuyệt ám ách, cảm lòng không được thấp giọng gọi một tiếng.

Tô Mê mặt mày ôn lương, buông cổ tay hắn ra, lui về phía sau một bước, lạnh nhạt mở miệng.

“Vương gia có thể trực tiếp gọi tên họ của ta hoặc Quốc sư phu nhân.”

Dạ Lăng Tuyệt mím môi mỏng, đáy mắt xẹt qua một tia đau xót: “Là bốn vương thất lễ.”

Tô Mê cười nhạt: “Thoạt nhìn sắc mặt vương gia không tốt lắm.”

“Người đang quan tâm bốn vương sao?” Dạ Lăng Tuyết lập tức vui mừng ra mặt.

“Ừ.” Tô Mê mỉm cười gật đầu, phát hiện độ hảo cảm độ tức thì "bay" lên 5 điểm.

Cô bất động thanh sắc mà cười cười, nói tiếp.

“Có một câu, không biết có nên nói hay không?”

“Cứ nói đừng ngại.” Dạ Lăng Tuyết tất nhiên là nguyên ý lắng nghe.

“Ta cùng với phu quân có học chút y thuật, lúc này mới vừa đỡ ngài đã thuận tiện dò xét mạch đập của Vương gia, ngài giống như trúng thuật vu cô "mẫn tính", hay là tìm thái y giúp ngài kiểm tra một chút.”

Hai chữ “Mẫn tính”, Tô Mê nói cực kỳ có thâm ý.

Triệu Phương Phi cùng Niệm Như Yên đều là người tùy thời đều có thể cùng hần thân cận, Dạ Lăng Tuyết lại không phải kẻ ngu dốt, hần là sẽ nghĩ đến một tầng ý nghĩa kia.

Đến nỗi chẳng khuyên nhủ hần đi tìm Niệm Như Yên, mà là tìm thái y, đây cũng là biến tướng nhắc nhở hần Niệm Như Yên cũng có vấn đề.

Nhưng Tô Mê nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, với tình cảm mười mấy năm của Niệm Như Yên và Dạ Lăng Tuyết, hần hoàn toàn không đặt hoài nghi trên người Niệm Như Yên mà thấy khuôn mặt Tô Mê đầy ngưng trọng, hần nghĩ lại cũng cảm thấy thân thể đúng là có chút không thích hợp.....

Lời nói của Tô Mê tựa như cây non nảy mầm mọc rễ, Dạ Lăng Tuyết càng nghĩ càng không thích hợp.

Cho nên sau khi hần hồi phủ, trực tiếp tới tìm Niệm Như Yên..

“Như Yên, nàng giúp bốn vương kiểm tra xem thân thể bốn vương có vấn đề gì hay không?”

Niệm Như Yên âm thầm hoảng sợ.

Chẳng lẽ việc mình hạ cổ với hần, bị hần phát hiện?

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng ta liền chấn chỉnh lại tâm tình, ra vẻ bình tĩnh mà bắt mạch giúp hần, lại phát hiện trong thân thể hần, còn có một loại đồ vật kỳ quái.

“Lăng Tuyết, gần đây trừ ta với Triệu Phương Phi chàng chưa từng chạm qua nữ nhân khác phải không?”

Dạ Lăng Tuyết chỉ lo chu toàn ở phòng của các nàng đã tỉnh bị lực tấn, làm sao còn tinh lực để ngủ với các vị thiếp thất khác chứ.

Mấy ngày gần đây, mỗi lần hần thấy Triệu Phương Phi đều gấp gáp như nam nhân mới vừa khai trai, hần không thể chết chìm trên người nàng ta.

Làm một hồi, còn muốn hồi thứ hai, cảm quan bị nàng ta bao vây chặt chẽ, thậm chí so với cảm giác Niệm Như Yên cho hần còn tốt hơn!

Nhưng nghĩ lại lời Niệm Như Yên vừa nói, Dạ Lăng Tuyết lập tức cảm thấy Triệu Phương Phi thật không thích hợp.

Sai người tới truyền lời cho Triệu Phương Phi, nói có công sự không thể đến chỗ nàng ta qua đêm, lại phái ám vệ bên người tới giám thị nhất cử nhất động của nàng ta, đêm hôm đó cứ như vậy ở lại phòng Niệm Như Yên.

Triền miên qua đi.

Niệm Như Yên mở đôi mắt vô cùng thanh tỉnh, cắn đầu ngón tay, đem máu nhỏ xuống dấu vết trước ngực Dạ Lăng Tuyết do nàng tạo ra.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy dưới lớp da thịt kia, một loài vật giống với sâu mập mạp từ chỗ vết máu chui ra, tham lam uống máu Niệm Như Yên.

Thẳng đến khi thân mình nó trưởng lên gấp đôi, mới thoả mãn chui trở về.

Vết máu trước ngực Dạ Lăng Tuyết thế mà biến mất không thấy đâu.

“Không ai có thể cướp chàng đi, chàng chú định chỉ thuộc về một mình ta.” Niệm Như Yên gắt gao ôm lấy Dạ Lăng Tuyết, trong đôi mắt thanh tỉnh lập lòe tia sáng lạnh lùng hung ác và nham hiểm.

Sáng sớm hôm sau, ám vệ liền trở về bẩm báo.

Chỉ là tình cảnh được hình dung quá mức kinh tởm quỷ dị, Dạ Lăng Tuyết không tin, quyết định ban đêm tự mình tìm tòi đến cùng.

Buổi tối.

Triệu Phuong Phi biết đêm nay Dạ Lăng Tuyết sẽ không đến đây, nhanh chóng đuổi tất cả nha hoàn ra ngoài, một mình ở trong bồn tắm tắm.

Chỉ là nước trong bồn tắm đều không phải là nước nóng bốc hơi mà là nước lạnh tỏa ra hàn khí.

Mà Triệu Phuong Phi đặt mình trong này, chẳng những không cảm thấy không khỏe, ngược lại còn cảm thấy thật thoải mái.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Phuong Phi lấy ra một cái bình thủy tinh, đem chất lỏng đỏ như máu ở bên trong toàn bộ đổ vào trong nước lạnh.

Nháy mắt tiếp theo, vốn dĩ là nước tắm lạnh lẽo lập tức trở nên sôi trào lên.

Ngay sau đó, vô số vật thể trơn trượt từ trong nước chui ra, từng ngum từng ngum uống chất lỏng đỏ tươi như máu loãng, sau khi uống sạch hơn phân nửa mới tản ra trở về nơi nào đó.

Đồng thời ngay lúc này, “Phanh” một tiếng, cửa Phuong Phi uyển bị người từ bên ngoài một chân đá văng.

Dạ Lăng Tuyết cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trước gương mặt đầy kinh hoàng và kinh ngạc của Triệu Phuong Phi: “Người đâu, đem yêu nghiệt này bắt lại!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nô phi xoay người đại tác chiến (23)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Triệu Phuong Phi tuyệt đối không nghĩ tới Dạ Lăng Tuyết sẽ đột nhiên xuất hiện thế này.

Tại sao cầu hệ thống không báo trước cho nàng ta một tiếng chứ?

Thật ra hệ thống có nhắc nhở, chỉ là nàng ta ngâm mình trong đá lạnh, những cơn đau kia lại tới tới lui lui làm toàn thân nàng ta này sinh khoái cảm nên không nghe lọt tai.

Mất thấy chuyện đã bại lộ, Triệu Phuong Phi lập tức đáng thương hề hề nói: “Vương gia, Phuong Phi không phải yêu nghiệt, Vương gia nhất định phải tin tưởng Phuong Phi!”

Dạ Lăng Tuyết nhìn thấy Triệu Phuong Phi khóc tới hoa lê đài vũ, trong lòng cũng có chút không nỡ, nhưng nhìn đến thùng máu loãng, lập tức bình tĩnh nói: “Sự thật bày ra trước mắt, ngươi còn muốn狡辯 sao, người đâu. Đem nàng ta bắt lại, thiêu sống!”

Nghe được hai chữ “Thiêu sống” này, Triệu Phuong Phi cũng nổi giận.

Nàng ta bồi ngủ hần cả ngày lẫn đêm, thế mà bây giờ hần rút điếu vô tình, trái lại muốn thiêu chết nàng ta?

Đúng là nam chủ căn bản vong ân phụ nghĩa, xứng đáng mất đi nữ chủ, ngay cả hương khói đời sau cũng chưa kịp lưu lại!

“Lăng Tuyết đối với muội tốt như vậy, sao muội có thể lấy oán trả ơn như thế chứ, dùng máu tươi của Lăng Tuyết để nuôi nấng đám đĩa máu này sao? Muội thật là khiến tỷ tỷ vô cùng thất vọng.”

Niệm Như Yên từ trong đám người đi ra, mặt đầy vẻ thất vọng nhìn Triệu Phuong Phi một thân đầy máu.

Triệu Phuong Phi oan ức, lại không thể nói thật.

Vốn dĩ nàng ta cũng đâu biết trong thân thể mình lại có những thứ đó, nhưng thấy mỗi lần Dạ Lăng Tuyết làm xong với nàng ta sắc mặt đều tái nhợt, thân thể cũng luôn gầy ốm.

Hỏi cầu hệ thống, mới biết được chân tướng.

Nàng ta sợ đám đĩa máu trong thân thể mình hút máu tươi của Dạ Lăng Tuyệt nên đã dùng tích phân đổi lấy máu nhân tạo để nuôi đĩa máu.

Nhưng giờ khắc này, nàng ta phải giải thích như thế nào để cho Dạ Lăng Tuyệt tin tưởng nàng ta đây?

Triệu Phuong Phi ý niệm vừa chuyển, mới định nói cái gì đó thì Dạ Lăng Tuyệt đột nhiên gầm lên: “Còn ngờ ngác ở đó làm gì, đem nàng ta bắt lại!”

“Vâng, Vương gia.” Đám thị vệ vốn còn bị một màn trước mắt dọa cho sợ hãi lúc này mới phản ứng lại, làm liều đem Triệu Phuong Phi đang lửa thề, từ bồn tắm xách ra tới.

Dạ Lăng Tuyệt lạnh lẽo nhìn Triệu Phuong Phi, trái tim lại đau đến nghẹt thở.

Chẳng trách hẳn cảm thấy lúc cùng nàng ta làm chuyện kia, chỗ đó thật sự rất vi diệu, giống như có vô số cái miệng nhỏ đang hút, thì ra những cảm giác kia con mẹ nó đều là đám đĩa máu này ban cho!

Mà lúc này, từng con đĩa máu đột nhiên từ nơi nào đó rớt xuống mặt đất, dùng sức vụn vụn.

([[ ]]) nửa đêm edit kêu trời..

Dạ Lăng Tuyệt bình tĩnh nhìn, đuôi lông mày giật giật, mạch máu xanh lá trên huyết Thái Dương ần ần nhảy lên.

Ở đây có người chịu không nổi, trực tiếp khom lưng phun ra.

Có người gan lớn, lấy chân hung hăng giẫm đạp, ngay lập tức máu tươi văng khắp nơi, bắn cả lên người.

Niệm Như Yên nhìn thấy, không nhịn được nôn khan một tiếng.

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mitt

Vừa lúc bị Triệu Phuong Phi nghe thấy được, đơn giản bắt chấp tất cả: “Dạ Lăng Tuyệt, kẻ muốn hại người đầu phải chỉ có một mình ta, trên người của người còn có cổ độc do chính tay Niệm Như Yên hạ, không tin lời ta nói thì người có thể đi tìm thái y nghiệm chứng.”

Nếu chỉ có một mình nàng ta chết, còn không bằng lôi kéo Niệm Như Yên chết theo.

Nhưng Triệu Phuong Phi hiển nhiên đã xem nhẹ địa vị của Niệm Như Yên ở trong lòng Dạ Lăng Tuyệt.

“Việc đã đến nước này, vậy mà người còn dám vu tội cho người khác, đúng là chết đến nơi cũng không biết hối cải.”

“Ta không có nói dối, những gì ta nói toàn bộ đều là sự thật!”

Đáng tiếc Triệu Phuong Phi nói gì cũng không có ai để tâm đến, cuối cùng vẫn phải chết đứng trong đám cháy.

Lừa gạt công tâm, Triệu Phuong Phi lập tức gọi hệ thống, dùng tích phân đổi lấy “Nháy mắt dò rỉ”, ở trước mắt bao nhiêu người biến mất vào hư không.

.....

“Hiện tại Dạ Vương đã hạ lệnh, toàn thành truy nã Triệu Phuong Phi, nữ nhân kia không để lại chút tung tích gì, đến nay còn chưa tìm thấy.”

Lãnh Quyết đem tin tức thăm dò được báo cho Phượng Vô Thương biết, lại hỏi tiếp một câu: “Có cần thủ hạ đi báo cho tiểu phu nhân một tiếng hay không, để người ấy cũng cao hứng.”

Người sau đang ngồi thiền nhập định, đầu tiên là “Ừm” một tiếng, bỗng nhiên mở to mắt: “Người nói nàng sẽ cao hứng?”

Lãnh Quyết ngẩn ra, vừa định nói gì đó, Phượng Vô Thương đột nhiên nói: “Người lui ra đi, ta tự đi đến đó.”

Việc có thể làm nàng cao hứng, để hẳn đi thì tương đối tốt.

Chạng vạng ngày hè, ánh nắng chiều nhuộm hồng hơn một nửa không trung, tầng tầng núi non trùng điệp cùng những đám mây đỏ rực như lửa, giống như sóng biển quay cuồng, ánh mắt nhìn đến hồ sen vô tận, cảnh trí vô cùng tốt đẹp, bầu không khí cũng được nhuộm đậm bởi tâm tình của con người.

Chậm chậm đi vào nơi này, con người bình đạm không gọn sóng, cách một đoạn ngắn nhìn nữ tử đang ngồi ở cạnh hồ sen thả câu.

Phượng Vô Thương nhìn sườn mặt nghiêng nhã nhặn lịch sự mà tinh xảo của Tô Mê, mặt mày không khỏi ôn nhu hơn vài phần.

Thấy Tô Mê ngồi thẳng người, duỗi cái eo lười biếng.

Phượng Vô Thương khó mà kiềm được cong cong môi, đi về phía nàng.

Mới vừa đi vài bước, liền thấy Tô Mê đứng lên, bắt đầu cởi áo ngoài ra.

Chân Phượng Vô Thương lập tức đông cứng lại, muốn há miệng ngăn cản cô, lại phát hiện cô cởi áo ngoài, rồi muốn cởi cả áo trong, hấn vội vàng ra hiệu cho ám vệ ẩn thân trong góc tối lui ra, nén giận đi qua.

Tô Mê nhất thời có hứng tới câu cá, bắt đắc dĩ tính nhẫn nại kém, một con cá cũng chẳng câu được.

Vừa định thu dây, lại phát hiện có một con cá cắn câu.

Ai ngờ lôi kéo một lúc, cái câu được không phải con cá mà là một chiếc giày của nữ nhân, còn khiến cho trên người cô dính đầy nước bùn.

Cuối cùng đem chiếc giày đến gần, thế nhưng là của cô.

Tô Mê nhớ tới một màn gặp gỡ trước kia, khoe môi hơi cong, lại thấy chung quanh không có người, liền muốn đem áo ngoài cởi ra giặt sạch sẽ, áo trong cũng dính bẩn lắm cô muốn cởi nốt, ai ngờ mới vừa ngồi xổm xuống, đột nhiên bị người ta ôm chặt từ phía sau.

Cô theo bản năng nâng khuỷu tay lên đỉnh đầu, lại bị người nọ chế trụ chặt chẽ.

Tô Mê vừa quay đầu muốn mắng người, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc.

“Ngay cả ta cũng đánh?”

“Sao chàng lại tới đây?”

Phượng Vô Thương cẩn thận đem cô nâng dậy: “Triệu Phụng Phi bị Dạ Lăng Tuyết truy nã khắp toàn thành, tuy rằng vẫn chưa tìm được, nhưng những ngày tháng sau này nhất định không quá tốt.”

Những việc này, Lưu Tử Mặc đã nói qua với cô, nhưng cô vẫn muốn cảm tạ Phượng Vô Thương.

Nói cho cùng nếu không có hấn quạt gió thêm củi một phen thì Triệu Phụng Phi cũng sẽ không thảm như vậy.

“Ta biết phu quân nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta, có điều những con đĩa đó, phu quân tìm được ở đâu?” Tô Mê hứng thú dạt dào hỏi.

“Hầm băng nói thẳng tới la sát biển sâu núi Thanh Thành.” Phượng Vô Thương nhàn nhạt đáp.

Hấn nói như vậy, Tô Mê liền hiểu được.

La sát biển sâu, nổi tiếng sâu không lường được, bên trong có rất nhiều sinh vật đáng sợ không biết tên, đĩa hút máu loãng thật sự chẳng tính cái gì.

Phượng Vô Thương thấy vẻ mặt Tô Mê bình thường, nhíu mày hỏi: “Nàng không cao hứng?”

Tô Mê giật mình, hậu tri hậu giác phản ứng lại, ngược mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống: “Có thể giúp bảo bảo của chúng ta bảo thù, ta thật cao hứng.”

“Bảo bảo?”

“Đúng thế.” Tô Mê nắm hấn tay, đặt lên trên bụng nhỏ đã hơi gồ: “Bảo bảo của chúng ta.”

Tầm mắt đạm nhiên không gọn sóng dừng trên viền yếm, da thịt trắng nõn hơi lộ ra ngoài, một loại cảm giác thoả mãn khó có thể miêu tả tràn ngập khắp trái tim.

Nhưng mà giây tiếp theo, tầm mắt không tự chủ được dừng trên quả đào mật no đủ mê người, Phượng Vô Thương chỉ cảm thấy máu toàn thân dừng mãnh tiến thẳng vào tâm trí, sôi trào, nóng lên, hô hấp cũng nhanh chóng trở nên dồn dập.

Vốn dĩ là một nam nhân huyết khí phong cương mới vừa khai trai liền cảm dục mấy tháng, thân thể xuất phát từ bản năng, nháy mắt có phản ứng.

Ánh mắt Phượng Vô Thương phút chốc ám trầm, cong môi, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Đứa bé rất nhanh được bốn tháng.”

~~~~~

" Minh mà nổi điên lên tạo WP thì mấy bạn hông có cop đi web khác được nữa đâu nha. Cop có tâm để nguồn hộ với. "

Cái đó là bốn editor thân gửi mấy bạn cop truyện. Aizz mình thật sự muốn tạo WP đó. Mà sợ mọi người thấy phức tạp quá nên thôi....

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (24)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Đúng vậy, hài tử rất nhanh bốn tháng.” Tô Mê theo bản năng tiếp một câu.

Sau đó, Phượng Vô Thương nói: “Nếu quần áo đã bẩn như vậy thì cởi ra đi, tránh cảm lạnh.”

Tô Mê không khỏi hoài nghi, nhìn khuôn mặt tiên khí phiêu phiêu của hắn, có chút ngây người, kết quả chỉ một chút không chú ý, yếm và quần lót trên người đều bị hắn cởi xuống.

Tô Mê vừa thẹn vừa quẫn che lại cảnh xuân trước ngực, giận dữ nói: “Chàng làm cái gì thế?”

“Phu nhân như thế này khiến người ta thêm muốn, vì phu đói bụng đã lâu, bây giờ có thiên thời địa lợi người cũng ở đây, lúc này thật thích hợp để vi phu..... Khai trai.”

Phượng Vô Thương bình tĩnh nhìn cô, khóe miệng nhiễm ý cười mê hoặc nhân tâm làm điên đảo chúng sinh.

Không đợi Tô Mê phản ứng lại, cánh môi hồng nhuận đã nhanh chóng rơi xuống, chuẩn xác cướp lấy đôi môi đỏ vì kinh ngạc mà khẽ nhếch của cô.

Hắn hôn có chút vội vàng, bàn tay cũng bắt đầu không thành thật dao động ở bên hông cô.

Tô Mê bị hắn ấn ngồi trên đùi, cảm nhận được vô cùng rõ ràng hắn đang “Giương cung bạt kiếm”, nhưng lý trí mách bảo cho chính mình, vì đứa nhỏ, tuyệt đối không thể!

Phượng Vô Thương thấy cô giây giụa, trong lòng biết cô đang nghĩ gì.

Mút lấy vành tai cô, nghiêm trang nói.

“Tháng thứ tư thai nhi đã ổn, ta sẽ nhẹ một chút.”

Ngay cả như vậy, Tô Mê cũng không đồng ý.

Nam nhân nói chắc chắn như thế mà làm được, heo mẹ cũng sẽ biết leo cây.

“Ta không tin, chàng nhanh buông ta ra!”

Nhưng Phượng Vô Thương trực tiếp xem nhẹ lời cô nói, lại nói vô cùng nghiêm túc.

“Ừ, nàng ở trên, tương đối an toàn.”

Vì thế chế trụ eo nhỏ của cô, động thân tiến vào, giữa ban ngày ôn nhu lại trúc trắc, ấn Tô Mê bừa bãi quất tháo một phen.

Ngày hôm sau Tô Mê liền kêu đau eo, đau chân đủ loại.

Nhưng đối mặt với khuôn mặt luôn luôn đạm nhiên của Phượng Vô Thương, làm thế nào cũng không mắng nên lời, đành phải nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày.

Mất thấy bụng càng lúc càng lớn, Tô Mê sợ những ngày sắp tới sẽ có biến, liền nói bóng gió học chút binh pháp mưu sự từ Lưu Tử Mặc, triển khai bước cuối cùng trong kế hoạch.

.....

Dạ Lăng Tuyệt vẫn luôn không từ bỏ ý niệm tìm kiếm tâng bốc đồ.

Mãi cho đến một ngày, ám vệ ở nhà cũ Tô gia tìm được một tấm tàng bảo đồ cổ xưa, sau khi Dạ Lăng Tuyết lấy được, âm thầm tìm tổng quản thái giám tiền triều kiểm nghiệm, dưới sự kiểm nghiệm, thế nhưng là thật.

Tuy rằng loại chuyện trên trời rớt bánh có nhân này, có người không tin. Nhưng có người lại mê tín cho rằng vận mệnh an bài, trời cao đã chú định Dạ Lăng Tuyết hẳn, sẽ không bị che khuất bởi vị trí Vương gia nhỏ nhỏ.

Vì thế âm thầm tập hợp nhân mã cùng người tài ba dị sĩ, định sẵn năm ngày sau xuất phát tới hoàng lăng.

Đồng thời, Triệu Phuong Phi đang tránh ở không gian vị diện vẫn luôn trộm nhìn ra bên ngoài không hề nhàn rỗi, lại bắt đầu tìm đường chết.

Nếu nói chán ghét nữ chủ, như vậy nàng ta càng chán ghét nữ phụ ác độc Niệm Như Yên hơn!

Cho nên nàng ta âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Niệm Như Yên, muốn tìm cơ hội phun ra một ngụm ác khí.

Mãi cho đến hai ngày trước khi xuất phát, bởi vì có việc bận nên Dạ Lăng Tuyết không ở trong phủ, lúc tình cờ phát tác, Niệm Như Yên không muốn tìm nam nhân khác giải quyết nên đành phải tự mình cầm ngọc tự mình giải quyết.

Triệu Phuong Phi nắm chặt thời cơ, trực tiếp dùng điểm tích lũy đổi lấy thuốc đặc hiệu, ở trong phòng đốt giục tình hương.

Học âm thanh của Niệm Như Yên, gọi ám vệ đang âm thầm bảo hộ nàng ta tới.

Kết quả ám vệ vừa xuất hiện, Niệm Như Yên tinh thần hoảng loạn, trực tiếp đem ám vệ đánh gục, lột quần hần ra, ngồi lên trên.

“Lăng Tuyết, Tuyết, nhanh động, nhanh một chút, mạnh mẽ một chút!”

(OwO trong sáng ở đâu? ai cho tui trong sáng!)

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Ám vệ kia cũng hít phải hương khí trong phòng, cùng với xúc cảm dưới thân làm cho thần hồn điên đảo, không khống chế được chính mình.

Hai người cứ như vậy điên cuồng quần quít.

Triệu Phuong Phi âm thầm cười lạnh, lợi dụng lực lượng của hệ thống, đem Dạ Lăng Tuyết dẫn trở về Vương phủ.

Dạ Lăng Tuyết không hiểu vì sao, đột nhiên rất muốn nhìn thấy Niệm Như Yên, liền bỏ qua chuyện quan trọng của mình, trở lại Vương phủ lập tức xông thẳng tới sân viện của Niệm Như Yên.

Trong nháy mắt khi mở cửa phòng ra, hần đã cho rằng chính mình hoa mắt.

Nhưng mà bên tai truyền đến tiếng ngâm quen thuộc kia, Dạ Lăng Tuyết không có cách nào lừa gạt chính mình.

Tình cảm mười mấy năm, Dạ Lăng Tuyết đau đớn muốn chết, rồi lại khó mà dứt bỏ được, rút bội kiếm bên hông, một kiếm đâm chết tên ám vệ kia.

Máu tươi nóng hổi đổ rực, phun lên mặt Niệm Như Yên làm nàng ta nháy mắt tỉnh táo lại.

Nhìn một màn trước mắt, sắc mặt tức khắc trắng bệch.

Niệm Như Yên bò tới nắm chặt ống quần Dạ Lăng Tuyết, đau khổ cầu xin.

“Lăng Tuyết, không phải như chàng nhìn thấy, ta là bất đắc dĩ, ta không hề muốn, ta thật sự không hề nghĩ muốn phản bội chàng. ....!”

“Nhưng nàng vẫn phản bội, không phải sao?”

Có nam nhân nào, có thể chịu được cảnh tượng này chứ?

Triệu Phuong Phi mười phần chắc chắn, Dạ Lăng Tuyết nhất định sẽ tự tay giết chết Niệm Như Yên, liền tùy tiện xuất hiện.

“Tiện nhân, là người hại ta, đều là người!”

Niệm Như Yên nhìn thấy nàng ta, hốc mắt như muốn nứt ra, hận không thể ăn sống máu thịt của nàng ta.

Hồng y trên người làm Triệu Phuong Phi quyến rũ cực hạn, phong tình vạn chủng đi tới trước mặt Dạ Lăng Tuyết: “Tuyết, ta không trách chàng trước hiểu lầm ta, nhưng hôm nay, ta chỉ muốn cho chàng thấy rõ gương mặt thật của nữ nhân này.”

Cho nên, nhanh sà vào ôm ấp của bốn cô nương đi, ha ha!

Dạ Lăng Tuyệt nhẹ nhàng cong môi, đầu ngón tay khẽ nâng cằm Triệu Phương Phi.

“Vậy gương mặt thật của ngươi thì sao, ngươi là người nào, hay là yêu?”

“Cuộc đời này người ta chỉ làm tiểu yêu tinh của một mình Vương gia.” Triệu Phương Phi cười đến vô cùng vũ mị, ánh mắt câu nhân cực độ.

Nhưng mà ngay sau đó, thời điểm hệ thống mới vừa nhắc nhở nàng ta cẩn thận, Dạ Lăng Tuyệt đã cảm lấy lợi kiếm, nháy mắt đâm vào tim nàng ta: “Đáng tiếc bốn vương càng không tin ngươi!”

Triệu Phương Phi chết đến nơi cũng không ngờ được, Niệm Như Yên đối với Dạ Lăng Tuyệt lại quan trọng như thế.

Đến nỗi khi nhìn thấy Niệm Như Yên phản bội, thế nhưng còn giết chết mình.

Nhưng nàng ta thua ở chỗ —— cho rằng trên tay có hệ thống, liền tự tin vô đối.

Dạ Lăng Tuyệt đi một chuyến tới Thái Y Viện, khi biết được trong cơ thể mình mang cổ độc, cũng không có bao nhiêu cảm xúc.

Hắn không giết Niệm Như Yên, chỉ là đem nàng ta cầm tù trong tấm phòng, mỗi đêm đều để cho nàng ta tận mắt nhìn thấy hắn cùng các cơ thiếp khác nhau hoan ái.

Thẳng đến lúc Niệm Như Yên cam tâm tình nguyện đem cổ độc trên người hắn coi bỏ, hắn vẫn cầm tù nàng ta, không cho nàng ta chết, khiến nàng ta ngày đêm bị cưỡng chế tra tấn tinh thần.

Kế hoạch đi hoàng lăng trước kia, tạm thời mắc cạn.

Mấy ngày sau, trong một lần dự cung yến Dạ Lăng Tuyệt nhìn thấy Tô Mê càng thêm quyến rũ mê người.

“Dạ Vương, đã lâu không gặp, thân thể ngài vẫn tốt chứ?”

Dạ Lăng Tuyệt trong lòng vui vẻ, nàng vẫn còn quan tâm mình.

“Đình! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 95 điểm, ký chủ biểu hiện không tồi nha!”

Trong nháy mắt, vòng eo đột nhiên bị Phượng Vô Thương gắt gao ôm chặt, thần sắc không vui, tất cả đều biểu hiện ra bên ngoài.

Tô Mê lập tức giải thích: “Ta cùng với Dạ Vương chỉ nói với nhau mấy câu, đừng tức giận, nha?”

Thấy nàng cười dỗ Phượng Vô Thương, Dạ Lăng Tuyệt vô cùng hối hận, ảo não cùng không cam lòng.

Vốn dĩ là nữ nhân thuộc về hắn, vì sao ở trong lòng ngực nam nhân khác, còn cười đến động lòng người như vậy?

Trong lòng Dạ Lăng Tuyệt càng thêm kiên định, bằng mọi giá phải đạt đến vị trí kia, đem mọi người đạp dưới chân, mới có được tất cả vốn dĩ thuộc về hắn!

Mấy ngày sau, Dạ Lăng Tuyệt âm thầm đi đến trước hoàng lăng, thành công có được bảo tàng tiền triều lưu lại.

Nhưng khi từ hoàng lăng đi ra, khi hắn nhìn thấy Dạ Tự Thừa mang theo người xuất hiện, mới bừng tỉnh phát hiện một tấm lưới vô hình đã sớm bày ra chờ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (xong)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~  
Dạ Lăng Tuyệt bị buộc vào đường cùng, lại không cam lòng chấp tay nhường lại bảo tàng, đơn giản trực tiếp mưu phản.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là chịu khổ, Mạnh Truyện phản bội, bị Dạ Tự Thừa bắt giữ, bị đánh rồi nhốt vào thiên lao.

Thân ở chốn lao tù không thấy ánh mặt trời, Dạ Lăng Tuyết làm sao cũng không ngờ rằng kẻ đã từng là tâm phúc, thế nhưng chính là gian tế mà Dạ Tự Thừa phái tới bên cạnh mình.

Ngày thứ hai, Đế quân Long Hề tiến vào gặp hần.

Trong lòng Dạ Lăng Tuyết không những không có chút hối cải nào, ngược lại còn tức giận mắng Đế quân Long Hề cô phụ mẫu phi hần, hại chết nàng, lại bắt công đem ngôi vị Thái Tử trao cho Dạ Tự Thừa, còn không bằng tình cảm của phụ thân Niệm Như Yên đối với hần.

Long Hề để quân dưới sự giận dữ, nói thẳng ra hung thủ chân chính hại chết mẫu phi Khâu Diệp của hần, chính là người dùng mọi cách để đối tốt với hần, Niệm Tử Tức, phụ thân của Niệm Như Yên!

Năm đó Long Hề để quân vì muốn củng cố đế vị vừa mới ngồi lên của mình, liền cưới Đế hậu bây giờ, dưới sự tức giận Khâu Diệp mang theo Dạ Lăng Tuyết tuổi còn nhỏ trở về Vong Ưu Cốc.

Niệm Tử Tức tuy đã có vợ con, nhưng vẫn đối với Khâu Diệp sự muội nhớ mãi không quên.

Đang muốn quất tháo xâm phạm, vô ý làm ngã ngọn đèn, trong ngọn lửa hung mãnh, một cái xà ngang rơi xuống đè trên người Khâu Diệp, uống cho Niệm Tử Tức có một thân y thuật, tay chân lại trời gà không chặt, chỉ có thể tro mắt nhìn Khâu Diệp chết trước mặt hần.

Xong việc bởi vì áy náy, mới vẫn luôn đối tốt với Dạ Lăng Tuyết, muốn bồi thường và bù đắp tội lỗi hần phạm phải.

Long Hề để quân âm thầm điều tra, biết được chân tướng lại phát hiện Dạ Lăng Tuyết đã cùng Niệm Như Yên tình đầu ý hợp, bắt đắ đi đánh phải lựa chọn dấu điểm.

Tất nhiên là Dạ Lăng Tuyết không tin, nói những lời ác ý, chọc Long Hề để quân tức giận muốn chết.

Tô Mê nghe Lưu Tử Mặc nói về việc này, ngày thứ hai liền mang thức ăn đi thiên lao thăm tù.

Tới thiên lao rồi, Tô Mê cái gì cũng không nói, đưa thủ vệ một ít ngân lượng, để bọn họ canh chừng cho tốt, sau đó mới lấy thức ăn đặt lên bàn, khuyên bảo Dạ Lăng Tuyết tinh thần còn đang vô cùng sa sút ăn vài thứ.

“Đây đều là những món ta đích thân làm, người tốt xấu gì vẫn nên ăn một chút.”

Dạ Lăng Tuyết nhìn đến cái bụng nhỏ lên của Tô Mê, vậy mà bận trước bận sau, lại còn đến đưa thức ăn cho mình, ngay tức khắc lệ nóng doanh tròn cảm động ôm chặt lấy Tô Mê một phen.

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 100 điểm, ký chủ thật là lợi hại nha!”

Khoé môi Tô Mê nhếch một cái, lập tức một tay đẩy Dạ Lăng Tuyết ra, cầm lấy khăn tay, thần sắc chán ghét xoa dơ bẩn trên người.

“Thật là bản muốn chết.”

Dạ Lăng Tuyết ngăn ra, cho rằng mình nghe lầm: “Nàng nói cái gì?”

Tô Mê thấy bộ dáng hần nờ mịt, lạnh lùng cong môi, đi khỏi nhà lao, gọi người đem cửa lao khóa lại, sau đó ra lệnh cho thủ vệ, cách cửa lao nhìn hần.

Lúc này, toàn bộ thiên lao chỉ còn lại Tô Mê và Dạ Lăng Tuyết.

Trong nháy mắt, chính tai hần nghe thấy Tô Mê nói rõ ràng từng chữ.

“Ta nói người chẳng những rất bản, hơn nữa thật ghê tởm lại xấu xí, phỏng chừng nhìn thêm vài lần, đến cơm trưa ta cũng nuốt không trôi.”

“Không, người nhất định không phải Tô Mê, người rốt cuộc là ai?”

Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn không tin, người trước mắt chính là Tô Mê.

Tô Mê che cái miệng nhỏ, nở nụ cười: “Ta không phải Tô Mê thì là ai, ta chẳng những là Tô Mê, mà còn là Tô Mê đã sống lại một đời.”

Dạ Lăng Tuyết ngưng mắt nhiu mày, vừa định truy hỏi, trong đầu một trận đau đón truyền đến, một ít ký ức vừa quen thuộc vừa xa lạ giống như thủy triều trong nháy mắt bao phủ hần.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad...

[HBNmoemoe]

Lại mở mắt, Dạ Lăng Tuyết ngơ ngẩn nhìn Tô Mê ngay trước mắt, bi thống, kinh hãi, may mắn ngũ vị tạp trần, dần dần hốc mắt đã ướt, cuối cùng ôn nhu nhẹ gọi một tiếng.

“Nô nhi.....”

“Nô nhi?”

Tô Mê giống như nghe được một câu chuyện vô cùng buồn cười nào đó, lớn tiếng nở nụ cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Chờ cô cười đủ rồi, lúc này mới nhẹ nâng đầu ngón tay, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, tà lãnh câu môi hỏi lại: “Vương gia đây là gọi ai vậy?”

Dạ Lăng Tuyết mở to đôi mắt mơ hồ, run rẩy khóe môi, thật lâu sau mới khẽ thờ dài.

“Tàng bảo đồ là nàng cố ý giấu ở nhà cũ Tô gia, Dạ Tự Thừa là do nàng báo tin trước, còn có chuyện ở khách điểm phụ cận quý thị trước kia, đều là do nàng làm, đúng không?”

Tô Mê gật đầu: “Còn có một việc vẫn luôn muốn nói cho ngươi, muốn nghe không?”

“Nô nhi nói, bản đế..... Bỏ vương tự nhiên muốn nghe.” Dạ Lăng Tuyết không hề chớp mắt nhìn Tô Mê, chỉ muốn đem dung nhan của nàng vĩnh viễn lưu vào đáy mắt, ghi tạc trong lòng.

Tô Mê cong môi, chậm rãi cúi đầu, đem tầm mắt dừng trên cái bụng gồ lên.

“Năm đó ta mang thai đứa bé đầu tiên, là của ngươi, kết quả bị một chén canh lạc thai của ngươi làm mất đi. Sau đó, một khắc trước khi chết, ta biết ta lại lần nữa có thai, còn chưa kịp tới nói cho ngươi biết thì đã bị một chén thuốc bỏ của Niệm Như Yên mà ngươi đưa tới độc chết, xem ra trời cao chú định, Dạ Lăng Tuyết ngươi có mệnh đoạn tử tuyệt tôn.”

Dạ Lăng Tuyết hai mắt đại ra cương cứng tại chỗ, chỉ cảm thấy yết hầu một trận tanh ngọt, liền phun ra một ngụm máu to.

Tô Mê đạm nhiên ngược mắt, trong mắt lạnh như băng tràn đầy mỉa mai trào phúng.

“Nô nhi, xin lỗi, là ta có lỗi với nàng, còn có con của chúng ta.....” Dạ Lăng Tuyết ám ách gọi một tiếng, bỗng nhiên đối mặt với Tô Mê, chậm rãi quỳ xuống.

Tô Mê ngăn ra, không nghĩ tới Dạ Lăng Tuyết sẽ quỳ xuống trước mặt mình.

Nhưng ngay sau đó cô liền khẽ cười nói.

“Ta sẽ không tha thứ cho đủ loại tội lỗi mà ngươi phạm phải, nhưng ta cũng sẽ không hận ngươi, nói cho cùng sống lại một lần ta cũng chẳng còn yêu ngươi nữa, hiện tại ta yêu phụ quân, yêu con của ta, ta thực sự hạnh phúc.”

Tầm mắt dừng ở bụng nhỏ của cô, con ngươi Dạ Lăng Tuyết gắt gao co rút lại, tràn ngập thống khổ và hối hận, buồn bã vô lực, nỗi tuyệt vọng sâu sắc tra tấn làm hấn cơ hồ hồng mắt.

Tô Mê nhìn thấy hấn biến thành cái dạng này, nháy mắt yên tâm, xoay người rời đi mà không lưu một lời.

“Nô nhi, Nô nhi.....!”

Mất thấy cô rời đi, Dạ Lăng Tuyết cố sức mà gọi, đáng tiếc giọng nói cũng đã nghẹn ngào, nhưng vẫn như cũ không gọi được người kia quay đầu.

Ba ngày sau, một nhà Niệm Như Yên bị Long Hồ đế quân hạ lệnh giam vào thiên lao, cố ý phân phó nhốt ở cách vách Dạ Lăng Tuyết.

Tô Mê biết được bọn họ ở trong tù tương oán tương sát, càng thêm yên tâm cùng Phượng Vô Thương tiêu sái sung sướng.

Thời điểm chín tháng, Tô Mê an toàn sinh hạ một bé trai.

Phượng Vô Thương đặt tên cho nó là Phượng Tô, nhưng Tô Mê thường xuyên trêu đùa gọi nó là Phượng Lê Tô.

Phượng Vô Thương sớm thành thói quen Tô Mê trở nên hoạt bát hơn, đơn giản mỗi lần đều trực tiếp làm lơ.

Dạ Tự Thừa bước lên ngôi vị hoàng đế, kế thừa đại thống kia một ngày, Tô Mê phân phó Lưu Tử Mặc tìm được châu thoa năm đó, qua tay giao cho Dạ Lăng Tuyết.

Đêm đó, vốn dĩ từ sĩ tiến đến ám sát Dạ Lăng Tuyết, sau khi tiến vào thiên lao, phát hiện hấn đã dùng châu thoa đâm vào tâm mạch, chỉ còn lại thi thể.

Mà ở một gian khác Niệm Như Yên cũng vì Dạ Lăng Tuyết tuần tình, thất cổ mà chết.

Bọn họ thuận thế nhóm lửa đốt thiên lao một phen, liền trở về thành phục mệnh với Dạ Tự Thừa.

.....

Đêm nay, Tô Mê làm xong ờ cũ, mới vừa xoay người ôm đứa nhỏ đã bị Phụng Vô Thương tiên khí phiêu phiêu ẩ ở trên giường, không biết xấu hổ dùng biện pháp khác ăn no nê một hồi, làm hại Phụng Tô đói bụng, kêu khóc không ngừng.

Tô Mê lần đầu làm mẹ người ta, không có kinh nghiệm dỗ trẻ nhỏ.

Nửa đêm tìm bà vú tới đem Phụng Tô ôm đi dỗ dành rồi cho ăn, lại bị Phụng Vô Thương tiếp tục lăn lộn một phen.

Trời gần sáng, Phụng Vô Thương đem Tô Mê nửa mê nửa tỉnh gắt gao ôm vào trong ngực, môi mông ôn nhu uyển chuyển mút lấy môi hồng cảm dỗ của cô.

“Mê Mê, chờ ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 50: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (1)

Edt: Mít

~~~~~

Thời điểm Tô Mê tỉnh lại, đã trở lại hiệp hội vị diện.

Nhìn không gian bốn phía lạnh như băng, giống như vừa rồi cô ôm Phụng Vô Thương, tất cả đều là một giấc mộng.

Tỉnh mộng, tất cả đều không còn tồn tại nữa.

Nhưng thật sự không tồn tại sao?

Vì sao khi cô nửa tỉnh nửa mê, hình như nghe được âm thanh của Cố Lương Nghiên?

“Hệ thống, hân cũng xuất hiện ở vị diện trước, đúng không?” Tô Mê nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn về phía hệ thống 059.

Hệ thống 059 một thân cô trang, lại đột nhiên xuất hiện với một thân âu phục nhỏ chính trang.

“Chúc mừng ký chủ, nhiệm vụ lần này hoàn thành rất tốt, đạt được 15 điểm, bản hệ thống thêm vào khen thưởng cho cô 5 điểm, hơn nữa lúc trước 10 điểm, tổng cộng 30 điểm.”

Tô Mê cau mày, vừa định hỏi lại, hệ thống 059 lại nói..

“Ký chủ, cô xem bộ tây trang cao cấp được đặc may riêng này của bản hệ thống thế nào, không tồi chứ?”

Thấy hân hình như đang cố ý nói sang chuyện khác, Tô Mê nghĩ thầm, ở nơi này cũng không hỏi ra cái gì, đơn giản không bằng đi làm nhiệm vụ kiếm tích phân.

“Tiếp tục nhiệm vụ tiếp theo.”

Hệ thống 059 vừa nghe, lập tức cao hứng phấn chấn gật gật đầu: “Được được, bản hệ thống liền truyền tống cho cô ——!”

.....

“《Mạn Sinh》tập tám, cảnh năm, lần sáu, Action!”

Một tiếng gập bảng quen thuộc đột nhiên vang lên, Tô Mê nháy mắt thanh tỉnh.

Nhìn cảnh tượng bốn phía bố trí tinh xảo, Tô Mê nhanh chóng trở về trạng thái, ngay sau đó “Thình thịch” một tiếng quỵ xuống, đột nhiên ôm lấy người đàn ông tuấn lãng tóc vuốt ngược trước mắt.

“Thiếu gia, van thiếu gia bỏ qua cho Liên Nhi, Liên Nhi không dám nữa ô ô ô.....”

“Bỏ qua? A!” Người đàn ông hỏi lại một tiếng, cười lạnh lùng, ngay sau đó một cái tát hung hăng đánh vào mặt Tô Mê, đem cô đánh đến ngã nghiêng trên mặt đất, lại bổ thêm một chân thật mạnh.

Tô Mê giống như choáng váng, không nhúc nhích cuộn tròn thân thể, cắn chặt môi, thần sắc hơi hoảng che chở cái bụng.

Lúc này lại nghe thấy người đàn ông lãnh lệ nói.

“Nếu cô còn dám ở trước mặt Mạn Sinh nhắc tới một chữ mất, tôi liền đem cô bán đến kỹ viện!”

Nghe hai chữ “Kỹ viện” này, Tô Mê cắn chặt răng, đôi tay nắm chặt thành quyền.

Lúc này một camera gần, đột nhiên để sát vào, Tô Mê xuất thần nhìn hư không một chút, đôi mắt lập tức đỏ tươi lên.

Nháy mắt tiếp theo, cô đột nhiên ngồi dậy, hốc mắt muốn nứt ra trùng với người đàn ông kia.

“Tịch Tư Viễn, anh nếu dám đem tôi bán đến kỹ viện, anh tin hay không, anh tin hay không, tôi hiện tại đi nói cho Triệu Mạn Sinh biết trong bụng tôi đã mang thai con của anh?!”

Người đàn ông kêu Tịch Tư Viễn kia, đầu tiên là ngẩn ra, không dám tin tưởng trừng lớn đôi mắt.

Ngay sau đó, giờ tay lại là một cái tát, hung hăng đánh vào mặt Tô Mê: “Cô dám, hiện tại tôi liền phá bỏ đứa con của cô!”

Nói xong, hắn đem tầm mắt dừng trên bụng nhỏ mà Tô Mê khảm trương che chở, hiện lên một tia lạnh lẽo.

Tô Mê thống khổ rơi lệ bụm mặt, mãnh liệt lắc đầu: “Không, hồ đồ không ăn thịt con, anh không thể..... A!”

Lời còn chưa dứt, Tịch Tư Viễn đã nhắc chân hướng về phía bụng Tô Mê hung hăng đạp xuống, chỉ chớp lát liền thấy có máu đỏ tươi chảy ra, tức khắc nhiễm đỏ đầy đất.

“Con của tôi, ha ha, vậy không phải đã không còn sao?”

Tô Mê vô lực nằm liệt trên mặt đất, khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo, cái trán sáng bóng tóc tai hỗn loạn, hai mắt không hề có tiêu cự, tràn ngập bi thống, cảm hận, hối hận đủ loại cảm xúc.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Một thân sườn xám cắt may tinh tế, đem dáng người uyển chuyển tinh tế, phác họa đường cong ẩn hiện, cùng chất lông dưới thân nhiễm đỏ một mảnh, hình thành tương phản đối lập rõ ràng.

Ở dưới camera phóng đại mấy lần, hai mắt trống rỗng đại ra, chậm rãi nhắm nhìn, phút chốc con lạnh lùng nheo lại!

“Ha ha ha!” Tô Mê buồn bã mà dữ tợn cất tiếng cười to, hai mắt lạnh lẽo điên cuồng trùng với người đàn ông kia.

“Tịch Tư Viễn, Lý Liên Nhi tôi nguyện rửa anh vĩnh viễn sẽ không có được Triệu Mạn Sinh, cô đơn một mình suốt đời, chết không được từ tế!”

Một cổ thần thái hủy diệt sở hữu bị thương lại tuyệt vọng, được Tô Mê diễn rất sống động, nháy mắt làm chấn động mọi người ở đây.

Cuối cùng một camera gần phóng đại hình ảnh, một giọt nước mắt to tròn trong suốt, từ khóe mắt chậm rãi chảy vào tóc mai, Lý Liên Nhi lại im lặng.....

“Cắt ——OK,! Tôi nói này Tiểu Thẩm, anh từ nơi nào tìm được người này, nhìn xem khí tràng này, kỹ thuật diễn này, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.”

Đạo diễn Lý Luật không hề che dấu liên tục khen ngợi, phó đạo diễn Thẩm Thanh luôn không vừa mắt với Tô Mê, về mặt có chút co quắp mà xấu hổ, tùy ý có lẽ vài câu, liền tìm cái cớ vội vàng rời đi.

Những cảnh quay tiếp theo, diễn viên quần chúng, một nhân vật nhỏ như Tô Mê đã hết suất diễn, xem như đóng máy lãnh com hộp.

Chẳng qua vào những ngày mùa đông này, quay bộ phim dân quốc xác thật chịu tội.

Tô Mê lúc này lại là người đầy “Máu tươi”, đành phải run run, đi đến chỗ kịch vụ xin một thau nước ấm, lau đi huyết tương nhân tạo trên người.

Lại không nghĩ tới, mới vừa đổ nước ấm, đi vào phòng thay quần áo, dưới chân đột nhiên bị người ta cản lại ——

Mắt thấy Tô Mê sắp ngã sắp xuống, lại vừa nghiêng người, đem chậu nước trong tay hất về hướng người nọ, tức khắc tiếng thét chói tai đinh tai nhức óc:

“A —— Tô Mê, cô mẹ nó tiện nhân này, cũng dám tạt nước tôi!”

Tô Mê nào có tâm tư cùng Đỗ Nhạc Văn lý luận, trong lòng toàn nghĩ làm cách nào mới có thể ngã nhẹ một chút.

Lại không nghĩ đến bên hông đột nhiên xuất hiện một đôi tay nóng rực, nhanh chóng đem cô chụp được, kéo vào trong lòng ngực.

“Không sao chứ?”

Giọng nam trầm thấp lại từ tính, mười phần dễ nghe, đồng thời lúc Tô Mê mở mắt ra, ký ức thuộc về nguyên chủ, truyền đến trong đầu cô.

Một trận đau đốn truyền đến, khiến cho cô vừa mới đứng thẳng thân mình lại khụy một cái, Tô Mê một lần nữa ngã vào trong lòng ngực nam chủ Quân Từ Càn.

.....

Trong nguyên văn chính là, fans nhỏ nữ chủ diễn vai quần chúng, cùng nam chủ đại thúc ảnh đế quốc tế vợ chồng ngược luyến.

Những người quen biết nguyên nữ chủ Tô Mê đều biết, cô sở dĩ nhiệt tình yêu thích đóng phim, chính là bởi vì từ nhỏ sùng bái ảnh đế quốc tế Quân Từ Càn.

Vốn dĩ Tô Mê lớn lên rất xinh đẹp, nghĩ có thể ở giới giải trí tạo nên danh tiếng, có cơ hội cùng ảnh đế diễn chung một bộ phim, để hấn lau mắt mà nhìn, mượn cơ hội đó thân cận với hắn.

Nhưng mà không như mong muốn.

Cha Tô mẹ Tô đều là dân quê, căn bản không có tiền cung cấp cho Tô Mê đóng học phí vào học viện điện ảnh, chỉ nói đến bản thân Tô Mê có kỹ thuật diễn cũng không tốt lắm, đến thi cũng thi không đậu.

Tuy rằng thông qua con đường khác, quen biết mấy anh chị đầu đàn (đội trưởng trong đội diễn viên quần chúng), được đến đoàn phim cùng tổ diễn viên.

Nhưng cô có cái tật xấu nhỏ sửa không xong chính là thích nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Vì điều này, bị không ít đạo diễn cùng với người quay phim mắng.

Nhưng Tô Mê lớn lên xinh đẹp, ở trong thế giới xem mặt này, rất nhiều người vẫn tương đối chiều cô, chỉ là động cơ chiều cô lại không đơn thuần.

Phó đạo diễn Thẩm Thanh chính là một người trong đó, nhưng cũng không phải người cuối cùng.

Những phó đạo, nhà sản xuất đó, lúc trước đều rất chiều cô, sau đó lại chậm rãi đưa ra quy tắc ngầm.

Tô Mê đương nhiên không đồng ý, nhưng tuổi còn nhỏ tâm tư không sâu, cự tuyệt nhiều lần không kiên nhẫn, nói chuyện lại thẳng, đặc tội không ít người.

Chỉ là bởi vì lúc trước đi casting, may mắn được đạo diễn chọn diễn vai Lý Liên Nhi, Tô Mê quay vài tập, không thể dễ dàng thay đổi người, cho nên Thẩm Thanh mới không dám đổi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (2)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Bộ phim đóng máy, Tô Mê đầu tiên là bị mấy diễn viên ở đoàn phim khi dễ, sau đó là bị Thẩm Thanh hoàn toàn phong sát.

Lúc cùng đường, Tô Mê và bạn thân là Điền Hiểu Du, ăn diện lộng lẫy tham gia một buổi tụ hội trong vòng lẩn quẩn của giới thượng lưu, ở nơi đó gặp

được Quân Từ Càn.

Còn chưa nói được câu nào với hắn, đã bị Đỗ Nhạc Vân âm thầm hạ thuốc, đưa đến phòng của ông chủ nổi danh thích chơi SM.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tô Mê nhìn một mảnh hỗn độn, chịu đựng cơn đau, kinh hoàng thất thố rồi đi, lại phát hiện cửa khách sạn có một đám phóng viên đang canh chừng ở đó.

Tô Mê quay đầu lại liền nhìn thấy Quân Từ Càn hình như đang cãi nhau với một người phụ nữ.

Sau khi hắn phát hiện có phóng viên, tiện tay kéo cô lại, nói hai người đang quen nhau.

Sau đó vừa đe dọa vừa dụ dỗ tạo ra một phản hợp đồng bao dưỡng, Tô Mê phụ trách cùng hắn diễn kịch, còn hắn cung cấp cho Tô Mê rất nhiều tài nguyên.

Tô Mê vốn không nghĩ sẽ lấy phương thức này để thân cận hắn, nhưng phóng viên bên kia vừa đưa tin lên, fan náo loạn của Quân Từ Càn nhanh chóng đem cô làm thịt tới nơi, các loại uy hiếp đe dọa, cuối cùng Tô Mê không thể không đáp ứng yêu cầu của Quân Từ Càn.

Có Ảnh để che chở, không bao lâu sau Tô Mê đã trở nên nổi tiếng, nhưng lại đột nhiên phát hiện mình mang thai.

Chỉ có cô biết, Quân Từ Càn chưa từng chạm qua cô.

Người có tư cách bồi hấn ngủ mỗi đêm, từ đầu đến cuối đều là một người phụ nữ khác không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tô Mê cho rằng đứa bé là con của lão tổng biến thái, nên cùng ngày liền đi bệnh viện phá thai.

Trong một lần say rượu, Quân Từ Càn đã xảy ra quan hệ với cô, lại gọi tên những cô gái tình một đêm khác.

Người phụ nữ kia rời đi, Tô Mê trở thành vật thay thế cô ấy, nhưng lại không phải duy nhất.

Quân Từ Càn bắt đầu cùng những người phụ nữ khác nhau truyền ra tai tiếng, mà mỗi lần phóng viên hỏi tới, cô thân là bạn gái chính thức lại phải liều mạng yểm trợ cho hắn.

Sau này gặp gỡ nhị thiếu gia Phó Tây Nguyên, trái tim đối với Tô Mê vừa nảy sinh ái mộ lại vừa đau lòng, vẫn luôn quan tâm chiều chuộng cô.

Mãi cho đến vô số lần bất gian tại chỗ, Tô Mê cuối cùng cũng chịu không nổi, trực tiếp đưa ra lời chia tay, Quân Từ Càn lại không đồng ý, bắt đầu hỏi tâm chuyển ý, cuối cùng thành công yêu Tô Mê, thời điểm theo đuổi được cô thì người phụ nữ kia lại trở về.

Tô Mê khi đó mới biết được, Quân Từ Càn đối tốt với cô, xa xa không bằng con gái nuôi của Quân gia, người được gọi là em gái nuôi -- Quân Giai Kỳ mà hắn vẫn luôn dụng tâm bảo hộ.

Không muốn buông tay cả hai bên, Quân Từ Càn khó có thể lựa chọn, mãi cho đến một ngày, giới giải trí tuôn ra tin tức về phản hợp đồng bao dưỡng, cùng với việc Tô Mê đã từng phá thai, bị người dùng quy tắc ngầm.

Hình tượng xuống dốc không phanh, Tô Mê lại bị hãm hại nghiện ma túy, lập tức cha mẹ thân sinh cũng không muốn nhận cô.

Lúc này, Phó Tây Nguyên đứng dậy, cường ngạnh giúp cô cai nghiện, Quân Từ Càn lại một lần nữa tìm được cô, nói đêm đó người đàn ông ở khách sạn thật ra chính là hắn, do chính miệng Quân Giai Kỳ thừa nhận đã đổi biến số phòng.

Hắn rất hối hận, nhưng Tô Mê đối với hắn thất vọng vô cùng, không đồng ý tái hợp, Quân Từ Càn lợi dụng quan hệ của Quân gia làm cho công ty Phó Tây Nguyên phá sản, còn bức hôn cô.

Tính chất của ngược vẫn, chính là cho dù ngược như thế nào, nữ chủ trước sau gì cũng là của nam chủ, trải qua một phen chống cự quyết liệt, Tô Mê vẫn gả cho Quân Từ Càn.

Kết quả ngênh đón hôn lễ chính là bị Quân Giai Kỳ một phát bắn chết.

Quân Từ Càn không tiếp thu được việc Tô Mê chết, cả người trở nên điên điên khùng khùng, cuối cùng không biết tung tích.

Nhưng ở phiên ngoại sau kết thúc lại hé lộ Quân Giai Kỳ tuy rằng ngồi tù, nhưng cuối cùng Quân gia vẫn đem cô ta từ trong tù cứu ra.

Tâm nguyện của nữ chủ chính là không cần yêu Quân Từ Càn, bước lên đỉnh cao của giới giải trí, trở thành người mà Quân Từ Càn vĩnh viễn chỉ có thể ngược nhìn, đồng thời giúp Phó Tây Nguyên tìm được người yêu chân chính thuộc về hắn.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Tiếp thu xong toàn bộ ký ức của nguyên nữ chủ, Tô Mê không dấu vết đem Quân Từ Càn đẩy ra.

“Cảm ơn anh Quân, em không có việc gì.”

“Anh Quân ~ anh nhìn cô ấy kìa, xối cho người ta một thân nước ấm, mặt người ta cũng đã bị phỏng.” Đỗ Nhạc Vân ông ọ làm nũng.

Khỏe miệng Quân Từ Càn hơi cúi, gọi trợ lý nhỏ đem khăn giấy đưa qua cho cô ta.

“Nhanh lau đi, rồi bôi thuốc lên.”

Đỗ Nhạc Vân lúc này mới kiêu thanh kiêu khí nói “Cảm ơn”, tiếp nhận khăn giấy xoa vết nước trên người.

Nhìn trên mặt Tô Mê in dấu tay sưng đỏ và xanh tím, Quân Từ Càn hơi cuộn ngón tay, nhẹ nhàng sờ sờ: “Đau không?”

Tô Mê nao nao, ngay sau đó nghiêng đầu né tránh sự đụng chạm của hắn.

“Cảm ơn anh Quân quan tâm, đây là hoá trang vẽ ra, đừng để ô uế tay anh Quân.”

Quân Từ Càn nhướn nhướn mi, thần nhiên cười nói: “Thời tiết lạnh lẽo, máu trên người rửa sớm một chút, chú ý đừng để bị cảm.”

“Cảm ơn anh Quân quan tâm.”

Tô Mê nhìn Quân Từ Càn hoá trang thành con hát khó phân nam nữ trong vở kịch, cực kỳ lễ phép gật gật đầu, nhưng nội tâm không khỏi âm thầm mỉa mai.

Quân Từ Càn là một thân sĩ ưu nhã có tiếng, đối với tất cả mọi người đều là một bộ dáng ôn nhuận lễ độ, cho dù là đối với phụ nữ hay đàn ông, những tin tức tốt trên người chưa bao giờ gián đoạn.

Loại đàn ông này rõ ràng là độc được ngọt ngào, nhưng rất nhiều phụ nữ lại vẫn cứ cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà đáng tiếc, cô không phải nguyên nữ chủ, càng không phải fans nhỏ sùng bái hắn, cho dù hắn hoàn mỹ ra sao, Tô Mê cũng có thể bảo đảm bảo vệ tốt trái tim mình, tuyệt đối sẽ không yêu hắn.

Cầm lấy cây lau nhà đem vết nước trên mặt đất lau sạch sẽ, rồi cầm chậu mà đoàn kịch cấp cho đơn giản lau hết máu trên người, tẩy đi lớp hóa trang bị thương trên mặt, Tô Mê thay quần áo của mình, nói với một phó đạo khác một tiếng, lúc này mới trở lại phòng thuê.

“Trở về sớm vậy?”

Tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, liền thấy bạn cùng phòng Điền Hiểu Du ngồi ở phòng khách ăn mì gói: “Còn chưa ăn cơm sao, đây, cho cậu cái này, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

“Cám ơn.” Tô Mê mặc áo ngủ mùa đông thêm bông dày, cầm chén mì gói ngồi ở bên người cô ấy, ăn từng miếng to.

Điền Hiểu Du là một cô bạn thân rất tốt, chỉ là hai người tính tình đều tương đối thẳng thắn, không cố kỵ lời nói nên thường xuyên cãi nhau.

Nhưng có một điểm khá tốt, chính là cả hai người ai cũng không mang thù, hôm trước to tiếng cãi nhau thì hôm sau lại có thể hòa hảo như cũ.

Thế đạo chính là như vậy, người tốt tâm tốt, mệnh lại không nhất định tốt.

Ăn xong mì gói, Tô Mê cần mẫn đem chén đũa của hai người rửa sạch, ngồi trên sofa xem tin tức.

“Bộ phim mình diễn bên kia đã đóng máy, phỏng chừng Thẩm Thanh muốn chặt đứt đường đi của mình, xem xem ngày mai có vai diễn nào có thể nhận hay không.”

Điền Hiểu Du giương mắt nhìn cô: “Cậu sao lại chọc hắn, hắn cùng mấy nhà sản xuất lớn có quan hệ không tồi, nếu thật sự phong sát cậu, trừ phi đến nơi khác, nếu không thì ở Tiêu Thành không ai dám tuyển cậu đâu.”

“Còn không phải do hắn muốn quấy rối mình, nên mình mới nói chuyện tổn thương tự tôn của hắn sao.” Tô Mê bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Điền Hiểu Du nghe được “Tôn thương tự tôn”, đột nhiên có hứng thú: “Cậu sao lại từ chối hắn, kể mình nghe xem.”

Tô Mê một bên xem di động, một bên nhướn mày nói: “Cũng chưa nói điều gì quá phận, mình chỉ nói hắn chơi quy tắc ngầm với nhiều phụ nữ như vậy, gây sát cũng đã mòn thành kim, lại tiếp tục chơi quy tắc ngầm, phỏng chừng sau này cõi trần còn phải dùng kính lúp mới nhìn thấy được, kết quả hắn liền nổi giận.”

“Làm sao cậu biết nơi đó của hắn rất nhỏ?” Điền Hiểu Du cười hắc hắc, nhắc chân đá cô một chút.

Tô Mê tỏ vẻ thực vô tội: “Cả ngày hắn mặc quần da màu đen bó sát người, hận không thể khiến cho người trên toàn thế giới đều biết tiểu đệ đệ của hắn rất nhỏ, có ai mà không biết đâu?”

Chương 52: Diễn Viên Quân Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (3)

Edt: Nhạc Dao

Beta: Mít

~~~~~

“Cậu cũng thật là, cần gì phải xem lời của ông ấy là thật chứ. Coi chừng sau này phải húp cháo để sống qua ngày đó.” Điền Hiểu Du khích cô.

Tô Mê đã quen với tính cách này của cô ấy nên cũng không để ý, chỉ thăm thán.

“Chuyện này đâu phải do mình. Mà mình đã xuất hiện trong “Mạn Sinh” thì có phải sau này không thể tham gia talkshow nữa hay không?”

Điền Hiểu Du nhìn cô từ đầu đến chân rồi cười nói: “Dáng người của cậu không tồi, có thể đeo mặt nạ rồi tham gia mấy chương trình mà đàn ông chọn bạn gái cũng được đấy.”

“Không được, nếu họ chọn mình thì mình cũng phải tháo mặt nạ xuống thôi.”

“Vậy thì cậu tham gia mấy chương trình mai mối đi. Sau đó dùng chút thủ đoạn để nổi lên hoặc câu một người đàn ông độc thân hoàng kim cũng được.” Điền Hiểu Du nửa đùa nửa thật nói.

Tô Mê méo máo: “Minh thà đi theo con đường chính đáng còn hơn. A a a, biết vậy thì mình đã không diễn vai Lý Liên Nhi rồi.”

Điền Hiểu Du đá cô một cái: “Được rồi, ngàn vàng cũng không mua được “giả như”, cậu đừng mơ mộng hão huyền nữa. Mau suy nghĩ đi, vừa hay buổi triển lãm của mình cũng sắp kết thúc, ngày mai rảnh nên chúng ta cùng nhau đi.”

“Được thôi.” Tô Mê đang lướt điện thoại chợt nói.

“Tiểu Mạnh mới mở một quán bar, đêm nay khai trương, cậu có muốn đi không?”

“Mấy giờ và bao nhiêu tiền?”

“Tối nay từ 7 giờ rưỡi đến 11 rưỡi, bốn tiếng hai trăm. Hay để mình hỏi Đại Bạch xem sao, cậu ấy lấy giá gốc nên có thể sẽ cao hơn đấy.”

Tô Mê lướt một hồi thì tìm được WeChat của Đại Bạch, hỏi sân khấu và giá cả thì kiếm được hơn 80 tệ so với Tiểu Mạnh. Hai người trang điểm, mặc váy ngắn, khoác áo rồi đi giao thông công cộng đến quán bar Dạ Sắc.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Hình tượng hai người tự nhiên không có gì để nói, Đại Bạch và Tô Mê lại là bạn thân không màng không quen biết, nên hai cô lấy nước trái cây và cocktail trà xanh rồi tìm một chỗ để ngồi xuống.

Vì quán bar mới mở không được náo nhiệt như mấy chỗ nổi tiếng nên phải mời một ít mỹ nữ và soái ca đến để khuấy động bầu không khí.

Công việc của Tô Mê và Điền Hiểu Du là ngồi đó xúc xắc, oản tù tì. Lâu lâu nhâm nhi tý rượu, thỉnh thoảng lại lên sân nhảy để làm nóng bầu không khí.

Tô Mê chợt cảm thấy muốn đi vệ sinh nên nói với Điền Hiểu Du rồi đi thẳng đến nhà vệ sinh.

Khi cô đi đến hành lang quán bar thì thấy một người đàn ông đẹp trai mặc vest mang giày da dùng một tay hất mạnh một người phụ nữ gần như trần truồng ngã xuống đất.

Hắn mặc áo sơ mi trắng tinh, mỗi một đường kim mũi chỉ đều tỉ mỉ làm tôn lên dáng người hoàn mỹ vai rộng eo thon của hắn.

Quần tây đen thẳng tắp ôm lấy đôi chân thon dài, bộ quần áo càng khiến cho dáng người cao ráo của hắn trông kiêu ngạo hơn hẳn.

Lúc này, hần đang cau mày mắt kiền nhẩn tháo cà vạt ra lộ ra nút áo quý giá trên tay áo sáng lấp lánh.

Tô Mê cảm thấy chỉ cần chuyện không liên quan đến mình thì cô cũng không rảnh đến mức đau trứng mà đi qua hỏi.

Suy cho cùng, từ cách ăn mặc của người đàn ông này có thể đoán được anh ta thuộc tầng lớp thượng lưu, bây giờ cô chỉ là người nghèo rớt mồng tơi nên không thể dây vào được.

Và lại, nhìn anh ta không giống hạng người bắt nạt phụ nữ, có vẻ như cô nàng kia định lợi dụng sở mó chiếm tiện nghi của anh ta.

Tô Mê giả vờ như không nhìn thấy, nghiêng người, đi lướt qua họ.

Khi cô rửa tay xong, xoay người chuẩn bị rời đi thì một bóng đen bất thành linh xuất hiện trước mặt cô.

Tô Mê hoảng sợ, phản xạ có điều kiện lùi về phía sau một bước thì đụng phải bồn rửa tay sau lưng, đau đến mức hai mắt cô có một tầng sương mù phủ kín.

“Đau quá!” Cô nhẹ than, giày cao gót dưới chân bởi vì động tác bất ngờ nên trượt một chút.

Khi sắp ngã xuống thì tay đã bị người ta giữ chặt.

Cô theo quán tính chúi đầu về phía trước, nhào vào lòng hần: “Ui da!”

Sau đó, môi của họ chạm phải nhau.

Thời gian như ngừng lại, mùi cồn trong miệng hần khiến đôi mắt Tô Mê trừng lớn như chuông đồng, ngẩn ngơ nhìn người đàn ông đẹp trai lại lạnh lùng trước mặt.

Hai người giống như không lường trước được sẽ xảy ra chuyện này nên đều ngây ra như phỗng, quên cả việc đẩy đối phương ra.

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, dưới ánh đèn mờ ảo thậm chí còn có thể nhìn thấy được từng sợi lông mi của đối phương.

“Anh có bệnh sao? Làm gì đột nhiên xuất hiện?” Tô Mê kịp phản ứng, đẩy hần ra.

Ánh đèn trên đỉnh đầu hơi mờ chiếu vào bóng dáng anh tuấn lại lạnh lùng của hần, có một tầng sắc thái cổ xưa kì lạ, vô thức tạo thành áp lực, khiến cô không thở nổi.

“Hình như là cô tự nhào vào lòng tôi.”

Tiếng nói trầm thấp mang hơi lạnh vang lên bên tai cô, khiến cô nhin không được mà phải cảm thán giọng nói này: thật mẹ nó gọi cảm!

Tô Mê thầm mắng mình không có tiền đồ, sau đó đỡ cái eo đau nhức, cúi đầu nói “Xin lỗi”, nghiêng người muốn rời đi.

Quần Mặc Thâm mím môi, đôi mắt lạnh lẽo không mang theo độ ấm chột loé lên về ảo não.

Trong khoảnh khắc, ngay cả hần cũng không nghĩ đến, mình vậy mà một phát bắt lấy người phụ nữ chuẩn bị rời đi, nắm lấy cảm cô mà hôn lên.

Nụ hôn cuồng nhiệt trúc trắc mà bá đạo chiếm lấy từng tấc lãnh địa trong miệng cô, trong nháy mắt càn quét tất cả giác quan của Tô Mê.

Cô bị hần hôn đến ngẩn ngơ!

Khi cô hoàn hồn lại, nắm chặt lấy tay người đàn ông, muốn tặng hần một cú ném qua vai thì đột nhiên hần lại dừng lại, hoảng hốt thả cô ra, xoay người rời đi.

Thấy vậy, Tô Mê lại ngây ra như phỗng!

Đây mẹ nó là chuyện gì đây? Bộ nhìn cô dễ bị bắt nạt lắm hay sao mà đi vệ sinh cũng bị cưỡng hôn?

Tô Mê tức giận nghĩ thầm sau này nhất định phải trang điểm cho mình thật đậm, tô son trét phấn cho dày kết hợp thêm lông mi giả để hù chết mấy tên biến thái thế này!

Lúc về đến chỗ ngồi thì cũng đã 11 giờ, Tô Mê kéo Điền Hiểu Du ra sàn nhảy nhảy một lúc.

Hết thời gian cô liền đến chỗ Đại Bạch để nhận tiền, rời khỏi bar Dạ Sắc rồi ngồi chuyển xe buýt cuối cùng để về nhà.

Giống như nguyên cốt truyện, qua mấy ngày sau Tô Mê đã nghe mấy anh chị đầu đàn quen biết nói Thẩm Thanh đã chỉ đích danh phong sát mình.

Việc này cũng đại biểu rằng ở Tiểu Thành, chỉ cần là bộ phim do giải trí Thanh Cam sản xuất thì sẽ không ai dám tuyên Tô Mê.

Tô Mê cũng không cảm thấy phần nộ hay tiếc nuối gì.

Dù sau thì diễn viên mà không có hậu trường cũng chẳng khác gì diễn viên quần chúng, cùng lắm chỉ là đi ngang qua sân khấu, ngẫu nhiên được lộ mặt, nói vài câu thoại, lương thì lại thấp.

Tiền để quay phim đều do nhà sản xuất tìm kiếm đầu tư, tuy rằng tiền lương phát cho diễn viên quần chúng không tính là quá thấp. Nhưng trải qua tầng tầng cắt xén, tiền đến tay bọn họ một ngày tám giờ cơ bản chỉ được mấy chục đồng.

Nếu như làm thêm giờ, thì được thêm vài đồng hoặc mười mấy đồng, coi như có quen biết với mấy anh chị ở trên, cuối cùng tiền tới tay cũng chỉ một trăm hoặc hai trăm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (4)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Phòng vẫn trở thành diễn viên quần chúng, lương tháng cũng chỉ có ba bốn ngàn, mỗi ngày thức sớm hơn gà, còn phải một mực đội lên sân khấu.

Có khi mùa đông chụp mùa hè diễn, studio phim niên đại hoặc phim cổ trang đều giống nhau ở chỗ không có điều hòa, tuy rằng thời điểm các diễn viên chính thức quay chụp cũng sẽ chịu lạnh, nhưng sau khi chụp xong, lập tức sẽ có trợ lý đưa quần áo nước ấm đến sưởi ấm.

Diễn viên quần chúng chỉ có thể mặc đồ hóa trang, tìm nơi không có gió mà chịu đựng, vài phút sau thì lạnh cóng.

Nhưng tâm nguyện của nguyên nữ chủ, là bước lên vị trí cao nhất của giới giải trí, xem ra cô phải vào giới giải trí giết ra một đường sỏi đá.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Tô Mê lập tức lên mạng, tra xét bối cảnh của công ty giải trí Thanh Cam.

Khi nhìn thấy đối thủ cạnh tranh một mất một còn của Thanh Cam -- công ty giải trí KING, lại vào Tieba xem tin nóng bát quái về hai công ty đối đầu, một cái ý tưởng hình thành trong đầu.

Tô Mê thông qua mấy anh chị đầu đàn, lấy được phương thức liên hệ với nhà làm phim Trịnh Nham nào đó của công ty giải trí King, thuận tiện thêm WeChat của hân.

Thêm bạn tốt không cần xác minh, trực tiếp nhìn thấy hoạt động mới nhất của bạn hân, nói một bộ tiểu thuyết điện ảnh cải biên huyền nghi 《Quỷ Hoạ》 muốn quay, thông qua hình thức toàn dân bỏ phiếu tìm kiếm “Nữ chính tâm thần phân liệt”, người có số phiếu nhiều nhất tham gia phỏng vấn, vượt qua liền có thể trở thành nữ chính của bộ phim.

Tô Mê lập tức vui vẻ.

Quyển tiểu thuyết này cô đã xem qua, nội dung chính là nói về nữ chủ Quỷ Hoạ tính cách hướng nội, trải qua một lần tai nạn xe cộ liền bị tâm thần phân liệt, sau khi về đến nhà cũ ở quê nhà bị các trưởng bối bức ép hôn, phát sinh một loạt các câu chuyện cổ quái thần bí.

Điểm bỏ phiếu ở đầu trang web, đại khái xem qua ảnh chụp photoshop của nhiều mỹ nữ, lại nhìn nhìn ngày hết hạn bỏ phiếu.

Mất to tròn như hạt châu lập tức đảo một vòng, Tô Mê kéo bức màn che ánh sáng trong phòng ngủ lên, đứng ở bên cửa sổ, dùng bóng tối che khuất nửa khuôn mặt, đối diện với màn hình di động thăm trầm mà lạnh lẽo nở nụ cười quý quyết, ấn xuống nút chụp một cái, lập tức đăng lên mạng mà không cần photoshop.

Đầu tiên là gửi cho một vòng bạn bè, lại chia sẻ cho hai mươi mấy người đầu đàn có hiểu biết, để một đám diễn viên quần chúng bỏ phiếu rồi truyền cho nhau.

Không đến nửa ngày, liền lấy được số phiếu siêu cao, vượt lên đứng đầu bảng.

Tô Mê lập tức chuẩn bị đồ, phát cho đầu đàn, cho bọn họ vài cái bao lì xì, để bày tỏ lòng cảm tạ.

Hơn bốn giờ chiều, thời gian bỏ phiếu vừa lúc hết hạn, Tô Mê nhìn thấy, cô vậy mà so với vị đứng sau, cao hơn một ngàn phiếu, thuận lợi ngồi ổn ở vị trí đầu bảng.

Tô Mê thoải mái không thôi, lại phát vài cái bao lì xì cho nhóm diễn viên quần chúng, liền đi chuẩn bị cơm canh.

Hiệu suất làm việc của công ty giải trí KING quả thực rất cao, Tô Mê vừa ăn cơm xong, liền nhận được điện thoại của bọn họ gọi tới, ý tứ là muốn ngày mai cô tới tham gia phỏng vấn.

Sau khi Tô Mê đem tư liệu của mình nói với họ, cúp điện thoại, liền kéo Điền Hiểu Du cùng đi dạo chợ đêm, mua chút quần áo phù hợp với khí chất của nữ chính trong tiểu thuyết, sau khi trở về nhà, lại lấy tiểu thuyết ra nhìn một lần, chuẩn bị tốt cho buổi phỏng vấn ngày mai.

Ngày kế tiếp, công ty giải trí KING.

“Quân tổng, đây là hợp đồng cần kí, còn đây là danh sách diễn viên Khâm thiếu gia đem tới để ngài xem qua.”

Quân Vô Khâm luôn tin tưởng ánh mắt tinh chuẩn của Quân Mạc Thâm, trước khi bắt đầu quay phim, luôn thích đưa tư liệu diễn viên đến để Quân Mạc Thâm xem qua, kiểm định một chút.

Quân Mạc Thâm tiếp nhận tư liệu mà trợ lý Lục đưa tới, cúi đầu đại khái xem qua chỗ ký tên, lại lật tới tư liệu diễn viên mà Quân Vô Khâm đưa đến.

Khi hắn nhìn thấy ảnh chụp cô gái tươi cười thâm trầm, tầm mắt lạnh nhạt không khỏi ngẩn ra.

Là cô gái gặp được ở quán bar đêm đó.

Thấy Quân Mạc Thâm đối với tư liệu như có điều suy nghĩ, ánh mắt trợ lý Lục ngó qua, trong lòng yên lặng nhớ kỹ cái tên Tô Mê này.

“Trên mạng tuyển chọn nữ chính thông qua bỏ phiếu?” Quân Mạc Thâm mặt mày lạnh nhạt hỏi: “Khi nào phỏng vấn?”

Loại chuyện phỏng vấn diễn viên này, cũng không nằm trong phạm vi công tác của trợ lý Lục, nhưng vừa vặn thời điểm mang tư liệu tới, nghe được Quân Vô Khâm nhắc qua, vì thế lập tức đáp: “Hai giờ rưỡi chiều nay.”

Quân Mạc Thâm im lặng trong chốc lát, buông tư liệu xuống: “Đem hành trình buổi chiều dời lại đi.”

Trợ lý Lục nao nao, giống như không tin vào những lời Quân Mạc Thâm nói, nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, tra xét lại lịch trình, chần chờ nói: “Vậy còn, Giải Kỳ tiểu thư ngày hôm qua hẹn ngài. ....”

“Dời lại.” Quân Mạc Thâm nhượng mĩ, lạnh nhạt lên tiếng.

“..... Vâng.” Trợ lý Lục gật gật đầu, đem hành trình buổi chiều sắp xếp lại thời gian khác.

Buổi chiều 1 giờ rưỡi, Tô Mê đi tới dưới lầu công ty giải trí KING, hỏi nơi phỏng vấn, đi thang máy lên tầng lầu mười lăm.

Tới nơi rồi cô mới biết được, thì ra bỏ phiếu tuyển chọn nữ chính gì đó đều là ngụy trang, bởi vì cô thấy rất nhiều người đều cầm một tờ giấy, lấy tới xem thử, mặt trên toàn mặ nó lời kịch của nữ chính.

Truyện được đăng duy nhất trên WattPad

[HBNmoemoe]

Tô Mê nháy mắt cảm thấy mình bị lừa.

Nhưng nghĩ lại một chút, cũng đúng!

Nói cho cùng loại chuyện bầu chọn này, nếu cô đã đi kéo phiếu hữu nghị, vậy thì người khác cũng có thể làm vậy. Còn nữa, cư dân mạng tuyển chọn ra cùng với đạo diễn giám chế bọn họ tuyển chọn ra, xác thật là tồn tại khác nhau.

Sau khi nghĩ thông suốt, ở trong lòng Tô Mê yên lặng tưởng tượng đến lời kịch và cảnh tượng, càng thêm nghiền ngẫm và luyện diễn.

Phía trước sắp xếp thành hàng dài, sau khi Tô Mê luyện tập xong rồi, đơn giản ngồi trên ghế ngủ gật, không đứng, hẳn nên gọi là bảo dưỡng tinh thần.

Thẳng đến khi có một ít âm thanh nức nở khê vang lên, Tô Mê mở mắt ra liền thấy, vốn dĩ là một đội ngũ thật dài, bây giờ còn không đến năm người, hơn nữa các cô ấy từ phòng phỏng vấn đi ra, tất cả đều đỏ mắt.

Đây là kỹ thuật diễn bùng nổ mạnh mẽ, hay là người phỏng vấn quá hưng dữ, mắng các cô ấy đến khóc?

Tô Mê còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, mắt thấy phía cô gái phía trước, đều là một phút thiếu một người, sau đó nghe được có người kêu tên mình, Tô Mê “Vâng” một tiếng đứng dậy, bước vào.

Căn phòng trống trải mà sáng ngời, Tô Mê vừa tiến vào động tác thứ nhất là tặng cho trợ lý Lục đứng một bên một cái ôm to lớn.

“Anh họ, Họa Nhi rất nhớ anh.”

Trợ lý Lục nháy mắt sùng sốt, tình huống gì đây, hẳn nơi nào có em họ, sao hẳn lại không biết?

Nhưng ngay sau đó, nghênh đón một đạo ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, hẳn đột nhiên đây Tô Mê ra: “Cô làm cái gì thế?!”

Tô Mê lao đảo về phía sau một chút, nửa cười nửa nhưong mi, nhìn mọi người ở đây, trong mắt lại tràn đầy mỉa mai âm trầm.

“Em đương nhiên biết mình đang làm cái gì, nhưng em không trở lại, đám lão gia hỏa này sẽ giết anh.”

Trợ lý Lục nháy mắt không hiểu, đây đến cùng là cái gì?

Nhưng lúc này, Quân Vô Khâm ngồi ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Tiếp tục.”

Khoé miệng Tô Mê câu lấy nụ cười lạnh lẽo lại bừa bãi, lấy ra một tờ giấy trắng, ngón tay linh hoạt gấp gấp, một đóa hoa trắng nhỏ trong nháy mắt thành hình.

Cô đem đóa hoa trắng nhỏ cài trên tóc, lại đem áo khoác trên người cởi ra, trên thân là một bộ váy trắng, dáng dấp yếu điệu hướng về chỗ ngồi của Quân Mạc Thâm.

“Thái gia gia muốn Họa Nhi gả cho một người chết, như vậy Họa Nhi mặc bộ quần áo này, ngài có hài lòng không?”

Quân Mạc Thâm sắc mặt vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn không có phản ứng gì với Tô Mê.

Tô Mê lần thứ hai dán sát vào phía trước, cùng Quân Mạc Thâm bốn mắt nhìn nhau, khoé miệng lại nở nụ cười lạnh lẽo sâu kín lại quỷ quyệt mà dữ tợn: “Hay là muốn Họa Nhi mặc áo tang, hoặc là muốn Họa Nhi chết, ngài cùng các vị chú bác mới có thể hài lòng?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (5)

Edt: Mít

~~~~~

Hương thơm phụ nữ thơm mát, cùng với đàn ông cường thế hờ hững lại mạnh mẽ, đối lập rõ ràng.

Quân Mạc Thâm thu liễm ánh mắt thâm trầm, dừng ở trên môi hồng nhuận no đủ của Tô Mê, cảm thấy huyết mạch toàn thân, giống đêm đỏ như đúc, quay cuồng kêu gào khó hiểu, bụng dưới một trận trướng đau.

Đôi chân thon dài hơi động một chút, Quân Mạc Thâm bắt động thanh sắc bất chèo hai chân, ưu nhã tựa lưng vào ghế ngồi, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Quân Vô Khâm một cái.

Người sau hiểu rõ cười cười, hiển nhiên cũng là thái độ tán thành.

Quân Vô Khâm mỉm cười đứng dậy, vươn tay với Tô Mê: “Tôi là Quân Vô Khâm, chúc mừng cô, trở thành Họa Nhi.”

“Tôi là Tô Mê, nghe danh của anh đã lâu.” Tô Mê lễ phép cầm tay hắn, đến một cái liếc mắt nho nhỏ, cũng không cho Quân Mạc Thâm

Quân Mạc Thâm nhìn ra được Tô Mê không thích hắn, cũng không muốn có liên quan gì đến hắn.

Nhưng tương lai còn dài, Quân Mạc Thâm không có ở lại lâu, mà trực tiếp đứng dậy rời đi trước.

Tô Mê tất nhiên là không thêm đề ý, mà còn rất vui vẻ.

Nói cho cùng có thể nhận được vai nữ chính của bộ phim này, lại được ký hợp đồng với KING loại công ty giải trí lớn như thế này, đường đi sau này phỏng chừng sẽ không khó đi.

Bởi vì do cư dân mạng bầu chọn nên chọn một tuần sau khi bộ phim khởi động máy sẽ mở cuộc họp báo ký hợp đồng.

Rời khỏi công ty giải trí KING, Tô Mê lập tức làm chủ, mời Điền Hiểu Du ăn một chén bún thập cẩm cay.

Nửa đường nhận được điện thoại của chủ nhà, Tô Mê lúc này mới nhớ tới, năm ngày nữa lại đến thời hạn ba tháng giao tiền thuê nhà một lần.

Giá nhà ở Tiểu Thành khá cao, cô và Điền Hiểu Du thuê nhà có hai phòng một sảnh lại ở ngay trung tâm thành phố, mỗi tháng tiền thuê là bốn ngàn, ba tháng chính là một vạn hai.

Cho dù thành công ký hợp đồng với giải trí KING, cũng không có khả năng lập tức có thể nhận được thù lao đóng phim, Tô Mê chỉ có thể cùng với Điền Hiểu Du liên tục chiến đấu làm mọi công việc kiếm chác, lễ nghi, bán hàng đẩy mạnh tiêu thụ, buổi tối đi quán bar kia của Đại Bạch.

Sau đó lại ở trên mạng phát trực tiếp, kiếm thêm chút thu nhập, hơn nữa đi mượn của mấy người bạn, không đến năm ngày liền thanh toán xong tiền thuê nhà.

Nhưng thời gian tiếp theo, Tô Mê bọn họ cũng không thể nhàn rồi, nói cho cùng thì có vay có trả, tiền mượn của bạn cũng phải trả.

Vừa vặn có một phó đạo diễn, trước kia có xích mích với Thẩm Thanh, cũng không biết làm sao mà nghe nói Thẩm Thanh phong sát Tô Mê, cố ý tìm tới cô, nói Mỗ gia quảng cáo pizza muốn tìm diễn viên có hình tượng tốt, bảo cô lại giúp một chút.

Nghe nói là một ngày năm trăm, thêm thời gian được thêm tiền, Tô Mê thấy giá hấn đưa ra khá hợp lí, nên đem ảnh chụp của cô và Điền Hiểu Du gửi qua.

Hình tượng của hai người đều không tồi, phó đạo trực tiếp chấp nhận, nói địa chỉ cho các cô biết.

Địa điểm tập hợp là ở cửa trung tâm hài kịch, ngày kế tiếp trời còn chưa sáng, Tô Mê lôi kéo Điền Hiểu Du đúng giờ đi vào trung tâm hài kịch.

Phòng chừng lần chụp quảng cáo này, cần rất nhiều nhân viên, Tô Mê từ xa đã nhìn thấy vài anh chị đầu đàn, ở nơi đó điểm danh.

Các cô đội một hồi, mắt thấy phó đạo để báo danh còn chưa có tới, hai người bị những đầu đàn không quen biết khác kéo vào trong đám người..

Truyện được đăng duy nhất trên WattPad

[HBNmoemoe]

Bởi vì quảng cáo có yêu cầu về trang phục, nhưng tối hôm qua phó đạo kia cảm thấy hình tượng hai người Tô Mê không tồi, không có cần dặn mặc trang phục gì, hiện trường có chuyên viên trang phục cũng không có yêu cầu đặc biệt gì.

Kết quả, Tô Mê và Điền Hiểu Du mặc áo lông vũ, bị một người đầu đàn đuổi ra.

Hai người im lặng liếc nhìn nhau một cái, còn chưa có nói cái gì, liền thấy phó đạo Tiểu Tề vội vàng xuống taxi, nhìn đám người chung quanh, đi về hướng Tô Mê.

Tiểu Tề thấy hai người đứng đơn độc ở bên ngoài đoàn người, liền tiến lên hỏi: “Sao lại thế này?”

Tô Mê còn chưa nói, đàn đầu kia chỉ vào quần áo trên người các cô: “Yêu cầu trang phục là tươi đẹp tỏa sáng, hai cô ấy lại mặc hai bộ áo lông vũ màu đen.....”

“Cho nên cậu loại hai cô ấy ra ngoài?” Tiểu Tề thay hấn đem lời nói nói cho xong, sau đó hừ lạnh cười nói.

“Người tôi mời đến, cậu cũng dám đuổi, làm sao, nhìn tôi không vừa mắt?”

“Không phải, không phải anh Tề, tôi không biết là người anh mời, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi.....”

“Sau này chỉ cần Tề Đông tới ở đâu, tôi đều không muốn nhìn thấy cậu.”

Tô Mê thấy đây là có hiểu lầm, cũng biết rõ bị phong sát rất khó xử, lập tức tiến lên giải thích.

“Anh Tiểu Tề, anh ấy cũng chỉ là hơi vô tâm, đừng nóng giận ha, anh xem thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nhanh chóng xuất phát thôi, tránh trời tối mất.”

Thật ra Tề Đông không phải người xấu, cũng không phải động một chút liền muốn phong sát ai, Tô Mê cho hấn một cái bậc thang đi xuống, hấn liền lạnh mặt nói: “Nể mặt cô ấy lần này tôi không truy cứu, nếu có lần sau.....”

“Anh Tề yên tâm, không có lần sau.”

Hai người và Tề Đông cùng nhau lên xe buýt, đi vào địa điểm quay chụp đầu tiên —— nhà ga.

Cảnh tượng muốn quay chụp là tình tiết người đàn ông đi công tác trở về, gia đình đứng chờ ở nhà ga.

Tề Đông đề phỏ đạo diễn quảng cáo qua mục này, sau đó mang các cô đi đến tổ trang phục thay quần áo, đi sau lưng nam chủ quảng cáo, làm bộ là người qua đường xuống xe lửa.

Mấy cái ống kính quay qua, rất nhanh liền chuyển cảnh đến cửa hàng pizza.

Cái cảnh này muốn quay cả gia đình đi vào cửa hàng pizza, đặt pizza chỉ tôn siêu giá trị, cùng thực đơn một ít món ăn đưa ra thị trường.

Hai người cởi bỏ áo lông vũ trên người, lập tức làm cho nhóm diễn viên quần chúng cùng tổ đạo diễn ánh mắt sáng ngời.

Tô Mê mặc váy dài phối với áo lông màu đỏ đang thịnh hành trong quý này, tóc dài màu đen được uốn lọn nhỏ, như rong biển tùy ý rối tung, mà bộ Điền Hiểu Du mặc trên người, lại cực kì tương ứng với bộ của Tô Mê, người sáng suốt vừa nhìn liền biết, hai người là quan hệ bạn bè rất thân.

Hai người xếp hàng ở sau lưng nam nữ chính quảng cáo, sau đó cầm lấy pizza được đóng gói, đi ra khỏi cửa hàng pizza.

Ở trên ống kính dài trong nhà ga, mặt của hai người đều mơ hồ, lúc này đạo diễn cố ý cho các cô một cái ống kính gần, kéo cao chính thể thị giác với nhan giá trị.

Gia đình ngồi ở trước bàn tròn, hoà thuận vui vẻ ăn pizza, nói ra cụm từ chúc tết quảng cáo, toàn bộ đoạn quảng cáo kết thúc.

Hai người lãnh tiền, thời gian trước mắt còn sớm, Tô Mê trực tiếp gọi điện thoại cho Đại Bạch.

"Buổi tối quán bar cần người không, còn thiếu người không?"

"Không thiếu, hai người tới vừa lúc không thiếu."

"Ba hoa, thiếu thì mắng có phải hay không?" Tô Mê cười trêu ghẹo Đại Bạch một hồi, tắt điện thoại liền an vị trên tàu điện ngầm đi quán bar Dạ Sắc.

.....

Trong ánh sáng tối tăm xuân sắc, Tô Mê một thân váy dài màu đỏ, cổ ý trang điểm thật đậm phối hợp với môi đỏ như lửa, vốn định tăng thêm chút khí thế bên ngoài cho mình, lại không nghĩ thu hút càng nhiều tầm mắt của cánh đàn ông.

Tuy rằng quán bar này vừa mới khai trương, làm ăn không tốt lắm, nhưng bởi vì quan hệ của ông chủ quán bar, thường xuyên sẽ có rất nhiều vị khách có thân phận bất phàm đến đây.

Đêm đó Tổng giám đốc Quân Mạc Thâm của giải trí KING, chính là một ví dụ.

Tô Mê không muốn chọc phiền phức, sau khi cự tuyệt N người đàn ông muốn xin số hẹn hò, chỉ có thể lấy rượu xem như bồi tội với bọn họ.

Rất nhanh uống xong một ly nhỏ Hennessy, lễ phép tiễn đi một người đàn ông. Tô Mê hướng về phía bartender Johan xin một ly nước, bỗng nhiên uống xuống, chạy đến sân nhảy khiêu vũ để tán bót mùi rượu, rồi sau đó đi WC xả nước.

Không biết là Tô Mê xui xẻo, hay là bởi vì nhà vệ sinh của quán bar có trường hợp này, hỗn loạn lại thối nát.

Tóm lại, "Nhặt thỉ" trong truyền thuyết còn chưa có gặp phải, lại ở trong một góc của WC nữ đụng phải một đôi nam nữ đang vận động.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (6)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Trong nhà vệ sinh nữ nhỏ hẹp lại chật chội, người phụ nữ mặc váy da ngắn màu đen bó sát, gần như trần trụi, còn người đàn ông thì quần áo chỉnh tề.

Động tác ái muội nào đó, liếc mắt một cái liền biết hai người bọn họ đang làm gì.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Tô Mê nhanh chóng nhận ra nam nữ chính đang trình diễn màn đồng cung sống động —— Triệu Mạn Sinh sắm vai Mạc Tương, Vân Vô Kỳ sắm vai Quân Tử Càn!

Tô Mê lạnh lùng híp mắt, trong đầu thoáng chốc nghĩ đến nguyên văn, thời điểm Quân Tử Càn biết nguyên nữ chủ đã từng phá thai đã từng hỏi nguyên nữ chủ một vấn đề.

Hắn hỏi: “Cô cảm thấy một người đã từng dùng quy tắc ngầm, mang thai con của người khác còn phá bỏ nó, có tư cách gì xứng với người thân là ảnh đế, còn là đại thiếu gia Quân gia, Quân Tử Càn tôi?”

Ngay lúc đó, trong lòng nguyên nữ chủ tràn đầy thất vọng đau khổ và hối hận, không còn mặt mũi trả lời hắn, chặt vật chạy trời chết.

Tô Mê cảm thấy Quân Tử Càn thật sự rất buồn cười!

Một người chưa bao giờ ngừng truyền ra tin tức bay bướm, đã từng có vài diễn viên nhỏ mang cái bụng to tới cửa tìm hắn, chỉ vào bụng mình nói cha đứa bé là Quân Tử Càn, như vậy, đại ảnh đế, Quân gia đại thiếu gia hắn lại cùng rất nhiều phụ nữ phát sinh quan hệ, thậm chí làm một số người từng mang thai, rồi phá thai. ....

Nhưng vì sao, hắn còn có mặt mũi hùng hổ chỉ trích dọa dẫm người khác, đuổi đi nguyên nữ chính mà hắn tự cho là mang thai con người khác?

Nhưng mà, sau khi biết được chân tướng, hắn thấy may mắn lại hối hận vô cùng, thời điểm hắn dùng trăm phương nghìn kế bức ép nguyên nữ chủ trở về gả cho hắn, Quân Tử Càn có từng nghĩ tới việc xấu bang lố của chính mình, làm sao có thể sạch sẽ xứng đôi với nguyên nữ chủ?

Đàn ông ngủ với nhiều phụ nữ, thì gọi diễm phúc không cạn, hoa tâm phong lưu, phụ nữ chỉ từng có mấy người đàn ông đã nói người ta dâm phụ?

Chỉ sợ không chỉ đàn ông đều cho là như vậy, ngay cả phụ nữ đối với phụ nữ cũng mang theo loại ánh mắt bén nhọn này.

Tô Mê lạnh lùng cong môi, lui về phía sau một bước, giấu mình nơi tối tăm, lấy điện thoại ra, ấn nút ghi hình video.

Cùng lúc đó, trên màn hình điện thoại, đàn ông nhiệt tình thảo phạt, phụ nữ không kiềm chế được hét lên.

"Anh Quân, a a a ——!"

Ngay sau đó, một tiếng rên thô nặng vang lên, Tô Mê thấy người đàn ông hơi nghiêng mặt, giống tư thế muốn quay đầu, vội vàng cắt điện thoại, còi giày cao gót, nhẹ chân lác mình chạy chậm ra ngoài.

“Anh Quân thật lợi hại, em rất thích. .... A!”

Lời còn chưa dứt, Quân Tử Càn đã buông cô ta ra, bứt khăn giấy xuống xoa xoa, kéo quần, xoay người muốn rời đi.

Lúc này, người phụ nữ xui xẻo trên mặt đất, ôm chặt chân Quân Tử Càn.

“Anh Quân, anh là diễn viên chính của bộ phim mới kia, em muốn làm nữ chính.”

Quân Tử Càn cúi đầu nhìn cô ta, khóe miệng chứa ý cười ôn nhu: “Mạc Tương, đây là lần thứ mấy cô đến tìm tôi rồi?”

Mạc Tương đối mặt với ý cười không chạm tới đáy mắt của hắn, sau lưng nhanh chóng lan tràn một cổ lạnh lẽo, nhin không được rùng mình một cái: “Anh Quân. ....”

Những người phụ nữ từng ở bên cạnh hắn đều biết, Quân Tử Càn dưới ánh đèn sân khấu luôn là bộ dáng quân tử ôn nhu lại khiêm nhường, nhưng bên trong hắn chính là người đàn ông phong lưu bạc tình.

Nam nữ hoan ái, hai bên đều lấy được cái mình muốn, chỉ cần hắn nguyện ý ngủ với người phụ nữ nào, ngủ xong rồi nhất định sẽ cho người đó rất nhiều tài nguyên.

Nhưng có một quy củ, quá tam ba bận.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Mạc Tương đương nhiên biết cái quy củ này, cho nên đêm nay mới có thể hạ được Quân Tử Càn, tranh thủ có được vai nữ chính trong phim mới của đạo diễn Tân Duệ, nói cho cùng cô ta cũng đã tự tiến cử ba lần rồi.

Quân Tử Càn nắm nhẹ cằm cô ta, thân nhiên nhướn mày cười khê: “Yên tâm, tôi không phải loại đàn ông kéo quần lên liền không nhận người quen, vai nữ chính sẽ là của cô.”

Hắn dùng một chút, bàn tay dùng lực hung hăng bóp lấy cổ cô ta: “Nhưng tôi chán ghét bị người khác tính kế, hiểu chưa?”

“Em hiểu, sẽ không, sẽ không có lần sau.” Mạc Tương gian nan nói.

Lúc cô ta cho rằng hắn muốn bóp nát cằm của mình, Quân Tử Càn lại duỗi tay vỗ vỗ mặt Mạc Tương, tư thái ưu nhã mà đẹp đẽ rời đi.

Tô Mê bên này mới vừa chạy đến hành lang, đột nhiên nghe được tiếng đóng cửa phía sau lưng, cô đưa mắt nhìn hành lang thật dài, cân nhắc một chút, làm loạn tóc tai, một lần nữa cầm theo giày, đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Quân Tử Càn đi ra từ nhà vệ sinh nữ, thuận tay đóng cửa lại, thời điểm vừa mới đi đến chỗ ngoặt, ngẩng đầu gặp phải người phụ nữ trang điểm đậm lại say khướt.

Cô cầm giày, tóc tai hỗn độn, suýt chút nữa đụng vào người hắn.

Không biết là trông cô quen mắt, hay bởi vì Mạc Tương còn ở bên trong quần áo chưa chỉnh tề, Quân Tử Càn treo lên ý cười ôn nhuận có lẽ, duỗi tay muốn đỡ lấy cô: “Chị gái này, chị.....”

“Kêu ai là chị đó, không biết nói chuyện thì đừng nói, anh có biết tôi là ai hay không, đừng gọi bậy?!”

Còn chưa chờ Quân Tử Càn nói xong, Tô Mê đã mắng hắn một trận, miệng toàn mùi rượu, nòng đến Quân Tử Càn phải thu hồi tay, lui về phía sau một bước.

Sau khi lui ra, Quân Tử Càn phát hiện người trước mắt, càng nhìn càng quen mắt.

Trong đầu chợt lóe, Quân Tử Càn lập tức nhận ra người tới: “Tô Mê, em là Tô Mê.”

“Mợ nó, thật đúng là biết đại danh của tôi.” Tô Mê híp mắt, ngửa đầu đánh giá Quân Tử Càn, giống như muốn xác nhận thân phận của hắn, ngay sau đó đột nhiên mở to hai mắt, hét to một tiếng: “Anh Quân, thì ra là anh Quân nha.”

Quân Tử Càn ôn nhu cười nói: “Em sao lại ở chỗ này?”

“Em?” Tô Mê vờ say, cau mày, tốn sức suy nghĩ một hồi, nhìn cửa nhà vệ sinh nữ đột nhiên nói: “Em muốn đi nhà vệ sinh, đúng rồi, em muốn đi nhà vệ sinh.”

“Chờ một chút.”

Thấy hắn muốn giữ chặt mình, Tô Mê đột nhiên dừng bước, về mặt sót ruột nhìn về phía hắn: “Có chuyện gì sao, anh Quân, anh nói nhanh lên, em muốn đi nhà vệ sinh, rất gấp.”

Nói xong, Tô Mê liền nghe thấy tiếng cửa nhà vệ sinh nữ bị người ta khoá trái từ bên trong.

Quân Tử Càn cũng nghe thấy, cong môi, nhìn về phía sau cô nhướn mày: “Bên trong có người đang làm việc, em tốt nhất không nên đi vào.”

“Làm việc? Làm chuyện gì?”

Biểu tình Tô Mê rất vô tội lại mơ hồ, nhưng trong lòng lại cực kỳ khinh bỉ tên đàn ông vô cùng giả dối và ghê tởm này.

“Chuyện mà nam nữ muốn làm”

Quân Tử Càn không biết là cô làm bộ không rõ, hay thật sự không rõ, nhưng vẫn là trả lời cô.

Tô Mê phản ứng một hồi, hậu tri hậu giác nhìn Quân Tử Càn, nghi ngờ hỏi: “Anh Quân làm sao biết được, sao anh lại ở chỗ này?”

Quân Tử Càn khẽ giật mình, nhưng rất nhanh phản ứng lại: “Bên trong là bạn của anh, lúc vào nhà vệ sinh vừa vặn thấy được.”

Tô Mê “À” một tiếng, khó xử nói: “Nhưng em mắc tiểu thì làm sao bây giờ, nếu không vào thì sẽ tiểu trong quần mất.”

Cô gấp thật, vừa rồi uống nhiều nước như vậy, thật sự không phải làm bộ, bằng không cô cũng sẽ không chạy đến nhà vệ sinh, lại trùng hợp gặp được một màn xuất sắc này đâu.

“Người bạn kia của anh tính tình rất kém, lại là xã hội đen, nếu làm hỏng chuyện của hắn, không biết chừng hắn sẽ ra tay với em, em xác định còn muốn

đi vào?”

Tô Mê không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Quân Tử Càn tròn mắt nói dối.

Chờ hần vừa dứt câu, Tô Mê cau mày, nhìn nhìn nhà vệ sinh nữ, lại nhìn về phía nhà vệ sinh nam đối diện: “Nếu không anh giúp em canh chừng, em đi nhà vệ sinh nam giải quyết một chút.”

Quân Tử Càn ngẩn ra, nhưng sau đó, lại mang ý cười hứng thú dạt dào.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (7)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Tô Mê trước tiên nhờ Quân Tử Càn tiến vào xem thử bên trong có người hay không, sau đó mới nghênh ngang đi vào nhà vệ sinh nam.

Quân Tử Càn lấy điện thoại ra gọi cho Mạc Tương, nói cô ta nhân lúc Tô Mê đi nhà vệ sinh mà nhanh chóng rời đi.

Tô Mê ngồi xổm trên bồn cầu giải quyết xong, rửa sạch tay rồi từ nhà vệ sinh nam đi ra, nhìn Quân Tử Càn đứng ở cửa, lập tức co quắp cười nói.

"Làm phiền anh Quân quá."

Quân Tử Càn trông thấy trên mặt Tô Mê mang theo vết nước, hai má đỏ bừng, đoán hẳn là cô dùng nước lạnh rửa mặt, vì thế lấy khăn tay từ trong túi lấy ra, hơi vươn người tới chuẩn bị lau cho cô.

Tô Mê phản xạ có điều kiện nghiêng đầu né tránh, lại thấy thân mình Quân Tử Càn cứng đờ.

Hậu tri hậu giác ý thức được hành vi của mình không đúng lắm, Tô Mê vừa định nói gì đó để cứu vớt tình hình, thì lại thấy Mạc Tương cách đó không xa đang đi vòng trở về.

Tô Mê lập tức hóa thành bộ dáng fans nhỏ gặp được Đại Minh tinh, hoảng sợ gào thét.

"Chị Mạc Tương, là chị Mạc Tương nha, đêm nay thật là quá may mắn, đi nhà vệ sinh cũng có thể gặp được thần tượng."

Đối tượng nôn mửa!

Quân Tử Càn thấy cô chưa rành thế sự mặt mày hơi cong, thần sắc giật mình, ngay sau đó quay đầu nhìn Mạc Tương, lại nhìn về phía Tô Mê: "Em là fans của cô ấy?"

Tô Mê gật đầu như giả vờ, ánh mắt nhìn Mạc Tương sáng lấp lánh.

Quân Tử Càn nhướn mày: "Anh đã biết."

Giọng nói của hần cực thấp, Tô Mê không nghe rõ, hỏi lại một lần, Quân Tử Càn lại cười nói: "Không có gì, hiện tại cũng đã khuya rồi, một mình em uống say về nhà không an toàn, có muốn anh đưa em về nhà hay không?"

Đàn ông nói như vậy, chính là có một tầng ý tứ khác, Tô Mê vừa nghe đã hiểu.

Mà Quân Tử Càn cũng đúng là có ý tứ đó. Hần thích đôi mắt của cô, cũng giống như thích dung mạo của Mạc Tương, đều giống người kia trong trí nhớ của hần.

"Được." Tô Mê cười sáng lạn.

Trong nháy mắt khi Quân Tử Càn lộ ra ý cười như dự kiến, dường như nhớ tới điều gì đó, cô buồn rầu nói: “Ài u, không được, em vừa nhớ ra bạn em còn đang đợi em, nếu không chúng ta hẹn lại lần sau, em đi trước.”

Tô Mê cười xin lỗi, lại lễ phép chào hỏi với Mạc Tương, trở lại ghế dài thấy thời gian đã không còn sớm, liền đi tìm Đại Bạch lấy tiền, rời khỏi quán bar.

Chuyên nhìn thấy ở nhà vệ sinh, Tô Mê không có nói cho Điền Hiểu Du biết.

Nói cho cùng cô không phải nguyên nữ chủ chân chính, không có khả năng chuyện gì cũng sẽ nói với cô ấy.

Ngày kế tiếp, Tô Mê thức sớm, cố ý trang điểm xinh đẹp, ngồi tàu điện ngầm tới dưới lầu công ty giải trí KING.

Khi cô tới hiện trường buổi họp báo khởi động máy, lúc bị nhân viên công tác mời đến một phòng chờ, Tô Mê ần ần cảm thấy có chút bất an.

Quả thực một giờ sau, Quân Vô Khâm sắc mặt khó coi báo cho cô, bên phía nhà đầu tư muốn làm thời đôi nữ chính, chỉ có thể để cô diễn nữ hai.

Trong lòng Tô Mê thật sự bùng lên lửa giận, không lựa lời mà nói: “Đạo diễn Khâm chẳng lẽ nói đùa, tuần trước là chính miệng anh nói với tôi, nữ chính do tôi đảm nhiệm, hiện tại lại ở đây tự và miệng sao?”

Tuy rằng biết loại chuyện làm thời đôi diễn viên này luôn phổ biến trong giới.

Nhưng thanh danh cùng với danh tiếng của Quân Vô Khâm luôn rất tốt, không chỉ phần nộ, Tô Mê đối với hấn thất vọng nhiều hơn.

Quân Vô Khâm cũng rất bất đắc dĩ, anh cả luôn luôn tôn kính đã tự mình mở miệng, hấn cũng không thể không nể mặt mũi anh ấy, hơn nữa anh cả lại nhắc tới chị Giai Kỳ, cuối cùng hấn không thể không đáp ứng

“Tạo thành bối rối cho cô, tôi chân thành xin lỗi, công ty giải trí KING sẽ trả thù lao gấp đôi lúc trước cho cô, thật ra nữ hai cũng có không gian phát huy rất tốt, tôi tin tưởng cô.”

Gấp đôi thù lao?

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Ý tứ chính là, chuyện này Quân Mạc Thâm cũng đồng ý?

Sau này cô có tìm hiểu qua, hấn chẳng những là cổ đông lớn nhất của giải trí KING, đồng thời còn có vài công ty quảng cáo và công ty đầu tư tài chính, đồng thời còn đầu tư xây dựng vài cái thành điện ảnh.

Cô không tin, nếu như hấn không đồng ý, một nhà đầu tư điện ảnh nhỏ nhỏ sẽ không bán cho Quân Mạc Thâm hấn mặt mũi?

Dù sau thì ngày đó, nhìn ra được hấn đối với kỹ thuật diễn của mình vẫn rất vừa lòng, cho dù cô làm bộ không nhận ra hấn, cuối cùng chẳng phải hấn cũng không tức giận sao?

Tô Mê nhắm mắt, suy nghĩ một hồi, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp: “Tôi đồng ý diễn vai nữ hai, nhưng tôi có hai điều kiện.”

“Cô nói.”

Tô Mê nhìn về phía Quân Vô Khâm: “Tôi có một người bạn xuất thân chính quy, cho cô ấy diễn một vai.”

Quân Vô Khâm nghĩ nghĩ, gật đầu: “Có thể.”

“Gấp đôi thù lao đóng phim, tôi muốn ứng trước một nửa.”

Quân Vô Khâm trực tiếp phân phó trợ lý: “Đi theo chú nhỏ nói một tiếng, lại đi thúc giục bộ tài vụ, muộn nhất là buổi chiều đem thù lao đóng phim chuyển tới thẻ của cô ấy.”

“Vâng, đạo diễn Khâm, tôi đi liền đây.” Trợ lý Tiểu Lưu vội vàng đồng ý, đi ra ngoài.

Tô Mê đối với cách xử lý của hấn còn tính là vừa lòng, ký hợp đồng, muốn rời đi.

Quân Vô Khâm giữ cô lại, cười cười xin lỗi.

“Giữa trưa cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Tô Mê cau mày, không dấu vết tránh tay hấn ra, cười có thâm ý: “Có thể cùng đạo diễn Khâm ăn cơm, tôi tự nhiên nguyện ý, nhưng nếu bị phóng viên có tâm chụp được thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới anh, vẫn là thôi đi.”

Nói xong, Tô Mê trực tiếp rời đi.

Tới cửa thang máy, Tô Mê ấn nút, lui về phía sau một bước chờ đợi.

Tuy rằng chuyên diễn viên, làm cho người ta rất tức giận, nhưng lại có thể lấy thêm gấp đôi tiền thù lao, Tô Mê ngẫm lại vẫn cảm thấy đáng giá.

Đổi góc độ mà nói, nghiệp diễn của cô chỉ mới bắt đầu sơ sơ, vừa vào nghề liền diễn nữ chính, mặc dù là được bầu chọn, nhưng không chừng phóng viên sẽ trắng trợn đào lên tư liệu, đến lúc đó Thẩm Thanh bên kia lại hất nước bắn lung tung, vậy thì sẽ có thêm một chuyện phiền não.

Xem ra trước khi phim được chiếu ra, vẫn nên giải quyết xong ân oán cá nhân trước kia mới được.

Phim chính thức bắt đầu quay, nữ chính được quay trong nội thành thành phố Tiêu Thành, bởi vì Tô Mê diễn nữ số hai là một nữ yêu, xuất hiện ở nhà cũ của nữ chính Họa Nhi, cho nên thẳng đến một tuần sau, Tô Mê và Điền Hiểu Du mới nhận được thông báo, thu thập hành lý theo đoàn phim xuất phát, đi nhà cũ phụ cận huyện thành.

Nửa ngày sau, đoàn phim《 Quỷ Họa 》trên đường đi qua ngọn núi rậm rạp biển trúc, đi vòng quanh đường cái dưới núi, cuối cùng đi vào nhà cũ ở thôn Minh Thanh.

Trước khi vào thôn, phải đi ngang qua cầu đá bắc trên một hồ nước rộng lớn, xe buýt dừng lại ở cửa cảnh khu.

Nhân viên cảnh khu nhận được tin tức, cố ý lái xe điện du lịch dùng để ngắm cảnh tới đón tiếp, nâng rương hành lý của đoàn người, cùng với thiết bị quay phim, đưa đến khách sạn trong thôn trước.

Tô Mê và Điền Hiểu Du một phòng, bởi vì lát nữa phải ra sân dâng hương bái thần, hai người đơn giản thu thập giường đệm, rồi vội vàng chạy đến nhà cũ.

Theo lẽ thường, mỗi phim truyền hình hoặc điện ảnh khi bắt đầu quay, đều phải cử hành nghi thức bái thần để khởi động máy.

Thời gian đều do đại sư phong thủy chọn tốt, thậm chí đúng đến từng giờ từng khắc, quy định tất cả mọi người trong đoàn phim đều phải tham gia, từ người của đoàn phim đến diễn viên chính theo thứ tự dâng hương bái thần, cuối cùng xóc tăm vài đồ, tuyên bố khởi động máy.

Nhưng thời gian bái thần rất nhanh đã tới rồi, lại còn chưa thấy nam nữ chính xuất hiện.

Quản Vô Khâm vội vàng kêu trợ lý gọi điện thoại tìm người.

Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng còn kém hai phút, Tô Mê mới thấy một nam một nữ, từng người được trợ lý ôm đến.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (8)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Người đàn ông mặc áo len màu đen bên ngoài khoác áo khoác lambwool đang thịnh hành trong quý này, đeo kính râm màu đen số lượng có hạn, cảm giác sang trọng mười phần.

Người phụ nữ một thân đồ da giá cả xa xỉ, chân mang giày bó màu đen, vừa thời thượng lại hút mắt người xem.

Không phải Quân Tử Càn và Mạc Tương thì có thể là ai?

Tô Mê nhìn mặt hai người ửng hồng, kiểu tóc có chút hỗn loạn, không khỏi âm thầm cười lạnh.

Chẳng trách vai nữ chính vốn thuộc về cô hôm nay lại bị đổi, hoá ra cái đêm kia ở nhà vệ sinh nữ Mạc Tương dùng thân thể để đổi lấy.

Quân Tử Càn, Quân Vô Khâm, hoá ra đều là người một nhà.

Tốt, thật sự rất tốt!

“Làm sao lại là Mạc Tương đoạt nhân vật của cậu? Mọi nó, thì ra lời đồn là sự thật, nhưng mà, cũng không đúng. ....”

Trong một góc, Điền Hiểu Du nhỏ giọng nói thầm

Tô Mê lập tức nhướn mày: “Lời đồn gì?”

“Cậu không biết đâu, trước đó mình nghe một cô bé cùng tổ nói khẩu vị của Quân ảnh đế chính là đặc biệt thích phụ nữ bạch liên hoa, chỉ cần được hân "chơi" qua đều có thể lấy được rất nhiều tài nguyên tốt, nhưng có một quy củ chính là sự bất quá tam, trước đây hai người đã hợp tác ba lần, bây giờ là bốn lần, xem ra lời đồn cũng không hẳn là sự thật.”

Nhớ tới đêm đó Quân Tử Càn khác thường, Tô Mê câu môi cười nhạo: “Đó cũng không nhất định, hiện tại có thuốc gì mà mua không được đâu.”

Điền Hiểu Du tán đồng gật gật đầu: “Mình cũng nghĩ vậy, có điều nếu thật sự là bỏ thuốc thì lá gan của người phụ nữ này cũng thật lớn.”

“Không nói nữa, nghỉ thức khởi động máy sắp bắt đầu rồi, chúng ta nhanh qua đó đi.” Tô Mê lời kéo Điền Hiểu Du nhận hương, đi phía sau Mạc Tương và Quân Tử Càn.

Chờ Quân Tử Càn bái thần xong, vô tình nhìn thoáng qua liền thấy Tô Mê đang dâng hương.

Hắn có chút sùng sốt, đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Tô Mê phát hiện một đạo ánh mắt sáng quắc dừng trên người mình, ngẩng đầu đối diện với tầm mắt Quân Tử Càn, mỉm cười bước về phía hắn: “Anh Quân, chị Mạc Tương, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt.”

“Đúng vậy, thật trùng hợp.” Quân Tử Càn ôn nhuận cười, đột nhiên hỏi: “Em diễn nhân vật nào trong 《 Quý Họa 》?”

Mạc Tương giật mình, không nghĩ tới Quân Tử Càn vậy mà đột nhiên quan tâm tới một người mới.

Hắn hỏi như vậy, nghĩ đến chân tướng đã sớm đoán được nên đối với Mạc Tương giấu không được dịch ý, Tô Mê một vẻ mặt ngây thơ, khiêm tốn đáp: “Cũng không có gì, chỉ là một tiểu yêu nữ khổ cực, Tụ Mị.”

Quân Tử Càn trong lòng lộp bộp một chút, đột nhiên nhớ tới khi hắn gọi điện thoại nói muốn đổi vai với Quân Vô Khâm.

“Cô ấy tuy rằng chỉ là một người mới bước chân vào nghề, nhưng kỹ thuật diễn rất tốt, không có người nào có thể diễn tốt vai Họa Nhi như cô ấy, em sẽ không đồng ý đổi vai”

“Cho dù người phụ nữ kia lớn lên rất giống Giai Kỳ, chú cũng không muốn đổi?”

Lúc đó hắn nói ra những lời này biết Quân Vô Khâm nhất định sẽ đồng ý, nói cho cùng Giai Kỳ của bọn họ luôn làm cho người ta thích, hắn thích, Quân Vô Khâm cũng thích.

Nhưng hắn không nghĩ tới nguyên nữ chính bị đổi vai, thế nhưng lại là cô —cô gái sở hữu đôi mắt cực kỳ giống Giai Kỳ!

Quân Tử Càn kinh ngạc trong chớp mắt, ngay sau đó cười nói: “Chỉ cần em diễn tốt, nhân vật nhỏ thì có làm sao, anh tin tưởng em nhất định có thể khiến cho Tụ Mị càng thêm tỏa sáng.”

Ảnh đế quả thật là ảnh đế, nếu không phải biết được chân tướng nhất định sẽ bị Quân Tử Càn lừa gạt bởi bộ dáng đạo mạo này.

“Bóp bóp bóp.”

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy có người đang vỗ tay, Tô Mê quay đầu nhìn lại thì thấy Quân Vô Khâm đang đi về phía bọn họ.

“Anh cả nói rất đúng, Tô Mê, tôi rất có niềm tin ở cô, cô cũng đừng làm tôi thất vọng.”

Tô Mê lẳng lặng nhìn người trước mắt, đứng hình một cái chớp mắt, trên mặt đột nhiên tràn ra lúm đồng tiền như ngày xuân: “Em tuyệt đối sẽ không làm anh Quân, Khâm đ*o còn có chị Mạc Tương thất vọng đâu, tuyệt đối.”

.....

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Sân bay Tiêu Thành.

Quân Mạc Thâm xuống máy bay, an vị ngồi trên xe nhắm mắt dưỡng thần.

Gần một tuần nay lượng công việc tăng lên rất nhiều, thậm chí đem hành trình tuần tiếp theo đều đi xong rồi.

Trong lúc đó, trừ bỏ gấp gáp người phụ trách của các tập đoàn, cơ hồ tất cả mọi việc bọn họ đều trải qua trên máy bay, cho dù là trợ lý Lục vẫn luôn đi tập thể hình cũng có chút chịu không nổi.

Nhưng vì cái gì đây?

Trợ lý Lục vẫn luôn hoài nghi mà tìm không ra đáp án nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

Chỉ một lát sau, âm thanh trầm thấp khàn khàn mang theo một mối đột nhiên vang lên: “Vô Khâm quay phim có thuận lợi không?”

Trợ lý Lục ngăn ra một chút, ngay sau đó mở hành trình biểu của nhân viên công ty ra, lập tức trả lời: “Khâm thiếu gia cùng đại thiếu gia hôm nay vừa đến huyện thành, cử hành nghi thức khởi động máy.”

Nói xong, hần dừng một chút, dường như thấy được cái tên quen thuộc lại hơi kinh ngạc.

Trợ lý Lục ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Thâm đang nhắm mắt dưỡng thần, lần thứ hai cúi đầu cẩn thận xem, sau đó muốn nói lại thôi nói: “Hình như diễn viên chính của 《 Quỳ Họa 》 có chút biến động. ....”

Lời còn chưa dứt mí mắt của Quân Mạc Thâm đã nhảy một cái, mở mắt ra, lấy máy tính qua nhìn, ngay sau đó ngưng mắt phân phó.

“Lão Triệu, đi huyện thành.”

“Nhưng ngài. ....”

“Không có nhưng, hiện tại liền quay đầu.”

“Vâng, Tam gia.”

.....

Sau khi kết thúc nghi thức khởi động máy, chính thức bắt đầu quay ở nhà cũ.

Diễn Hiểu Du sắm vai bạn chơi cùng từ nhỏ với Mạc Tương, suất diễn không nặng, lại không ít, mà Tô Mê sắm vai nữ yêu, phần sau bộ phim mới có thể lên sân khấu, Tô Mê nhân rồi gần ba ngày liền chuẩn bị đi dạo vùng phụ cận.

Bởi vì là mùa đông, hơn nữa trước khi quay phim cũng đã chào hỏi qua với nhân viên quản lý cảnh khu, cho nên người đi đường trong cảnh khu cũng không tính là nhiều.

Đi trên đường lát đá, Tô Mê cầm máy ảnh, ven đường chụp rất nhiều ảnh.

Mất thấy hơn phân nửa cái thôn xóm đều đã dạo qua một lần, Tô Mê theo đường cũ trở lại khách sạn.

Phía trước khách sạn là một hồ nước thiên nhiên hình trăng non, lúc này sắc trời dần dần tối đen, cao cao trước cửa các hộ nhà treo đèn lồng đỏ rực, chẳng biết từ khi nào trên không trung nổi lên một tầng sương trắng làm cho bức tường ngói lớn màu trắng trong thôn xóm càng được tô điểm thêm vài phần yêu mị.

Tô Mê cầm lấy máy ảnh đứng ở một chỗ khác bên mặt hồ, đem màn ảnh hướng về cây đại thụ che trời trước cửa khách sạn. ....

Theo màn ảnh kéo dài, ngắm nhìn hình ảnh chậm rãi trở nên rõ ràng, tiếp theo chỉ trong nháy mắt dưới cây đại thụ mông lung sương trắng, một bóng dáng thon dài thẳng tắp cứ như vậy xuất hiện trong màn ảnh của Tô Mê.

Tô Mê hơi ngăn ra một chút, nhanh chóng ấn nút chụp lại cảnh này.

Đèn flash chột lóe, người nọ bỗng nhiên quay mặt lại, tại một khắc ấy, Tô Mê nghe thấy tim mình đập rất rõ ràng, “Thỉnh thích! Thỉnh thích!” nhảy đến lợi hại, phảng phất giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

(Diễn hình cho việc muốn chụp trai nhưng ta quên tắt flash□)

Tại sao lại là Quân Mạc Thâm?!

Tô Mê hoảng loạn thu hồi máy ảnh, gơ tay phủ lên trái tim đang nhảy loạn của mình, mắt tự nhiên nhanh chóng chớp chớp mắt.

Cô đây là làm sao vậy?

Không phải người đàn ông kia lớn lên đẹp trai một chút thôi sao?

Có gì tốt mà tim không ngừng nhảy lên?

Quá mẹ nó không tiền đồ rồi!

Nhưng mà ngay sau đó, thấy Quân Mạc Thâm đột nhiên bước nhanh qua bên này, Tô Mê hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, lặc mình chạy tới một góc tối ở đầu ngõ.

Cô không biết mình sao lại muốn chạy, chờ Tô Mê kịp phản ứng thì người đã chạy đến chỗ tối đen trong góc trốn tránh.

Lúc này, một trận tiếng bước chân trầm ồm vang lên, Tô Mê theo bản năng ngừng hô hấp.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Diễn Viên Quân Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (9)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Tiếng bước chân đột nhiên dừng lại ở đầu ngõ, Tô Mê không dám hít thở, giờ tay gắt gao che kín mũi.

Thẳng đến khi âm thanh kia dần dần đi xa mới lòng còn sợ hãi vỗ vỗ trái tim đang không ngừng nhảy lên, thở phào nhẹ nhõm.

“Hô.....!”

“Thấy tôi chạy cái gì?”

Còn chưa kịp thở ra hơi, một đạo âm thanh nam tính trầm thấp hơi khàn đột nhiên vang trên đỉnh đầu.

“A!”

Tô Mê giật mình hoảng sợ lập tức thất kinh hét lên, chỉ cảm thấy hoa mắt, Quân Mạc Thâm lộn mèo một cách soái khí từ trên đầu tường lưu loát nhảy xuống, duỗi tay che miệng cô lại đem cô bức vào một góc: “Tôi không phải quỷ, đừng sợ.”

“Ngô ngô!” Tô Mê giận dữ nhìn hắn, muốn hắn buông cô ra.

Quân Mạc Thâm cố ý hỏi: “Em nói cái gì, tôi nghe không rõ lắm.”

Hắn che miệng cô lại, cô có thể nói rõ mới là lạ!

Tô Mê nổi giận muốn há miệng cắn lên tay hắn.

Quân Mạc Thâm buông tay ra, cúi người về phía trước, một nụ hôn chuẩn xác phong bế môi cô.

Tất cả tới quá đường đột đến mức Tô Mê quên mất phản kháng, môi răng đã bị hắn đoạt lấy.

Không giống với nụ hôn cường thế bá đạo lần trước ở quán bar, lần này nhiều thêm vài phần hương vị triền miên quyến luyến, giống như muốn đem toàn bộ linh hồn rút ra, hung hăng nhắm nháp, nuốt vào bụng.

Không, loại cảm giác này không nên thuộc về người trước mắt, nhưng mà ba lần gặp mặt đều do người đàn ông này mang đến.

Tô Mê mơ mơ hồ hồ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, ngay cả tự hỏi cũng không làm được.

Không biết qua bao lâu, hô hấp đều bị hắn đoạt lấy toàn bộ, cuối cùng Tô Mê nhin không được cảm giác hít thở không thông mà giờ tay chống ngực

hắn, bắt đầu kiệt lực đâm đánh hắn: “Đồ lưu manh, buông tôi ra!”

Người đàn ông đầu tiên là ngăn ra, ngay sau đó chế trụ hai tay của cô bắt chéo ở sau lưng, ngoảnh mặt làm ngơ môi răng lại lần nữa thâm nhập, làm cản hôn lên, dần trở nên dày đặc mà nồng nhiệt.

Cuối cùng, Tô Mê trực tiếp nằm bất động trên người Quân Mạc Thâm, giống như cá thiếu Oxy, từng ngậm từng ngậm hít lấy không khí mới.

“Vì sao là tôi? Vì sao muốn hôn tôi? Tôi trêu chọc anh chỗ nào chứ?”

Tô Mê thật vất vả bình ổn hơi thở, trực tiếp đối mặt với hắn tung ra ba vấn đề.

Quân Mạc Thâm ngậm miệng không nói, không trả lời.

Hắn cũng không biết nguyên nhân, chỉ biết cô mang tới cho mình cảm giác thật đặc biệt, luôn nhìn không được muốn thân cận, mỗi lần nhìn thấy cô, giống như con sói chưa bao giờ chạm qua thức ăn mặn, đột nhiên nhìn thấy miếng thịt mỹ vị ngon miệng, chỉ muốn hung hăng đem cô ăn sạch sẽ!

Tô Mê thấy hắn không trả lời, trong lòng lửa giận càng sâu.

“Chú à, tôi mới hai mươi tuổi, là đoá hoa tươi đẹp mới nở của tổ quốc, chú đã ba mươi mấy tuổi, có thể đừng "lạt thủ tôi hoa" hay không.”

“Không thể.”

“Chú nói chú..... Cái gì, chú nói cái gì, không thể? Dựa vào cái gì?!”

Tô Mê quả thực tức quá hóa cười.

“Anh cho rằng ai cũng thích tổng tài bá đạo sao, tôi nói cho anh biết, Tô Mê tôi không để mình bị xoay vòng vòng đâu, tôi đối với anh hoàn toàn không có hứng thú, muốn dùng quy tắc ngầm thì nhanh chóng đi tìm người khác, Mạc Tương gì đó không phải đã thành công leo lên giường của hai anh em Quân gia các người mới đoạt được vai nữ chính của bộ phim này sao, nếu anh có hứng thú thì theo chân bọn họ nà đi!”

“Bần.” Quân Mạc Thâm đơn giản trả lời.

Tô Mê đột nhiên đẩy ra hắn, cười lạnh một tiếng: “Bần? Đàn ông các người thì rất sạch sẽ? Chơi qua nhiều phụ nữ như thế lại muốn người khác sạch sẽ, anh chỉ biết có lớp màng kia là đại biểu sạch sẽ, vậy anh có biết cái lớp màng đó dùng mấy trăm ngàn là có thể làm một cái? Tên đàn ông nông cạn!”

Đáng chết, mỗi lần đều bị ý thức tàn lưu của nguyên chủ quấy nhiễu!

Chẳng qua không phun không mau, tuy rằng đã chịu nguyên chủ ảnh hưởng, nhưng lời nói này cũng là suy nghĩ và cái nhìn của Tô Mê.

Nguyên nữ chủ vị diện này giống với bối cảnh thân phận của cô.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Bởi vì trong nhà nghèo, đi làm từ lúc còn rất trẻ, các loại kiêm chức và làm việc lâu dài đều đã làm, phục vụ trong quán bar, bán rượu đầy mạnh tiêu thụ, sau này là diễn vai quần chúng, cô gặp qua soái ca mỹ nữ cũng không tính là nhiều, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào con đường lão xử nữ không có kinh nghiệm yêu đương.

Không phải xu hướng giới tính có vấn đề, không phải không có người theo đuổi.

Chỉ là bởi vì đàn ông bây giờ, theo đuổi xong liền đưa ra yêu cầu ở bên nhau, nhưng cô không có cảm giác an toàn cùng tư tưởng lâu dài, cô muốn đem thân thể của mình trao cho người đàn ông chân chính đối tốt với mình, mà không phải loại tra nam chà đạp thân thể mình, lại gặp được tốt hơn thì hối hận không kịp.

Nói cho cùng thì "gây sát" không thể mài thành kim khâu hoa, nhưng "ruộng tốt" lại có thể bị trâu cày hư, phụ nữ trời sinh không có vốn liếng để phóng túng.

Cho nên rất nhiều phụ nữ ly hôn nếu có điều kiện đều sẽ tìm người nước ngoài.

Đương nhiên, nếu đối phương và cô đều sạch sẽ như nhau là tốt nhất.

Nhưng, cô biết không có khả năng.

Dù sao thì ở quán bar kia mấy năm, gặp qua rất nhiều chàng trai tốt, chỉ cần uống một chút rượu, đối mặt với tiểu thư bồi rượu phong tình quyến rũ, chẳng có mấy người không giờ trò.

“Tôi không bần, rất sạch sẽ, em có thể kiểm tra.”

Quân Mạc Thâm lặng lẽ nghe xong lời cô nói, bắt được tay cô liền phủ lên một chỗ.

Lòng bàn tay truyền đến xúc cảm quý quý khác thường, trong đầu Tô Mê nháy mắt nổ tung, đột nhiên thu hồi tay, một bộ dạng gấp phải mảnh thú hồng thủy: “Anh đừng tới đây, đầu má, có tin lão nương tổ anh tội quấy rối hay không?!”

Quân Mạc Thâm nhú mày, nhìn bốn phía tối tăm, giống như nghĩ tới cái gì, lần thứ hai bắt lấy tay Tô Mê hướng về phía khách sạn mà đi.

“Anh làm gì, anh muốn làm gì?!” Tô Mê cảm thấy lý trí và chỉ số thông minh của mình thời điểm gặp được Quân Mạc Thâm tất cả đều rời nhà "trốn" ra ngoài.

Quân Mạc Thâm lôi kéo cô tiếp tục đi về phía trước, vào khách sạn.

May mà người trong đoàn phim đều ở nhà cũ quay phim, dọc đường đi cũng không gặp được người nào.

Quân Mạc Thâm trực tiếp kéo Tô Mê vào căn phòng xa hoa của hắn ném lên chiếc giường thơm ngát mang màu sắc cổ xưa, lập tức duỗi tay mở dây lưng.

Tô Mê bị ném đến choáng váng, lúc tầm mắt khôi phục lại bình thường thì thấy Quân Mạc Thâm đã mở dây lưng, đang cởi quần.

Cô vội vàng trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm dưới thân Quân Mạc Thâm: “Đồ lưu manh, anh đang làm gì? Nhanh mặc vào cho tôi! Mặc vào!”

“Không phải em muốn kiểm tra sao, nơi này ánh sáng tốt, tới đây, tùy em muốn kiểm tra như thế nào thì kiểm tra như thế ấy.”

Nếu trợ lý Lục ở đây, nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi vì đây là câu dài nhất mà từ trước tới nay Quân Mạc Thâm nói ra.

Nhưng Tô Mê không phải kinh ngạc, mà là kinh hãi và thất thố!

Loại chuyện cường gian này, ở vị diện trước cô cũng đã gặp qua rồi, nhưng lúc ấy tràn đầy ghê tởm và chán ghét.

Nhưng trước mắt sao lại thế này, vừa rồi ở thời điểm hắn hôn môi lại là chuyện gì xảy ra, vì sao cô không cảm thấy ghê tởm, ngược lại còn có chút hưởng thụ trong đó?

Nhất định là có sai lầm chỗ nào rồi, ừ, nhất định là như vậy!

Tô Mê cứ nghĩ như vậy, lý trí nháy mắt trở về đại não, cầm lấy gối trên giường mạnh mẽ đánh Quân Mạc Thâm: “Đánh chết anh, đánh chết cái tên lưu manh này, đánh chết cái tên biến thái này, muốn phụ nữ thì tìm người khác đi, đừng mẹ nó quấy rầy tôi!”

Quân Mạc Thâm vốn chỉ định dọa Tô Mê một chút, không nghĩ tới cô vậy mà cầm lấy đồ vật đánh loạn một hồi.

Mất thấy sắp đánh tới mình, Quân Mạc Thâm phản xạ có điều kiện duỗi tay tiếp được, lại chưa kịp kéo khoá quần lên nên cứ như vậy trượt xuống ——

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Diễn Viên Quân Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (10)

Edt: Mitt

~~~~~

Khuôn mặt người đàn ông đẹp trai như điêu khắc, sống mũi cao thẳng, môi mỏng nhạt làm cho người ta nhìn không được xúc động muốn hôn lên bờ môi ấy.

Bên trong mặc áo sơ mi tối màu, cúc áo nơi cổ áo không có cài lại, không nghiêng không lệch lộ ra hầu kết đàn ông gợi cảm, một thân áo khoác quý báu Cashmere tối màu, bày ra khí tràng cao ngạo không giống người bình thường, làm cho người ta không cách nào xem nhẹ rồi lại lộ ra vài phần hơi thở cấm dục khó hiểu.

Nhưng mà, quần tây đen vốn dĩ được ủi thẳng thớm bao lấy đôi chân thon dài, lúc này lại bị cởi xuống sạch sẽ nhìn có vẻ dị thường buồn cười.

Trên khuôn mặt đẹp trai đến nỗi làm cho người ta giận sôi, lại không có chút nào khó xử, chỉ là gợi cảm mà ái muội bắt đầu cởi ra vài nút áo sơ mi.

Ấm chỉ trần trụi làm cho sắc mặt Tô Mê có chút trắng bệch, không khỏi cắn cắn môi.

Ánh mắt lại không hề chớp nhìn chằm chằm cái vật to lớn được bao lấy bởi vải vóc màu đen.

Không thể tránh khỏi, Quân Mạc Thâm bị động tác đáng yêu của cô lấy lòng, tự hào lại hài hước nhướn mày cười khể.

“Đừng sợ, tôi sẽ không ăn em, chỉ là để cho em kiểm tra một chút thuận tiện nghiệm chứng lời tôi nói có thật hay không.”

Người đàn ông trầm ổn lại thông thả đi tới đi lui, vật gì đó cũng chuyển động theo, dây thân kinh trong đầu căng chặt, nháy mắt đứt đoạn.

Nhưng cô lập tức từ túi tiền lấy ra đi động, nhanh chóng trượt xuống phím tắt, hướng về phía Quân Mạc Thâm.

Một đạo ánh sáng chợt lóe, một màn trước mắt được chụp lại rõ ràng.

“Quân Mạc Thâm, nếu anh dám chạm vào tôi thì anh có tin hay không ngày mai tất cả đầu đề báo chí ở Tiêu Thành đều là ảnh nude của Quân Mạc Thâm anh!”

Quân Mạc Thâm một chút cũng không thêm để ý, bước đi trầm ổn đi đến trước mặt Tô Mê, hoàn toàn không có động tác che đậy gì cả.

“Chỉ cần em muốn, tôi không mặc quần áo để em chụp cho đã, làm hình nền di động cũng đều có thể.”

“Ai muốn lấy hình anh làm hình nền, tự luyện là một loại bệnh tâm thần phải trị lúc còn sớm!”

Quân Mạc Thâm nâng cằm cô lên, khoe môi cong lên độ cong mê người, cúi người ở trên môi Tô Mê cắn một cái: “Nếu em nguyện ý làm bác sĩ cho tôi cả đời thì tôi đây nguyện ý trị liệu.”

Âm thanh trầm thấp từ tính lại hơi khàn của đàn ông mang theo hơi thở của kem cạo râu Givenchy, trong nháy mắt tràn ngập tất cả cảm quan của Tô Mê, nhịp tim lại một lần nữa cuồng loạn nhảy lên.

Người đàn ông này cũng quá gọi cảm rồi!

Nhưng trên môi truyền đến cảm giác hơi đau, lại đang nhắc nhở Tô Mê.

Càng là đàn ông có thủ đoạn tán tỉnh thì càng có kinh nghiệm duyệt phụ nữ phong phú.

Mà Quân Mạc Thâm là tổng tài của giải trí KING, ít nhiều gì cũng sẽ có vài nữ nghệ sĩ muốn tự tiến cử lên giường của hắn, mà cho dù đúng như hắn nói, ngại đồ bẩn mà người khác dùng qua vậy cách hắn tán tỉnh mình trước mắt nhất định đã từng dùng qua với một số người phụ nữ nào đó rồi.

Không biết như thế nào, nghĩ đến đây trong lòng Tô Mê đột nhiên hơi căng, có loại cảm giác chua xót khó hiểu.

Tô Mê lạnh lùng cong môi, đuôi lông mày chau lại lấy ra độ cung lãnh điển: “So với làm bác sĩ, tôi còn nguyện ý..... Làm mẹ anh hơn!”

Lời còn chưa dứt, Tô Mê đã nhanh chóng cong chân, đầu gối sắc bén hướng về phía trên hung hăng đánh trúng đồng to lớn mềm mại lại yếu ớt kia, rồi sau đó đột nhiên xoay người ba bước thành hai đi đến cửa, kéo cửa ra liền chạy ra ngoài.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Chờ đến khi Tô Mê trở lại phòng, lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được mình làm cái gì —— cô thể nhưng dám đánh ông chủ lớn của công ty!

Mợ nó, cô có phải điên rồi hay không?

Không muốn sống nữa?

Tô Mê càng nghĩ càng sợ, lập tức liên hệ với hệ thống: “059, có loại thuốc nào có thể làm cho người ta hoàn toàn quên mất một đoạn ký ức hay không?”

“Có, nhưng cần 50 tích phân mới có thể đổi, tích phân của cô không đủ.”

“Quý như vậy sao, có thể ghi nợ hay không, ta cần dùng gấp, mới vừa đánh xong ông chủ nhà ta, nếu như hắn mang thù tới tìm ta, nhiệm vụ nhất định không hoàn thành được, đến lúc đó hai chúng ta đều xui xẻo.”

Tô Mê biến tướng uy hiếp.

Lại không nghĩ tới, hệ thống 059 không có tức giận ngược lại là một bộ dáng không để bụng xua xua tay: “Yên tâm, hắn sẽ không truy cứu.”

“Có ý gì, vì sao hắn sẽ không truy cứu, vừa rồi ta hơi tàn nhẫn một chút cái đó của hắn đã muốn phế đi, sao có thể không truy cứu?”

Tô Mê không tin, nhưng đồng thời cũng cảm thấy 059 hình như biết được nội tình gì đó nhưng lại không muốn nói cho mình biết, vì thế nói đến thực nghiêm trọng muốn dụ nó nói ra.

Hệ thống 059 đầu tiên là kinh hải một chút, một bộ dáng lo sợ bất an, Tô Mê vừa định lần thứ hai đặt câu hỏi, hệ thống 059 trực tiếp cắt đứt trò chuyện, cắt đứt trò chuyện!

Trong lòng Tô Mê càng thêm hoài nghi.

Từ biểu tình của hệ thống 059, giống như đối với chuyện của Quân Mạc Thâm rất để ý, bằng không cũng sẽ không cuồng quyết rời đi.

Bởi vì mỗi lần trước khi làm nhiệm vụ, hệ thống vì sợ tinh thần Tô Mê hỏng mất nên đem tình cảm trong vị diện nhiệm vụ đã hoàn thành thu nhỏ lại N lần, đến một ít ký ức cũng mơ mơ hồ hồ không rõ ràng.

Tô Mê kiệt lực nhớ lại chuyện phát sinh trước kia, đột nhiên nhớ tới hệ thống 059 đã từng nói.

“Chấp nhận hay không chấp nhận, cô đều cần phải chấp nhận, vị kia chính là nhân vật lớn ở một vị diện nào đó, không phải người mà một tay mơ mau xuyên như cô có thể mơ tưởng, hết hy vọng đi.”

“Bỏn hệ thống không rõ ràng lắm, vị kia lực lượng rất cường đại, bỏn hệ thống tra không được vị trí của hắn.”

“Thật ra cô không cần nản lòng như vậy, nếu có thể gặp được vị kia thì nói không chừng sau này trong nhiệm vụ còn có thể gặp lại hắn, hơn nữa theo tích phân tăng lên, giá trị may mắn cũng sẽ cao theo, chung quy có một ngày cô nhất định sẽ gặp lại vị kia.”

.....

Nghĩ đến cuối cùng, trong đầu Tô Mê mơ hồ hiện ra giọng nam lạnh lẽo kia.

“Còn chưa phải thời điểm, chờ ta. ....”

Sau khi nhớ ra, cô đột nhiên có loại suy nghĩ lớn mật, Cố Lương Nghiên và Phượng Vô Thương ở hai vị diện trước, còn có Quân Mạc Thâm trước mắt, đều là người kia!

Phượng Vô Thương ở vị diện trước sửa thái độ bình thường rồi cầu thủ, vị diện này Quân Mạc Thâm lại cuồng tứ chủ động, cũng đều bởi vì duyên cớ với người kia!

Tô Mê chỉ cảm thấy những mộng lung khó hiểu trước kia đều đang dần dần trở nên rõ ràng.

Người kia, hình như từ lúc bắt đầu đã biết sự tồn tại của mình, cho nên mới xuất hiện bên người cô một đường bảo hộ.

Có điều không rõ chính là vì sao bọn họ muốn gạt mình?

Tô Mê suy nghĩ một đêm những ý nghĩ những khả năng có thể đều lọc ở trong đầu nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra nguyên cớ nào.

Thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, Điền Hiểu Du trở về liền nhìn thấy Tô Mê hai mắt trừng lớn như mắt trâu, nhìn xà nhà đến phát ngốc, lập tức khiếp sợ: “Đờ mờ, cậu đây là đang làm gì, người dọa người hù chết người đó!”

Tô Mê nghe được động tĩnh, lúc này mới đánh gậy tự hỏi không có kết quả.

Xoa xoa ấn đường, mở miệng chế nhạo.

“Còn không phải là cậu không có ở đây, mình ngủ không được sao.”

Quay một đêm với cảnh tượng kinh khủng, Điền Hiểu Du thấy Tô Mê mắt hờn mắt vía đôi mắt còn thâm đen, một bộ dáng sống sờ sờ bị hút hết dương khí, lòng còn sợ hãi: “Không phải là khách sạn này có quỷ chứ, mình nghe nói các đoàn phim quay phim về quỷ yêu đều giống nhau sẽ chọc tới quỷ.”

Khi nói chuyện, cô lại cẩn thận liếc mắt nhìn Tô Mê một cái, ngay sau đó mở to hai mắt.

Điền Hiểu Du chỉ vào dấu răng rõ ràng dị thường trên môi Tô Mê, lớn tiếng kêu lên.

“Cậu xem ngoài miệng của cậu, cậu nhất định là gặp phải sắc quỷ!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Diễn Viên Quân Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (11)

Edt: Mít

Bởi vì những lời này của Điền Hiểu Du, gần như trong một buổi sáng, toàn bộ người trong đoàn phim đều biết tối hôm qua Tô Mê bị sắc quỷ quán lấy.

Kết quả, người đàn ông nào đó trọng thương chưa lành sau khi nghe nói, cũng không có tức giận như trong tưởng tượng của trợ lý Lục, chỉ bảo hấn gọi ông chủ của khách sạn lại đây.

“Cắt đứt toàn bộ máy sưởi của người trong đoàn phim《 Quỷ Họa 》.”

Trợ lý Lục nghe vậy ngẩn ra, lúc này mới hiểu rõ thì ra đại boss nhà mình tới nơi này là để trút giận cho Tô Mê!

Thân thể của Quân đại thiếu và Khâm thiếu gia đều quý giá, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chịu lạnh, bây giờ ngay mùa đông không có máy sưởi, lại ở trong thôn xóm vùng sông nước nhiệt độ không khí lạnh, bọn họ nhất định chịu không nổi.

Nhưng mà vì sao đến phòng của Tô Mê cũng muốn cắt chứ?

Chẳng lẽ sợ những người khác trong đoàn phim phát hiện không thích hợp, sẽ cố ý khó xử nhắm vào Tô Mê?

Lúc đầu còn tưởng rằng Boss nhà mình không thích phụ nữ, lúc này lại dụng tâm sâu như vậy, trợ lý Lục không khỏi một trận cảm thán.

Nhưng ông chủ khách sạn lại rất khó xử.

“Chuyện này, chuyện này sao được, bọn họ đều là minh tinh lớn, đạo diễn nổi tiếng, nếu họ biết thì khách sạn này phải đóng cửa mất.”

Quân Mạc Thâm nhân nhặt nhìn ông chủ khách sạn: “Nếu sinh ý của khách sạn bị đình trệ, tôi ra giá gấp đôi mua nơi này, cắt hay không cắt?”

“Cắt! Cắt!”

Vị trí cảnh khu nằm sâu trong núi, bốn phía không khác gì nhau, lượng người không nhiều.

Khách sạn lại là chỗ tốt nhất trong thôn xóm, giá cả cũng không rẻ nên ông chủ đã sớm muốn bán khách sạn này.

Ông chủ khách sạn cắt hợp đồng đi về mặt vui mừng rời khỏi, nói cắt liền cắt, ngăn ngừa chưa đến năm phút đồng hồ, toàn bộ máy sưởi trong phòng của đoàn phim《 Quỷ Họa 》 đều bị cắt mất, vì bớt chút phiền phức nên trừ bỏ phòng ngoài của Quân Mạc Thâm thì đến chính hấn và công nhân trong phòng cũng đều bị cắt đứt.

Vốn dĩ quay phim một đêm, đám người Quân Tử Càn và Mạc Tương dùng xong bữa sáng chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi thì phát hiện không có máy sưởi, lập tức tới tìm trợ lý.

Hỏi một chút mới biết được máy sưởi ở các phòng khác cũng bị mất, sau đó lại đi tìm ông chủ khách sạn.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Vui lòng truy cập wattpad để ủng hộ bản edit gốc của editor!

Nhưng ông chủ khách sạn người ta nói.

“Thôn này ở núi sâu, vị trí xa xôi, ống dẫn của máy sưởi hư là chuyện thường có.”

“Vậy thì tìm người sửa chữa đi, Quân thiếu nhà chúng tôi đang chờ tắm rửa nghỉ ngơi đây.” Trợ lý nhỏ của Quân Tử Càn vội vàng thúc giục.

Ông chủ khách sạn nhớ tới trước khi mình rời đi, trợ lý kia có nói: “Cho dù bọn họ nháo như thế nào cũng không được để bọn họ lại đây tìm Boss nhà tôi.”

Ông ta cũng không phải tên ngốc, vị khách kia vừa nhìn liền biết có thân phận bất phàm, nghĩ có hấn chống lưng nên nói chuyện cũng có tự tin: “Máy sưởi ở đây là như vậy đấy, vừa đến mùa đông sẽ hư, đến mùa xuân thì tốt lại, tìm công nhân sửa chữa cũng vô dụng.”

Trợ lý nhỏ nóng nảy: “Tôi mặc kệ, ông là chủ khách sạn này, ông cần phải nghĩ cách, bằng không khách sạn này của ông đừng nghĩ tiếp tục kinh doanh nữa.”

Ông chủ khách sạn lập tức một bộ dáng hơi sợ: “Ai u, tôi chính là nghĩ không ra biện pháp, cậu nói xem nên làm sao bây giờ đây, nếu không tôi mỗi ngày dâng hương chờ mùa xuân nhanh đến.”

Trợ lý nhỏ tức muốn chết, rồi lại bất đắc dĩ.

Chỉ chốc lát sau, tất cả trợ lý lớn nhỏ đều xuất động.

Nhưng ông chủ khách sạn người ta sau lưng có người chống lưng, ai cũng không sợ, tới một cái thì chọc tức bỏ đi một cái.

Cuối cùng Quân Vô Khâm cũng vội vàng chạy tới.

Ông chủ khách sạn là người tinh ý, vừa thấy đạo diễn cũng đã tới, lập tức đem mọi chuyện thoái thác: “Tôi là người làm công, nói cái gì cũng vô dụng, chuyện gì cũng phải nghe theo ông chủ của tôi, nếu không cậu tìm ông chủ của tôi nói chuyện đi, hần nói thế nào thì thế đó.”

“Ông chủ của ông ở đâu, mang tôi đi gặp.”

Bây giờ là mùa đông mà không có mấy sưởi người người đều sinh bệnh, bộ phim này cũng quay không được, lần này hần không thể không ra mặt.

Ông chủ khách sạn dẫn hần đi vào sân của Quân Mạc Thâm, vừa đến cửa liền thấy Lục trợ lý một thân áo lông vũ, Quân Vô Khâm không cần nghĩ cũng biết cái gọi là ông chủ phía sau là ai.

Nhưng có một số việc, hần vẫn muốn đi hỏi rõ ràng: “Chuyện này là chú nhỏ bày mưu đặt kế?”

“Khâm thiếu gia là người thông minh tự nhiên trong lòng hiểu rõ, Boss bảo tôi nhắc nhở cậu một câu, người ấy luôn công tư phân minh, cậu đột nhiên quyết định làm người ấy thật thất vọng.” Lục trợ lý đem nguyên văn lời của Quân Mạc Thâm nói ra.

Quân Vô Khâm nhú mày suy tư một lát lập tức hiểu được.

Nhưng biểu tình không dám tin tưởng của hần, lại lộ rõ nội tâm hần đang khiếp sợ.

“Anh là nói chú nhỏ chú ấy.....”

“Đúng vậy, Boss đối với Tô Mê tiểu thư rất quan tâm, người ấy đối với chuyện diễn viên lần này rất bất mãn.” Lục trợ lý trực tiếp nói rõ ràng.

“Nhưng trước mắt Boss cũng không muốn cho người khác biết quan hệ của người ấy với Tô Mê tiểu thư, càng không muốn có người nhằm vào hoặc là làm khó xử cô ấy, hy vọng Khâm thiếu gia quản tốt người trong đoàn phim.”

Quân Vô Khâm lại đột nhiên mở miệng: “Vậy Giai Kỳ thì sao, chú nhỏ biết rõ tâm ý của Giai Kỳ đối với người, vì sao.....?”

“Khâm thiếu gia, Boss quyết định không phải kẻ nào cũng có thể chi phối, điểm này chúng ta đều rất rõ ràng, còn thái độ đối với Giai Kỳ tiểu thư tôi nghĩ cậu so với bất kì kẻ nào cũng phải rõ ràng hơn.”

“Boss sẽ ở chỗ này một đoạn thời gian, không hy vọng bất kì kẻ nào quấy rầy.”

Lục trợ lý nhìn Quân Vô Khâm như đang suy tư gì đó, lưu lại một câu liền chuẩn bị về phòng.

Quân Vô Khâm lập tức im miệng không nói, xoay người rời khỏi.

Ông chủ khách sạn thấy vậy trong lòng càng cảm thấy mình thật sáng suốt.

Chuyện này Quân Vô Khâm cũng không có nói cho người khác biết, chỉ là gọi điện thoại để bên Tiêu Thành đưa tới tám nhiệt điện và tám điện, chia cho người trong đoàn phim.

Nhưng thời điểm nhìn thấy Tô Mê, ánh mắt kia lại rõ ràng mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Tô Mê bị hần nhìn đến khó hiểu, nhưng hần chưa nói gì cô cũng giả vờ mất mụ tai điếc.

Đối với chuyện không có mấy sưởi này, thái độ của Quân Tử Càn rất lạnh nhạt, cũng không có chơi trò ảnh đế.

Đêm đó quay phim tiến hành như bình thường, nhưng Tô Mê ở một mình trong phòng lại có chút đứng ngồi không yên.

Cô muốn đi tìm Quân Mạc Thâm hỏi rõ ràng, nhưng lại biết chắc chắn ở chỗ hần căn bản hỏi không ra cái gì, cũng hiểu rõ hần không nói với mình nhất định có nguyên nhân của hần.

Hệ thống nói không sai, hiện tại cô còn quá yếu, cho dù biết là người kia thì như thế nào, trước mắt chỉ có nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ thì chung quy có một ngày sẽ có thể gặp được người kia.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tô Mê cảm thấy có mục tiêu chính xác chỉ dẫn cô đi tới, làm cái gì cũng có chút bốc đồng kết quả là cả một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Điền Hiểu Du sau khi trở về nhìn thấy quầng thâm mắt của Tô Mê, càng thêm cảm thấy cô lại bị sắc quỷ quấy phá cả đêm.

Thăng đến ngày thứ ba, suất diễn của Tô Mê mới chính thức bắt đầu.

Cô đầu tiên là đến tổ trang phục thử đồ, hóa trang, hai tiếng sau hoàn thành hóa trang Tô Mê liền đi vào hiện trường quay phim.

Tự Mị vốn dĩ là thủ hạ của nam chủ Cung Trạch, luôn yêu thầm Cung Trạch, trong lúc vô ý biết được minh hôn của hắn và Họa Nhi, hàng đêm suy nghĩ liên sinh lòng ghen tỵ, cố ý ở từ đường hiện thân hù dọa Họa Nhi.

Quân Vô Khâm mới vừa quay xong phần diễn giường chiếu của Quân Tử Càn và Mạc Tương, nhìn thấy Tô Mê lập tức chuyển cảnh sang từ đường.

Khi các nhân viên vào chỗ, trong nháy mắt Tô Mê cời áo lông vũ, âm thanh xung quanh tựa hồ đều biến mất, ánh mắt mỗi người toàn bộ dừng ở trên thân ảnh đỏ rực như hoa mạn châu sa kia.

~~~~~

Mai sẽ có chương bên anh Duệ vs chị Văn:3

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Edt: Ổ Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Trong ánh sáng tối tăm, Tô Mê mặc chiếc áo lụa đỏ rực điểm dĩa như hoa mạn châu sa, giữa cái trán trắng như ngọc nổi lên no đủ phác họa ấn ký đồ đằng quý quýet lại hoa lệ.

Đôi mắt đen như mực chưa rõ việc đời, sâu tựa biển cả vô biên vô ngần, mang theo ma lực mê hoặc lòng người, kiều mị u diễm đến mức không thuộc về nhân gian.

Nếu nói về cuộc phỏng vấn lần trước, khi Quân Vô Khâm nhìn thấy Tô Mê, không thể nghi ngờ cô là người được chọn thích hợp nhất cho nhân vật Họa Nhi.

Mà lúc này, hắn lại cảm thấy hình tượng sau khi Tô Mê hoá trang lại càng thích hợp với nhân vật Tự Mị này hơn.

Hay là nói, khuôn mặt Tô Mê tuy rằng không phải loại rất kinh điển, nhưng lại là một khuôn mặt rất tốt để chế tạo, thích hợp với các loại hóa trang và nhân vật.

Tô Mê đối với biểu hiện của những người xung quanh mình rất hài lòng, cô muốn chính là loại hiệu quả chấn kinh này.

Nhìn Quân Vô Khâm có chút ngơ ngẩn, Tô Mê mị hoặc nhẹ cong khóe môi, tiếng nói kiều mị nhẹ nhàng cất lên: “Tự Mị đã chuẩn bị tốt, đạo diễn có thể bắt đầu quay rồi.”

Không thể không nói, Tô Mê nhập diễn rất nhanh, thậm chí có thể làm cho người bên ngoài cũng bị lôi cuốn vào.

Một tiếng kêu kêu mị mềm nhẹ vừa cất lên, nháy mắt làm cho các nam sĩ ở đây gần không được hít vào một hơi, bụng dưới bốc lên dục hỏa khó hiểu.

Mạc Tương nhìn thấy ánh mắt có chút nóng rực của Quân Tử Càn, nhịn không được ho nhẹ một tiếng: “Mê Mê thật sự rất thích hợp với vai nữ 2, cô diễn quả thực rất sống động.”

“Cảm ơn sự khích lệ của chị Tương, chỉ là còn chưa bắt đầu diễn, tôi cũng không biết mình có thể phát huy như bình thường hay không, còn hy vọng chị Tương chiếu cố nhiều hơn.” Tô Mê vô cùng khiêm tốn cười nói.

Mạc Tương cười khê: “Khâm đ*o, tôi cũng chuẩn bị tốt rồi, có thể bắt đầu quay.”

Quân Vô Khâm hơi gợn tay, thư ký trường quay lập tức đánh bản: “《 Quý Họa 》 cảnh sáu lần một, Action!”

Họa Nhi một thân áo ngủ màu trắng viền ren, bị Tự Mị dùng ác mộng gọi đến tận đây, bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới Họa Nhi đột nhiên giật mình một cái, mở hai mắt ra lại phát hiện mình đã đứng ở trong từ đường quý khí dày đặc.

Cô cau mày, nhìn khắp mọi nơi, phía sau bỗng nhiên truyền đến một đạo tiếng cười quỷ dị quỷ rũ.

Họa Nhi bỗng nhiên tròn to hai mắt chậm rãi xoay người nhìn sang chỗ khác, đồng thời, một thân ảnh mỹ lệ đỏ rực như lửa đang lơ lửng trên không trung đột nhiên bay về phía cô ta.

Chờ thân ảnh kia tới gần, lúc này Họa Nhi mới nhìn thấy rõ gương mặt trắng bệch như người chết của cô gái kia, đôi mắt quỷ sắc đỏ như máu, sắc mặt lập tức trắng bệch, một giọt mồ hôi lạnh từ bên trán trượt xuống.

Mất thấy cô gái kia không nghiêng không lệch đâm về phía mình, Họa Nhi muốn nghiêng người tránh đi lại phát hiện hai chân mình không nhúc nhích được chút nào.

Cô gian nan nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn chỉ thấy cổ chân mảnh khảnh trắng như tuyết của mình bị hai cái tay quỷ hư thối lộ ra xương trắng nắm chặt!

Nhưng vào lúc này, cô gái mặc áo lụa đỏ rực như lửa đã đi đến trước mặt, nụ cười quỷ quyết đọng vào thân thể của cô, Họa Nhi cảm thấy sợ, đôi tay tạo thành động tác phòng ngự, từ trong cổ họng phát ra tiếng thét chói tai: “A ——!”

Quân Vô Khâm cau mày gián đoạn cảnh quay, thần sắc hơi không kiên nhẫn: “Họa Nhi là người tinh thần phân liệt, tâm lý rất cường đại, sao có thể bị dọa đến hoa dung thất sắc, Mạc Tương, cô phải diễn đạt ra nội tâm đang kiềm chế sợ hãi, hiểu chưa?”

Mạc Tương nghe hắn nói xong, lập tức ở tại chỗ nghiêng ngẫm tính toán.

Nhưng Tô Mê bên cạnh lại sắp khóc.

Dưới cái cảnh hạ xuống âm mấy độ, bởi vì muốn xây dựng bầu không khí âm phong quỷ dị, hai cái quạt gió lớn hướng cô mà thổi.

Trong nháy mắt Quân Vô Khâm kêu dừng đó, Mạc Tương đã được trợ lý phủ thêm áo khoác, cô ta không lạnh, nhưng cô lại lạnh muốn chết.

Mất thấy Mạc Tương bên kia còn chưa có động tĩnh, Tô Mê chuẩn bị đi lấy áo khoác của mình, Mạc Tương lập tức nói với Quân Vô Khâm.

“Khâm đ*o, có thể bắt đầu rồi.”

Tô Mê im lặng trong nháy mắt, đành phải điều chỉnh uy áp trên người, một lần nữa nhập diễn.

Quân Vô Khâm bên này thủ thế: “Bắt đầu từ máy quay của lão Lý đặc tả biểu tình của Họa Nhi.”

“《 Quỷ Họa 》 cảnh sáu đoạn ba lần hai, Action!”

Bên này tiếng nói vừa dứt, Mạc Tương hơi trừng lớn hai mắt, nhếch khóe môi, biểu tình trên mặt hiện ra sợ hãi rất nhỏ, đang lúc máy quay phim phóng đại, một máy quay khác vừa bắt giữ được hình ảnh Tô Mê bay dây thép, Mạc Tương đột nhiên phá lên cười.

“Thực xin lỗi Khâm đ*o, tôi lỡ cười, làm lại một lần nữa.” Mạc Tương về mặt áy náy, Quân Vô Khâm không nói gì một lần nữa quay chụp.

Thời điểm Quân Vô Khâm kêu dừng lần thứ năm, Tô Mê cảm thấy Mạc Tương nhất định là cố ý.

Nhưng cô lại không có khả năng nói thẳng ra, chỉ có thể ôm cánh tay run run, nhìn Mạc Tương một lần lại một lần làm lỗi, thẳng đến một lần quay chụp tiếp theo, Tô Mê rốt cuộc nhịn không được đánh một cái hắt xì: “Hắt xì ——!”

“Dừng! Đêm nay xảy ra chuyện gì, còn có thể quay tiếp hay không đây?!” Quân Vô Khâm lúc trước bị vấn đề của Mạc Tương làm cho tính tình đi lên, ngữ khí có chút bức bối.

Tô Mê lập tức xin lỗi: “Thực xin lỗi Khâm đ*o.”

“Tổ hoá trang giúp cô ấy trang điểm thêm một chút, một phút sau bắt đầu.”

Quân Vô Khâm lạnh lùng phân phó, tổ hoá trang nhanh chóng trang điểm thêm cho Tô Mê, lần nữa bắt đầu quay phim.

Lúc này đây quay phim coi như thuận lợi, không có bất kỳ sai lầm nào, tuy rằng Quân Vô Khâm không phải quá hài lòng với diễn xuất của Mạc Tương, nhưng nếu đã chọn cô ta liền miễn cưỡng cho cô ta qua.

Nhưng mà, bọn họ không biết là đại Boss nhà mình vẫn luôn đợi ở lầu hai đối diện từ đường, nhìn thấy rõ ràng tình cảnh phát sinh ở hiện trường.

“Bảo Vô Khâm thêm mấy cảnh diễn cho Mạc Tương……”

Trợ lý Lục ngăn ra, đối với quyết định của Boss nhà mình có chút khó hiểu.

Quân Mạc Thâm liếc xéo hần một cái, ngữ khí đậm mạc: “Thêm mấy cảnh diễn rơi vào hồ nước, không được dùng thể thân, hiểu chưa?”

“Hiểu, hiểu rồi.” Trợ lý Lục âm thầm like cho Boss nhà mình, cảm thán chiều này thật là cao minh.

Lại thấy Quân Mạc Thâm nhìn thành ảnh đồ rực run bần bật kia, ánh mắt lương bạc dần dần ôn hoà hơn vài độ, lần thứ hai phân phó nói: “Chuẩn bị canh gừng, đưa qua đó.”

“Vâng, Boss.” Trợ lý Lục vội vàng đồng ý, xoay người đi xuống lầu.

.....

Không bao lâu, chủ khách sạn mang theo hai công nhân, nâng một thùng canh gừng nóng hổi đưa qua: “Mọi người tới uống chút canh gừng đi, ông chủ biết đêm nay nhiệt độ giảm xuống, cố ý chuẩn bị cho mọi người.”

Hần tự mình rót một chén, đưa cho Tô Mê.

Lúc này vừa mới quay xong một cảnh, Tô Mê mặc áo khoác nghỉ ngơi, gặp ông chủ khách sạn mặt mày giản dị trung hậu, lập tức cười tiếp nhận: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, cô nhìn trời lạnh như vậy các cô đóng phim còn mặc ít như thế, nếu như cảm mạo thì không tốt.” Ông chủ khách sạn cố ý nói rất lớn tiếng, người ở đây đều nghe thấy được, lên tiếng cảm tạ.

Nhưng người duy nhất cảm thấy không ổn chính là Quân Vô Khâm!

Thời điểm nhìn thấy ông chủ khách sạn tới, hần còn chưa kịp phản ứng, nhưng nhìn thấy ông chủ khách sạn tự mình rót canh cho Tô Mê, lúc này lại thấy Tô Mê đánh vài cái hắt xì, hần ngu ngốc đến mấy cũng đã hiểu.

Không đợi hần nghĩ lại, điện thoại đột nhiên rung lên.

Quân Vô Khâm vừa thấy dãy số của trợ lý Lục, lập tức bắt máy.

Âm thanh trợ lý Lục từ bên kia điện thoại truyền đến: “Boss nói, mời Khâm thiếu gia cho vai nữ chính của chúng ta thêm mấy cảnh khảo nghiệm kỹ thuật diễn khi rơi xuống nước, hơn nữa không được dùng thể thân.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (13)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Quân Vô Khâm đi vào trong viện, nghe trợ lý Lục nói như vậy, theo bản năng lập tức bác bỏ: “Không được, trời lạnh như vậy đem người ta đông lạnh tới bệnh thì làm sao bây giờ?”

“Vậy cậu muốn thấy thím nhỏ tương lai chịu đông lạnh như vậy à?”

Lời Quân Vô Khâm vừa thốt ra, đỉnh đầu lập tức vang lên một giọng nam trầm thấp không vui đầy lạnh lẽo.

Hần vừa ngẩng đầu thì đối diện với đôi mắt lạnh băng khiếp người của Quân Mạc Thâm.

“Chú nhỏ, sao chú lại tới đây?”

“《 Quỷ Họa 》 do giải trí KING đầu tư, thân là tổng giám đốc chấp hành tôi không thể tới?” Quân Mạc Thâm mặt không biểu tình hỏi lại.

Quân Vô Khâm bị ghen lập tức nói không ra lời, lại nghe Quân Mạc Thâm lần thứ hai lên tiếng: “Chưa thông qua sự đồng ý của tôi, tự tiện đổi diễn viên, không bằng cậu ngồi lên vị trí của tôi luôn đi, thế nào?”

“Chú nhỏ.....”

“Nếu xem tôi là chú nhỏ thì hẳn phải biết kế tiếp nên làm như thế nào rồi chứ.” Quân Mạc Thâm lạnh giọng nói: “Tôi không hy vọng nhìn thấy bất kì kẻ nào khi dễ cô ấy, hiểu chưa?”

Quân Vô Khâm mím môi: “Cháu hiểu rồi, chú nhỏ.”

Tuy trả lời như vậy nhưng Quân Vô Khâm vẫn còn mang loại tâm lý phản nghịch, cúp điện thoại, một lần nữa trở lại phim trường, sau khi cầm lấy kịch bản xác nhận, vốn dĩ khoe miệng đang rù xuống lại có chút câu lên.

Thừa dịp nghỉ ngơi ở không, Tô Mê uống canh gừng xong liền chạy chậm tại chỗ một hồi làm ấm cơ thể.

Không lâu sau đó, tiếp tục quay.

Tự Mị vốn muốn hù dọa Họa Nhi, kết quả lại bị ngọc bội Cung Trạch tặng gây thương tích, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Có một số cảnh có thể dùng đặc hiệu hậu kỳ nhưng động tác rơi này vẫn phải để Tô Mê tự mình hoàn thành.

Trước kia Tô Mê đã từng làm thế thân đóng võ, đối với loại giả quảng ngã này hiển nhiên không đáng kể, nhưng thân thể nguyên chủ quá mảnh mai, mặc dù trên mặt đất có đệm lót nhưng trong quá trình quảng ngã, bả vai và đầu gối Tô Mê vẫn bị quảng tới bầm tím.

Lần chuyển cảnh tiếp theo là từ từ đường đi vào căn phòng bên trong nhà cũ, ống kính kéo gần một phát lập tức thấy rõ vết bầm trên bả vai Tô Mê.

Trước màn ảnh, Quân Vô Khâm vừa trông thấy liền vội vàng gọi chuyên viên trang điểm nghĩ cách che khuất cho cô.

Nhưng có dùng phấn nền tốt dặm lên cũng không che được một mảng lớn máu bầm, cuối cùng chuyên viên trang điểm nói phải dùng nhựa cao su làm da giả.

Tô Mê biết cơ thể này đã từng dị ứng với nhựa cao su, nghĩ không muốn ảnh hưởng đến những cảnh quay phía sau, Tô Mê mượn trợ lý một lọ nước súc miệng, dùng ngoáy tai thấm ướt nhẹ nhàng bôi lên chỗ máu bầm.

Trong phút chốc, cả một mảng lớn máu bầm đều biến mất không còn nữa.

Không chỉ là chuyên viên trang điểm, ngay cả Quân Vô Khâm và Quân Tử Càn bọn họ cũng kinh ngạc!

Tô Mê chống lại ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vội vàng cười giải thích: “Tôi cũng chỉ là nhìn thấy trên mạng thôi, không nghĩ tới thật sự có hiệu quả.”

Quân Tử Càn nhìn đôi mắt Tô Mê khi mỉm cười, lại càng cảm thấy thời điểm cô cười giống Giai Kỳ như đúc nên ánh mắt nhìn cô cũng càng thêm ôn nhu.

Mạc Tương ở một bên nhìn thấy, trong lòng vừa ghen vừa giận.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Page: Ngôn Tình everywhere

Tuy rằng biết có chút lời không nên nói, nhưng vẫn nửa thật nửa đùa mở miệng: “Anh Quân, đợi lát nữa các người diễn cảnh hôn là muốn dùng thế thân, hay là.....?”

Những nữ diễn viên từng hợp tác với Quân Tử Càn đều biết, hẳn chưa bao giờ dưới ống kính hôn môi bất kì nữ diễn viên nào.

Còn nguyên nhân là gì, Quân Tử Càn cũng chưa bao giờ giải thích với bên ngoài.

Nhưng Tô Mê quen thuộc nguyên văn, đương nhiên biết nguyên nhân.

Tuy rằng Quân Tử Càn từng có rất nhiều phụ nữ nhưng sẽ không hôn môi các cô ấy, bởi vì hẳn sẽ chỉ hôn một mình Quân Giai Kỳ mà thôi.

Tô Mê vừa nghe Mạc Tương nói lập tức vui vẻ, hiển nhiên là hợp ý cô.

Cho dù biết đi trên con đường diễn viên này, nhất định sẽ đụng tới cảnh hôn thậm chí là cảnh giường chiếu, nhưng nếu phải hôn, nụ hôn đầu tiên của cô trên màn ảnh cũng không muốn tặng cho cái tên tra nam Quân Tử Càn này.

Nhưng mà ——

Quân Tử Càn nhìn đôi mắt Tô Mê cười may mắn lại vui sướng, mặt mày ôn nhuận cứng lại, có chút không vui nói: “Chúng ta quay là cảnh diễn cường hôn, nếu dùng thế thân chỉ sợ hiệu quả cảnh quay không tốt lắm, cậu nói có phải hay không? Khâm đ*o.”

Quân Vô Khâm hiển nhiên nguyện ý nhìn một màn xuất sắc kia, tất nhiên là đồng ý.

Nhưng lại nghĩ đến lâu hai phía đối diện có người nhìn, chỉ “Ừm” nhẹ một tiếng, không nói gì thêm.

Vì thế, bọn họ cũng không trung cầu ý kiến của Tô Mê, trực tiếp khởi động máy quay.

Thư ký trường quay đánh bản xong, Tụ Mị ngồi ở trước bàn trang điểm đột nhiên mặt mày âm trầm, “Phanh” một tiếng, đem tất cả đồ vật trên bàn đều đánh đổ trên mặt đất.

Thoáng chốc tiếp theo, ống kính đột nhiên kéo gần, trên gương trang điểm phản chiếu rõ ràng đôi mắt u trầm hung ác nham hiểm của Tụ Mị: “Cung Trạch chỉ có thể thuộc về ta, không ai có thể cướp hân từ trên tay ta, Quý Hòa, một ngày nào đó, ta sẽ để cho ngươi chết, chết, không, toàn, thầy! ”

Cô bỗng nhiên đứng lên, biến mất trong phòng.

Màn ảnh vừa chuyển, Tụ Mị đột nhiên đẩy cửa phòng Cung Trạch ra, Cung Trạch đang cời quần áo lạnh lùng quay đầu, thấp giọng quát lạnh: “Cút!”

“Cút?” Tụ Mị nhẹ cong khóe miệng, mặt mày như tơ như lụa cười, lượn lờ thướt tha đi đến phía sau Cung Trạch, dính sát vào lưng hân: “Muốn ngươi ta cút đi đâu? Cút vào lòng ngực của ngươi, hay là cút lên giường của ngươi, hả?”

Cung Trạch không nói gì, lạnh lùng nheo hai mắt lại đồng thời một phen chế trụ tay cô, bỗng nhiên đẩy ra: “Cút, đừng để tôi phải nói lần thứ ba.”

.....

Kỹ thuật diễn của Quân Tử Càn xác thật không có gì để nói, kinh nghiệm lại phong phú, Tô Mê bị hân đẩy đến lao đao lui về phía sau vài bước, vừa lúc quãng ngã trên cái đệm đã được chuẩn bị tốt.

Thời điểm màn ảnh chuyển hướng đặc tả Quân Tử Càn, nhân viên đoàn phim đem cái đệm vốn lót trên mặt đất kéo đi.

Tô Mê ngồi trên sàn nhà lạnh băng, bỗng dưng ngẩng đầu, đôi mắt đỏ như máu, mặt đầy phẫn nộ lại thống khổ quát: “Cung Trạch, ta yêu ngươi như vậy, vì sao ngươi muốn cách ta ngàn dặm, vì sao?!”

Tô Mê kiệt lực rống lên một câu, trong nhà cũ vốn tĩnh mịch lộ ra dị thường rõ ràng.

Ở lâu hai phía đối diện, Quân Mạc Thâm cũng nghe thấy, hân lập tức ngưng mắt nhìn về phía trợ lý Lục: “Cảnh kế tiếp bọn họ quay là cảnh gì?”

Trợ lý Lục làm sao biết được, nhưng hân đoán sau loại cảnh tượng này, nếu không phải hai bên phát sinh tranh cãi, rồi bị người đàn ông đuổi ra, thì chính là..... Từ từ, em gái hân hình như đã xem qua bộ tiểu thuyết này, từng nhắc tới trước mặt hân.

Hân nỗ lực nhớ lại một chút, ngay sau đó tròn to hai mắt: “Cường hôn! Tụ Mị cường hôn Cung.....”

Trợ lý Lục chưa nói xong, chỉ thấy Quân Mạc Thâm giật tái mặt, thấp giọng mắng một tiếng: “Đáng chết!”

Sau đó vội vàng bước nhanh xuống lầu đi thẳng về phía trường quay——

Bên kia còn tiếp tục cảnh quay.

Tô Mê rống xong một tiếng kia, đôi móng tay sơn đỏ như máu hung hăng cào lên mặt đất, ngay sau đó lạnh lùng nheo đôi mắt đỏ như máu, lác mình đến trước mặt Quân Tử Càn.

Đôi tay nắm quần áo trên người hân, mặt mày dữ tợn, lạnh giọng chất vấn: “Chúng ta ở bên nhau nhiều năm như vậy, triền miên vô số ngày đêm, ngươi sao lại không thể không yêu ta, ngươi cứ như vậy thích Quý Hòa?”

“Ừ.”

Một chữ lạnh nhạt lướt nhẹ, giống như trời sập, nháy mắt đánh tan sự chờ mong trong nội tâm.

Nhưng mà, tầm mắt hơi ngưng trệ, dừng ở dấu hôn ái muội chói mắt trên ngực hân, hai mắt Tô Mê hung hăng co rụt lại, trong thời khắc nheo đôi mắt đó, lập tức nhón chân hung hăng hôn lên hai mảnh môi mỏng vô tình kia ——

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (14)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Tô Mê nghĩ thầm chết sớm siêu sinh sớm, chỉ cần hôn một lần mà được thông qua, thì không cần quay lại lần thứ hai nữa.

Nhưng lúc cô đang nhón mũi chân, thâm tình nhắm mắt lại, lúc sắp chạm môi đột nhiên nghe thấy xung quanh mình phát ra một trận tiếng kinh hô, ngay sau đó vòng eo bị một bàn tay to nóng rực ôm lấy, bất chợt bị kéo về phía sau, cô liền bị người đó găt gao ôm vào trong ngực.

Cách sa mỏng và áo somi, phía sau lưng kẻ sát lồng ngực phập phồng kịch liệt của người đàn ông, hơi thở nóng hổi quen thuộc tiến vào xoang mũi Tô Mê.

Giật mình trong chớp mắt, cô lập tức đoán được thân phận của người phía sau—— tổng tài công ty giải trí KING Quân Mạc Thâm!

“Chú nhỏ!”

“Chú nhỏ.”

Quân Tử Càn và Quân Vô Khâm trầm miệng một lời gọi một tiếng, Quân Mạc Thâm “Ừ” một tiếng, lạnh lùng liếc Quân Tử Càn một chút.

Mấy người đứng phía sau vô cùng khiếp sợ, nhìn hai người thân mật như thế, không khỏi mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dừng trên người Tô Mê.

Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì, cô làm sao quen biết được Quân Mạc Thâm?

Quân Mạc Thâm không thèm để ý những ánh mắt xung quanh mình chút nào, phát giác được thân thể của người trong ngực lạnh như băng, lập tức cời áo khoác trên người xuống.

“Lạnh?”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, áo khoác ấm áp đã phủ lên đầu vai Tô Mê.

Cô miễn cưỡng rụt rụt cổ, chậm rãi mở hai mắt ra nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, hốc mắt không hiểu sao đỏ một vòng.

Quân Mạc Thâm thấy thế, ấn đường nhíu chặt, trong ánh mắt lộ ra độ ấm vì cô lần nữa lạnh lẽo lên.

Hắn ngừng đầu nhanh chóng tra xét một vòng, cuối cùng tìm thấy Mạc Tương ở bên cạnh Quân Vô Khâm, ngay sau đó ánh mắt âm trầm lạnh lẽo trùng cô ta một cái.

Ánh mắt lạnh băng kia như dao nhỏ bắn tới, Mạc Tương trong lòng cả kinh, ngay cả thở cũng không dám thở, sợ tới mức ngay lập tức trốn phía sau Quân Vô Khâm.

Tô Mê phát hiện hắn không vui, vội vàng hít hít cái mũi, lắc đầu nói: “Không có việc gì, tôi không lạnh.”

Quân Mạc Thâm lúc này mới thu hồi tầm mắt, đem bàn tay lạnh lẽo của cô găt gao vây chặt trong lòng bàn tay mình, cúi đầu thổi khí, dùng độ ấm của mình sưởi ấm cho cô: “Có tôi ở đây, sẽ không để em lạnh.”

Tô Mê sau khi cảm động, cũng hiểu rõ hiện trạng trước mắt.

Hai người nhiều lần chỉ gặp mặt vài lần, hơn nữa cô chỉ là diễn viên nhỏ còn thân phận của hắn là tổng tài, thân mật như thế người khác nhất định cho rằng cô bò lên giường của Quân Mạc Thâm.

Tuy rằng cô không để bụng người khác nói như thế nào, nhưng gia tộc số một trăm năm không suy tàn như Quân gia chắc chắn để ý.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Page: Ngôn Tình Everywhere

Ở trong mắt fans, thích nghệ sĩ xinh đẹp, nhưng ở trong mắt thương nhân, nghệ sĩ chẳng qua chỉ là công cụ kiếm tiền, còn trong mắt hào môn thế gia nghệ sĩ chẳng qua chính là con hát không xứng để tâm tới.

Kiếp trước, có vài vị siêu sao cưới fans nữ là thiên kim thế gia kinh thương.

Tuy rằng fans bọn họ đều nói thần tượng của mình trâu bò như thế này thế kia, nhưng gia tộc nhà gái đều xem thường những con hát được gọi là siêu sao từ tận đáy lòng, nếu không phải cô gái kiên trì trong nhiều năm, gia tộc bọn họ căn bản sẽ không đồng ý hai người ở bên nhau.

Nhưng đời này Tô Mê cô nhận định người đàn ông trước mắt.

Cho dù là ở vị diện nào, cho dù là thân phận gì, cô đều nhận định hẳn!

Đáy lòng Tô Mê âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nỗ lực cùng Quân Mạc Thâm sát cánh bên nhau, không thể để cho người Quân gia xem thường bọn họ.

Có điều, lúc này cũng không thể bởi vì hắn là người kia, đột nhiên OOC, như vậy Quân Mạc Thâm sẽ cảm thấy không thích hợp, vì thế Tô Mê lễ phép cười cười, thu hồi tay mình: “Quân tổng trăm công ngàn việc, sao lại rảnh rỗi tới nơi này?”

Quân Mạc Thâm nhìn lòng bàn tay đột nhiên trống trơn, trong lòng có chút mất mát.

Nhưng ngay sau đó, hắn gần như không thể phát hiện mà cong môi, lần nữa ôm Tô Mê vào trong ngực: “Tôi cố ý tới đây thăm em, vui vẻ không?”

Vui vẻ cái quỷ gì, không nhìn thấy người trong đoàn phim đều nhìn bọn họ như gặp quỷ sao?

Tô Mê muốn tránh thoát ngực của hắn, lại bị Quân Mạc Thâm gắt gao ghì chặt vòng eo, cô chỉ có thể cau mày, ra hiệu hắn nhìn xung quanh: “Nhiều người nhìn như vậy, Quân tổng đây là còn ghi hận tôi, cố ý khiến tôi khó xử sao?”

Quân Mạc Thâm vốn không nghĩ bởi vì thân phận của mình làm Tô Mê phải bối rối.

Ai mà biết được chỉ một cảnh hôn nho nhỏ bức bản thân mình bức tới, đây là điều chính hắn cũng không ngờ tới.

Nhưng một khi đã như vậy, cũng không cần lén lút giấu trong bóng tối nữa, hắn muốn quang minh chính đại sử dụng quyền lợi của mình, bảo hộ cô không chịu chút thương tổn nào.

Nghĩ đến đây, Quân Mạc Thâm nhìn về phía Quân Vô Khâm: “Sau này tôi không hy vọng nhìn thấy cô ấy và bất kỳ kẻ nào quay cảnh hôn, cảnh giường chiếu, cảnh tình cảm mãnh liệt, hiểu chưa?”

“Nhưng mà chú nhỏ.....”

“Làm sao, chẳng lẽ cậu quay phim đều muốn dựa vào những tiết mục đó tới hấp dẫn ánh mắt người xem?”

Hắn biết Quân Vô Khâm vẫn luôn tâm cao khí ngạo, tuy rằng thích những đề tài đặc biệt, nhưng khinh thường nhất chính là cái loại dựa vào việc bán thịt, bán cảnh diễn tình cảm mãnh liệt kiếm doanh thu cho phòng bán vé.

“Chú nhỏ.....” Quân Tử Càn thấy em trai nhà mình bị giáo huấn, mở miệng muốn nói đỡ cho hắn.

Quân Mạc Thâm mất lạnh đảo qua: “Còn có cậu, quay cảnh hôn không phải đều dùng thể thân sao, làm sao, tôi để cậu chiếu cổ thím nhỏ tương lai, cậu dùng cách này để chiếu cổ sao?”

Quân Tử Càn đột nhiên khiếp sợ cộng thêm mộng bức!

Tình huống gì vậy?

Cái gì thím nhỏ?

Hắn khi nào có thím nhỏ, sao hắn lại không biết?!

Tô Mê cùng nhân viên đoàn phim vây quanh mình cũng bị lời nói của Quân Mạc Thâm dọa cho kinh hãi.

Đây là có chuyện gì, đại Boss nhà mình có vợ, bọn họ sao không nghe nói tới chứ?

Vì không làm cho mọi người khủng hoảng, Tô Mê nâng nắm đấm lên, đấm Quân Mạc Thâm một chút, nhỏ giọng nói thầm: “Anh nói bậy gì đó, tôi khi nào trở thành vợ anh?”

Quân Mạc Thâm cúi đầu, khoe miệng vì cô mà cong rất nhẹ, độ cong cực kỳ kinh điển.

“Vợ tương lai của tôi, lớn lên giống em như đúc, không phải em còn có thể là ai?”

Mẹ nó, người đàn ông này lại bắt đầu trêu chọc ái muội!

Nhưng mà lời Quân Mạc Thâm nói, lại hấp dẫn được vài mê muội, mê đệ.

“Anh anh anh, Quân tổng thật đẹp trai, thật đúng là trêu chọc người ta mà!”

“Mợ nó, nếu mà là tôi, hiện tại lập tức ở tại chỗ đồng ý gả cho hắn.”

“Nghĩ hay lắm, cô lớn lên béo như vậy, Quân tổng người ta mới sẽ không thích cô.”

“Người ta nói đùa không được sao, thật là, nghiêm túc như thế làm gì?”

“Tôi vẫn luôn thực nghiêm túc được chứ.”

“Nhưng mà cô nói đại ảnh đế nhà chúng ta cũng thật là, Quân tổng muốn ngài ấy chiếu cố tổng tài phu nhân, ngài ấy sao có thể không dùng thế thân, để tổng tài phu nhân cường hôn chứ?”

“Nghe nói trước kia đại ảnh đế đều dùng thế thân, bây giờ lại duy nhất có đại ngọ khác biệt với tổng tài phu nhân, tôi cảm thấy tám chín phần mười là có ý tứ với tổng tài phu nhân.”

“Ừ, có đạo lý, tôi cũng nghĩ vậy.....”

Tô Mê nghe âm thanh nghị luận bốn phía, khóe miệng không khỏi giật giật, một bên không biết nên trả lời Quân Mạc Thâm như thế nào, một bên nhìn về phía sắc mặt khó coi của Quân Tử Càn, lại nhìn không được trộm cười.

Có thể làm nam chủ khó xử như vậy, cũng chỉ có người đàn ông nhà cô mới có bản lĩnh này.

Tô Mê gần như chỉ liếc mắt nhìn Quân Tử Càn một cái, trong nháy mắt tiếp theo đã bị một đôi tay cố định khuôn mặt, cường ngạnh xoay qua: “Ồ trước mặt tôi, không cho phép nhìn người đàn ông khác, hửm?”

Quân Mạc Thâm bá đạo cường thế mà biểu thị công khai, bên trong lời nói tràn đầy dục vọng chiếm hữu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (15)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Tôi sẽ ghen.”

Ánh mắt Quân Mạc Thâm chuyên chú nhìn Tô Mê, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

Mỗi lần bị hấn trên chóc, trái tim nhỏ bé của Tô Mê đều đập bịch bịch như sắp nhảy ra ngoài, nếu ở đây không có nhiều người như vậy, Tô Mê không chừng sẽ hoá thân thành sói hung hăng ăn hấn xuống cuồng bạo một trận.

Nhưng bây giờ rõ ràng không được, hấn không thêm để ý nhưng cô để ý.

Tô Mê nhìn chằm chằm môi hấn, nuốt một ngụm nước bọt, ngay sau đó đối diện tầm mắt hấn: “Tôi còn phải đóng phim, anh về trước đi.”

Thấy cô cự tuyệt, một đám mê muội, mê đệ ở một bên nhìn mà hâm mộ, đổ kị, hận đến không muốn không muốn!

Quân Mạc Thâm lại không chút nào để ý ôn nhu nói: “Tôi muốn ở cùng em.”

“Nếu như quay thuận lợi thì cũng phải quay đến hơn nửa đêm, anh về nghỉ ngơi trước đi.” Tô Mê khéo léo cự tuyệt.

Quân Mạc Thâm vẫn không đồng ý.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Quân Mạc Thâm muốn ở chỗ này tận mắt nhìn Tô Mê đóng phim, Quân Vô Khâm liền đau đầu, vội vàng lên tiếng phụ họa: “Đừng vậy, chú nhỏ, Tô..... Thím nhỏ nói đúng, đêm nay phỏng chừng phải quay suốt đêm, chú vẫn nên đi về trước.....”

“Nghỉ ngơi thôi.” ba chữ này vừa tới yết hầu, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Quân Mạc Thâm cường bức nuốt trở về.

Quân Vô Khâm đành phải thành thật ngậm miệng lại.

Quân Mạc Thâm lên tiếng, hơn nữa hấn thừa nhận quan hệ với Tô Mê, vốn dĩ cảnh diễn cường hôn đành phải lợi dụng kỹ thuật để xử lý.

Tô Mê và Mạc Trương cao hứng, nhưng Quân Tử Càn lại có chút nghĩ không ra.

Quân Mạc Thâm đã có được tình yêu của Giai Kỳ, vì sao không quý trọng, còn muốn cùng Tô Mê dây dưa không rõ?

Chỉ là Quân Tử Càn không biết, bảo vật của hắn, cũng không hẳn là bảo vật của tất cả mọi người.

Quân Tử Càn không nghĩ ra, vẫn luôn ở trạng thái không tốt, cuối cùng Quân Mạc Thâm thấy Tô Mê một lần lại một lần NG, bị lạnh đến run rẩy, dứt khoát vung tay lên để tất cả mọi người kết thúc công việc, trực tiếp đem Tô Mê mang tới phòng xa hoa trong dinh viện của mình.

Quân Mạc Thâm cao điệu cuồng túm như vậy, đối với Tô Mê mà nói vẫn có chút bất đắc dĩ.

Có điều nghĩ đi nghĩ lại, nếu có Quân Mạc Thâm trợ giúp, con đường sau này của cô sẽ càng thêm bằng phẳng một chút.

Ít nhất giống như trận phong ba đổi vai lần này, cả việc xã giao về sau và quy tắc ngầm, hẳn là sẽ không phát sinh ở trên người cô.

Tô Mê và hắn cùng nhau về tới phòng, một cổ hơi ẩm thổi tới, cô ở tại chỗ nhìn không được đặt câu hỏi: “Vì sao máy sưởi phòng anh không bị hư?”

Trợ lý Lục ho nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Boss nhà mình xin chỉ thị, sau đó đi thẳng về phòng khách, nhường không gian lại cho hai người.

“Bọn họ chưa có sự đồng ý của tôi, tự tiện thay đổi vai diễn của em, tôi đương nhiên muốn bọn họ chịu khổ một chút.” Quân Mạc Thâm lời lẽ chính đáng.

Ánh mắt Tô Mê lóe lóe, nhếch môi bình tĩnh nhìn về phía hắn: “Vậy anh nói cho tôi một lý do, anh và tôi ven vện chỉ gặp mặt nhau vài lần, lại đối tốt với tôi như vậy là vì nguyên nhân gì?”

Nguyên nhân?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, Quân Mạc Thâm cũng không rõ ràng.

Hắn chỉ là không thể nhìn bất luận kẻ nào khi dễ cô, muốn đối tốt với cô, muốn cưới cô, muốn hôn cô, càng muốn cô.....

Thật ra muốn nói ra một cái lý do, đó chính là: “Một cái liếc mắt trong giây lát, chính là vạn năm, nếu tôi nói thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy em, lập tức muốn đối tốt với em, em sẽ tin sao?”

Hắn chưa từng nói qua những lời này với bất kì người phụ nữ nào.

Lúc này cứ như vậy thốt ra, Quân Mạc Thâm cũng bị chính mình dọa sợ.

Nhưng không thể phủ nhận một điều, hắn chỉ là nghe theo suy nghĩ trong lòng mình, tất cả đều là lời nói thật lòng của hắn!

Cho dù đã từng nghe qua rất nhiều lời ngon tiếng ngọt, Tô Mê vẫn cảm động không thôi.

Cô sao có thể không tin hắn, cô so với ai khác đều tin!

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Page: Ngôn Tình Everywhere

Nhưng nghĩ thân phận lúc này, Tô Mê cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng, vì thế bẹp miệng dòi đi đề tài: “Anh làm như vậy, tôi và những nhân viên khác trong đoàn phim không phải đều bị liên lụy sao?”

“Em dọn lại đây ở với tôi, không phải được rồi sao.”

Tô Mê lắc đầu: “Không được, tôi còn có một người bạn ở cùng, hơn nữa tôi không muốn làm đặc thù.”

Hắn là tổng tài giải trí KING, không có khả năng luôn ở bên cạnh cô.

Sau này chờ hắn đi rồi, cho dù có hắn ở phía sau chống lưng, trốn được mình thương, chưa chắc đã tránh khỏi ám tiễn, ngày tháng cô ở đoàn phim sẽ không quá tốt.

“Vậy ngày mai tôi gọi ông chủ khách sạn khôi phục toàn bộ máy sưởi, như vậy được rồi chứ.” Quân Mạc Thâm hiểu rõ ý của cô, không muốn làm cô khó xử.

Tô Mê cong cong môi, môi đỏ hé mở.

“Được.”

“Vậy em có thể để tôi hôn hay không?”

Thời điểm Quân Mạc Thâm nói lời này, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm hai mảnh môi đỏ của Tô Mê, càng giống như con sói u ám đang chờ đợi để tùy thời nhào tới.

Tô Mê giật mình, thần sắc hơi buồn bực mím chặt môi giận giận liếc hẩn một cái.

“Đồ lưu manh, anh không thể đứng đắn một chút sao?!”

“Không thể.”

Quân Mạc Thâm không cho Tô Mê cự tuyệt chút nào, mở miệng lập tức tinh chuẩn phong bế môi cô, giống như người lữ hành đói khát trên sa mạc, đột nhiên gặp được nguồn nước, vội vàng nhiệt liệt hôn, mút, cắn nuốt lấy.

Nụ hôn che trời lấp đất, cùng hơi thở nồng đậm của đàn ông, đến vừa nhanh lại hung mãnh như vậy làm môi cô cũng có chút tê dại.

Rất nhanh, hô hấp của người đàn ông càng thêm thô nặng, hoàn toàn không có ý định dừng lại, hai tay cũng bắt đầu không an phận.

Tô Mê dưới sự buồn bực, không suy nghĩ trực tiếp há mồm cắn lưỡi hẩn, hương vị tanh ngọt nháy mắt tràn ngập trong khoang miệng hai người, Quân Mạc Thâm ăn đau kêu lên một tiếng, vội vàng buông lỏng cô ra.

Nhưng Tô Mê hiển nhiên xem nhẹ trình độ mặt dày của người đàn ông này.

Quân Mạc Thâm đầu tiên là ngẩn ra một chút, ngay sau đó khoe môi câu lên lộ ra lúm đồng tiền mê hoặc, vội đầu vào hõm vai cô, tinh tế hôn một cái.

“Mèo nhỏ tham ăn, em muốn ăn, tôi tất nhiên sẽ cho em, gấp cái gì?”

“Ai gấp? Ai nóng này? Tôi không có!”

“Không muốn ăn, vậy em cắn tôi làm gì?”

Quân Mạc Thâm lại cười một chút, tiếp theo miệng dùng sức trên sườn cổ trắng nõn của cô hung hăng mút một cái: “Khẩu thị tâm phi là độc quyền của phụ nữ, em không muốn thừa nhận cũng không sao.”

Tô Mê bị người nào đó nguy biện, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Nhưng mà trên cổ truyền đến đau đớn, càng làm cô giận sôi lên, đột nhiên đẩy hẩn ra.

“Đau quá, anh làm gì thế, ngày mai tôi còn phải đóng phim đây.”

Quân Mạc Thâm không biết xấu hổ ngạo kiều nói: “Tôi chỉ là ở trên cơ thể người phụ nữ của mình lưu lại ấn ký, không thể sao?”

Tô Mê đối với da mặt dày của hẩn quả thực á khẩu, không nói hai lời, xoay người đi ra ngoài.

Quân Mạc Thâm kéo cô lại, ôm chặt trong ngực: “Đêm nay ở cạnh tôi.”

Giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn làm trong lòng Tô Mê giật mình một cái, nhưng lý trí nói cho cô biết hiện tại còn chưa phải lúc.

Quân Mạc Thâm mãnh liệt triển khai tấn công như vậy, vừa nhìn liền biết không phải người mới trên tình trường.

Vì thế cô lạnh mặt, cường ngạnh gạt tay hẩn ra: “Xin lỗi, tôi không phải cái loại phụ nữ tùy tiện dễ ngọt là có thể cùng anh lên giường.”

“Em không tin tôi?” Quân Mạc Thâm cau mày.

“Biểu hiện của anh quá mức lão luyện, ai nhìn cũng cho rằng anh là cao thủ tình trường, hơn nữa anh đã là người đàn ông ba mươi mấy tuổi, ai sẽ tin anh chưa từng có người phụ nữ nào.”

Cô biết mình không nên để ý tình sử trước khi hẩn gặp được cô, nhưng vẫn nhịn không được đi để ý, nói cho cùng bọn họ chênh lệch mười mấy tuổi, rất khó tin tưởng hẩn chưa từng có người phụ nữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Diễn viên quần chúng quây tung ngành giải trí (16)

Edt: Mít

Chỉ cần nghĩ đến người đàn ông trước mắt mà cô nhận định đã từng thân mật ôm qua người phụ nữ khác, Tô Mê nhìn không được tràn ngập chua xót.

Quân Mạc Thâm ngưng mi suy tư trong chớp mắt, sau đó chậm rãi cong môi, cười như không cười nhìn Tô Mê đang xúc động.

“Em rất dễ ý?”

Tô Mê không thích dáng vẻ này của hắn nên không nói gì.

Lần thứ hai xoay người muốn đi, lại bị Quân Mạc Thâm gắt gao ôm vào trong ngực: “Tôi không để bụng người khác thấy thế nào, tôi chỉ để ý cái nhìn của em đối với tôi, nếu tôi nói đòi nãy của tôi chỉ có một người phụ nữ là em, em tin không?”

Cho nên, đáp án là không có.

Không thể tránh khỏi trong lòng Tô Mê mừng thầm lại vừa lòng, khoe miệng nhìn không được giờ lên độ cung duyên dáng.

Không có được đáp án, Quân Mạc Thâm từ biểu tình của Tô Mê xác nhận được cô đã tin tưởng.

Đáy mắt u ám, lộ ra ý cười nồng đậm ôn nhu.

Quân Mạc Thâm ánh mắt nhu tình đối diện với đôi mắt Tô Mê, không chớp mắt nói.

“Trước khi chưa gặp được em, tôi chưa bao giờ nghĩ tới tạm chấp nhận, càng không nghĩ sẽ nhất thời phóng túng, để đến khi gặp được em sẽ hối hận không kịp, tất cả của tôi chỉ thuộc về người kia, mà người kia, chính là em, Tô Mê.”

Tim, trong phút chốc nhảy lờ nửa nhịp.

Âm thanh và hình ảnh xung quanh, tựa hồ toàn bộ rút đi màu sắc, dường như trong thiên địa, chỉ có hắn ôn nhu hóa mắt ở trước mặt.

Cái bây giờ cô nghe được, chỉ có tiếng tim đập bịch bịch của mình.

Quân Mạc Thâm giống như đối với trận bão tuyết thế, giữ khuôn mặt của cô, tinh tế vuốt ve: “Mê Mê, em nguyện ý đi cùng anh đến hết quãng đời còn lại không?”

Lúc này Tô Mê cảm thấy đáp án gì cũng không bằng hành động trực tiếp.

Vì thế cô nhón chân đồng thời đôi tay câu lấy cổ hắn, cướp lấy cánh môi mỏng nói ra lời làm cô cảm động không thôi kia, mút hôn trần trọc thật sâu.

Kết quả, khi Quân Mạc Thâm muốn đoạt lại quyền chủ động, người nào đó đùa giỡn xong liền chạy.

Chờ hắn phản ứng lại, Tô Mê đã chạy ra sân không còn bóng dáng.

Quân Mạc Thâm sững sốt một lát, tinh tế vuốt ve cánh môi mà cô hôn qua, thấp giọng cười.

.....

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Page: Ngôn Tình Everywhere

Thời điểm trở lại phòng, máy sưởi điều hòa đã tự động mở ra.

Tô Mê đối với điều hòa cười ngây ngô một hồi lâu, mới phát hiện Điền Hiểu Du cũng không ở trong phòng.

Gọi điện thoại cho Điền Hiểu Du tiếng chuông vang lên hồi lâu cũng không có người tiếp.

Lúc này đêm đã khuya, Tô Mê có chút lo lắng, bắt đầu không ngừng gọi điện thoại, thẳng đến khi gần mười cuộc thì điện thoại Điền Hiểu Du mới được chuyển: “Uy, tìm mình có chuyện gì sao?”

Mặc dù cô ấy che dấu rất tốt, nhưng Tô Mê vẫn nghe ra được hơi thở của cô ấy có chút không ổn, còn có chút áp lực.

Trong lòng cô có chút bất an, ngưng mi hơi.

“Hiện tại cậu đang ở nơi nào, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Nơi nào chuyện gì, được rồi, chỉ là một đồng nghiệp cùng tổ thất tình, mình ở bên cạnh cô ấy, cậu ngủ trước đi hôm nay mình không về.” Điền Hiểu Du nói xong, lập tức cắt điện thoại.

Tô Mê nắm di động, trong lòng càng thêm bất an.

Cô và Điền Hiểu Du đều là người mới, trong đoàn phim này cũng không quen biết ai.

Tô Mê lại một lần nữa gọi qua, kết quả điện thoại bị cắt đứt, lại gọi thêm một lần nữa thì giọng nói nhắc nhở tắt máy!

“Hệ thống, người biết Điền Hiểu Du hiện tại ở nơi nào, ở bên cạnh ai không?”

“Xin lỗi, cô ấy không ở trong phạm vi công tác của bốn hệ thống, muốn biết mời tự đi tìm.”

Đã muộn như vậy cô còn có thể đi nơi nào tìm, cũng không thể gõ cửa từng phòng một tìm được?

Tô Mê càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, cô luôn cảm thấy âm thanh tiếp điện thoại của Điền Hiểu Du có chút cổ quái, một loại suy nghĩ không tốt lắm hình thành ở trong đầu...

Nửa đêm chưa ngủ.

Chờ trời sáng, Tô Mê lại gọi điện cho Điền Hiểu Du, vẫn là tắt máy.

Cô liền đi vào đại đường, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ, chờ Điền Hiểu Du thân là đồ tham ăn tất nhiên sẽ đến ăn cơm.

Mạc Tương cũng đến sớm một chút, nhìn thấy Tô Mê bụng một chén cháo, vội vàng cười nói: “Tổng tài phu nhân không thể ăn thức ăn thô như vậy, ngài muốn ăn cái gì thì để phòng bếp làm riêng cho ngài.”

Chuyện tối hôm qua người trong đoàn phim đều nghe nói, hiện giờ một tiếng "Tổng tài phu nhân" này của Mạc Tương rõ ràng là đang cố ý làm khó dễ mình.

Tô Mê cũng không tức giận, bụng cháo đặt lên bàn, cười như không cười.

“Chị Mạc Tương nói đùa, tôi và Mạc Thâm còn chưa có kết hôn, chị vẫn nên giống như trước kia kêu tôi Tô Mê là được.”

Mạc Tương âm dương quái khí nói: “Vậy làm sao được, tối hôm qua mọi người đều nghe được tổng tài đại nhân thừa nhận quan hệ của các người, chúng tôi nếu không tôn kính cô một chút, phỏng chừng đến bát cơm cũng không còn.”

Tô Mê bình tĩnh nhìn cô ta một cái, lạnh lùng cong môi, thấp giọng cười lên.

“Chị Mạc Tương, nếu như bị người có tâm nghe thấy chị hồ ngôn loạn ngữ như vậy, đưa lên đầu đề của báo chí, phỏng chừng hình tượng của chị ở trong lòng fans mình sẽ suy giảm mất.”

Lúc đóng phim sẽ có phóng viên đến thăm, nếu hình tượng không tốt bị chụp được sẽ đối với cô ta có chút ảnh hưởng.

Mạc Tương nghe Tô Mê vừa nói như vậy, lập tức nhìn nhìn bốn phía.

Không nhìn thấy phóng viên, lại thấy hình bóng quen thuộc, cô ta nhướn mày cười nói: “Tôi chỉ là nói đùa một chút, ngài ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với một diễn viên nhỏ như tôi, bằng không tổng tài đại nhân biết thì tôi ở chỗ này không lăn lộn nổi nữa.”

Hai người nói chuyện tăng cao âm lượng, người đoàn phim hầu như đều đi vào đại đường dùng cơm. Nghe Mạc Tương nói xong, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tô Mê nhiều thêm vài phần ác ý.

Tô Mê cũng không để ý, chỉ là đem âm thanh đề cao vài độ, vừa lúc để mỗi người đều nghe thấy.

“Nói đùa đương nhiên có thể, chỉ là chị Mạc Tương, cơm có thể ăn bấy, nói thì không thể nói bấy, Mạc Thâm nhà tôi trước nay đều công tư phân minh, tôi là nguyên nữ chính được cử dân mạng bầu chọn, hiện giờ trở thành nữ 2, anh ấy từ nước ngoài đi công tác trở về biết được cũng không phải không có phong sát chị sao?”

Lời này vừa nói ra Mạc Tương nháy mắt nói không ra lời.

Cùng lúc đó người có mắt sắc tất cả đều trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, ánh mắt ý vị thâm trường dừng ở trên người Quân Tử Càn vừa mới đi xuống lầu.

“Thì ra lời đồn là sự thật, mỗi bộ diễn của cô ta đều là dựa vào Quân ảnh đế, mới được làm nữ chính.”

“Nhưng kỹ thuật diễn của người ta cũng rõ như ban ngày.”

“Đúng vậy, trong giới có những diễn viên kỹ thuật diễn tốt, nhan giá trị lại cao nhưng diễn vài bộ tác phẩm cũng không được nổi tiếng, các cô ấy vĩnh viễn chỉ là nữ 2, cô biết nguyên nhân thế nào không?”

“Cô cũng biết sao.”

“Đó là đương nhiên, các cô ấy quay những tác phẩm này, hoặc là nữ chính nổi tiếng hơn các cô ấy, hoặc các cô ấy vốn dĩ chính là nữ chính đã được chọn tốt nhưng sau đó lại bị nữ diễn viên khác chơi quy tắc ngầm đoạt mất.”

“Nhưng mà Mạc Tương này leo lên người Quân ảnh đế, cũng thật là tìm đúng người.”

“Cũng chưa chắc, nổi tiếng không được bao lâu đâu, Quân ảnh đế người ta có quy củ, nhiều nhất chỉ tiềm một người ba lần, bọn họ cũng hợp tác rất nhiều lần, ai biết người phụ nữ này lại chơi tâm cơ gì?”

“Cô không biết? Tôi cho rằng cái gì cô cũng biết chứ?”

“Cút, ăn cơm của cô đi!”

.....

Tiếng nghị luận lớn bé bé truyền đến lỗ tai Mạc Tương, một khuôn mặt tinh xảo tức giận đến đỏ bừng.

Nhưng những gì bọn họ nói đều là sự thật, cô ta lại giả bộ phản bác, ngược lại càng thêm giấu đầu lòi đuôi, vì thế dậm dậm chân, nhìn về phía Quân Từ Càn đứng ở cầu thang: “Anh Quân ~.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (17)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Bộ dạng này của Mạc Tương không phải muốn Quân Từ Càn trút giận giúp cô ta, thì là cái gì?

Có điều, cô ta cũng rất muốn biết Quân Từ Càn sẽ giúp cô ta trút giận bằng cách nào?

Tô Mê quay đầu lại, nhìn về phía Quân Từ Càn: “Anh Quân, chào buổi sáng.”

Vừa dứt lời, người đàn ông nghe tin mà đến bước nhanh đi vào đại đường, đem Tô Mê ôm chặt vào trong ngực, ngoéo cái mũi nhỏ của cô một cái: “Em cũng không thể kêu hần là anh, theo bối phận hần còn phải gọi em một tiếng thím nhỏ đấy, Từ Càn, còn không mau gọi người.”

Quân Từ Càn cau mày, đứng sững sờ tại chỗ, hiển nhiên không nguyện ý kêu một cô gái nhỏ hơn mình mười mấy tuổi là thím nhỏ.

Quân Mạc Thâm lạnh lùng câu môi: “Từ Càn mấy năm nay nổi tiếng, có phải là quá bành trướng rồi hay không, đến lễ nghi Quân gia cũng ném, hừm?”

“Chú nhỏ.....”

“Gọi!”

Quân Từ Càn môi mím thành một đường thẳng, đón nhận ánh mắt lãnh lệ khiếp người của Quân Mạc Thâm, thấp giọng gọi: “Thím nhỏ.”

Tô Mê mắt thấy không khí trong sân có chút ngưng trọng, đưa tay lên bóp trên lưng Quân Mạc Thâm một chút: “Đừng nghe anh ấy, em và anh ấy còn chưa có kết hôn đâu, cứ gọi em là Tô Mê như trước được rồi.”

“Chỉ cần em muốn, ngày mai chúng ta lập tức đi Cục Dân Chính.” Quân Mạc Thâm mặt đầy nghiêm túc.

“Chú nhỏ, chú không thể cưới cô ấy.” Con người Quân Tử Càn đông lạnh, nhìn về phía Quân Mạc Thâm, tựa như chất rắn, tựa như tức giận bất bình.

Tô Mê thấy được rõ ràng, nghĩ thầm người có thể làm cho Quân Tử Càn tức giận bất bình xem ra chỉ có Quân Giai Kỳ.

Nhưng Quân Giai Kỳ không phải Quân Mạc Thâm. .... Chẳng lẽ người Quân Giai Kỳ chân chính thích, là Quân Mạc Thâm!

Cho nên trong nguyên văn sau khi Quân Giai Kỳ rời đi, Quân Tử Càn mới đem nguyên nữ chủ trở thành thể thân của cô ấy.

A, cô ngược lại thật chờ mong một ngày nào đó gặp mặt Quân Giai Kỳ.

“Bởi vì tôi thích cô ấy, đời này không phải cô ấy thì không cưới!”

Thời điểm Tô Mê âm thầm chửi thầm, Quân Tử Càn đột nhiên thốt lên một cách hùng hồn, lúc này dọa mọi người chấn động.

Ánh mắt mọi người rất ý vị, tất cả đều dừng trên người ba người bọn họ.

Nhưng hậu tri hậu giác hiểu được dụng tâm của hắn dành cho Tô Mê, lại lạnh lùng cong môi, cười nhạt:

“Kia thật đúng là xin lỗi, tôi đời này không phải anh. .... Chú nhỏ không gả.”

“Mê Mê. ....” Mắt Quân Mạc Thâm mang ý cười, ánh mắt nhìn cô hết sức nhu tình.

Quân Tử Càn mặt mày trầm xuống, cư nhiên ngược mắt nhìn về phía Tô Mê, rồi lại mang theo cõi lòng đầy nhu tình cùng áy náy: “Anh biết là trước kia anh có lỗi với em, chỉ cần em không so đo hiềm khích trước đây, nguyện ý tha thứ anh, anh bảo đảm về sau bên cạnh anh chỉ có một người phụ nữ đó là em”

“Tử Càn, lập tức thu hồi lời cậu nói, tôi sẽ xem như chưa xảy ra chuyện gì.”

“Chú nhỏ, cháu yêu cô ấy, đời này nếu không phải cô ấy thì không thể!”

Quân Mạc Thâm mặt mày phút chốc trở nên lạnh lùng, tay ôm lấy Tô Mê vô ý thức buộc chặt.

Tô Mê có chút ăn đau, thấy người đàn ông bên cạnh nổi giận, Quân Tử Càn vẫn dùng sức tìm đường chết, không khỏi hỏi lại:

“Nếu như anh yêu tôi như thế, vậy xin hỏi, sinh nhật tôi là ngày mấy tháng mấy? Quê quán của tôi ở đâu? Nhà tôi có mấy người? Món ăn tôi yêu thích nhất là món gì? Hứng thú yêu thích nhất của tôi là cái gì?”

Quân Tử Càn hiển nhiên bị Tô Mê hỏi đến nghẹn họng.

Tô Mê gọi môi, thi nhiên cười nói: “Kỹ thuật diễn của Quân anh để quả thật là tinh vi tuyệt luân, vì khảo nghiệm tình cảm của tôi và Mạc Thâm đã cố ý đưa ra nạn đề vì tôi đây, anh yên tâm đi, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, tôi và Mạc Thâm đều sẽ không tách ra.”

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Những lời này của cô chẳng những thay thế Quân Tử Càn lấp liếm lời nói dối mà còn cấp cho “Tình tay ba” hoang đường này một kết cục viên mãn.

Mọi người vốn chờ xem kịch vui, sau đó bùng tình đại ngộ, ai làm việc nấy.

Trận sóng gió này xem như qua đi, nhưng sau khi Quân Mạc Thâm rời đi một ngày, Quân Tử Càn giống như trúng tà, triển khai thể công theo đuổi Tô Mê mãnh liệt.

Tuy rằng bị cự tuyệt đủ kiểu, nhưng Quân Tử Càn dường như không biết mệt, trêu chọc xong liền bỏ chạy, khiến Tô Mê đau đầu lại bắt đầu dĩ một trận.

Nhưng còn một người làm Tô Mê đau đầu hơn, là Điền Hiểu Du.

Đêm đó cô ấy không có đi an ủi cô gái nào thất tình cả, cũng không phải như Tô Mê lo lắng bị ai dùng quy tắc ngầm, mà là cùng người mới Lâm Phàm đóng vai anh họ của Họa Nhi ở bên nhau.

Điền Hiểu Du và Lâm Phàm là bạn học cùng lớp, lại là mối tình đầu của cô ấy, hai người nói lại tình xưa, cả ngày như keo như sơn, không thể ngăn cản.

Nhưng trong nguyên văn, sau khi nguyên nữ chủ bị Quân Tử Càn bao dưỡng lập tức cắt đứt liên hệ với Điền Hiểu Du, Tô Mê cũng không biết sau đó cô ấy trải qua những gì.

Chỉ là mơ hồ nhớ rõ sau này Lâm Phàm nổi tiếng, còn có rất nhiều lời đồn không tốt.

Còn nghe đồn cái gì, trong trí nhớ nguyên nữ chủ cũng rất mơ hồ.

Ấn tượng đầu tiên của Tô Mê đối với Lâm Phàm, cảm thấy hắn rất giống tiểu sinh Lâm Cẩm Dư

Nói trắng ra, chính là giống tiểu thụ.

Nhưng khi Điền Hiểu Du hỏi cô cảm thấy Lâm Phàm như thế nào, Tô Mê theo bản năng nói ra lời trong lòng, hai người chiến tranh lạnh một đoạn thời gian.

Cũng không biết ai ở bên trong thêm mắm thêm muối, lời nói của Điền Hiểu Du càng ngày càng khó nghe, Tô Mê nổi giận, cùng cô ấy cãi nhau vài câu vì Lâm Phàm, dưới sự giận dữ cô ấy trực tiếp dọn ra ngoài.

Vì thế một tháng quay tại nhà cũ, Tô Mê vẫn luôn cô đơn chiếc bóng.

Nhưng cô không nghĩ tới, chờ quay xong trở về Tiêu Thành, Điền Hiểu Du trực tiếp để lại phòng thuê cho cô, dọn sang ở cùng Lâm Phàm.

Tô Mê vốn chính là một kẻ ngoại lai, đơn độc một mình sinh hoạt đối với cô mà nói không sao cả.

Nhưng cô không muốn mất đi bạn thân đã từng đối tốt với nguyên nữ chủ, thế là tự mình chủ động đến xin lỗi Điền Hiểu Du, sau khi tiêu tan hiềm khích lúc trước, hai người ngẫu nhiên sẽ hẹn đi ra ngoài dạo phố.

Chỉ là mỗi lần đều sẽ thêm một Lâm Phàm. ....

Vì thuận tiện sinh hoạt, Tô Mê đem thù lao đóng phim lấy được cho Điền Hiểu Du sáu ngàn, bản thân thì ở trên mạng chọn một bạn nữ ở cùng.

Kết quả cùng ngày đăng tin trên mạng, buổi chiều liền có người gọi điện thoại, hẹn tốt buổi sáng ngày hôm sau xem phòng ở.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Mê nghe có người ấn chuông cửa, xuyên thấu qua mắt mèo trông thấy Quân Mạc Thâm một thân tây trang trắng tắp đứng ở cửa.

Cô lập tức mở cửa phòng, lại nhìn thấy trợ lý Lục tay cầm hành lý lớn lớn bé bé.

“Sao anh lại tới đây?” Tô Mê khó hiểu hỏi, sau đó kịp phản ứng: “Anh sẽ không phải là bạn cùng phòng mới của em chứ?”

Quân Mạc Thâm khoe miệng cười lấy ý cười, đầy mắt cung chiêu: “Chúc mừng em, đáp án đúng rồi, muốn khen thưởng cái gì?”

Còn chưa chờ Tô Mê trả lời, Quân Mạc Thâm đã tiến lên một bước, đem cô ấn ở trên tường, nụ hôn nhiệt tình bức thiết lập tức bao trùm.

Boss nhà mình vừa vây tường lại vừa bá đạo hôn môi, nháy mắt bạo ngược cướp đoạt thân - trợ lý Lục toi tã.

Nhớ tới buổi sáng còn có một hội nghị quan trọng, hắn chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, đánh gãy hành động của hai người: “Boss, thời gian sắp không kịp rồi.”

Xa cách hơn một tháng không gặp, Quân Mạc Thâm sao có thể dừng lại.

Sau khi trợ lý Lục đem hành lý dọn vào phòng, thấy hai người còn chưa đình chỉ, đành phải không sợ chết thúc giục một lần lại một lần.

Tô Mê vừa thẹn vừa giận đẩy hắn ra.

“Đủ rồi.”

“Không đủ, hôn cả đời cũng không đủ.” Quân Mạc Thâm thâm tình chậm rãi nói.

Tô Mê bị hắn nhìn chằm chằm đến khuôn mặt đỏ bừng, nhìn người đàn ông ngênh ngang vào nhà mình, đột nhiên phản ứng lại.

“Em chưa nói cho anh vào ở mà.”

“Nếu anh nhất định phải vào ở, em có thể làm gì anh?” Quân Mạc Thâm tiến lên một bước, lần thứ hai vây cô vào vách tường giọng nói trầm thấp hơi khàn vang lên, gọi cảm cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (18)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Không biết rốt cuộc Quân Mạc Thâm hạ mê dược gì cho cô nữa, tóm lại, Tô Mê vẫn là bị ma quỷ ám ảnh, đáp ứng để hấn ở lại.

Tiền Quân Mạc Thâm đi, Tô Mê dựa theo sự phát triển của nguyên cốt truyện, tính toán thời gian, thời gian cô có thể ở tại vị diện này là ba năm.

Vì để có tư cách trở thành con dâu Quân gia, cô nỗ lực hồi tưởng lại dãy số kia, thẳng đến nhập sai chín lần, cuối cùng điện thoại vô tuyến truyền đến âm thanh khàn khàn quen thuộc, Tô Mê không chống cự nổi ý thức lưu lại của nguyên chủ, mang theo tiếng khóc nức nở đầy phức tạp từ cõi lòng gọi một tiếng:

“Tây Nguyên. ....”

Bên kia, Phó Tây Nguyên đang bức bối, vốn dĩ ma xui quỷ khiến tiếp dãy số xa lạ này, vừa nghe tiếng phụ nữ, trực tiếp muốn cắt điện thoại.

Tô Mê ổn định tâm thần, vội vàng nói một câu: “Tôi có thể giúp anh nhìn thấy Lý gia lão gia tử.”

Phó Tây Nguyên dừng động tác mặt mày nhú chặt, lạnh giọng hỏi: “Cô rốt cuộc là ai, vì sao tôi phải tin tưởng cô?”

“Anh không phải muốn tập đoàn Phó thị từ trong tay Phó Lâm Kiệt sao, tôi có thể giúp anh.”

“Điều kiện?”

Tô Mê cười khê: “Nếu tôi có thể giúp anh ngồi lên vị trí kia, tôi muốn 5% cổ phần tập đoàn Phó thị.”

Nếu cô nhớ không lầm, lúc này Phó lão gia tử vừa mới qua đời không lâu.

Trước khi lâm chung ông ấy đã từng nói, chỉ có người có thể mang đến huy hoàng cho tập đoàn Phó thị mới có tư cách trở thành người thừa kế của ông ta.

Cho nên để đảm nguyên lão cùng ông ta tranh đấu giành thiên hạ chứng kiến, nếu trong kỳ hạn ba tháng ai mang đến cho công ty một tỷ tiền đầu tư, thì người đó lập tức có được 50% cổ phần của ông ấy, trở thành người lớn nhất dẫn đầu tập đoàn Phó thị.

Mà lúc này, Phó Lâm Kiệt vừa lúc tán đổ được Thẩm Như Nguyệt thiên kim Thẩm gia, trở thành rể hiền Thẩm gia, thành công lấy được năm trăm triệu tiền đầu tư.

Phó Tây Nguyên chẳng qua chỉ mới vừa du học trở về, ở nước ngoài lại học mỹ thuật hội họa, sao có thể trở thành đối thủ của Phó Lâm Kiệt kinh doanh đã nhiều năm.

Nhưng Tô Mê biết rõ cốt truyện, một ngày trước thời hạn ba tháng kết thúc, Phó Tây Nguyên bị đuổi khỏi Phó gia gặp được Lý lão gia tử bệnh tim tái phát, vội vàng đem ông ấy đưa tới bệnh viện, cứu ông ấy một mạng.

Lý lão gia tử kia tung hoành Thượng Hải nhiều năm, lại là người thu thập có tiếng, một tỷ bất quá chỉ là tiền mua mấy tấm quốc họa mà thôi.

Lập tức cho Phó Tây Nguyên một tỷ tiền đầu tư, giúp hấn thuận lợi đạt được vị trí người thừa kế.

Mà lúc này, khoảng cách kỳ hạn ba tháng chỉ còn bảy ngày, vốn dĩ có người giật dây, tìm được chỗ ở của Lý lão gia tử nhưng ông ấy vẫn luôn đóng cửa không gặp, Phó Tây Nguyên gấp đến đứt đầu mê trán.

Nhưng Phó Tây Nguyên cũng không ngốc, ở thời khắc mấu chốt này, hấn không có khả năng tin tưởng bất kì kẻ nào, càng hoài nghi người này chính là do Phó Lâm Kiệt phái tới quấy rối.

Không nói hai lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng không bao lâu, một tin nhắn được gửi tới, Phó Tây Nguyên vừa thấy liền nhận ra dãy số của người phụ nữ vừa rồi, lập tức xóa tin nhắn đi.

Nhưng hấn vẫn nhớ kỹ, nội dung tin nhắn là: Tôi là người duy nhất có thể giúp anh, nếu bị đuổi khỏi Phó gia, cùng đường hãy gọi cho tôi.

Phó Tây Nguyên kéo môi xùy một tiếng, cho dù không trở thành người thừa kế của Phó gia, Phó Lâm Kiệt tuyệt đối cũng không dám đuổi hấn ra ngoài.

.....

Tô Mê bị cúp điện thoại cũng không nhụt chí.

Đồng thời cũng tin tưởng, chỉ có lúc Phó Tây Nguyên chật vật nghèo túng giúp hấn một phen, mới đạt được tín nhiệm của hấn, cho nên cô cũng không

sốt ruột.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Đang nghĩ ngợi, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng bấm nhận điện thoại.

Không đợi cô nói chuyện, bên kia liền truyền đến một giọng nữ dịu dàng: “Tôi là Quân Giai Kỳ, ở quán cà phê Mèo Lười dưới lầu chờ cô.”

“Ngại quá Quân tiểu thư, chúng ta hình như không có quan hệ thân thiết đến mức có thể ngồi uống cà phê cùng nhau.” Tô Mê hơi kinh ngạc nhướng mày, không tưởng tượng được Quân Giai Kỳ vậy mà sẽ chủ động tìm tới cô.

Quân Giai Kỳ thấy cô không thức thời, âm thanh trực tiếp lạnh lùng: “Cô rất nhanh sẽ trở thành thím nhỏ của tôi, chẳng lẽ không thể xuống gặp cháu gái tương lai một chút?”

Tô Mê cong môi, vừa kinh ngạc khó hiểu lại vô tội: “Cháu gái? Mạc Thâm không phải chỉ có hai cháu trai ruột là Tử Càn và Vô Khâm sao, sao tôi lại không biết Quân gia còn có một vị thiên kim vậy?”

Lời này của Tô Mê là đang biến tướng châm chọc cô ta ở Quân gia chẳng qua chỉ là đứa con gái nuôi không có địa vị đúng không?

Quân Giai Kỳ ở quán cà phê bên kia mắt phượng nhú lại, tay bụng cà phê không ý thức siết chặt, khớp xương có chút trắng, ngữ khí lập tức lạnh đi vài độ: “Cô đây là chột dạ, sợ gặp tôi?”

“Tôi cũng chưa gặp qua cô, vì sao phải sợ cô?” Tô Mê cười nhạo một tiếng.

Nhưng mà giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cô lập tức bật ghi âm trên điện thoại.

Quả thực, lại nghe thấy Quân Giai Kỳ giễu cợt nói: “Không hiểu tại sao chú nhỏ có thể tìm tới cô, cô không hoài nghi sao, nghe nói đôi mắt của cô và tôi rất giống nhau, ha ha, anh ấy chẳng qua chỉ xem cô là thể thân của tôi mà thôi, thật ra người anh ấy chân chính yêu chính là tôi, cô tốt nhất nên tự giác rời khỏi anh ấy đi.”

“Tuy rằng Quân tiểu thư là con gái nuôi của Quân gia, nhưng Mạc Thâm vẫn là chú nhỏ trên danh nghĩa của cô, mời Quân tiểu thư tam quan đứng đắn một chút, đừng tưởng tượng những chuyện loạn luân cấm kỵ như vậy.”

“Cô thì tính là loại cầu vồng vật gì, cùng lắm chỉ là một diễn viên nhỏ bò được lên giường của chú nhỏ, có tư cách gì mà phê phán tôi, có tin trong vòng vài phút tôi khiến cô ở giới giải trí lăn lộn không nổi hay không!”

Quân Giai Kỳ bị chọc trúng chỗ đau một chút liền nổi giận.

Tô Mê cũng không nổi giận, chỉ là chính nghĩa nghiêm đáp về: “Cho dù Quân tiểu thư uy hiếp tôi như thế nào, tôi cũng sẽ không khuất phục, nhưng cũng xin cô bận tâm đến thể diện Quân gia, đừng chỉ toàn bôi đen Quân gia, ném mặt mũi của người Quân gia.”

Nói xong, Tô Mê trực tiếp cúp điện thoại.

“Hệ thống, hiện tại Quân Giai Kỳ là nữ phụ nghịch tập mau xuyên giả?”

“Ô ô ô, ký chủ chỉ số thông minh của cô tăng lên rồi đấy.”

“Cô ta đã tích cực tìm tới cửa như thế, ta có thể không nghi ngờ sao?” Tô Mê trợn trắng mắt với nó.

“Yên tâm, lúc này nữ phụ không trâu bò như lần trước, cô cứ việc lớn mặt mà chơi.” Hệ thống 059 mặc áo sơ mi bông, nằm trên ghế ở bãi cát, vừa uống nước dừa vừa nói.

Tròng mắt Tô Mê vừa chuyển, cười lạnh lấy iPad ra tìm kiếm WeChat, gửi cho Quân Mạc Thâm một tin nhắn: “Nghe nói anh thích cháu gái?”

Quân Mạc Thâm đang mở cuộc họp, vừa thấy Tô Mê gửi tin nhắn WeChat, khóe miệng cong cong.

Nhưng click mở một chút, sắc mặt lập tức lạnh xuống: “Hội nghị tạm dừng.”

Bàn giao một câu, Quân Mạc Thâm đi ra phòng họp, gọi điện thoại cho Tô Mê.

“Mê Mê em đừng hiểu lầm, anh là chú nhỏ của Giai Kỳ, sao có thể thích cô ấy.”

Nghe hai chữ “Giai Kỳ”, Tô Mê lập tức khó chịu một trận: “Phải không? Vậy vì sao vừa rồi cô ấy gọi điện thoại cho em, nói em có đôi mắt giống cô ấy, nói anh xem em trở thành thể thân của cô ấy, còn chạy đến quán cà phê dưới lầu nhà em muốn gặp em, nói nếu em không rời khỏi anh liền phong sát em?”

Cô cũng không phải phụ nữ thiện lương gì, bị người ta uy hiếp đến một báo cáo nhỏ cũng không nói, một mình nén giận, càng không phải người khác nói cái gì liền một mình suy nghĩ lung tung, cuối cùng sinh ra hiểu lầm.

Nếu chuyện liên quan đến Quân Mạc Thâm, như vậy cô muốn chính miệng hỏi rõ ràng.

Nhưng Quân Mạc Thâm lại nói: “Có phải có hiểu lầm hay không, cô ấy không phải loại người này.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (19)

Edt: Ổ Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Quân Giai Kỳ từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh hần, tự nhiên rõ ràng cách làm người của cô, cho nên khi nghe Tô Mê nói như vậy, Quân Mạc Thâm theo bản năng thay Quân Giai Kỳ phản bác một câu.

Tô Mê mặt mày ngưng lại, khóe miệng ôm lấy lạnh lẽo, lại dùng giọng nói nhẹ nhàng lạnh nhạt nhất mà nói: “Vậy ý của anh muốn nói, em là loại phụ nữ cố ý bịa chuyện vu hãm người khác?”

Xem ra cô đã đánh giá cao phân lượng của mình, Quân Mạc Thâm căn bản không tin cô.

Nếu cho hần nghe ghi âm, hần có thể cho rằng cô là một phụ nữ xấu có tâm cơ hay không.

“Mê Mê, em biết anh không phải có ý này.”

Quân Mạc Thâm mím môi thành một đường thẳng, hơi thở quanh thân có chút kiềm chế.

Nghe sóng vô tuyến truyền đến giọng nam vô tình, Tô Mê không khỏi phát ra một tiếng cười khẽ ngần ngại: “Em đã hiểu, chỉ là đùa với anh một chút, anh không cần để ở trong lòng, anh cứ tiếp tục làm việc đi.”

“Mê Mê, có những chuyện không đùa được.”

Quân Mạc Thâm cho rằng cô thật sự đùa, mặt mày hơi trầm xuống, trong lời nói có nửa hàm ý trách cứ nhẹ nhẹ.

Tô Mê lạnh lùng cong môi, tay phải nắm di động rõ ràng có thể thấy được khớp xương trở nên trắng bệch.

Cô nghe thấy chính mình nói: “Ừ, về sau sẽ không.”

Nói xong, không đợi Quân Mạc Thâm nói chuyện, Tô Mê tự động đem điện thoại cắt đứt, mặt mày một mảng lạnh nhạt vô tình.

Bên tai truyền đến âm thanh tút tút, ánh mắt Quân Mạc Thâm hiện vẻ lo lắng, gọi thêm một cuộc điện thoại, vang lên rất lâu nhưng không có 1 người tiếp.

Quân Mạc Thâm lúc này mới phát hiện Tô Mê hẳn là tức giận rồi, lập tức gọi trợ lý Lục tới: “Đi tra hành tung hôm nay của Giai Kỳ, dò tất cả hành trình chiều nay.”

Trợ lý Lục ngăn ra: “Nhưng mà ngài đã từ chối lời mời của Giai Kỳ tiểu thư rất nhiều lần, buổi tối còn có một yến hội rất quan trọng, hơn nữa.....”

“Không có nhưng mà.” Không đợi trợ lý Lục nói xong, Quân Mạc Thâm đã bực bội gạt cả vạt, đánh gãy lời hần nói, đi ra ngoài.

Hần chọc vợ tương lai tức giận, chuyện quan trọng hơn nữa cũng không bằng đi dỗ vợ.

Trợ lý Lục vội vàng đuổi theo, nói hết lời.

“Tô Mê tiểu thư cũng sẽ tham dự.”

Quân Mạc Thâm dừng bước chân, lấy điện thoại gửi cho một người khác, đồng thời, phân phó trợ lý Lục: “Yến hội tham dự bình thường, Giai Kỳ bên kia dò lại.”

“Vâng, Boss.”

.....

Trong chung cư, Tô Mê ngây ngốc ngồi trên sofa, nhìn di động còn hiện dãy số của Quân Mạc Thâm, vẫn luôn vang lên không ngừng, khóe miệng lại hiện ra nụ cười tự giễu.

Cô sao lại quên mất đây là một cái vị diện hoàn toàn mới, hẳn không phải Cố Lương Nghiên, cũng không phải Phụng Vô Thương, chỉ là một Quân Mạc Thâm cùng lắm đã gặp qua vài lần mà thôi.

Rốt cuộc cô lấy tin từ đâu, mới cho rằng hẳn sẽ trăm phần trăm tin tưởng mình?

Nhưng có một việc, cô thật ra có thể xác định, Quân Mạc Thâm không có ký ức của Cố Lương Nghiên và Phụng Vô Thương, bằng không hẳn sẽ không vì phụ nữ khác làm mình tức giận.

Tuy rằng đều hiểu được, nhưng Tô Mê vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Quân Mạc Thâm chỉ gọi một lần, liền không gọi lại nữa.

Tô Mê dứt khoát không để ý tới hẳn nữa, gọi điện thoại cho Điền Hiểu Du: “Có rảnh không, cùng đi dạo phố.”

“Hôm nay không được, mình và Lâm Phàm mới vừa ký hợp đồng với công ty giải trí Thanh Cam, đang trên đường đi casting, buổi tối còn một yến hội rất quan trọng, nếu không hôm nào đi nha.”

“Cậu nói cái gì, Thanh Cam ký hợp đồng với cậu?”

Tô Mê nhún mày nói: “Thâm Thanh phong sát mình, chính là người của Thanh Cam.”

Cô vốn dĩ muốn để Điền Hiểu Du và Lâm Phàm cùng nhau vào giải trí KING, nhưng quay xong, một là cảm mạo không khoẻ, hai là cùng Điền Hiểu Du cãi nhau đến khó chịu, kết quả công ty còn chưa phải người đại diện tới cho cô, cô liền nghỉ năm ngày, chưa kịp đề cử bọn họ với công ty.

Nhưng Tô Mê làm sao cũng không nghĩ tới, Điền Hiểu Du bọn họ vậy mà bị Thanh Cam ký kết tới, xem ra về sau không tránh được chạm mặt.

“Yên tâm, có Lâm Phàm ở đây, anh ấy sẽ không để mình xảy ra chuyện gì đâu.” Điền Hiểu Du cười khẽ, từ ngữ tràn đầy tin cậy.

“Vậy là tốt rồi.” Tô Mê cũng không nói thêm gì nữa.

Điền Hiểu Du bên kia, hẳn là tới nơi casting rồi, còn gặp được người nào đó, Tô Mê nghe cô cung kính hô một tiếng “thầy Hải”, lúc sau liền đối với microphone nói: “Được rồi không nói nữa, bọn mình đến nơi rồi, hẹn gặp lại.”

“Ừ.” Tô Mê lên tiếng, Điền Hiểu Du bên kia đã cúp điện thoại.

Nhưng cô cảm thấy “thầy Hải” này thật quen tai, rồi lại nhất thời nghĩ không ra là ai?

.....

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG DUY NHẤT TRÊN WATTPAD

[HBNmoemoe]

Tiệm cơm Tây.

“Ừ, tôi đã biết, không sao, thay tôi chăm sóc chú nhỏ nhiều một chút đừng để chú ấy quá vất vả.”

“Trợ lý Lục gọi tôi.”

Quân Giai Kỳ cúp điện thoại, hai mắt vốn dĩ dịu dàng lập tức lạnh đi vài độ.

Cô nhìn về phía người đàn ông ôn nhuận tuấn tú đối diện: “Nhất định là người phụ nữ kia cáo trạng với chú nhỏ, anh cả, anh nhất định phải giúp em.”

Đàn ông luôn không cự tuyệt được yêu cầu của phụ nữ, người đàn ông giờ tay sờ sờ đỉnh đầu Quân Giai Kỳ, ôn nhuận lại thâm tình cười nói: “Được, chỉ cần em muốn, anh đều sẽ tự tay đoạt lại cho em.”

Đáy mắt Quân Giai Kỳ hiện lên một tia giao hoạt, mắt cong cong cười: “Anh cả, anh thật tốt.”

Ý cười nơi khóe miệng người đàn ông gia tăng, mặt mày tuấn tú càng thêm loá mắt, không phải Quân Từ Càn, còn có thể là ai?

.....

“Xin chào, xin hỏi là vị nào?”

“Là anh, Quân Từ Càn.”

“Từ Càn, có chuyện gì sao?”

Tô Mê nhận được điện thoại của Quân Từ Càn, trong nháy mắt ý tưởng đầu tiên xuất hiện chính là cảm thấy hẳn nhất định có mục đích khác.

Dù sao lúc trước hẳn có thể vì Quân Giai Kỳ, không để bụng thân phận của chính mình, ở trước mặt nhiều người như vậy bịa đặt quan hệ của bọn họ, hiện giờ chủ động tìm tới cô, nói không có mục đích khác ai cũng không tin nổi.

Quân Từ Càn nghe giọng nữ mỉm cười thân thiết truyền đến từ điện thoại, mặt mày không khỏi giương nhẹ.

“Đêm nay có buổi yến hội quan trọng, rất nhiều đạo diễn đều tham gia, muốn cùng đi hay không, anh vừa lúc thiếu một cô bạn gái.”

Tô Mê hài hước nói: “Bên cạnh Từ Càn mỹ nữ như mây, sao có thể thiếu bạn gái, hơn nữa tôi chính là thím nhỏ tương lai của anh, việc này không hợp lễ nghĩa đâu.”

“Theo anh được biết, chú nhỏ cũng sẽ tham gia, Giai Kỳ và Vô Khâm cũng sẽ đi, em không muốn tặng hẳn một kinh hi sao.”

Quân Mạc Thâm và Quân Giai Kỳ cũng sẽ đi?

Tô Mê ánh mắt lóe lóe, lông mày không khỏi nhăn lại, hẳn chọc cô tức giận, buổi tối còn cùng người khác như không có việc gì đi tham gia yến hội?

Yến hội..... Hình như Điền Hiểu Du hôm nay cũng có nhắc tới với cô, buổi tối muốn đi tham gia yến hội, chẳng lẽ bọn họ nói là cùng một cái yến hội?

Trong chớp mắt Tô Mê lâm vào suy tư, có chút khó xử nói: “Tôi chỉ là một diễn viên nhỏ không có thư mời, không có lễ phục, vẫn là thôi đi.”

“Nói địa chỉ cho anh, hai mươi phút sau anh đến đón em.”

Tô Mê báo một cái địa chỉ, quả thực hai mươi phút sau, Quân Từ Càn đi vào cửa tiểu khu.

Chỉ là, lúc này Quân Từ Càn thấy một cô gái mặc áo lông vũ màu đen siêu dài xuất hiện, vẫn khẽ giật mình.

Người phụ nữ nào thường xuyên lui tới gặp hẳn đều trang điểm ngăn nắp xinh đẹp, bất kể là xuân hạ thu đông, vải dệt trên người một người ít hơn một người, đều hận không thể không mặc gì.

Tô Mê này, rốt cuộc có phải phụ nữ bình thường hay không.

Tô Mê kéo cửa xe sau ngồi vào, đối diện ánh mắt có chút ghét bỏ của Quân Từ Càn, không khỏi cười nhạo: “Từ Càn đây là chê tôi làm mất mặt anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Diễn viên quần chúng quây tung ngành giải trí (20)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Quân Từ Càn giật mình, khó khăn lắm mới thu hồi ghét bỏ nơi đáy mắt: “Sao có thể như vậy, em mặc gì cũng đẹp cả.”

Tô Mê không tiếp tục hỏi, dòi dề tài: “Bây giờ đến lúc yến hội bắt đầu còn rất sớm, chúng ta đi đâu trước đây?”

“Không biết có vinh hạnh cùng em ăn một bữa cơm hay không.”

Quân Từ Càn khoe miệng câu lên ý cười mê người, 360 độ không góc chết, xuyên qua xe kính nhìn cô.

Người đàn ông dựa vào bộ dạng quân tử ôn nhuận khiêm tốn này, lừa gạt biết bao nhiêu phụ nữ cá diếc qua sông, nhưng Tô Mê biết rõ cốt truyện,

chẳng những không để mình bị xoay vòng vòng, còn không theo lẽ thường ra bãi: “Không bằng tôi mời anh nhé, địa điểm tôi chọn, giao lộ thứ ba phía trước quẹo trái, đi thẳng, phố Thạch Lan số 69.”

Dứt lời, chiếc Lamborghini màu lam rời khỏi tiểu khu, đồng thời, cùng một chiếc Mercedes Benz điều thấp xa hoa lướt qua nhau.

Quân Mạc Thâm một thân tây trang giày da đi tới cửa nhà Tô Mê, ấn chuông cửa, chờ thật lâu nhưng không ai ra mở cửa.

Trợ lý Lục nhớ tới chiếc xe thể thao chạy qua lúc này, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Boss, vừa rồi chiếc xe thể thao dưới lầu kia hình như là xe của đại thiếu, có thể hay không. ....”

“Lập tức gọi điện thoại cho hắn.” Quân Mạc Thâm mặt mày đông lạnh, trầm giọng phân phó.

.....

Quân Từ Càn hoàn toàn ngốc rồi, Tô Mê vậy mà muốn hắn xuống xe Lamborghini số lượng có hạn, một thân tây trang quý báu tới dạo phố ăn vặt, ăn bún thập cẩm cay!

Mất thấy bốn phía tràn đầy người qua đường vây xem, đem xe thể thao số lượng có hạn vây chặt như nêm cối, may mắn hắn đeo kính râm bản to, nếu không bị người nhận ra, hắn nhất định mất mặt muốn chết.

Thấy Quân Từ Càn mặt mày run rẩy, Tô Mê nhướn mày: “Thế nào, tôi đối với anh rất tốt phải không, mang anh tới chỗ bún thập cẩm cay tôi thích nhất, vô cùng có thành ý nha.”

“Tốt, rất tốt!” Quân Từ Càn cứng ngắc cười một tiếng.

Nghĩ thầm vì Giai Kỳ, hắn phải nhịn!

Nhưng mà một bát bún thập cẩm cay đầy sate bung đến trước mặt hắn, Quân Từ Càn vẫn không có cách nào động đũa.

Thứ này đều là cho người ăn sao?

Vừa ngẩng đầu, lại thấy Tô Mê không hề có hình tượng, vùi đầu vào ăn đồ ăn thơm nức, không khỏi lập tức ngậm ngẫn cả người.

Thiếu nữ bộ dáng ngoan ngoãn rừ mi mắt, cái mũi nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi, đôi môi hồng nhuận bao bọc lấy khoai lang trong suốt, vừa hút vừa mút, khuôn mặt đáng yêu vừa nhai vừa nuốt, sau khi nuốt, vẫn chưa thỏa mãn vờn cái lưỡi đỏ tươi liếm liếm sa té ở khóe miệng.

Thấy hắn không động đũa, Tô Mê ngẩng đầu nhìn hắn: “Sao lại không ăn?”

Bỗng nhiên đối diện với đôi mắt linh động chưa hiểu sự đời, hắn không biết tim mình làm sao lại đột nhiên nhảy lỡ một nhịp, ngay sau đó cuồng loạn nhảy dựng lên.

Tô Mê thấy hắn không phản ứng, duỗi tay ở trước mặt hắn quơ quơ, lại bị Quân Từ Càn nắm trong lòng bàn tay.

Mềm mại trơn nhẵn, lập tức làm cho bụng dưới dâng lên một cỗ nhiệt hoá không tên.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Quân Từ Càn không dấu vết nói “Xin lỗi”, buông tay cô ra, nhận điện thoại: “Chuyện gì?”

Tô Mê bất động thanh sắc đem tay để dưới bàn, dùng khăn giấy ướt xoa xoa, sau đó tiếp tục ăn.

.....

Trợ lý Lục nhìn thấy đại Boss một thân lạnh lẽo, vội vàng nói với điện thoại: “Đại thiếu gia. ....”

Quân Mạc Thâm mặt lạnh đoạt điện thoại, trầm giọng ra lệnh: “Lập tức trả Tô Mê lại đây.”

“Hiện tại hình như không được, cô ấy đang ăn. ....” Quân Từ Càn nói một nửa, nhìn về phía Tô Mê đang ăn ngon lành: “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Tô Mê nhai nắm kim châm hàm hồ trả lời, cúi đầu uống một ngụm súp, lại không cẩn thận bị phồng đến: “A!”

Âm thanh mơ hồ không rõ, không khí áy náy kêu rên, truyền vào tai Quân Mạc Thâm khiến đồng tử hắn đột nhiên co rút lại, trái tim như bị người hung hăng nắm lấy, lập tức đỏ hồng đôi mắt, phần nộ găm nhẹ.

“Các người đang làm gì, cậu làm gì cô ấy?!”

“Cô ấy à, đang ăn đồ ăn ngon ở đây, cháu cũng muốn chạy, buổi tối gặp nhau ở yến hội.” Quân Từ Càn ném xuống một câu không rõ ràng, trực tiếp cúp điện thoại.

Quân Mạc Thâm mặt mày lạnh lẽo, dùng sức nắm điện thoại, lập tức gọi lại.

Kết quả giọng nói nhắc nhở tắt máy, đôi mắt nhú lại, đột nhiên đem điện thoại trong tay hung hăng ném trên mặt đất: “Đi đến yến hội.”

Trợ lý Lục nhìn hài cốt di động trên mặt đất, than nhẹ một tiếng, vội vàng đuổi theo Quân Mạc Thâm đang nổi điên.

.....

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Thấy Quân Từ Càn không ăn, Tô Mê dưới cái trùng cơ hồ muốn rút tròng mắt của hắn, đem một bát kia của hắn cũng ăn sạch sẽ, cuối cùng còn nói thêm một câu “Không thể lãng phí lương thực”.

Quân Từ Càn ổn định tâm tình, đưa Tô Mê tới phòng trang điểm nổi tiếng.

Tìm được tổng giám đốc Lynda, để cô ấy tự mình trang điểm cho Tô Mê, tạo hình, lại chọn lễ phục dạ hội.

Thừa dịp Tô Mê đi thay quần áo, Lynda và Quân Từ Càn nói chuyện phiếm.

“Hôm nay là ngon gió gì đây, chú nhỏ của anh và Giai Kỳ chân trước mới vừa đi, anh chân sau liền tới, lát nữa có phải Khâm thiếu gia cũng sẽ tới đây không?”

“Chúng tôi chỉ là cùng đi một cái yến hội mà thôi.”

Giọng Lynda không hạ thấp chút nào, Tô Mê ở trong phòng thay quần áo nghe được rõ ràng.

Động tác sửa sang quần áo dừng lại, Tô Mê không biết trong lòng là tư vị gì, tóm lại ý nghĩ muốn giết người cũng đều có.

Không đúng, ... Chẳng lẽ lúc này mục tiêu công lược của mau xuyên giả nghịch tập không phải Quân Từ Càn, mà là Quân Mạc Thâm!?

Mẹ nó, dám đoạt đàn ông của cô, hãy đợi đấy!

Tô Mê ra khỏi phòng thay quần áo, một lần nữa lựa chọn một kiện lễ phục dạ hội, lại nhờ Lynda hỗ trợ thay đổi trang dung.

Mới đầu Lynda cảm thấy cô không thích hợp với loại phong cách kia, sau khi trang điểm xong lại mặc vào lễ phục dạ hội, lập tức lật đổ nhận biết của cô ấy, mà Quân Từ Càn cũng đắm chìm trong kinh điển thật lâu chưa lấy lại bình tĩnh.

Màn đêm buông xuống, trong tiệc tối ăn uống linh đình, nhân sĩ nổi danh trong các giới sôi nổi trình diện, khắp nơi tràn đầy âm thanh trò chuyện và âm thanh đùa giỡn.

Tô Mê kéo cánh tay Quân Từ Càn, tiến vào hội trường yến hội, nháy mắt đoạt đi ánh mắt mọi người ở đây.

Một thân váy dày bằng lụa đỏ xẻ một bên, đem dáng người tinh tế uyển chuyển bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, phong cách trang điểm lại đúng lúc phác họa ra mặt mày tinh xảo thâm thúy, lúc này lại lưu hành trang điểm đôi môi vô quýt (tại hạ bỏ tay, không tương tượng ra được) hiện rõ đôi môi sung mãn nở nang.

Chậm rãi dạo bước, gờ tay nhẹ trên tóc quần như rong biển rơi xuống áo choàng, phong tình mà vũ mị, bộ dáng mỉm cười giống như yêu tinh.

Bộ dáng mê người kia của Tô Mê, không có dấu hiệu nào xông vào tầm mắt Quân Mạc Thâm, ánh mắt u lãnh chợt trầm xuống, lạnh lẽo hip mắt, đồng thời, bước nhanh tới chỗ hai người.

“Chú nhỏ.” Quân Giai Kỳ thấp giọng gọi hắn.

Thấy hắn không hề dừng lại, Quân Giai Kỳ sắc mặt rất khó coi, quay đầu lại thấy đôi mắt kinh điển của Quân Vô Khâm, mặt mày cô ta càng thêm lãnh lệ.

Nữ chủ này đẹp chỗ nào, đàn ông thật sự nông cạn!

Thấy Quân Mạc Thâm hướng bọn họ đi tới, Quân Từ Càn vội hô một tiếng: “Chú nhỏ.....”

Quân Mạc Thâm cũng không nhìn hắn cái nào, ôm eo Tô Mê, trực tiếp đem người ôm vào trong ngực, muốn mang cô rời đi.

Tô Mê ngửa đầu nhìn Quân Mạc Thâm cong môi cười quyến rũ, thừa dịp hắn trở mắt nhìn, mũi chân điểm nhẹ, ưu nhã mỹ lệ xoay người một cái, lần nữa trở lại bên người Quân Từ Càn.

Bàn tay mềm khoát trên cánh tay người đàn ông, ý cười bên môi càng thêm sáng lạn.

“Quân tổng, đêm nay tôi là bạn gái Tử Càn.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (21)

Edt: Mít

Lúm đồng tiền càng thêm sáng lạn biếng nhác của cô làm Quân Mạc Thâm chỉ cảm thấy trái tim thật đau, giống như bị cái dùi đâm một kích thật mạnh, mạch máu tắc tắc đông lạnh thành băng, cơn đau xưa nay chưa từng có lan tràn trong thân thể, hết sức lạnh lẽo.

Hắn mở miệng, khàn khàn gọi một tiếng

"Mê Mê....."

Thấy trong mắt hắn toàn là bi thương và đau đớn, Tô Mê buộc chính mình phải hạ nhãn tâm, cong môi cười vũ mị: "Nếu không có chuyện gì khác, tôi và Tử Càn trước xin lỗi không thể tiếp được, mời Quân tổng tùy ý."

Nhìn bóng dáng không hề lưu luyến của cô, Quân Mạc Thâm bỗng nhiên hoảng hốt xưa nay chưa từng có, dường như chính mình không giữ chặt cô, cô sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của mình.

Đôi tay đã sớm hoạt động nhanh hơn đại não, một phen chế trụ cổ tay cô, ngôn ngữ tràn đầy ý khẩn cầu: "Mê Mê, đừng đi."

Đừng không để ý tới hắn, đừng bỏ hắn một mình.....

Tô Mê dừng bước chân, nhưng không quay đầu, nhàn nhạt lên tiếng, anh thanh xa cách lạnh lẽo: "Quân tổng, mời buông tay."

Nhưng Quân Mạc Thâm chẳng những không buông tay, lực đạo trên tay tăng thêm vài phần, gắt gao túm lấy cô, sợ cô sẽ từ bên người hắn chạy trốn.

Quân Tử Càn rất có hứng thú nường mảy, cười cười gỡ tay Quân Mạc Thâm.

"Chú nhỏ, mời ôn nhu một chút đối với nữ sĩ, chú làm cô ấy đau."

Nói xong, liền mang theo Tô Mê tiếp tục đi lên phía trước, tiến vào trung tâm yến hội.

Dưới sự giới thiệu của Quân Tử Càn, Tô Mê cùng nhân sĩ nổi danh trong các giới nói chuyện với nhau, bộ dáng ưu nhã khéo léo, rất nhanh lấy được khen ngợi và thưởng thức của mọi người, trong lúc đó không thiếu những âm thanh vui đùa.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Quân Mạc Thâm âm trầm, lãnh lẽo nhìn bộ dáng Tô Mê chuyện trò vui vẻ, đau lòng đến nắm chặt song quyền.

Nhưng mà nắm lại chỉ có rỗng tuếch, lại không phải là đôi tay mềm mại của cô.

.....

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad nha

[HBNmoemoe]

Vì nổi bậc, Tô Mê cố ý chọn một đôi giày cao gót hơn mười centimet, không bao lâu đã có chút chịu không nổi.

Bởi vì là giày mới, cổ chân giống như bị ma sát đến trầy da, mượn cơ đi toilet xử lý một chút, thời điểm cô ra ngoài, đã nhìn thấy người đàn ông với khuôn mặt đầy lo lắng trên hành lang trước mặt.

Tô Mê lễ phép gật gật đầu với hắn, liền dời tầm mắt chuẩn bị rời đi, kết quả chưa đi được một bước đã bị hắn chế trụ vòng eo chặt chẽ, gắt gao ôm vào trong ngực.

"Mê Mê, thật xin lỗi, anh không nên làm em tức giận, đừng không để ý tới anh, đừng làm lơ anh, được không?"

Giây phút nghe thấy âm thanh khàn khàn thống khổ của hắn, tim Tô Mê không tự chủ được mềm nhũn.

Nhưng lúc trước không tín nhiệm bị và mặt, không thể không buộc chính mình nhấn tâm đẩy hẳn ra: "Quân tổng, trong yến hội người có tâm rất nhiều, bị người khác phát hiện, tôi rất khó ở giới giải trí tiếp tục phát triển."

Đối mặt với Tô Mê lãnh đạm, tâm hồn Quân Mạc Thâm giống như lại bị người ta hung hăng đâm một đao.

Người có tâm trong miệng Tô Mê, hiển nhiên chính là chỉ Quân Giai Kỳ, vì thế hẳn cau mày giải thích: "Anh và Giai Kỳ không phải như em nghĩ, anh nhìn cô ấy lớn lên từ nhỏ, chỉ xem cô ấy như cháu gái, tuyệt đối không có tình yêu nam nữ."

"Vậy cô ấy thì sao?" Tô Mê cười lạnh mỉa mai: "Anh đã có năng lực ngồi lên vị trí tổng tài, nói vậy không phải kẻ ngu dốt, vậy là do mắt anh bị mù, nhìn không ra cô ấy thích anh?"

Quân Mạc Thâm làm sao lại không biết, nhưng bởi vì một chút thân tình kia, làm hắn lựa chọn giả bộ hồ đồ.

Nhưng cho dù như thế nào, hắn cũng không thể thừa nhận trước mặt Tô Mê, nếu không cô nhất định cho rằng lúc trước hắn thay Giai Kỳ phản bác, là có chứa tình cảm không rõ ràng.

Quân Mạc Thâm nỗ lực tổ chức từ ngữ thích hợp nhất, tới thuyết minh ý tứ của mình.

"Có lẽ trong đó có hiểu lầm....."

Kết quả chữ "lầm" này còn chưa nói xong, ánh mắt Tô Mê phút chốc lạnh đi, quay đầu rời khỏi.

Lại không nghĩ tới thời điểm trở về hội trường, nghênh diện một người đột nhiên tiến đến đụng phải, rượu trong tay người nọ hoàn toàn đổ lên trên người mình, đồng thời dưới ánh mắt chán kinh của Tô Mê, lao đảo về phía sau một chút, hung hăng té ngã trên mặt đất.

Cái ly vỡ phát ra âm thanh, lập tức hấp dẫn ánh mắt bốn phía.

Tô Mê giật mình thấy rõ ràng cô gái té ngã trên đất, mặt mày càng thêm lạnh lẽo.

Quân Giai Kỳ vừa muốn nói gì, tầm mắt bỗng nhiên dừng ở phía sau Tô Mê, sắc mặt khẽ biến, nhưng ngay sau đó lại đáng thương hề hề nói: "Chú nhỏ, cô ấy cố ý đâm trúng con, người phải thay con làm chủ."

Quân Từ Càn ở trong đám người nhìn thấy Quân Giai Kỳ trên mặt đất, lập tức không màng hình tượng chạy tới chặn ngang bệ cô ta lên.

Hắn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tô Mê một cái, cúi đầu quan tâm hỏi: "Giai Kỳ, em không sao chứ, có nơi nào bị thương hay không?"

Tô Mê này chính là bạn gái Quân Từ Càn mang đến, hiện giờ một màn này không phải đánh lên mặt Tô Mê, thì là cái gì?

Nghe tiếng nghị luận khe khẽ ở bốn phía, Tô Mê ưu nhã cong môi cười.

"Quân tiểu thư, cô cảm thấy tôi nhỏ nhắn như thế này lại còn hôm nay là lần đầu tiên mang giày cao gót có thể đâm trúng một người cường tráng như cô ngã xuống đất?"

Quân Giai Kỳ thân cao 1m75, vốn dĩ không mập, nhưng mau xuyên giả lại rất hiển nhiên hưởng thụ sinh hoạt của ký thể, ăn nhiều thêm một chút, đã hơi phát tướng.

Lời nói thật của Tô Mê đã làm cho cô ta nổi giận, trên khuôn mặt tinh xảo có chút dữ tợn khác nghiệt.

"Cô mới cường tráng, cô mới ăn vạ, cố ý đụng trúng tôi, không xin lỗi còn bôi nhọ tôi, thật là không có giáo dục!"

Ánh mắt lạnh lẽo của Quân Mạc Thâm, từ phía sau Tô Mê bắn tới, Quân Giai Kỳ lập tức cắn môi, như chim nhỏ nép vào người cuộn tròn ở trong ngực Quân Từ Càn, một bộ dáng nhìn thấy mà thương: "Chú nhỏ, con bị trẹo chân, đau quá....."

Dư quang khỏe mắt bắt giữ rõ ràng thần sắc của người đàn ông, trái tim Tô Mê không hiểu sao co chặt lại, hơi đau.

Nhưng ngay sau đó, Quân Mạc Thâm lại ôm eo cô, âm thanh lạnh lẽo thấu xương vang lên: "Giai Kỳ, xin lỗi Mê Mê."

"Chú nhỏ!" Quân Giai Kỳ hoàn toàn choáng váng, liên tiếp bị thông: "Là cô ấy đụng phải con, vì sao lại muốn con xin lỗi?!"

Quân Mạc Thâm lạnh lùng quét mắt nhìn rượu bị đổ trên váy cô: "Xin lỗi, đừng để tôi nói lần thứ ba!"

Cô ta vừa định phản bác, Tô Mê lần thứ hai lên tiếng: "Tôi đụng phải cô, nhưng trên người cô đến một chút rượu cũng không dính, Quân tiểu thư, cô nói xem là tôi có công năng đặc dị, hay là cô cố ý ăn vạ?"

Quân Giai Kỳ lập tức phản ứng lại, không khỏi một trận ảo não nhưng lại ngậm chặt miệng, đánh chết cũng không xin lỗi.

"Xin lỗi, em gái tôi còn nhỏ, có chút bướng bỉnh, Mê Mê đừng để ý." Quân Từ Càn cong môi, tuy là nói xin lỗi nhưng lại không có một tia áy náy.

Tô Mê cong môi cười nói: "Không quan hệ, chỉ là hôm nay tôi mới vừa tròn hai mươi, em nhà hần là cũng hai mươi bốn tuổi, anh làm anh cả, cũng nên dạy cô ấy một ít giáo đường mới phải, anh nói đúng không?"

Khóe miệng Quân Tử Càn cứng đờ một cái chớp mắt, sau đó gật đầu xin lỗi, ôm Quân Giai Kỳ rồi đi.

Kết thúc một trò khôi hài, vốn dĩ cho rằng Tô Mê sẽ bị Quân Tử Càn vả mặt, lại không nghĩ tới cốt truyện bị xoay ngược lại, vài con cháu hào môn đặc biệt có hứng thú với cô.

Nhưng mà nhân vật nổi bật như Tô Mê, lại sau khi Quân Tử Càn rời khỏi cũng không thấy bóng dáng.

Trên ban công ngoài hoa viên xuân sắc tối tăm, Quân Mạc Thâm gặt gao ôm Tô Mê vào trong ngực.

"Anh thừa nhận, anh biết tâm tư Giai Kỳ đối với anh, nhưng anh có thể thề với trời, anh đối với cô ấy chỉ có một chút thân tình kia, Mê Mê, người anh yêu anh muốn nắm tay cùng đi hết quãng đời còn lại, chỉ có một mình em, Mê Mê, tha thứ cho anh, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (22)

Edt: Mít

Tô Mê tùy ý để hần ôm, từ từ mở miệng.

“Quân Mạc Thâm, tôi có lời muốn nói với anh.”

Không, hần không muốn nghe, hần sợ cô nói ra lời tàn nhẫn, hần sợ cô rời khỏi mình. ....

Thân tùy tâm động, Quân Mạc Thâm nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, chế trụ vòng eo cô, không cho phép cô máy may trốn tránh, cúi đầu hôn thật sâu.

Lấy nụ hôn giam giữ, đem những lời muốn nói của cô toàn bộ phong kín lại trong cổ họng.

Bá đạo cường thế mang theo tính xâm lược, mạnh mẽ hút hút đôi môi mềm mại kiều nộn của cô, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, ở trong khoang miệng mang theo hương thơm của phụ nữ cùng với nồng nặc mùi rượu nguyên chất, cưỡng bách cái lưỡi kháng cự của cô, cùng vui đùa với hần.

Tô Mê tránh thoát không kịp, lại không cách nào trốn tránh, dưới tình thế cấp bách hung hăng cắn một cái, hần lập tức ấn đau rên một tiếng: “Mê Mê, em lại cắn anh. ....”

“Cắn chết anh, đừng động một chút liên hôn tôi, tôi không để mình bị xoay vòng vòng nữa đâu!”

“Vậy Mê Mê thích ăn cái gì, anh cho em ăn là được, đừng giận anh được không?”

Quân Mạc Thâm đối với lời nói của cô không chút để ý, lại mặt dày mày dạn dán lên, ôm cô thật chặt, khuôn mặt tuần tú chôn thật sâu ở hõm vai cô: “Được rồi Mê Mê, anh biết sai rồi, không nên hoài nghi em, lần sau, không, vĩnh viễn sẽ không có lần sau.”

“Thật ra chúng ta mới gặp mặt vài lần, còn chưa đủ. ....”

“Không, anh không muốn nghe, anh cái gì cũng không muốn nghe!” Quân Mạc Thâm nhú mày đánh gãy lời nói của cô, muốn lần nữa lấy nụ hôn giam giữ lời nói của cô.

Tô Mê nhanh chóng giơ tay, che miệng hần.

“Quân Mạc Thâm, có những lời nói, không phải tôi không nói, anh liền không hiểu, anh và tôi đều rất rõ ràng, giữa chúng ta tồn tại vấn đề, chúng ta còn chưa đủ hiểu nhau, thiếu khuyết quá nhiều tín nhiệm, hơn nữa Quân gia các người, sẽ không chấp nhận một diễn viên nhỏ từ nông thôn ra tới như tôi.”

Quân Mạc Thâm chế trụ hai vai cô, bình tĩnh nhìn cô: “Anh cưới em, bất kỳ người nào của Quân gia cũng không được phản đối, anh không phải có ý hoài nghi em, chỉ là bởi vì hiểu biết Giai Kỳ, cho nên theo bản năng mới. ....”

“Nhưng anh theo bản năng, có thể tổn thương tôi một lần, khó bảo toàn sẽ không có lần thứ hai, mà tôi lại không muốn đánh cược.”

Tô Mê mặt mày lạnh lẽo: “Tựa như tôi biết, vừa rồi anh thấy rõ động tác của Quân Giai Kỳ, nhưng lại vì một chút thân tình kia không có vạch trần, vậy anh có thể bảo đảm Quân Giai Kỳ thích anh, sẽ không lại một lần thiết kế hãm hại tôi không?”

“Mê Mê.....”

“Anh không thể!” Tô Mê lạnh giọng đánh gãy, lấy điện thoại ra mở đoạn ghi âm trò chuyện với Quân Giai Kỳ.

“Nghe nói đôi mắt của cô rất giống tôi, ha ha, chú ấy chẳng qua chỉ xem cô như là thể thân của tôi mà thôi..... cô tính là cái thá gì, bắt quá chỉ là một diễn viên nhỏ bò được lên giường của chú nhỏ tôi, có tư cách gì phê phán tôi, có tin tôi làm cho cô trong vòng một giây không thể lẫn lộn ở giới giải trí nữa hay không!”

Sự thật bày ra trước mắt tựa như cái tát ngàn cân hung hăng đánh vào trên mặt Quân Mạc Thâm

Tô Mê lẳng lặng nói: “Cho tôi một chút thời gian, tôi muốn một mình bình tĩnh một chút.....”

“Anh cho em thời gian, nhưng đừng rời khỏi, đừng rời khỏi anh.” Quân Mạc Thâm lập tức không bình tĩnh, đáy mắt tràn đầy dấu vết thống khổ phức tạp lại kinh hoàng, rõ ràng như vậy, dày đặc như vậy.

Tô Mê mất diết tai ngo, đem lời nói chưa nói xong, tiếp tục nói cho xong: “..... Suy xét chúng ta, có nên tiếp tục ở bên nhau hay không.”

Giọng nữ nhạt nhẽo, nháy mắt làm lòng Quân Mạc Thâm nhấc lên kinh đào vạn trượng, trông mắt hấn gắt gao co rút lại, không thể ức chế đứng bất động một chút, đến hô hấp cũng có chút khó khăn, môi mỏng mím chặt, gằn từng chữ thâm trầm.

“Em nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

Đời này của hấn, nếu không phải cô thì không thể, nếu cô muốn rời khỏi hấn, hấn không ngại vận dụng thủ đoạn cứng rắn.

Mặt của người đàn ông, quá mức lạnh lẽo.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Trong lòng Tô Mê cứng lại, thần sắc cũng lạnh theo: “Nếu anh bức tôi, chỉ sẽ đẩy tôi ra xa hơn, Quân Mạc Thâm, như vậy tôi sẽ càng không tha thứ cho anh.”

Quân Mạc Thâm không nghĩ tới, bởi vì một câu của Tô Mê, hấn thật sự để cô rời đi, cứ trơ mắt nhìn cô rời khỏi tầm mắt của hấn.....

.....

Tô Mê mặc trang phục lộng lẫy tham dự, vốn dĩ Đỗ Nhạc Vân ở trong đám người tham gia yến hội cũng không có lập tức nhận ra cô.

Thẳng đến khi phát sinh xung đột với Quân Giai Kỳ, thấy tổng tài giải trí KING bảo vệ cô, càng không dám có bất kỳ tâm tư nhỏ nào, cho nên nguyên cốt truyện, bởi vì có Tô Mê tham gia, được viết lại hầu như toàn bộ.

Nhưng hai người giống nhau đi tìm đường chết cũng không nhân rồi.

Quân Từ Càn đưa Quân Giai Kỳ đến một căn phòng xa hoa trong khách sạn, lập tức gọi điện bảo trợ lý nhỏ đưa tới lễ phục sạch sẽ.

Nhưng Quân Giai Kỳ làm sao cũng không cam lòng, muốn tham khảo nguyên cốt truyện, hạ thuốc Tô Mê, cầu Quân Từ Càn giúp cô ta.

Quân Từ Càn không biết là không đành lòng cự tuyệt cô ta, hay là xuất phát từ dục vọng khó hiểu đối với Tô Mê, cuối cùng thế nhưng đồng ý.

Nhận được điện thoại của Quân Từ Càn, Tô Mê nghĩ hai người nhất định là hợp mưu tính kế cô, đầu tiên cô giả ý cự tuyệt, cuối cùng ra vẻ miễn cưỡng đồng ý.

Hai người hẹn ở tiệm com Tây dưới lầu.

Sau khi Tô Mê tới, Quân Từ Càn giả lấy lý do bồi tội, uống trước ba ly rượu vang đỏ đầy tràn, sau đó rót cho mỗi người một ly, đưa cho cô: “Chuyện Giai Kỳ, mong cô đừng để ở trong lòng, tôi ở chỗ này xin lỗi cô từ tận đáy lòng.”

Cô lẳng lặng nhìn nửa ly rượu bằng pha lê trong suốt, không nhận: "Anh đối với em gái anh có tâm tư, người qua đường đều biết, nếu anh hạ thuốc ở trong rượu, tôi mà uống, không phải trúng chiêu sao.”

“Tô Mê, mong cô chú ý lời nói!”

Tô Mê nhướng mày, nhận ly rượu vang đỏ, thần nhiên cười nói: “Người khác lại không ngờ, cho dù là khuôn mặt của Mạc Tương, hay là đôi mắt của tôi, hoặc là những phụ nữ trước đây của anh, người nào không giống em gái anh, Quân ảnh đế, thì ra anh thích chơi cầm kỳ.”

Một khắc nhìn thấy dung mạo của Quân Giai Kỳ, Tô Mê mới hiểu được dụng tâm sâu của Quân Tử Càn.

Nhưng cô vẫn cảm thấy người đàn ông này thật căn bã: “Nếu tôi là anh, sẽ không để bất kỳ người nào làm thế thân của cô ta, nói cho cùng, anh vẫn là yêu cô ta không đủ sâu đậm, bằng không vì sao còn muốn đi ôm phụ nữ khác?”

Quân Tử Càn cũng không muốn thảo luận đề tài này với cô, vội vàng thúc giục đổi ẩm với cô.

Tô Mê rốt cuộc không làm hấn thất vọng, uống cạn ly rượu vang đỏ.

Chỉ chốc lát sau, choáng váng dần dần xuất hiện như dự kiến, máu cả người bắt đầu xao động.

Tô Mê cau mày, gian nan nói: “Anh thật sự hạ thuốc tôi?”

“Chỉ là thuốc điều hòa nhỏ nhỏ mà thôi, tôi rất chờ mong đêm nay của chúng ta.” Quân Tử Càn đi qua, mỉm cười đỡ Tô Mê ra khỏi tiệm com Tây.

Tô Mê kiệt lực giây giữa, nhưng một chút cũng không thể lay động trời buộc của hấn.

Thẳng đến khi bị hấn đưa tới cửa phòng, nhìn thấy Quân Vô Khâm trên hành lang đối diện.

Tô Mê dùng hết toàn lực tránh thoát, đột nhiên ngã trên mặt đất, lại âm thầm dùng di động bấm nhanh một dãy số.

Điện thoại vừa được chuyển, khàn giọng kêu cứu: “Quân Vô Khâm, anh cả với em gái anh cùng hợp mưu hạ thuốc tôi, mau đi thông báo cho Quân Mạc Thâm.....”

Quân Vô Khâm nhìn Tô Mê mặt ửng hồng, liếc mắt một cái liền nhìn ra cô bị trúng thuốc.

Vừa định đi lên hỗ trợ, Quân Tử Càn cười lạnh: “Em nếu thật tình muốn giúp Giai Kỳ, nửa giờ sau hãy đi thông báo Quân Mạc Thâm, đương nhiên, nếu em không ngại, chúng ta có thể cùng nhau làm cô ta, rồi bảo trợ lý mang Quân Mạc Thâm lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (23)

Edt: Mít

Sau khi Tô Mê rời đi, Quân Mạc Thâm nhận được điện thoại của trợ lý Lục.

“Người phải đi điều tra nói, Giai Kỳ tiểu thư đi đến quán cà phê Mèo Lười ở phụ cận tiểu khu Cẩm Tú, ngồi một hồi rồi nổi giận đùng đùng rời đi, bởi vì cô ấy mặc đồ tương đối nổi bật nên nhân viên cửa hàng nhớ đặc biệt rõ ràng.”

Quân Mạc Thâm cúp điện thoại, nhắm mắt thật mạnh, khuôn mặt củ ấu rõ ràng bị bóng tối bao phủ, lúc sáng lúc tối, nói không ra thể lượng cùng xấu hổ thật sâu.

Cô ấy đem chuyện Quân Giai Kỳ đi tìm mình nói với hấn, là xuất phát từ tín nhiệm và ý lại, nhưng hấn lại nói cái gì?

“Có phải có hiểu lầm gì hay không, cô ấy không phải là loại người này.”

Hấn rốt cuộc có bao nhiêu hỗn đản, mới có thể nói ra cái loại lời nói không tín nhiệm như thế?!

Quân Mạc Thâm nện một quyền ở trên tay vịn ban công, máu đỏ tươi theo gân xanh nứt trên cánh tay, một giọt lại một giọt rơi xuống mặt đất, mà hấn, lại một chút cũng không cảm giác được đau đớn, hay là nói, cho dù có đau, cũng không bằng đau đớn kịch liệt trong lồng ngực.

Đúng lúc này, điện thoại rung lên, Quân Mạc Thâm nhẹ nhàng trượt một cái đặt ở bên tai.

“Quân Vô Khâm, anh cả với em gái anh cùng hợp mưu hạ thuốc tôi, mau đi thông báo cho Quân Mạc Thâm.....”

Mê Mê?

Đang lúc Quân Mạc Thâm muốn mở miệng, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến một giọng nam u lãnh: “Em nếu thật tình muốn giúp Giai Kỳ, nửa giờ

sau hăng đi thông báo Quân Mạc Thâm, đương nhiên, nếu em không ngại, chúng ta có thể cùng nhau làm cô ta, rồi bảo trợ lý mạng Quân Mạc Thâm lại đây."

Quân Mạc Thâm sắc mặt đột biến, trong ánh mắt tụ lại lạnh lẽo như mưa rền gió dữ vô tận, hầu như muốn phá hủy tất cả.

Ngay sau đó, điện thoại bị cắt đứt, trông mắt Quân Mạc Thâm co rụt lại: "Mê Mê ——!"

.....

Trên hành lang khách sạn, Tô Mê nhìn Quân Từ Càn đang đi tới chỗ mình, cắt đứt điện thoại, đồng thời liên hệ hệ thống: "Quân Giai Kỳ ở nơi nào?"

"Cô đây là bị trúng thuốc, lại phải cùng đàn ông bạch bạch bạch." âm thanh trẻ con của 059 có chút kích động khó hiểu.

"Bang em gái mi, nhanh cho ta loại thuốc nào mạnh một chút, hạ trên người ba người bọn họ, một hồi cho mi xem 3p!"

"Được rồi, tự động khấu trừ 6 tích phân, còn thừa 24 tích phân."

Trong đầu truyền đến giọng nói nhắc nhở của hệ thống, Tô Mê gian nan bò dậy, chạy tới phòng đối diện, mạnh mẽ đập cửa phòng: "Cứu mạng, có người muốn cưỡng bức tôi, cứu mạng.....!"

Thời điểm cửa phòng mở ra, Tô Mê đột nhiên gục ở cửa.

Quân Giai Kỳ thấy thế, vội vàng bảo hai người đem Tô Mê kéo vào trong phòng.

"Hai người mang cô ta đến phòng cách vách làm việc đi, em đi tìm chú nhỏ lại đây."

Quân Từ Càn và Quân Vô Khâm vừa tiến lên, Tô Mê lập tức giãy giụa kịch liệt.

"Các người dám! Đừng đụng vào tôi! Đừng đụng tôi! Quân Mạc Thâm biết, nhất định sẽ không buông tha cho các người!"

Vốn dĩ thất lực đỏ như lửa trong lúc giãy giụa không cẩn thận tuột xuống, đường cong tuyệt đẹp lập tức lộ ra, làm hai người nhất thời lóe mắt.

"Cầu xin hai người đừng làm vậy, Khâm đ*o, anh Quân, cầu các người, đừng đối với tôi như vậy." Tô Mê mặt đầy nước mắt, ý đồ thuyết phục bọn họ.

Cô lại nhìn Quân Giai Kỳ ở phía sau: "Quân Giai Kỳ, bọn họ vì cô làm nhiều chuyện như vậy, yêu cô như vậy, cô làm sao có thể nhẫn tâm để hai người yêu cô đi cưỡng gian một người phụ nữ khác, vì cô được Quân Mạc Thâm mà cô cứ vô tình lợi dụng bọn họ như vậy, cô còn có lương tri hay không?"

Động tác của hai người dừng một chút, đồng thời ngẩng đầu nhìn Quân Giai Kỳ.

"Chú nhỏ chỉ có thể thuộc về tôi, ai bảo cô không muốn tự động rời khỏi chú ấy, chọc phá tôi, chính là đáng đời cô!"

Quân Giai Kỳ lạnh lùng cười, tâm có một trận đắc ý dào dạt.

Xem ra rất nhanh cô ta có thể thành công công lược Boss thần bí, hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Mê thấy bộ dáng cô ta đắc ý, lập tức liên hệ hệ thống: "Hệ thống, hạ thuốc chưa, vì sao còn không phát tác?"

"Thuốc này tác dụng chậm nhưng tương đối mạnh, hơn nữa mạnh lên một phát là không thể vãn hồi, sẽ lập tức phát tác, ký chủ, đừng vội."

Cô có thể không vội sao, còn chưa phát tác, bị 3p chính là cô!

"Phanh ——!"

Bỗng chốc, một tiếng vang lớn!

Cửa phòng bị người từ bên ngoài đá văng, một thân ảnh cao lớn, nhanh chóng lóe lên.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng còn có nước mắt của Tô Mê, váy áo hỗn loạn, còn có đáy mắt đầy áp khủng hoảng không thể che giấu.

Ngực giống như bị lưỡi dao sắc bén tàn nhẫn đâm trúng, một loại đau đớn cùng phần nộ xưa nay chưa từng có ăn mòn mỗi một tác thần kinh của Quân Mạc Thâm, đau đến làm cho hần hờ hấp cơ hồ muốn đình chỉ.

Giây tiếp theo, hai người Quân Từ Càn và Quân Vô Khâm, bị hai cú đấm mạnh mẽ sắc bén hung hăng nện ở trên mặt.

Hai người còn chưa kịp kêu thảm thiết, đã chật vật ngã xuống đất.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

Khuôn mặt âm trầm thị huyết của Quân Mạc Thâm, tựa như mây đen dày đặc, khí lạnh trên người làm cho người ta sợ hãi, có thể so với trời đông giá rét băng sương tuyết địa, toàn bộ không gian trong phòng làm người ta cảm thấy áp lực, hít thở không thông.

Quân Giai Kỳ đã bị dọa cho choáng váng, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, khàn khàn lên tiếng: “Chú nhỏ.....”

Quân Mạc Thâm cời áo khoác trên người quấn chặt Tô Mê, ánh mắt lãnh lệ liếc qua, làm Quân Giai Kỳ kinh hãi vô tận.

Chỉ nghe thấy tiếng nói của hắn không nhanh không chậm, mang theo uy nghiêm không dung xâm phạm cùng kiên quyết lạnh nhạt.

“Từ nay về sau, cô không còn là người của Quân gia chúng tôi, ngày sau sinh tử vinh nhục, không liên quan đến Quân gia.”

Quân Giai Kỳ không cam lòng, ý đồ cãi lại.

“Chú nhỏ, trong đây nhất định có hiểu lầm, đúng, là hiểu lầm, Tô tiểu thư trúng thuốc của người khác, chúng con chỉ là có lòng tốt mang cô ấy trở về mà thôi.”

Nhưng mà Quân Mạc Thâm liếc cũng thêm liếc nhìn cô ta một cái, bế ngang Tô Mê lên, ôm vào trong ngực.

Nhìn hai mắt của cô muốn khóc lại nhìn xuống, tìm Quân Mạc Thâm đột nhiên co rút, một trận trầy đau đánh úp lại, hắn vì cô mà liếm đi lệ khí cả người, tiếng nói từ tính phá lệ mềm mại: “Anh tới rồi, đừng sợ, không sao.”

Tô Mê vẫn không nhúc nhích chôn ở ngực hắn, nghe hơi thở quen thuộc, sợ hãi áp xuống trong lòng, hiện tại mới dần dần nhạt đi.

Cô không yếu đuối cũng không tiểu bạch thỏ, nhưng trước nay cũng không phải Mary Sue tay không phóng thích vô hạn kỹ năng, trước khi hắn tới, không phải chưa từng sợ hãi, nhưng một khắc khi hắn xuất hiện cô lại vô cùng an tâm.

Thấy cô không lên tiếng, đáy mắt Quân Mạc Thâm ù đột chợt đông lạnh, gắt gao ôm Tô Mê đi ra ngoài.

Quân Giai Kỳ nhìn bóng dáng thon dài đỉnh bạc của Quân Mạc Thâm, cả người đột nhiên nảy lên một trận khô nóng.

Cô ta mạnh mẽ kéo váy của mình, khó nhịn rên rỉ đột nhiên nhào qua hắn: “Chú nhỏ, cứu con, thật là khó chịu, giống như muốn.....”

Cùng lúc đó, hai anh em Quân gia từ trên mặt đất chập vật bò dậy, bụng dưới cũng trường đau không thôi, tà hỏa vô danh lập tức làm cho bọn họ đánh mất thần trí.

Thấy Quân Giai Kỳ quần áo cời sạch, hai người bước một bước lớn, một người chế trụ một tay của cô ta, ôm cô ta vào trong lòng ngực, hai mắt đỏ tươi giờ trờ: “Giai Kỳ, Giai Kỳ ngoan, em muốn, chúng ta đều cho em.”

Nghe thấy động tĩnh, dưới chân Quân Mạc Thâm chợt khựng lại.

Quân Giai Kỳ hình như còn chưa hoàn toàn đánh mất lý trí, thấy hắn dừng lại, lập tức vui sướng hô to: “Chú nhỏ cứu con, chú nhỏ cứu.....!”

Không chờ cô ta nói xong, chỉ thấy Quân Mạc Thâm hơi khom người nhặt túi xách của Tô Mê lên, bước đi trầm ổn không có chút nào dây dưa dài dòng đi ra khỏi phòng, còn thuận tiện..... Đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (24)

Edt:Mitt

~~~~~

Đóng cửa phòng đồng thời che khuất mũi mũi chỉ âm trong phòng.

Hai mắt Tô Mê mê ly, nhìn cái cảm tình xảo của Quân Mạc Thâm, trong lòng có chút phức tạp khó hiểu.

Vốn dĩ cô cố ý để cho trúng thuốc, rồi lại cố ý gọi điện thoại cho hắn, để hai anh em Quân gia tự nhận hậu quả, thuận tiện để hắn thấy rõ bản tính của Quân Giai Kỳ và Quân Từ Cần.

Ai ngờ nửa đường Quân Vô Khâm cảm một chân, cô đành phải cầu cứu hắn, lấy chuyện này thử hắn, nếu hắn không theo chân bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, cô sẽ một lần nữa thay đổi kế hoạch, nhưng kết quả Quân Vô Khâm vẫn cùng bọn họ thông đồng làm vậy, vậy cô cũng không mềm lòng, để hệ thống hạ thuốc ba người bọn họ.

Nhưng lúc này đối mặt với Quân Mạc Thâm, nhớ tới bộ dáng vừa rồi hắn làm cho người ta sợ hãi khủng hoảng, cô lại nghĩ tới cách làm của mình, có phải là có chút quá phận hay không?

Nói cho cùng đối tượng là hắn, mà không phải tra nam tra nữ, cô lại lợi dụng tình cảm hắn đối với mình.

Nhưng mà nghĩ đến đây, trong cơ thể cuộn cuộn khác thường không ngừng, cả người như là bị con kiến gặm nhấm, nhịn không được rên rỉ ra tiếng: “Nóng quá, nóng. ....”

Quân Mạc Thâm thấy bộ dáng cô mị nhãn ẩn tình, mặt mày thắm trầm lại lạnh lẽo, bước chân nhanh hơn ôm cô đi vào một gian phòng.

Lúc này, cửa phòng mở ra từ bên trong, trợ lý Lục nao nao: “Boss, hai người, Tô tiểu thư đây là. ....”

“Đi ra ngoài.” Quân Mạc Thâm lạnh giọng phân phó.

Trợ lý Lục bị đuổi đi ra ngoài, Quân Mạc Thâm đặt Tô Mê lên giường lớn king size, cúi người hôn thật sâu lên đôi môi hồng nhuận dị thường của cô, trần trọc mà hôn đồng thời cởi bỏ quần áo trên người. (chà chà H nè H+ nè *xoa xoa tay*)

“Đừng, đừng như vậy, ôm tôi, ôm tôi đi phòng tắm. .... tắm nước lạnh.”

Tô Mê không muốn dưới loại tình huống này phát sinh quan hệ với hắn, cô muốn chính là nước chảy thành sông rồi bang, nhưng đa số là bởi vì khúc mắc của chính mình.

Quân Mạc Thâm cho rằng cô vẫn không tha thứ cho mình, chỉ cần nghĩ đến chuyện cô tình nguyện tắm nước lạnh, cũng không muốn để mình chạm vào cô, đau lòng lại áy náy tốt đỉnh.

Hắn cúi đầu tình tứ mút hôn ở trên mí mắt mê mang của cô, tiếng nói trầm thấp ôn nhu cực độ, nhu tình lại an ủi: “Mê Mê, nghe lời, anh giúp em.”

Tô Mê đối với điều này càng nghĩ vị phức tạp, cuối cùng vẫn là dưới sự kiên trì của cô, để Quân Mạc Thâm ôm cô đi phòng tắm.

(Ủa rồi H đâu? Chuẩn bị sẵn khăn giấy chùi máu mũi rồi cơ mà -. -)

.....

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Sáng sớm ngày tiếp theo.

Quân Giai Kỳ đau nhức cả người tỉnh lại, chỉ là hơi động một chút, còn chưa mở mắt ra thì đau đớn thật sâu lần thứ hai đánh úp lại.

Cô ta đột nhiên mở mắt ra, nhưng mà theo thống khổ khó có thể miêu tả làm cho cô ta nhịn không được khóc lên: “Đừng, đau quá, đau ô ô. ....!”

Tiếng nói nghẹn ngào, mang theo sợ hãi và thống khổ, nhưng Quân Từ Càn cùng với Quân Vô Khâm lại giống như si ngốc không hề dừng lại.

Quân Giai Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi khóc rống, lửa giận cùng oán hận tận đáy lòng kịch liệt phát ra.

Tất cả những gì cô ta chịu vốn dĩ đều thuộc về nữ chủ, cô ta nhất định sẽ để nữ chủ trả giá đại giới!

Nhưng Quân Giai Kỳ làm vậy cũng giúp Tô Mê một việc, cô ta vốn dĩ đối thúc giục tình hương cao cấp từ hệ thống, chuẩn bị cùng Quân Mạc Thâm bạch bạch bạch, kết quả sau khi anh em Quân gia thanh tỉnh, thời điểm đang không rõ vì sao bị trúng thuốc thì cô ta đã trực tiếp thừa nhận.

.....

Bởi vì tối hôm qua khẳng khẳng tắm nước lạnh, Tô Mê ngã bệnh, phát sốt cộng thêm cảm nghiêm trọng.

Quân Mạc Thâm đau lòng đến không được, bỏ qua tất cả mọi sự vụ ở công ty, cả ngày lẫn đêm chăm sóc bên cạnh cô.

Ba ngày sau, bệnh tình của Tô Mê chuyển biến tốt đẹp, Quân Mạc Thâm trở về Quân gia một chuyến.

Quân Giai Kỳ còn chưa làm cho Tô Mê trả giá đại giới, chính mình đã bị xóa tên hoàn toàn khỏi Quân gia.

Vài vị đại gia trưởng của Quân gia tự nhiên sẽ không vô cớ đồng ý, nói cho cùng đại bộ phận người Quân gia đều là nam đinh, Quân Giai Kỳ lại rất được sủng ái.

Nhưng theo như lời Tô Mê nói, Quân Mạc Thâm có thể ngồi trên vị trí tổng tài của giải trí KING, nhất định không thiếu thủ đoạn và tâm cơ, tối hôm qua cũng đã sai người đem một màn trong phòng quay lại.

Vài vị đại gia trưởng chỉ là nhìn một đoạn ngắn, liền thiếu chút nữa lừa giận công tâm vào bệnh viện.

Sau khi Quân Giai Kỳ bị đuổi ra khỏi Quân gia, Quân Tử Càn an trí cho cô ta ở biệt thự tư nhân.

Nhưng làm nữ phụ ác độc, sao có thể nhàn hạ được, cô ta lên dẫn dụ anh em Quân gia hợp mưu triển khai trả thù Tô Mê.

Quân Mạc Thâm ngay từ đầu muốn hoàn toàn phong sát Quân Tử Càn và Quân Vô Khâm, nhưng Tô Mê lại ngăn cản hấn.

《 Quý Họa 》 là bộ điện ảnh đầu tiên mà cô được đóng một vai quan trọng, lại do giải trí KING đầu tư quay phim, lực ảnh hưởng của Quân Tử Càn và Quân Vô Khâm xem như phòng bán vé được bảo đảm.

Lúc này phong sát bọn họ, cổ đông khác trong công ty sẽ không đồng ý, đến lúc đó phòng bán vé cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Quân Mạc Thâm tự nhiên nghe Tô Mê, âm thầm phái người bảo vệ cô đồng thời giám thị nhất cử nhất động của Quân Giai Kỳ, cắt giảm tài nguyên của Quân Tử Càn, chặt đứt vài cái kịch bản trong tay Quân Vô Khâm.

Nhưng hành trình tuyên truyền cho bộ phim, vẫn phải tiếp tục.

Chỉ là khi Tô Mê nhìn Quân Tử Càn, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, ở trước mặt một đám phóng viên cùng với fans hâm mộ, chuyện trò vui vẻ.

Cô không thể không bội phục tự đáy lòng, danh hiệu ảnh đế của hấn, quả thực không phải hư danh.

Quân Vô Khâm lên tìm được Tô Mê, xin lỗi cô cũng thành tâm mời cô dùng cơm bồi tội.

Nhưng Tô Mê lại cười nói: “Nếu Mạc Thâm không tới, chịu khổ chính là tôi, anh cảm thấy tôi sẽ tha thứ cho anh sao, đừng ngây thơ nữa, đại đạo diễn, dùng cơm thì càng không cần, tôi sợ các người lại hạ thuốc tôi.”

Tô Mê vừa nói như vậy, Quân Vô Khâm kinh ngạc, vừa thẹn vừa giận, khó khăn lắm mới chặt vật thoát đi.

Nhưng hấn làm sao cũng không nghĩ đến, Quân Mạc Thâm lại ghi hình việc của ba người bọn họ, chỉ cho là Quân Mạc Thâm biết việc này, nói cho Tô Mê.

Mấy ngày kế tiếp, Tô Mê và Quân Mạc Thâm đều mang tâm lý áy náy, tìm mọi cách bồi thường cho đối phương, hai người trừ bỏ công việc, vừa về đến nhà liền dính nhau một giây cũng rời.

Bị hại thâm nhất, chính là cầu độc thân trợ lý Lục.

Nếu không có chuyện quan trọng, Lục trợ lý hoàn toàn không muốn tiếp xúc với hai người, hận không thể thời thời khắc khắc trốn đi thật xa.

.....

Vài ngày sau, Phó Tây Nguyên bị Phó Lâm Kiệt đuổi ra Phó gia.

Hắn nhớ tới điện thoại mấy ngày trước, lại ngại mặt mũi cũng không có liên hệ Tô Mê.

Kết quả tới ngày hôm sau, Tô Mê ở dưới một chỗ cầu vượt, tìm được Phó Tây Nguyên đang chặt vật bất kham.

Mạnh mẽ lôi kéo hấn đi vào công viên gần đó mà Lý lão gia tử thường xuyên tản bộ, mang Lý lão gia tử bệnh tim tái phát đưa đến bệnh viện, sau đó Tô Mê liền rời đi.

Chuyện kế tiếp, phát triển giống như trong nguyên cốt truyện.

Lý lão gia tử sau một phen hiểu biết, vì cảm tạ, trực tiếp bỏ vốn 1 tỷ, sau khi Phó Tây Nguyên có được tài chính, liền thủ với cổ đông mà ngày thường nhìn Phó Lâm Kiệt không vừa mắt, đem Phó Lâm Kiệt đuổi ra khỏi tập đoàn Phó thị, trở thành người cầm quyền lớn nhất tập đoàn Phó thị.

Mà hấn cũng hết lòng tuân thủ quy ước, đem 5% cổ phần tập đoàn Phó thị cho Tô Mê.

.....

Thời gian gần đây quá nhiều chuyện, lại phải đi theo hành trình tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh, cuộc họp báo, truyền hình gameshow, tiệc tối tân niên, vội đến đầu óc Tô Mê choáng váng.

Thăng đến có một ngày hoạt động kết thúc, Tô Mê về đến nhà đã bị Quân Mạc Thâm ôm hôn một hồi.

Đang lúc độ ẩm trong phòng khách dần dần tăng lên, Quân Mạc Thâm vừa định tiến thêm một bước thì tiếng chuông cửa chói tai vang lên.

~~~~~

Tạm trước 4c, vài ngày sau sẽ end TG này. Mọi người ráng đợi nha.. Yêu yêu ♥□♥□♥□

Đề mọi người đợi hơi lâu.. Thiệt là ngại quá ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (25)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Tô Mê đột nhiên tỉnh táo lại, phản xạ có điều kiện đẩy Quân Mạc Thâm từ trên người xuống.

Bởi vì hai người đều ngồi trên sofa nhỏ hẹp, đột nhiên bị Tô Mê đẩy một cái, Quân Mạc Thâm không kịp phòng ngừa trực tiếp ngã trên sàn nhà, đầu đụng phải góc bàn, hân ăn đau rên khẽ một tiếng.

“Mau ngồi dậy mặc quần áo vào.” Tô Mê vội vàng sửa sang lại quần áo, lập tức chạy tới mở cửa.

Quân Mạc Thâm cắn chặt răng, một phen xiết chặt eo cô, ôm Tô Mê vào trong lồng ngực: “Mê Mê, đừng để ý đến người nọ, chúng ta tiếp tục.”

Tô Mê không hề để phòng ngồi trên người hắn, mộng mềm ngồi xuống vị trí nào đó đang ngoay ngoay kêu gào.

Tuy rằng biết hắn khó chịu, nhưng vẫn dùng khuỷu tay chống đỡ trên ngực hắn: “Đồ lưu manh, đứng đắn một chút.”

Quân Mạc Thâm một phen chế trụ cánh tay cô, lại bắt đầu giở trò.

“Nơi nào không đứng đắn, Tô Mê, anh đặc biệt đứng đắn muốn làm theo ý em, nhưng người anh em của anh ẩn trong rừng núi đói bụng lâu như vậy, lần trước ra gió, cũng may không bị em đánh trọng thương, hiện tại thật vất vả nếm miếng canh thịt, em lại không cho ăn thịt, quá thất đức.”

Nghe thấy âm thanh chuông cửa vẫn luôn vang lên, Tô Mê mới mặc kệ có đạo đức hay không, vốn dĩ muốn đuổi tay đánh "người anh em" của hắn, cuối cùng lại rơi vào thịt mềm trên đùi Quân Mạc Thâm.

Quân Mạc Thâm không thể ức chế hô hấp ngày một nặng, khàn khàn lên tiếng: “Mê Mê.....”

Ngay sau đó lại “Ngao” một tiếng, kêu đau từ trên mặt đất nhảy dựng lên: “Mê Mê, em xuống tay quá độc ác!”

Cô vậy mà nắm chặt thịt hắn!

Tô Mê trực tiếp vứt cho hắn một bóng lưng tiêu sái, chạy tới trước cửa nhìn qua mắt mèo, đột nhiên mở cửa: “Hiểu Du, cậu làm sao vậy?”

“Mê Mê ô ô.....” Điền Hiểu Du lập tức ôm Tô Mê không ngừng thống khổ.

“Trước đừng khóc, rốt cuộc là làm sao vậy?” Tô Mê đem cô ấy vào phòng.

Nghênh đón Điền Hiểu Du là Quân Mạc Thâm quần áo chỉnh tề, hai chân thon dài vắt chéo, ưu nhã mà biếng nhác thân nhiên ngồi trên sofa nhỏ hẹp, lật xem một quyển tạp chí tài chính và kinh tế.

Cô ấy là người từng trải, nhìn mái tóc ngắn đen như mực có chút rối của Quân Mạc Thâm, gương mặt ứng hồng chưa tan của Tô Mê, lập tức biết nguyên nhân vì sao âm chuông cửa lâu như vậy cũng chưa thấy có người ra mở cửa.

Nhìn bọn họ hạnh phúc tốt đẹp, lại nghĩ đến bản thân mình, cô ấy càng thêm chua xót, lại ôm Tô Mê khóc lên.

“Mê Mê, Lâm Phàm tên khốn kiếp kia có lỗi với mình, mình mang thai con của hắn, nhưng hắn vậy mà phản bội mình, phản bội mình.....”

Điền Hiểu Du vừa khóc vừa nói nửa ngày, cũng chưa nói xong một câu.

Mà Quân Mạc Thâm lại một khuôn mặt đen như mực, từng mắt Điền Hiểu Du, rất giống một đám phu đang ghen.

Tô Mê cũng mặc kệ hần, lấy khăn giấy cho cô ấy lau nước mắt, đưa cô ấy tới phòng ngủ của mình, chuẩn bị hỏi rõ ràng rành mạch.

Cuối cùng Điền Hiểu Du khóc đủ rồi mới kể mọi chuyện cho cô nghe.

Trước kia ký với giải trí Thanh Cam, công ty cho bọn họ đi casting.

Hình tượng hai người đều không tồi, sau một đoạn casting thi hai vị lão sư phỏng vấn liền đem nhân vật chỉ định, sau đó cùng đi yến hội buổi tối.

Nhưng bọn họ mới vừa vào yến hội không bao lâu, Điền Hiểu Du liền không tìm thấy bóng dáng Lâm Phàm.

Lúc ấy gọi điện thoại không ai tiếp, ở đây lại tìm không thấy người, Điền Hiểu Du đành phải tìm kiếm khắp nơi, cho nên chuyện giữa Tô Mê và Quân Giai Kỳ cô ấy không hề biết tới.

Kết quả cả một đêm không tìm được người, Điền Hiểu Du đành phải trở về nhà của bọn họ. Thẳng đến buổi chiều ngày hôm sau, Lâm Phàm mới mặt đầy mệt mỏi trở về, sau đó cả người lập tức bắt đầu phát sốt.

Điền Hiểu Du muốn dẫn hần đi bệnh viện, Lâm Phàm không muốn, hỏi hần đã đi đâu, hần nói có một vị lão sư trong nhà xảy ra chuyện, cần hần đi hỗ trợ.

Lúc đó cô ấy cũng không nghĩ nhiều, việc này liền cho qua.

Về sau, bộ kịch văn nghệ thanh xuân mà bọn họ đi casting kia chính thức khai máy, hai người cùng nhau nhập tổ.

Lâm Phàm làm nam số một trong kịch, đêm đó lão sư nói phải giảng diễn cho hần, kết quả đến lúc hùng đông hần mới một thân mỗi một trở về.

Hỏi hần sao về trễ như thế, hần nói lão sư thoại diễn cho hần, còn đối kịch bản, nhất thời quên mất thời gian nên về trễ.

Điền Hiểu Du nghĩ, dù sao buổi tối cũng không phải cùng nữ diễn viên đối kịch bản, hơn nữa cô ấy tin nhiệm Lâm Phàm, liền tin hần.

Wattpad: HBNmoemoe

Một lần ngẫu nhiên, cô ấy phát hiện mình mang thai, vốn dĩ chuẩn bị nói cho hần biết, kết quả mấy ngày liền đặc biệt bận rộn, cứ vậy không tìm được cơ hội để nói.

Không đợi đến lúc nói hần biết, cô lại có loại dự cảm xấu, cảm thấy có việc sắp xảy ra.

Đặc biệt là cách mấy ngày, buổi tối Lâm Phàm đều phải ra ngoài đối kịch bản.

Bình thường mà nói, mỗi cảnh quay liền phải đối cảnh một lần, có đôi khi đạo diễn không hài lòng bối cảnh, hiện trường còn phải điều chỉnh cảnh tượng một lần nữa.

Phim truyền hình không thể so với phim điện ảnh, thời gian diễn viên nhàn rỗi tương đối nhiều, có rất nhiều người ở phim trường đối kịch bản, cho dù đối diễn ở khách sạn cũng sẽ không chọn thời gian miễn cảm là buổi tối như thế, dù sao miệng lưỡi thiện hạ rất đáng sợ, hơn nữa paparazzi không đâu không có, tóm lại là có ảnh hưởng.

Có một đêm tổ làm phim ra ngoài tụ hội, Điền Hiểu Du không thoải mái, Lâm Phàm lập tức ở khách sạn bồi cô ấy.

Kết quả thời điểm cô ấy ngủ mơ màng màng, Lâm Phàm tiếp điện thoại, nói đối diễn liền ra cửa.

Cô theo dõi hần, thấy hần thật sự vào phòng lão sư, Điền Hiểu Du mới yên tâm xuống.

Nhưng chân trước vừa định rời đi, sau lưng liền nghe thấy một đạo tiếng ngâm đau đớn quen thuộc.

Cô ấy ghé vào cửa mà lòng bất an, cẩn thận nghe được một ít âm thanh cách ván cửa truyền vào trong tai: “Thật nhìn không ra Tiểu Phàm là một cực phẩm đấy, tôi và lão Triệu chơi lâu như vậy.....”

“Lại đây, há mồm, làm sao? Không muốn, có tin tôi lập tức đổi vai nam số một của cậu hay không?”

“Ừm.....”

Khi âm thanh Lâm Phàm ản ản ản đau vang lên, giống như một đạo thiên lôi, hung hăng đánh vào người Điền Hiểu Du.

Tuy rằng cô ấy biết nam nam cũng có thể làm loại chuyện này, nhưng cô đến chết cũng không nghĩ đến, Lâm Phàm lại là song tính!

Diễn Hiếu Du hoàn toàn không chấp nhận được, cô ấy muốn đi gõ cửa chất vấn, nhưng cô một lần lại một lần giờ tay lên đầu không thể gõ xuống, chặt vật rời đi.

Cô ấy không về phòng, mà chạy ra khỏi khách sạn, vừa khóc vừa chạy trên đường cái.

Một trận cảm giác ghê tởm truyền đến, cô ấy nôn vào thùng rác bên đường, trên mặt toàn là nước mắt nước mũi, ôm thùng rác thống khổ khóc lớn. { Chặt. Cãi bạn núi đề. }

Cô ấy có nghĩ đến cái chết, nhưng lại không nỡ bỏ đứa trẻ trong bụng, ngồi bên đường một đêm, cả một ngày hôm sau thất hồn lạc phách đi khắp nơi, cuối cùng nhớ tới Tô Mê, liền chạy tới tìm cô khóc lóc kể lể.

.....

Tô Mê làm sao cũng không nghĩ tới, lúc ấy nói Lâm Phàm lớn lên giống tiểu thụ, kết quả thật sự biến thành tiểu thụ, lại còn bị đạo diễn có đam mê trên phương diện kia dùng quy tắc ngăn, còn là hai người đề!

Cô than nhẹ một tiếng, vội thanh an ủi.

“Đừng khóc, nếu cậu quyết định giữ đứa bé lại thì phải dưỡng thai thật tốt. Thanh Cam bên kia có thể xin nghỉ thì xin nghỉ, nếu không được, mình nhờ Quân Mạc Thâm nghĩ biện pháp giải quyết giúp cậu, nhưng Lâm Phàm bên kia..... Dù sao mình cũng không tán thành cậu tha thứ cho hắn.”

“Mình sẽ không tha thứ hắn, vĩnh viễn sẽ không!” Diễn Hiếu Du hộc mắt muốn nứt ra.

Tô Mê vỗ nhẹ lưng cô ấy: “Vậy đừng thương tâm, vì cái loại tra nam kia không đáng để lãng phí nước mắt.”

Diễn Hiếu Du trong lòng khó chịu cực kỳ, ôm chặt Tô Mê: “Mê Mê, mình muốn về nhà, mình nhớ ba mẹ mình ô ô.....”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (26)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Diễn Hiếu Du gặp tình huống này, không thể trở về nhà, cuối cùng Tô Mê giữ cô ấy ở lại trước.

Người vui mừng nhất chính là Quân Mạc Thâm, hắn chủ động mời Tô Mê chuyển đến phòng hắn, kết quả Tô Mê chuyển đến thật nhưng hắn lại bị đuổi ra khỏi chung cư.

Diễn Hiếu Du cảm thấy băn khoăn, trên con đường Quân Mạc Thâm theo đuổi Tô Mê cô cũng giúp rất nhiều.

Cuối cùng hai người xác định quan hệ yêu đương, nhưng Quân Mạc Thâm vẫn chỉ ngẫu nhiên uống chút canh thịt, không ăn được thịt.

Quân Mạc Thâm tự mình phái người bảo vệ Tô Mê, cô trừ bỏ hành trình bình thường cũng sẽ không đơn độc ra cửa, cho nên Quân Giai Kỳ vẫn luôn không có cơ hội ra tay.

Sau đó không lâu, buổi tiệc đầu tiên của《Quỹ Họa》bắt đầu, chúc mừng, tạo thế tuyên truyền, sau khi truyền phát tin cánh hoa, trợ lý Quân Vô Khâm đột nhiên tuyên bố —— Quân Vô Khâm vĩnh viễn rời khỏi giới giải trí!

Mọi người ở đây thôn thốc không thôi, nhưng Quân Vô Khâm căn bản không trực tiếp nói chuyện, trợ lý cực tuyệt tất cả phỏng vấn của phóng viên, mang hắn vội vàng rời khỏi.

Mà Quân Từ Càn, cũng không trả lời bất kỳ câu hỏi nào về chuyện của Quân Vô Khâm.

Thực hiển nhiên, đây là ý kiến của một mình Quân Mạc Thâm, nhưng sở dĩ Quân Từ Càn không lên tiếng nhất định là có được điểm nằm trong tay Quân Mạc Thâm.

Bởi vì phim có đề tài mới mẻ độc đáo, các nhà truyền hình lớn cùng với mạng lưới internet trong tiệc tối tuyên truyền rộng rãi, có lực ảnh hưởng của fans Quân Từ Càn, hơn nữa đây cũng là tác phẩm cuối cùng của Quân Vô Khâm, dưới sự thúc đẩy hợp lực các nơi, ngày đầu tiên chiếu phim đã đột phá kỷ

lục mới trong lịch sử tối cao của phòng bán vé.

Hình tượng xinh đẹp trong phim của Tô Mê quá mức động lòng người, quần áo trang điểm đều là phong cách tùy tính.

Bởi vì có một tầng quan hệ với Quân Mạc Thâm, công ty tuy rằng có số lượng tài nguyên lớn cho cô chọn, nhưng sẽ không can thiệp vào bất kỳ việc gì của cô, vì thế cô xây dựng phong cách “Tùy tính xinh đẹp” cho mình.

Cuối năm, Tô Mê giành được giải thưởng nữ phụ xuất sắc nhất, có nhân khí nhất, hoàn toàn xứng đáng trở thành người thắng lớn nhất đêm đó.

Những ngày kế tiếp, cô không cần đi casting cũng nhận được vài bộ phim điện ảnh, quảng cáo và phim truyền hình, cùng với lời mời của nhóm nhạc đang nổi tiếng quay mv.

Tâm nguyện của nguyên nữ chủ, xem như đã miễn cưỡng hoàn thành hai cái, tiếp theo còn phải giúp Phó Tây Nguyên tìm được tình yêu đích thực.

Tô Mê một bên xin Quân Mạc Thâm giúp đỡ, một bên hỏi Phó Tây Nguyên về mối tình đầu của hắn, cuối cùng trực tiếp xác định mối tình đầu của hắn tên Diệp Hân.

Sau một phen điều tra mới biết được, cốt truyện hai người trải qua cũng cực kỳ cầu huyết.....

Diệp Hân gia cảnh bản hàn, năm đó Phó lão gia biết được hai người yêu nhau, trực tiếp tìm tới cô ấy đưa một tờ chi phiếu.

Cô ấy không đáp ứng, Phó lão gia lập tức xuống tay từ chỗ cha mẹ và em trai cô. Cuối cùng cha Diệp và mẹ Diệp đều đồng loạt mất việc, em trai bị vu hãm là ăn cắp, hít ma túy mà vào cục cảnh sát.

Không còn cách nào, Diệp Hân đành phải đáp ứng rồi khỏi Phó Tây Nguyên, dọn khỏi Tiêu Thành, nhưng không hề nhận tấm chi phiếu kia.

Nhưng Phó lão gia lại nói với Phó Tây Nguyên rằng Diệp Hân cầm chi phiếu rồi đi, Phó Tây Nguyên rất thất vọng, liền xuất ngoại du học.

Tô Mê nhờ người điều tra tất cả, đem chân tướng và địa chỉ của Diệp Hân nói cho Phó Tây Nguyên.

Hắn lại khó hiểu hỏi: “Vì sao muốn giúp tôi?”

“Trước kia nợ ân tình của anh quá nhiều, muốn báo đáp nhưng lại không có cách nào báo đáp, cho nên cố phần tập đoàn Phó thị chỉ cần cho tôi 3%.”

Phó Tây Nguyên tất nhiên là không tin cái lý do này, nhưng cô làm nhiều chuyện như vậy, trước nay lại chưa từng hại mình, nên cũng không truy hỏi.

.....

Wattpad: HBNmoemoe

Dưới sự can thiệp của Quân Mạc Thâm, Điền Hiểu Du thành công hủy hợp đồng với Thanh Cam, an tâm ở chung cư dưỡng thai.

Trong khoảng thời gian đó, Lâm Phàm cũng từng tới tìm cô ấy, chỉ là Điền Hiểu Du một chút cũng không muốn nhìn thấy hắn, Tô Mê gọi bảo vệ đem hắn lần lượt quăng ra ngoài.

Từng ngày qua đi, đứa bé không sai biệt lắm được bốn tháng.

Thời điểm cô nhàn rồi, ngẫu nhiên sẽ bồi Điền Hiểu Du tản bộ ở tiểu khu.

Nhưng Tô Mê luôn cảm thấy trong lòng bất an, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, Quân Giai Kỳ ẩn núp lâu như vậy, nhất định sẽ động thủ vào những ngày này.

Thẳng đến buổi tối một ngày nọ, Tô Mê từ phim trường về đến nhà, kết quả không thấy Điền Hiểu Du đâu, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho cô ấy.

Điện thoại vừa mở khoá đã thấy số điện thoại của Điền Hiểu Du gọi tới, cô bắt máy.

“Cầu xin các người, đừng, đừng đụng vào tôi, trong bụng tôi còn có đứa bé, cầu xin các người ô ô!”

Tô Mê cả người chấn động, vừa định nói gì đó, trong điện thoại đã truyền đến giọng nữ quen thuộc: “Dem vệ sĩ bên cạnh cô để lại, đến nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô phía tây, nếu hai mươi phút sau cô tới trễ, vậy cứ chờ nhật xác Điền Hiểu Du và con của cô ta đi.”

“Quân Giai Kỳ cô — này, khôn nạn, quả thực là súc sinh táng tận lương tâm!” Tô Mê nhìn điện thoại, thấp giọng mắng một tiếng.

Mấy ngày nay Quân Mạc Thâm vừa lúc đi công tác, căn bản giúp không được cô, mà Phó Tây Nguyên lúc này còn đang ở thuyền huyện, nước xa không cứu được lửa gần.

Hệ thống của cô lại khác với hệ thống pháo hôi trâu bò của nữ phụ....

Tô Mê vừa nghĩ tới, hệ thống 059 lập tức tức giận bắt bình lên tiếng: “Ai nói bốn hệ thống không trâu bò, ai bảo cô mỗi lần như vậy đều không tìm bốn hệ thống!”

“Khoác lác, có bản lĩnh thì đưa ta một cái kỹ năng trâu bò đi, để ta mở rộng tầm mắt.”

“Đưa thì đưa!”

Dưới sự tức giận, hệ thống 059 tự xuất tiền túi, đưa tặng miễn phí cho Tô Mê kỹ năng “Võ nghệ cao cường”, kêu cô ngay tại chỗ thí nghiệm một chút.

Tô Mê cầm lấy ly uống nước, hơi dùng lực một chút, “Bang!” Một tiếng, cái ly nháy mắt bị niết thành phần, bột mịn rắc đầy đất.

“Mẹ nó, trâu bò như vậy.”

Tô Mê cảm thán một tiếng, mặc một thân quần áo vận động màu đen, nhảy ra ban công, chuẩn bị từ tầng năm nhảy xuống dưới.

Hệ thống 059 thiếu chút nữa bị hù chết, bắt lấy quần áo cô: “Ký chủ cô muốn làm gì?”

“Thi triển vượt nóc băng tường, ta bay xuống đó, bằng không thì sao có thể bỏ lại mấy tên vệ sĩ dưới lầu được.” Tô Mê vẻ mặt khó hiểu.

Hệ thống 059 cạ lời: “Kỹ năng này chỉ là võ nghệ thôi, vượt nóc băng tường là kỹ năng khác.”

Mất Tô Mê nhìn xuống dưới chân, đột nhiên cả kinh, từ trên ban công ngã xuống: “059, mi thật là cái hồ to mười phần, nếu chậm một bước, ta sẽ ngã thành thịt vụn.”

Hệ thống 059 méo miệng, thấy cô bộ dạng hung thần ác sát, lại nói: “Cùng lắm thì bốn hệ thống đem kỹ năng “Vượt nóc băng tường” đánh chiết khấu cho cô là được”.

“Được, giảm 30% đi, bằng không hiện tại ta liền nhảy xuống dưới.”

“Ký chủ hư hỏng, cô lại uy hiếp bốn hệ thống, thật là chán ghét muốn chết.” Hệ thống 059 đỏ mặt, cuối cùng cắn răng một cái, giảm giá 30% đưa cho nàng.

Tô Mê điểm nhẹ mũi chân, dọc theo ống nước bay xuống dưới lầu, ra khỏi tiểu khu bắt taxi, đuổi tới nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô phía tây.

Nhưng cô không nghĩ tới, còn chưa nhìn thấy đám người Quân Giai Kỳ và Điền Hiểu Du đã thấy người đàn ông rất lâu không gặp.

“Sao anh lại ở chỗ này?”

“Tôi nhận được điện thoại.....” Người đàn ông vừa nói vừa bước về phía cô.

Lại thấy hần đột nhiên nâng tay lên, Tô Mê lập tức phát tay chấn, nhưng bị một đạo không khí gay mũi hun trên mặt, nháy mắt cả người cô mất đi ý thức.

Một khắc thanh tỉnh cuối cùng kia, Tô Mê vô cùng hối hận, sớm biết thế này cô nên đổi thành bách độc bất xâm!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (27)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Tô Mê là người ngủ sớm dậy sớm, Điền Hiểu Du lại là thai phụ, ngày thường hai người khoảng 9 giờ đi ngủ.

Vệ sĩ canh giữ ở dưới lầu, nhìn đồng hồ trên tay, 9h40, đèn trong phòng còn chưa tắt, không khỏi sinh nghi, đi vào ấn chuông cửa.

Một hồi lâu không có người lên tiếng, vệ sĩ lấy di động mở một cái phần mềm bấm vào.

Bởi vì chuyện lần trước, Quân Mạc Thâm đã sớm để người trang bị định vị trên di động của Tô Mê, vệ sĩ phụ trách bảo vệ cô trong tay mỗi người đều có cái phần mềm này.

Thấy trên màn hình điểm đỏ không ở trong phòng, mà là ở vị trí ngoại ô phía tây, cấp tốc gọi điện thoại.

Quân Mạc Thâm đã phân phó, chỉ cần có tình huống đặc thù, ngay lập tức thông báo cho hắn, vệ sĩ lập tức gọi điện thoại: “Boss, Tô tiểu thư cô ấy.....”

.....

Tô Mê bị một chậu nước lạnh dội tỉnh, cô mở mắt ra, đã nhìn thấy năm sáu người đàn ông đáng người cường tráng đứng ở trước mặt mình.

Tay chân bị trói gấu gao trên ghế, động đậy cũng không được.

“Lá gan của cô lớn thật, thật đúng là dám một thân một mình tới gặp tôi.” Quân Giai Kỳ đi ra từ phía sau người đàn ông

“Điền Hiểu Du đâu?”

Quân Giai Kỳ gấu gao chế trụ cằm cô: “Yên tâm, tôi và cô ta không có thù, sẽ không làm gì cô ta.”

Tô Mê liếc xéo Lâm Phàm trong phòng.

“Hiểu Du mang thai con của anh, anh mẹ nó còn tính kể cô ấy!”

Không sai, người vừa rồi làm cô choáng váng ở nhà xưởng chính là Lâm Phàm đã lâu không gặp.

Quân Giai Kỳ không có khả năng sẽ gọi điện thoại cho Lâm Phàm, bây giờ hắn xuất hiện ở chỗ này, nhất định là cùng bọn họ thông đồng làm bậy.

“Bọn họ uy hiếp tôi, tôi có thể làm sao bây giờ?” Lâm Phàm tỏ vẻ thực bất đắc dĩ: “Hiểu Du sẽ không có việc gì, người mà bọn họ muốn chính là cô.”

Tô Mê ghen một bụng khí, không muốn nói chuyện với tra tiểu thụ này.

“Người phụ nữ này thuộc về các người, chơi thỏa thích, tốt nhất là làm chết cô ta!” Quân Giai Kỳ híp mắt, trong giọng nói hàm chứa nồng đậm hận ý.

Tô Mê cắn răng, lần thứ hai nhìn về phía Lâm Phàm: “Hiểu Du xảy ra chuyện, tôi sẽ không bỏ qua anh.”

“Nhìn không ra Tô tiểu thư còn rất có nghĩa khí.” Quân Từ Càn đã đi tới.

“Anh Quân, Tô Mê đã ở đây, tôi có thể mang Hiểu Du đi chưa?” Lâm Phàm nói.

Lúc này, Quân Vô Khâm một tay đặt trên vai hắn: “Cô ta là bạn thân của bạn gái cậu, trước nay cậu chưa từng động tâm hay sao, không muốn thử một lần?”

Lâm Phàm nghe vậy, đáy mắt lóe lên ánh sáng, nóng lòng muốn thử nhìn cô gái bị buộc chặt.

“Quân Vô Khâm, anh nhất định sẽ hối hận vì những lời từng nói đêm nay.” Tô Mê lạnh lùng nhìn hắn, đôi mắt vô cùng lạnh lẽo.

Quân Vô Khâm lại cười lên tiếng: “Quân Mạc Thâm khiến tôi không thể quay phim nữa, tôi đây liền dự định quay phim người lớn, đợi lát nữa cô chính là nữ chính trong tác phẩm đầu tiên của tôi..”

Quân Từ Càn hành động cời dây lưng.

“Nghe nói hắn còn chưa chạm vào cô, không nghĩ tới người đàn ông đầu tiên của cô vẫn là tôi.”

Tô Mê mất lạnh nhìn hắn, thời điểm hắn cời quần, cả người dùng sức, dây thừng thô to cột trên người bị đứt đoạn, cô lập tức dùng một cước hung hăng đá vào cái đồ chơi buồn nôn kia!

“Ngao ——!” Tiếng kêu thảm thiết bén nhọn vang lên, Quân Từ Càn mặt đầy thống khổ hung hăng ngã trên mặt đất.

Người ở đây đều sững sốt.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, Tô Mê nhảy dựng lên, nắm lấy ghế dựa đập xuống trước mặt Quân Giai Kỳ, đồng thời đánh một quyền vào ngực cô ta.

Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn!

Nữ đánh ở trên ba cái, nam đánh ở dưới ba cái, Tô Mê lăng lệ ra quyền, nhanh chóng quét chân, lực đạo vạn quân lôi đình, nhanh chóng đem Quân Giai Kỳ cùng đám đàn ông cường tráng đánh ngã, rồi sau đó một tay khóa chặt yết hầu, gấu gao chế trụ cổ của Quân Vô Khâm và Lâm Phàm, hung hăng ném về phía vách tường.

Giải quyết xong bọn họ, Tô Mê ở biệt thự tìm một vòng, cuối cùng một chân đá văng cửa phòng chứa đồ ở lầu hai, cứu Điền Hiểu Du sắp hôn mê ra ngoài.

“Mê Mê, mau, mau cứu con của mình...”

Cúi đầu, chỉ thấy trên quần Điền Hiểu Du tràn đầy vết máu đỏ tươi.

Tô Mê trong lòng cả kinh, đột nhiên bế ngang cô ấy lên, lao xuống lầu.

Tình huống nguy cấp, đang dùng hết sức để chạy ra cửa lớn, hai người không chú ý đến bàn tay Quân Giai Kỳ vốn trống rỗng bỗng xuất hiện một cây súng, nhắm vào lưng Tô Mê.

“Mê Mê ——!”

“Phanh!”

Tiếng súng đình tai nhức óc vang lên, đồng thời một thân ảnh trắng tấp màu đen lấy tốc độ cực nhanh lách mình đến trước mặt Tô Mê, gạt gao chế trụ hai vai cô, nghiêng người xoay chuyển, chắn đạn cho cô.

Tiếng rên rĩ kiềm chế, trầm thấp truyền vào trong tai, trông mắt Tô Mê gạt gao co rút lại, lạnh lẽo lan khắp toàn thân: “Quân Mặc Thâm ——!”

.....

Wattpad: HBNmoemoe

Ngày kế tiếp, đầu đề tất cả báo chí ở Tiêu Thành đưa tin đám người Quân Từ Càn và Quân Giai Kỳ bị lấy tội danh cầm súng bắt cóc, tàng trữ ma túy tổng vào cục cảnh sát.

Fans của Quân Từ Càn bắt đầu các loại tẩy trắng, làm sáng tỏ ở trên mạng.

Nhưng mà sau đó số lượng lớn hình ảnh thân mật của Quân Từ Càn cùng nhiều nữ nghệ sĩ có danh tiếng được tuôn ra, cộng thêm video ẩn nấp trong góc tối của WC nữ, hình ảnh ba người ở trong căn phòng xa hoa, lại đánh một quyền vang dội vào mặt fans!

Cùng thời gian đó, hiện trường Lâm Phàm bị hai lão già chơi chung bị ghi âm lại, cũng lưu truyền trên mạng, cộng đồng mạng nghị luận sôi nổi.

“Quân ảnh đế không phải loại người này, đây nhất định không phải sự thật!”

“Video đều rành rành ra đó, hung hăng và mặt chính mình đi.”

“Nặng lời thế, anh chị em, nhưng mà vì sao ngẫu nhiên thật kích động thật quá hưng phấn? (mặt khó hiểu)”

“Trong giới thật đáng sợ, ngay cả đàn ông cũng bị dùng quy tắc ngầm, có điều hũ nữ như tôi thích điều này.”

“Theo thống kê, tính đến cuối năm 2015, Trung Quốc hiện có tổng cộng 57.7 vạn người lây nhiễm HIV, xác suất tổng lây nhiễm là 0.06%, tức là trong mỗi 1 vạn người có 6 người “Nhiễm HIV”, vẫn còn 32.1% người lây nhiễm chưa bị phát hiện.”

.....

Toàn bộ giới giải trí, nháy mắt nhắc lên một đợt gió lốc thật lớn, mấy tháng liền toàn đứng đầu hot search, một mực cao không hạ.

Mà lúc này, người tạo nên cục diện này lại đang an tĩnh canh giữ trước giường bệnh ở bệnh viện, hai mắt sưng đỏ.

Con của Điền Hiểu Du đã được cứu, nhưng vị trí trúng đạn của Quân Mặc Thâm gần tâm mạch, tuy rằng đã cứu được nhưng vẫn luôn hôn mê.

Tô Mê canh giữ một đêm, ngày hôm sau liền tuôn ra tất cả, hơn nữa đám đàn ông Quân Giai Kỳ mời tới trùng hợp đều là kẻ nghiện, lập tức gánh chịu thêm một cái tội danh.

Nhưng cô cũng không có buông tha cho bọn họ, gọi trợ lý Lục an bài luật sư tốt nhất đem mấy người kia nhốt vào ngục giam, cũng dặn dò phải chiều cổ họ nhiều hơn.

Anh em Quân gia và Lâm Phàm có diện mạo xuất chúng, trong ngục giam dạng tội phạm gì cũng có, ở một lần khi tắm, xà phòng rơi trên mặt đất, thời điểm khom người nhặt bị vài tên tội phạm bạo hậu hoa viên.

Bạn tù của Quân Giai Kỳ là một phạm nhân tinh thần có lúc thất thường, vừa đến buổi tối, đã đối với cô ta tay nắm chân đá, không lâu sau cô ta cũng trở nên điên khùng.

Tô Mê nhờ luật sư đưa cô ta vào phòng chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện tâm thần, Quân Giai Kỳ từng có đồ tự sát, Tô Mê phân phó bác sĩ trói chặt cô ta, bất kể như thế nào cũng không cho phép cô ta chết.

Nhưng là, ngay cả Phó Tây Nguyên cũng đã kết hôn với Diệp Hân, nhiệm vụ rất nhanh sẽ hoàn thành, Quân Mạc Thâm lại thật lâu chưa tỉnh.

Tô Mê gất gao cầm tay hắn: “Quân Mạc Thâm, anh mà không tỉnh lại, em sẽ gả cho người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Diễn viên quần chúng quậy tung ngành giải trí (xong)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Không biết có phải ảo giác hay không, nói xong câu này, Tô Mê ần ần nhìn thấy lông mi của Quân Mạc Thâm giật giật.

Cô lập tức đứng dậy ấn chuông, muốn thông báo cho bác sĩ, bỗng nhiên đã bị lực đạo mạnh mẽ níu lấy vòng eo, dính sát vào một bức tường thịt.

Tô Mê thân hình cứng đờ, ngây dại không dám tin: “Quân Mạc Thâm. ....”

Trong không gian yên tĩnh, không có người trả lời, nếu không phải tay người đàn ông còn hiện hữu trên eo, Tô Mê thật sự cho rằng đây chỉ là ảo giác của cô thôi.

Thẳng đến khi giọng nói trầm thấp thuần hậu của người đàn ông chậm chậm vang lên bên tai: “Mê Mê, gả cho anh.”

Tâm tình Tô Mê chấn động, trong giây lát khi xác nhận không phải ảo giác của mình, đôi tay ôm chặt cổ Quân Mạc Thâm, đôi mắt đen nhánh không chớp nhìn chăm chăm hắn: “Quân Mạc Thâm, anh có biết anh làm em sợ muốn chết hay không.”

Quân Mạc Thâm nhìn cô khóc đến sưng đỏ hai mắt, tâm tư vừa động, dùng ngón hôn bao trùm khoé mắt còn lưu vệt nước của cô.

“Ngoan, không khóc, anh không sao.”

Tô Mê không mở miệng, cúi đầu hung hăng hôn lấy môi hắn, hết sức triền miên.

Cho đến lúc cả hai gần như hít thở không thông, mới lưu luyến không rời buông tha hắn, hô hấp dồn dập vùi đầu trên vai hắn.

Giấy lát, mềm mại hỏi: “Quân Mạc Thâm, anh xác định anh thật sự thích em, yêu em sao?”

“Tính mạng này cũng đã vì em mà không thêm đếm xỉa, em cảm thấy thế này còn chưa đủ chứng minh tâm ý của anh đối với em sao?”

Quân Mạc Thâm hôn vành tai cô, tựa trùng phạc dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn: “Xem ra anh nhất định phải dùng một loại phương pháp khác, dùng hành động chứng minh anh đối với em tràn đầy yêu thương.”

Đứt lời, hắn một tay đem Tô Mê kéo đến giường bệnh, đột nhiên xoay người một cái.

Không màng cô hét chói tai, động tác không chút kiêng kỵ mang theo xâm lược, dùng thân thể thử nghiệm, triệt để nói cho cô biết, hắn rốt cuộc yêu cô bao nhiêu.

Hai mắt Tô Mê mê ly, hơi thở gấp gáp, đầu lại duy trì thanh tỉnh như cũ, dứt quãng nói.

“Ừm. .... Không được, anh vừa mới tỉnh, còn có vết thương, không. ....”

“Không được? Một lát nữa em liền biết anh có được hay không.”

Quân Mạc Thâm hiển nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cô, tinh mẫn hôn, dọc theo môi nhỏ tới cổ, một đường đi xuống. ....

Tô Mê cả người vô lực, mềm nhũn thành một vũng nước.

Thẳng đến đôi chân thẳng tắp, bị nâng lên, một trận đau đớn truyền đến, Tô Mê cuộn mình lại.

Làn da phỉm hồng, nhiễm một tầng mờ hời hợt tinh mịn, hung hăng nắm chặt vai hắn, đau đến không được: “Đau. .... Quân Mạc Thâm, em

đau. ....”

“Ngoan, anh không động, lát nữa sẽ không đau.”

Quân Mạc Thâm cũng đau nhức, thấy bộ dáng kia của cô, đành phải ản ản dục vọng khó nhin.

(âydo ~ cái mặt già của ta cũng đỏ rồi đây nè ~ yo yo ~)

Thật lâu sau, lúc Quân Mạc Thâm sắp nổ mạnh, thấy lông mày nhũn chặt của cô giãn ra, cuối cùng nhin không được, rút lui một chút sau đó lại công thành đoạt đất.

.....

Sau khi cực hạn triển miên, Quân Mạc Thâm lộ ra nụ cười điên đảo chứng sinh, thừa dịp Tô Mê không chú ý, mạnh mẽ đem chiếc nhẫn kim cương đeo vào cho cô.

Tô Mê đối với sự tự chủ trương này rất bất mãn: “Người ta đều cầm hoa tươi, còn quỳ xuống cầu hôn. ....”

Quân Mạc Thâm dùng tay chống đỡ đứng dậy, Tô Mê theo bản năng vòng lấy thân thể trần trụi.

Hắn thấp giọng cười cười, quỳ gối trên giường bệnh, hơi cúi người, từ dưới giường lấy ra một bó hoa hồng kiều diễm ướt át: “Gả cho anh, tất cả sinh mệnh của anh đều là của em, hãy để anh chăm sóc bảo vệ em, được không?”

Cảm động thì cảm động, nhưng đâu có ai trần tròng đối diện nhau cầu hôn như vậy chứ?

Tô Mê vênh miệng, người đàn ông vừa mới khai trai thấy thế, lập tức cúi người lần nữa hôn lên đôi môi của cô.

Lại chà đạp nồng nhiệt một phen, Quân Mạc Thâm chuyên chú nhìn cô, giọng nói khàn khàn ản ản mang theo khắc chế.

“Mê Mê, đồng ý anh, chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn.”

“Có phải anh đã sớm tính rồi hay không, hỗn đản, anh có biết em lo lắng cho anh bao nhiêu hay không?”

Thấy khóe mắt cô ửng đỏ, Quân Mạc Thâm cực kỳ đau lòng, đem hoa trong tay ném đi, gắt gao ôm cô.

“Anh cũng chỉ mới tỉnh tối hôm qua, muốn cho em một kinh hi, đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Sau khi hấn tỉnh lại biết được cô vì hấn làm tất cả, biết được cô để ý hấn như vậy, gấp không chờ nổi muốn có được cô, muốn đem cô cột chặt bên cạnh mình, vĩnh viễn không chia lìa.

Cho nên kêu trợ lý Lục mang nhẫn kim cương định chế tới, lại mua hoa cầu hôn cô, cho cô kinh hi.

Tô Mê ánh mắt liễm điễm, khóe môi nhẹ nhàng nhấp máy, thấp giọng lên tiếng: “Em nguyện ý.”

Ngay thời khắc hấn đỡ đạn cho cô, cô liền biết bản thân đối với hấn có bao nhiêu quan trọng.

Wattpad: HBNmoemoe

Có lẽ hấn không có ký ức mà bọn họ từng trải qua, chỉ là một Quân Mạc Thâm của vị diện này mà thôi.

Có lẽ linh hồn của hấn cùng mình giống nhau, đều đến từ những cá thể khác, nhưng cô tin tưởng vững chắc sẽ có một ngày bọn họ sẽ lấy bộ dáng chân chính của bản thân để gặp mặt nhau.

Câu nói này đột nhiên làm Quân Mạc Thâm có chút phản ứng không kịp, hấn theo bản năng hỏi lại một lần: “Em nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

Tô Mê ôm lấy cổ hấn, cặp môi thom lại dán lên lần nữa: “Em nói, Tô Mê em nguyện ý gả cho Quân Mạc Thâm anh, nếu anh không rời, em liền không bỏ, chúng ta đời kiếp kiếp đều thuộc về đối phương.”

Tình cảm tràn đầy, khó có thể áp chế, đáy mắt màu mực dần dần sâu sắc.

Quân Mạc Thâm gắt gao ôm Tô Mê, hôn môi càng thêm cuồng tứ, giống như muốn đem cô cắn nuốt vào bụng, đồng thời, đôi tay cũng không an phận.

Tô Mê thở gấp, muốn đem hấn đẩy ra: “Anh đừng như vậy, thân thể em chịu không nổi.”

“Được, anh sẽ rất nhẹ nhàng, làm em vui vẻ.” Thanh âm của người đàn ông khàn khàn lại mang theo mê hoặc không tên.

Dứt lời, không hề cho cô cơ hội cự tuyệt, hoàn toàn đoạt lấy.

Phương diện này của người đàn ông giống như có thiên phú trời sinh, theo như lời của Quân Mạc Thâm, hẳn vô cùng nhẹ nhàng, tuy rằng có thống khổ nhưng càng nhiều hơn là thỏa mãn.

Cứ như vậy, không quá mấy ngày, Quân Mạc Thâm lôi kéo Tô Mê đi Cục Dân Chính.

Sau khi xử lý công việc ở công ty, Tô Mê tiếp tục chụp quảng cáo và phim bị gián đoạn lúc trước.

Mấy tháng sau, Điền Hiểu Du sinh một bé trai mập mạp, nhận Tô Mê làm mẹ nuôi, đồng thời, Phó Tây Nguyên cũng mang theo Diệp Hân trở về Tiêu Thành, bên cạnh còn có một đứa trẻ.

Hỏi ra mới biết được, là con của Phó Tây Nguyên, năm đó khi rời đi Diệp Hân đã mang thai.

Sáu tháng cuối năm, vài bộ phim điện ảnh của Tô Mê luân phiên công chiếu, phim truyền hình cũng được các đài truyền hình lớn cùng với trên mạng truyền bá, trở thành nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất.

Tới cuối năm, cầm được vòng nguyệt quế, trở thành ảnh hậu trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Ngày tết ông Táo, Quân Mạc Thâm xử lý xong công việc và Tô Mê trong kỳ nghỉ cùng nhau trở về quê nhà ở nông thôn.

Chỉ bởi vì quê quá mức xa xôi, cuối cùng Quân Mạc Thâm quyết định trực tiếp ngồi trực thăng mà đi.

Khi một chiếc máy bay trực thăng, vô cùng cao điệu đáp xuống trên đỉnh nhà trệt của Tô Mê, toàn bộ thôn đều oanh động.

Ngày hôm sau, Tô Mê cùng Quân Mạc Thâm ở quê làm tiệc rượu.

Quân Mạc Thâm kiến thức rộng rãi, thời điểm nhìn thấy có người dùng nồi to xềng sắt tới nấu ăn xào rau, vẫn nhìn không được kinh ngạc một chút, nhưng sau khi nấu chín, nếm thử hương vị, xác thật không tồi.

Chỉ là, đêm đó lúc Quân Mạc Thâm muốn động phòng, Tô Mê làm sao cũng không đồng ý.

Nguyên nhân chính là tân phòng trong nhà không cách âm!

~~~~~

Hí hí cuối cùng cũng xong thêm 1 TG ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (1)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Trong lúc lơ mơ, Tô Mê ngửi thấy mùi da thịt bị cháy khét, cô cố gắng mở mắt ra, liền nhìn thấy một đạo thiên lôi bỏ về phía mình!

Mẹ nó, đây là tiết tấu vừa tới đã bị đánh chết sao?

“Hệ thống, mau ra đây, nếu không ra, ta sẽ bị sét đánh chết!” Tô Mê nhanh chóng triệu hoán hệ thống.

“Cột thu lôi 5 điểm tích lũy, thần công hộ thể 10 điểm tích lũy, ký chủ muốn chọn loại nào?” Hệ thống 059 kêu đến liên đến, nhanh nhẹn đưa ra hai lựa chọn.

Tô Mê nghĩ thầm, cô bị thiên lôi bỏ trúng lại không chết, đoán chừng vị diện này là thể giới tu tiên, mà lúc này chính là lúc độ kiếp.

Thiên kiếp tuy là ước chế mạnh mẽ của tự nhiên đối với sinh mệnh, chỉ khi trải qua lễ rửa tội lột xác của thiên kiếp, mới có thể luyện được thần thể siêu nhiên ngoại vật.

Nhưng lúc đầu người tu tiên cũng không có loại phiền não này, hơn nữa sinh mệnh không đến năm giới hạn nhất định, thiên kiếp sẽ không buông xuống, chỉ người có đạo hạnh tu vi đạt tới trình độ nhất định, mới có thể làm cho thiên lôi oanh kích.

Tuy rằng còn chưa tiếp thu ký ức của nguyên chủ, nhưng cô cảm giác được bản thân còn không có năng lực lớn như vậy, sao có thể tới thời điểm độ kiếp.

Nhưng mà độ kiếp thành công, thì một bước lên trời, độ kiếp thất bại, thì hồn phi phách tán, chân linh tan biến, vạn kiếp bất phục.

Lúc này cô đã bị thiên lôi đánh rồi, nếu đem thiên lôi dẫn dắt rồi đi, vậy mấy lần bị đánh trước kia không phải đều uổng phí sao?

Có điều “Thần công hộ thể” này cũng quá đắt rồi!

“Có thể rẻ hơn một chút hay không?”

“Không thể!” Hệ thống 059 về mặt kiên quyết: “Ký chủ ở vị diện trước hoàn thành nhiệm vụ rất tốt, đạt được 20 điểm, hơn nữa trước đó có 22 điểm, tổng cộng là 42 điểm, ký chủ cô không nghèo, xin đừng nên keo kiệt.”

Nhìn thiên lôi sắp đến trước mắt, Tô Mê khẽ cắn môi đỏ “Thần công hộ thể”.

“Thần công hộ thể đổi thành công, khấu trừ 10 điểm tích lũy, còn thừa 32 điểm tích lũy, hân hạnh cảm ơn đã chiếu cố.”

Giọng nói cơ giới hoá truyền đến, trong nháy mắt, một đạo ánh sáng trắng chói mắt chột lóe, “Oanh” một tiếng, một đạo thiên lôi bỏ xuống người Tô Mê.

Tô Mê cắn chặt răng, hai mắt đỏ ngầu, ần ần hạ thấp cảm giác đau đớn trong người, đồng thời, ổn định lại tâm thần dùng công pháp của bản thân đi chuyển hóa lực lượng của cô thiên lôi kia.

Ngay sau đó, cô rõ ràng cảm giác được ở đan điền xuất hiện một viên hạt sen phát sáng.

Đây là Trúc Cơ thành công?!

Tô Mê nằm trên mặt đất, mạnh mẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức bắt đầu tiếp thu cốt truyện và ký ức của nguyên chủ.

Đây là thế giới tu tiên, nguyên nữ chủ Tô Mê là một sợi u hồn đến từ tương lai.

Khi cô ấy nghỉ phép đi lướt sóng thì bị một đợt sóng lớn cuốn đi, rơi vào vực sâu vô danh dưới đáy biển, linh hồn bị từ trường cường đại chen ra ngoài, từ đó xuyên qua thời không, ký túc trên người một tiểu ăn mày vô danh ở trong không gian này.

Vào một lần trộm bánh bao thịt của chủ quán bên đường đã gặp được nam chủ, lúc bị bắt tại trận, nam chủ Ôn Ngôn giống như thiên thần giáng thế. Chẳng những cho chủ quán ngân lượng, mà còn giúp nữ chủ mua mấy lồng bánh bao thịt.

Wattpad: HBNmoemoe

Lần đầu tiên Tô Mê và Ôn Ngôn gặp mặt, tâm hồn đã bị hấp thu phục hoàn toàn, nhất kiến chung tình yêu hấn, cũng khẩn cầu báỉ hấn làm thầy.

Ôn Ngôn, người cũng như tên, ôn nhuận có lễ tuần lã chi tư, tựa như trích tiên thoát tục, là đệ tử thân truyền của Đông Phương Tiên Tôn - người đứng đầu Dục Chu tiên sơn ở Đông Diệu quốc, cũng là tình nhân trong mộng của muôn vàn thiếu nữ thiếu phụ Đông Diệu quốc.

Ôn Ngôn trời sinh tâm địa từ bi, thích làm việc thiện, thường xuyên cứu người trong nước lửa, môn hạ tổng cộng có ba đồ đệ, mỗi người đều nổi danh bên ngoài.

Nhưng vào một năm trước, Ôn Ngôn lại chiêu cáo thiên hạ, biểu đạt đời này sẽ không bao giờ thu thêm đồ đệ nữa.

Tô Mê ở thế giới tương lai vốn chính là cô gái kiệt ngạo không bị trói buộc, nghĩ thầm cho dù phải chơi tâm cơ cũng muốn trở thành đồ đệ của hấn.

Trước mắt bao người, đầu tiên là chơi xấu lôi kéo tay Ôn Ngôn không bỏ, sau đó trực tiếp ôm lấy chân hấn, đánh chết cũng không buông tay, thẳng đến khi đại đệ tử Tự Dự đi đến, nói Tô Mê và Ôn Ngôn có duyên thầy trò, Ôn Ngôn lúc này mới đánh vỡ quy củ, thu cô ấy làm đồ đệ.

Nhưng đồng thời, có một màn âm mưu cũng chính thức triển khai.

Nữ chủ đáng người nhỏ nhắn bằng phẳng, sau khi tới Dục Chu Sơn, tất cả mọi người cho rằng cô ấy là bé trai, đối với cô ấy cũng rất hữu hảo thân thiết.

Cô ấy được an trí ở Cảnh Lan Uyển, một chỗ thanh u lịch sự tao nhã, nơi gieo trồng hoa lan hương thơm bốn phía, Ôn Ngôn và Tự Dự thường xuyên tới đây bồi cô ấy, mỗi lần xuống núi đều sẽ mang về cho cô ấy rất nhiều quà, rất là yêu thương cô ấy.

Nữ chủ trong sáng, thiết tình cho rằng bọn họ thật sự đối tốt với mình.

Dù sao yêu cầu gì của cô ấy, Ôn Ngôn đều sẽ đáp ứng, cho dù là động tác thoáng thân mật nam chủ cũng sẽ không trách cứ, cho dù phạm sai lầm lớn hấn và Tự Dự đều sẽ gánh cho.

Nhưng ba tháng sau, vào giây phút chính thức báỉ sư ấy tất cả hạnh phúc và tốt đẹp, đều hóa thành bọt nước.

Nhị đệ tử Cam Ly mang theo một người vốn cho rằng đã chết và biến mất hơn một năm trước Phụng Lan Nhi, cũng là nữ đệ tử duy nhất của nam chủ, trọng thương xuất hiện trên đại điện bá sự.

Vì thế đại lễ bá sự bị mắc cạn.

Thì ra chủ nhân của Cảnh Lan Uyển cô đã từng ở là của Phụng Lan Nhi.

Nhóm sư huynh đệ muội Dục Chu Sơn kính yêu và sư phụ đã từng thương yêu cô ấy nhất đều cố gắng thi nhau cứu Phụng Lan Nhi đang bị trọng thương, không còn ai đem ánh mắt đặt ở trên người cô ấy nữa.

Năm ngày sau, Phụng Lan Nhi khỏi hẳn, trở về môn hạ của Ôn Ngôn, nữ chủ biến thành đệ tử ngoại môn vô danh.

Nhưng trong một lần vô tình, nữ chủ nghe được Tự Dự và Cam Ly nói chuyện.

Biết được lúc trước bọn họ cho cô ấy vào cửa, là bởi vì sinh thần bát tự của cô ấy và Phụng Lan Nhi giống nhau, chuẩn bị dùng cô ấy để dẫn hồn, đem hồn phách của Phụng Lan Nhi dẫn tới trên người cô ấy, rồi cắn nuốt sau đó hoàn toàn chiếm cứ thân thể của cô.

Hiện giờ chính chủ trở về, nhưng Tô Mê vẫn ảnh hưởng tới hồn lực của Phụng Lan Nhi, hai người liền hợp mưu xem làm cách nào để hồn lực trên người Tô Mê chuyển qua cho Phụng Lan Nhi.

Bọn họ giả mạo tên Ôn Ngôn định ra ngày hẹn cô ấy, mà nữ chủ cũng muốn hỏi Ôn Ngôn rõ ràng, nên lập tức đáp ứng đi ra sau núi Dục Chu Sơn.

Lại không nghĩ tới, bọn họ dùng cấm thuật gì đó, ngênh đón cho nữ chủ tám đạo thiên lôi độ kiếp.

Độ kiếp thất bại, tuy rằng chỉ mất đi hồn lực trên thân thể ở thời không này nhưng nữ chủ bị hủy hồn phách, không sống được bao lâu.

Điều duy nhất khiến cô ấy chống đỡ được chính là tình cảm chân thành của cô ấy dành cho nam chủ Ôn Ngôn.

Cô ấy muốn chính miệng hỏi hẳn một chút, có phải hẳn cũng biết và tham dự vào âm mưu kia hay không?

Ba tháng ở chung vui vẻ này, là chân tình hay giả ý?

Hẳn rồi cuộc có động tâm một chút nào với cô ấy hay không?

Chạy đến biệt viện của Ôn Ngôn, lại không có một bóng người, đang lúc Tô Mê mất hết sức lực muốn rời đi, bên ngoài không biết bị ai châm lửa đốt cháy hừng hực.

Lửa lớn đầy trời, dẫn tới đệ tử toàn Dục Chu Sơn đến vây xem, Ôn Ngôn cũng ở trong đó.

Nữ chủ hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Ôn Ngôn ngay cả đáp án cũng không nói cho cô ấy, trong biển lửa nữ chủ sống sờ sờ ôm hận bị thiêu chết, nam chủ lại rơi xuống một giọt nước mắt, cuối cùng không ở bên bất kỳ ai, sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Tâm nguyện của nữ chủ: Có được tình yêu của Ôn Ngôn, tìm ra hung thủ phóng hỏa thiêu chết cô ấy.

.....

Tiếp thu cốt truyện và ký ức xong, Tô Mê chịu đựng đau đớn trên người, tinh tâm ngưng thần vận khí.

Đau đớn trên người tan đi trong chốc lát, hạt sen trong đan điền cũng dần dần phát dục trưởng thành.

Lúc này, một đạo âm thanh róc rách từ phía sau vang lên: “Thật không nghĩ tới, người vậy mà vượt qua lôi kiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (2)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Tô Mê không nói hai lời, tiện tay cầm một đoàn hỏa cầu, bỗng chốc ném về phía người tới.

Nam nhân khuôn mặt thanh tú, trong nháy mắt đột nhiên hỏa cầu ném tới, không kịp phòng bị ngửa thiêu đến cháy đen, Tô Mê lúc này mới quay đầu lại nhìn, vội vàng giật mình nói: “Ai nha, là sư huynh, thật là xin lỗi, ta không biết là người.”

Làm sao mà không biết, vừa rồi không phải hắn đã lên tiếng rồi sao?

Tự Dự đến đây thu thập hồn lực, khuôn mặt bị đốt đen thui lạnh lùng nhìn về phía Tô Mê: “Mạng người cũng thật lớn.”

Thiên lôi đều đánh không chết cô, còn thành công Trúc Cơ.

Chỉ cần nghĩ đến hồn lực của Tô Mê càng ngày càng cường đại, Lan Nhi lập tức sẽ càng ngày càng suy yếu, Tự Dự lạnh lẽo híp mắt, hiện lên một tia sáng lạnh lẽo âm trầm nguy hiểm.

Giây tiếp theo, đôi tay liền bấm quyết, mấy đạo tia chớp màu đỏ đậm đánh úp về phía mặt của Tô Mê.

Tự Dự đã sớm qua kỳ dung hợp của Trúc Cơ, năng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Tô Mê khẽ cắn môi, hướng hệ thống đôi kỹ năng “Cột thu lôi”, mặc niệm hỏa viêm quyết, hai tay bỗng chốc nâng lên, dưới chân lập tức xuất hiện ấn ký tinh mang lửa đỏ loá mắt.

Vô số ngọn lửa, từ trong ấn ký tinh mang phát ra, chặn toàn bộ lôi điện đỏ đậm lại.

Bàn tay nhẹ chuyển, Tô Mê tạo ra thủ quyết quỷ quyết phức tạp, ngay sau đó hai tay vung lên, vô số ngọn lửa nháy mắt bao trùm lấy lôi điện đỏ đậm, giây tiếp theo “Vèo” một tiếng, toàn bộ bắn ngược về phía Tự Dự.

Tia chớp đỏ đậm kèm theo lửa, bay tới rất nhanh, Tự Dự gian nan tránh né.

Lại số lượng quá nhiều, cuối cùng Tự Dự tránh cũng không thể tránh, bụng nhỏ bị đánh trúng thật mạnh, phát ra tiếng kêu rên trầm thấp: “Tô Mê! Người vậy mà tàn hại đồng môn, không sợ ta nói cho sư phụ?”

(Trẻ trâu, đánh không lại rồi chơi méc:v)

“Sư huynh muốn đi cứ đi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn người.”

Tô Mê hừ lạnh một tiếng, tăng mạnh hỏa thể càng thêm mãnh liệt, mang theo lôi điện, sắc bén vọt tới.

Thường ngày lui đến, chỉ cần nhắc tới Ôn Ngôn, Tô Mê sẽ trở nên ngoan ngoãn, Tự Dự theo bản năng cho rằng cô sẽ ngừng tay.

Đang lúc hắn buông lỏng đề phòng, lại không nghĩ tới, ngọn lửa mang theo tia chớp lớn gấp mấy lần, thẳng tắp đánh ba đường tới hướng hắn: “Ngao ——!”

Đau đớn khó có thể miêu tả, làm Tự Dự đột nhiên khom người, một đầu ngã quỵ trên mặt đất, ôm vị trí yếu ớt trí mạng của nam nhân, mặt đầy thống khổ lẫn lộn.

Tô Mê mắt lạnh nhìn hắn, lộ ra ý cười ý vị thâm trường, xoay người rời đi.

.....

Wattpad: HBNmoemoe

Trong nháy mắt khi bước vào núi Cảnh Lan Uyển, biểu tình trên mặt vốn dĩ lãnh đạm lập tức biến thành thần sắc vui sướng kiêu căng.

Tô Mê không màng tới sự ngăn trở của bất kì ai, bước nhanh vào.

Nhưng ngay lúc cô tiến vào nội thất, lại thấy Ôn Ngôn cúi người, đặt một nụ hôn lên trán Phụng Lan Nhi.

Tô Mê chịu ý thức tàn lưu của nguyên chủ quá nhiều, trái tim cảm nhận một trận đau đớn mãnh liệt.

Vén vén chỉ một lát, cô điều chỉnh tốt cảm xúc chua xót, cười vui nói: “Sư phụ, sư tỷ, ta Trúc Cơ thành công.”

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, Tô Mê luôn cảm thấy trong giây phút Ôn Ngôn nhìn thấy cô tiến vào, thần sắc có chút không thích hợp, như là cố gắng nhịn xuống hoảng loạn cực nhạt.

“Hệ thống, trước mắt độ hảo cảm của nam chủ đối với nữ chủ là bao nhiêu?”

“80 điểm.”

Nà ní (cái gì)?

Cao như vậy!

Nhưng kế tiếp hệ thống nói cho cô biết, độ hảo cảm của nam chủ đối với Phụng Lan Nhi là 75 điểm, lúc đối với Tự Dự và Cam Ly là 70 điểm, Tô Mê cuối cùng cũng hiểu rõ một sự thật —— nam chủ này chính là thánh phụ bạch liên hàng thật giả thật!

Ôn Ngôn đối với mỗi người đều rất tốt, về phần độ hảo cảm đối với nguyên nữ chủ vì sao lại cao như vậy?

Tô Mê thấp phần tin tưởng và xác định, nhất định là bởi vì thẹn với nguyên nữ chủ, tuyệt đối không pha trộn với loại tình yêu nam nữ này.

“Người tiểu tử này cũng thật không biết xấu hổ, tiên sư tông cộng chỉ có ba đồ đệ, nơi nào tới phiên người đến hồ ngôn loạn ngữ.”

Tô Mê nghe tiếng nhìn qua, trông thấy nha hoàn Tiểu Trân đã từng phụng dưỡng mình, từ bên ngoài sảnh tiến vào làm khó dễ nhục mạ, không khỏi kiệt ngạo hừ lạnh, giờ tay đánh một cái tát lên mặt nàng ta: “Mấy ngày trước đây mới dạy cho người quy củ, nhanh như vậy đã quên rồi sao?”

Ban đầu Ôn Ngôn gọi Tiểu Trân tới phụng dưỡng nguyên nữ chủ, Tiểu Trân chết sống không muốn, sau đó cũng không biết do duyên cớ gì lại đột nhiên đồng ý.

Nhưng sau khi dọn vào Cảnh Lan Uyển, lại vẫn luôn âm thầm tính kế nguyên nữ chủ, cuối cùng bị nguyên nữ chủ phát hiện, hung hăng đem nàng ta răn dạy một phen, lại đưa đi hình tị chịu phạt.

Lúc này không cần nghĩ, Tô Mê cũng biết Tiểu Trân này nhất định là Phụng Lan Nhi xin Ôn Ngôn thả ra.

Phụng Lan Nhi đem bộ dạng đường hoàng cuồng tứ của Tô Mê thu vào đáy mắt, không khỏi kéo kéo ống tay áo Ôn Ngôn: “Sư phụ, Tiểu Trân và đồ nhi tình như tỷ muội, nàng cũng là sợ ta gặp nguy hiểm mới mạo phạm Tô sư đệ, xin sư phụ khuyên nhủ hần, đừng trừng phạt Tiểu Trân nữa, đừng để nàng chịu khổ.”

Không thể không nói, làm nữ phụ, Phụng Lan Nhi tuyệt đối là một người hiểu được dẫn đo đúng mực, sẽ xem ánh mắt mà hành sự, nói tới nói lui là một bộ nữ phụ trà xanh.

Nhưng mà Tô Mê ra bài không theo lẽ thường, lại cong cong môi.

“Ta tới nơi này, sư tỷ sẽ có nguy hiểm gì?”

“Mấy ngày trước đây, nàng đã làm sai chuyện, thiếu chút nữa huỷ hoại khuôn mặt của ta, chẳng lẽ ta còn không thể phạt nàng?”

“Sư tỷ quan tâm tiểu nha hoàn bên người mình chịu khổ, chẳng lẽ không cảm thấy nàng theo hầu tỷ mà cuồng ngữ thô tục như vậy sẽ ném hết thể diện của sư tỷ sao?”

Tô Mê hỏi liên tiếp ba vấn đề, hỏi đến Phụng Lan Nhi nói không ra lời.

Cô lại nhìn về phía Ôn Ngôn vẫn luôn trầm mặc: “Ta còn muốn chính miệng hỏi người một chút, có phải đúng như lời của hai vị sư huynh Tự Dự và Cam Ly, Lan Nhi sư tỷ đã trở lại người liên không muốn thu ta làm đồ đệ, muốn đuổi ta ra ngoại môn đúng không?”

Trong nguyên văn, là Tự Dự và Cam Ly hạ thông báo, nguyên nữ chủ không nói hai lời trực tiếp dọn đến phòng ở cho đệ tử ngoại môn, lại chưa từng tìm Ôn Ngôn chứng thực.

Tô Mê không phải nguyên nữ chủ, sẽ không vì loại nam nhân không yêu mình này, cố chấp để tâm vào những chuyện vụn vặt, kết quả bị thương tâm, còn táng mệnh.

Nhưng lời này của cô, lại thành công làm Ôn Ngôn nhú mày.

Tự Dự và Cam Ly sao có thể dùng tên của hần làm ra loại chuyện này đây?

Trong nháy mắt bị Tô Mê chất vấn, Phụng Lan Nhi nhìn về phía Ôn Ngôn.

Kết quả Ôn Ngôn lạnh nhạt câu môi, ngược mắt nhìn về phía Tô Mê: “Vi sư đã nói sẽ thu người làm đồ đệ thì sẽ không có chuyện nói mà không tính toán, chờ thêm mấy ngày nữa thân thể Lan Nhi tốt lên một chút, lại cử hành đại điển bá sư lần nữa.”

Có những lời này của Ôn Ngôn, Tô Mê liền an tâm rồi.

Dù sao tâm nguyện của nguyên nữ chủ là có được tình yêu của hần, mà loại thánh phụ bạch liên này phần lớn đều thích ngốc bạch ngọt, nguyên thân bản tính quá hoan thoát kiệt ngạo, cô không thể dễ dàng OOC, ngày thường đành phải thường xuyên xoát độ tồn tại, chậm rãi thay đổi làm hần thích.

Nhưng Phụng Lan Nhi lại không vui, đánh giá Tô Mê, nghi hoặc hỏi: “Sư đệ này một thân là làm sao vậy, tu vi của ngươi thoáng khởi bước, sao có thể Trúc Cơ thành công?”

Nói xong, nàng ta dừng một chút, biểu tình ngưng trọng lần thứ hai hỏi: “Sư đệ nhất định không thể tìm đường tắt, càng không thể học theo những ma tu kia làm ra chuyện táng tận thiên lương!”

Không biết Phụng Lan Nhi thật sự không biết hay giả vờ không biết chuyện Tự Dự và Cam Ly muốn giết chết cô, nhưng Tô Mê giờ phút này lại tỏ vẻ chân thành cảm tạ với nàng ta, dù sao cũng là nàng ta đem đề tài này cứng rắn nói ra trước.

Vì thế Tô Mê cong môi, mặt mày hớn hở nhìn về phía hai người: “Ta sở dĩ Trúc Cơ thành công, còn phải nhờ vào sư phụ và Tự Dự sư huynh đấy. ....”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (3)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Nếu không phải sư phụ gọi ta đến sau núi, có được cơ hội độ lôi kiếp, nếu không phải Tự Dự sư huynh hy sinh chính mình mới dùng cấm thuật dẫn thiên lôi tới trên người ta thì ta cũng còn chưa đạt tới tầng cao nhất của Luyện Khí kỳ lại có cơ hội ngàn năm có một thành công Trúc Cơ, cho nên đồ nhi cố ý tới cảm tạ ngài.”

Tô Mê mặt đầy chân thành nghiêm túc, ánh mắt sáng quắc nhìn Ôn Ngôn, ý cảm tạ chân thành, ý nghĩa nói nên lời.

Nhưng giây tiếp theo cô lại chuyển đề tài.

“Nhưng Tự Dự sư huynh lại bởi vì sử dụng cấm thuật, bị pháp thuật lôi hệ của bản thân phản phệ gây thương tổn, ta tuy Trúc Cơ nhưng lại không hiểu y thuật, còn phải xin sư phụ nhanh đến sau núi cứu hần vậy.”

Phụng Lan Nhi nghe câu này, thầm kêu một tiếng không ổn.

Nàng ta cũng không biết việc Tự Dự dẫn Tô Mê tới sau núi.

Ôn Ngôn nghe Tô Mê nói xong, mày hơi chau: “Lại có việc này?”

Tô Mê gật đầu: “Đồ nhi đương nhiên sẽ không nói dối sư phụ, trên người ta còn có dấu vết độ kiếp, sư phụ nhìn liền biết nhưng sư phụ vẫn là nhanh đến sau núi một chút cứu Tự Dự sư huynh đi, lúc ấy thuật pháp của hần phản phệ, vài đạo tia chớp đổ sập bổ trên người hần, còn có một đạo. ....”

Cô dừng một chút, nhìn nhìn Phụng Lan Nhi, muốn nói lại thôi.

Phụng Lan Nhi trên mặt hiện lên thần sắc lo lắng, vội truy hỏi: “Còn có một đạo như thế nào?”

“Cái này. .... Ta không thể nói trước mặt sư tỷ.” Tô Mê vẻ mặt khó xử.

Phụng Lan Nhi dẫu miệng, kéo kéo ống tay áo Ôn Ngôn: “Ta biết sư đệ có chút hiểu lầm với Lan Nhi, không bằng Lan Nhi dọn ra ngoài, để Cảnh Lan Uyển lại cho sư đệ ở đi.”

“Dựa vào cái gì cho hần, vốn dĩ Cảnh Lan Uyển chính là nơi ở của tiểu thư, tiểu tử này chỉ là gà chiếm tổ phụng. ....”

“Tiểu Trân, không cần nói nữa.” Phụng Lan Nhi từ từ mở miệng, trong lời nói lại không hề có ý trách cứ nào.

Ôn Ngôn nhìn về phía ánh mắt Tô Mê, hàm chứa ý trách cứ rõ ràng: “Lan Nhi và ngươi đều là đồng môn, lại là việc liên quan đến Tự Dự, không cần dấu diếm nàng ấy.”

Tô Mê khó xử liếc mắt nhìn Phụng Lan Nhi một cái: “Nếu sư phụ đã lên tiếng thì đồ nhi sẽ nói, đó là, còn có một đạo tia chớp đánh trúng dương v*at của Tự Dự sư huynh, ta thấy hần thống khổ ngã trên mặt đất, đoán chừng thương thế rất nghiêm trọng, liền cố ý chạy tới báo cho sư phụ biết, chỉ là bị tiểu nha hoàn này ngăn trở, vẫn luôn không cho ta tiến vào.”

Âm thanh vừa dứt, Phụng Lan Nhi cùng Tiểu Trân lập tức phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nháy mắt đỏ như máu.

Ôn Ngôn cũng khẽ giật mình, nhúu mày nhìn Tô Mê.

Người sau về mặt vô tội, nhún nhún vai, nhỏ giọng nói thầm: “Ta đã nói không thể ở trước mặt sư tỷ nói ra loại chuyện này, sư phụ còn một hai bắt người ta nói ra, không thể trách ta được.”

Tiểu Trân nhìn Tô Mê liền chán ghét, lập tức phản bác nói: “Mới vừa rồi ta và mấy vị sư huynh cũng chưa kịp ngăn ngại, ngại rõ ràng chính là ăn nói bừa bãi.”

“Tiểu Trân ——!”

Phượng Lan Nhi hơi cất cao âm thanh, đánh gãy lời nói của nàng ta, lại nhìn về phía Ôn Ngôn: “Sư phụ chớ trách, Tiểu Trân chỉ là vì an toàn của ta. ....”

“Lan Nhi, Mê Nhi nói đúng, nha hoàn này xác thật không biết lễ nghĩa.”

Ôn Ngôn nhìn về phía Tiểu Trân: “Ngươi đi hình tư thỉnh phạt.”

“Ta không phục, tiên sư sao có thể vì một người ngoài mà xử trí ta, còn nữa nếu ta đi rồi, ai tới chiếu cố cho tiểu thư đáng thương của ta đây.”

Tiểu Trân hung tợn trừng mắt nhìn Tô Mê một cái, lại mắt đầy chân thành nhìn Phượng Lan Nhi.

Tô Mê thu liễm con ngươi: “Có lẽ ta là người mới từ bên ngoài tới, ngươi không thích ta, đó là tự do của ngươi nhưng lúc này Tụ Dụ sư huynh còn đang ở sau núi chờ chúng ta tới cứu, cho dù ngươi ghi hận trong lòng chuyện lần trước Tụ Dụ sư huynh đem ngươi đưa đến hình tư, cũng không thể kéo dài thời gian có lý không tha như vậy, không cho chúng ta đi cứu hắn.”

“Nói vậy, ta ghi hận trong lòng bao giờ chứ, ngươi. ....”

Tiểu Trân lập tức phản bác, lại bị Ôn Ngôn luôn luôn ôn nhu lạnh lùng liếc mắt một cái: “Lập tức đi hình tư thỉnh tội, nếu không bốn tiên sư sẽ trực xuất ngươi khỏi Dục Chu Sơn.”

Phượng Lan Nhi biết Ôn Ngôn nổi giận, vội vàng cho Tiểu Trân một cái ánh mắt: “Còn không mau đi.”

“Vâng, tiểu thư, những ngày không có Tiểu Trân bên cạnh, ngài phải chiếu cố bản thân nhiều hơn.”

Tiểu Trân hung hăng trừng mắt nhìn Tô Mê liếc mắt một cái, đi ra ngoài.

Tuy rằng Ôn Ngôn biết Tụ Dụ giả danh mình dẫn Tô Mê đến sau núi độ lỗi kiếp, quả thật là hắn không đúng, nhưng nói sao thì cũng là một tánh mạng sống sờ sờ, vẫn phải người đưa Tụ Dụ đau đến ngất xỉu nâng trở về.

Sau một phen cứu chữa, Ôn Ngôn phân phó vài tên đệ tử ngoại môn đốc lòng chăm sóc Tụ Dụ, mang theo Tô Mê rời đi.

Hai người mới vừa ra khỏi biệt viện của Tụ Dụ, nghênh diện là Phượng Lan Nhi tà váy tuyết trắng, dung mạo thanh nhã xuất trần được một nữ đệ tử ngoại môn nâng đi tới.

Tô Mê nhướng mày, chưa đoán được dụng ý của người tới, chỉ thấy Ôn Ngôn đột nhiên sụp mặt.

Nhưng mà, giây tiếp theo nhìn thấy Phượng Lan Nhi bước đi có chút không xong, sắp té ngã, Ôn Ngôn lắc mình một cái đi đến trước mặt nàng, đem Phượng Lan Nhi chặn ngang ôm vào trong ngực.

“Cơ thể ngươi suy yếu như vậy, còn chạy lung tung ra ngoài, có phải không nghe lời vi sư hay không.”

Phượng Lan Nhi bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Tô Mê một cái, ngay sau đó vui đùa vào lòng ngực Ôn Ngôn: “Người ta chỉ là lo lắng cho bệnh tình của Tụ Dụ sư huynh, cho nên lại đây thăm huynh ấy, sư phụ tha thứ người ta được không, về sau Lan Nhi không bao giờ làm sư phụ lo lắng nữa.”

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, Tô Mê tổng cảm thấy ánh mắt mới vừa rồi kia có chút vi diệu.

“Ký chủ, kia không phải ảo giác của cô, nữ phụ trà xanh này đã bị nghịch tập giả xuyên vào.”

Âm thanh của hệ thống 059 ở trong đầu vang lên, Tô Mê kinh ngạc: “Nhưng mới vừa rồi, nàng ta rõ ràng không biết việc Tụ Dụ dẫn ta tới sau núi.... Chẳng lẽ nàng ta tới sau khi ta và nam chủ đã rời đi?”

“Đúng thế, ký chủ ngây ngốc cùng bốn hệ thống lâu rồi, đầu óc quả nhiên cũng trở nên thông minh.”

Tô Mê cạn lời mắt tròn trắng, lại nghe thấy Phượng Lan Nhi nói: “Đôi mắt sư đệ bị rút gân sao, sao vẫn luôn tròn trắng mất thế?”

Nghe lời này, cuối cùng Tô Mê xác định nội bộ tim gan của Phượng Lan Nhi thay đổi, vội vàng lại đối với nàng ta liếc vài cái xem thường: “Sư tỷ đừng sợ, ta chỉ là bị bỏ vài đạo thiên lôi, xuất hiện một ít di chứng, ngẫu nhiên không khống chế được chính mình, qua một lúc thì tốt rồi.”

Phượng Lan Nhi khóe miệng giật giật, vô ngữ cứng họng với nguyên văn nữ chủ trước mắt.

Có điều.....

Mấy cái nhiệm vụ trước kia, đều là công lược đại kim chủ hoa tâm duyệt nữ vô số và tiểu thụ bị đàn ông bạo súc, không có ai có cơ thể sạch sẽ, mà chỉ khi nàng ta có được tinh huyết của nam chủ và nam phụ mới tính là hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có thể chịu đựng nội tâm chán ghét, hy sinh thân thể của mình, theo chân bọn họ bạch bạch bạch.

Nhưng lần này, dường như hệ thống đối xử với mình không tồi, công lược nam chủ và nam phụ cơ thể đều rất sạch sẽ.

Nghĩ đến đây, Phượng Lan Nhi vụng trộm vui vẻ một trận.

Phượng Lan Nhi dịu ngoan ý vào trong ngực Ôn Ngôn, nghe thấy hơi thở dễ ngửi trên người nam chủ, tay nhỏ không không chế được mà phủ chỗ nhô lên trên lớp quần áo hơi mỏng, nhẹ nhàng trêu chọc nhéo nhéo.

Ôn Ngôn thân hình cứng đờ.

Phượng Lan Nhi cười thầm nam chủ thật là ngây thơ, lại nhìn về phía Tô Mê: “Sư đệ quần áo cũng đã bị hỏng, không bằng nhờ Cam Ly sư huynh mang người đi phòng tắm tẩy rửa, thuận tiện giúp người kiểm tra đi chứng trên người đi.”

~~~~~

Khụ khụ thứ lỗi ta thời gian qua vắng bóng bộ này ~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (4)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Kỳ Vân + Mít

~~~~~

Tô Mê nhú mày, khi chưa mở miệng từ chối thì đã có một bàn tay thon dài tinh xảo đặt trên đầu vai cô.

Cô quay đầu nhìn lại, nam tử mặc trường bào màu đỏ rực, ánh mắt tà mị đào hoa câu môi cười với Phượng Lan Nhi: “Sư muội yên tâm, sư huynh nhất định sẽ kiểm tra thân thể sư đệ thật kỹ càng.”

Phượng Lan Nhi ôm cổ Ôn Ngôn, cánh môi không dấu vết chạm vào vành tai hắn.

Vừa lòng cảm giác được thân thể hắn càng thêm cứng đờ và hô hấp hơi loạn, Phượng Lan Nhi cười xinh đẹp nói với Cam Ly: “Vậy làm phiền sư huynh nhé.”

Bàn tay đặt trên đầu vai Tô Mê vô tình chạm đến một mảng làn da cháy đen, xúc cảm tinh tế như tơ lụa thượng hạng làm Cam Ly phải nhướng mày, lòng bàn tay theo bản năng vuốt ve vài cái.

Tô Mê nhú mày.

Nhưng thấy Cam Ly rất nhanh đã khôi phục lại: “Có thể vì Tiểu Lan Nhi làm chút việc nhỏ, tất nhiên là vinh hạnh của sư huynh rồi.”

“Nếu không có chuyện gì khác, vậy đồ nhi đưa sư đệ đi trước.” Hắn chế trụ bả vai Tô Mê, hơi gật đầu với Ôn Ngôn.

Ngay lúc Tô Mê nghĩ nên từ chối Cam Ly thế nào thì Ôn Ngôn bỗng nhiên lên tiếng, gọi hai người lại: “Từ từ.”

Cam Ly nhìn Ôn Ngôn đang đi về phía mình, nghi hoặc nhướng mày: “Sư phụ có chuyện gì muốn dặn dò đồ nhi sao?”

“Thân thể Lan Nhi vẫn luôn do người điều trị, mới vừa rồi hình như nàng không thoải mái lắm, người ôm nàng trở về Cảnh Lan Uyển xem một chút, Mê Nhi ở đây cứ giao cho vì sư là được.”

Ôn Ngôn vừa dứt lời, lập tức đem Phượng Lan Nhi đưa đến trong tay Cam Ly, rồi lúi lét kéo Tô Mê rời đi.

Đừng nói là Cam Ly, ngay cả Tô Mê cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dựa theo nguyên cốt truyện, toàn bộ Dục Chu Sơn, chỉ có Tị Dị và Cam Ly biết nguyên nữ chủ là nữ nhi.

Sau khi nguyên nữ chủ chết, Ôn Ngôn mới biết được chân tướng.

Cam Ly tinh thông y thuật, sư huynh đệ cùng nhau tắm rửa hoặc kiểm tra thân thể là điều hết sức bình thường.

Theo lý thuyết, ngày thường Ôn Ngôn cực kỳ đau lòng cho Phượng Lan Nhi, hôm nay không nên làm việc này.

Trong số những người ở đây, chỉ có một mình Phượng Lan Nhi đang ảo não.

Nam chủ lỗ mãng này cũng quá không thức thời rồi!

Ở các vị diện trước, những nam chủ nam phụ kia, người nào mà chẳng bị trêu chọc vài lần là lập tức bỏ nhào vào nàng ta, để nàng ta sai khiến. Nhưng tên nam chủ lỗ mãng này, mới chỉ sờ hân hai cái, cọt cọt vành tai một chút đã làm đảo bình rồi.

Thật đúng là một người không thú vị!

Nhưng so với nam chủ Nhị Lăng Tử, nàng ta lại càng thích nam nhân tự luyện trước mắt này hơn.

.....

Ôn Ngôn dẫn Tô Mê vào phòng tắm.

“Ngươi đi vào tắm rửa trước, vì sư lấy quần áo sạch sẽ cho ngươi.”

Không biết có phải ảo giác của Tô Mê hay không, cô cảm thấy thái độ của Ôn Ngôn có chút không vui, còn hơi bực bội nữa.

Nghĩ tới động tác thân mật của Phượng Lan Nhi làm với hân lúc nãy, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân này?

Tô Mê im lặng gật đầu, đi vào phòng tắm.

Nhớ tới đệ tử nội ngoại môn đều tắm rửa vào buổi tối, ban ngày thì ở phụ cận tu đạo tràng thí luyện, hoặc ở nơi linh khí đầy đủ để im lặng tĩnh tâm, cho nên Tô Mê mới có thể tới đây với Ôn Ngôn.

Cuối cùng thì hiện giờ cô và đệ tử ngoại môn sống cùng nhau, chỉ có thể đến phòng này để tắm rửa.

Dù sao cũng tới rồi, không bằng đợi lát nữa tìm một lý do nhờ Ôn Ngôn canh chừng ở bên ngoài giúp cô.

Tô Mê nhanh chóng trút hết quần áo trên người, chờ cô nhìn thấy vùng đất bằng phẳng trước ngực chỉ có hai viên phần nộn hơi nhỏ, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nhũ này cũng thật là nhỏ nha!

Nhưng ngực không phẳng thì làm sao bình thiên hạ, Tô Mê cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân mình, sau đó lấy chiếc khăn lớn đi vào trong suối.

Không bao lâu sau, Ôn Ngôn đã cầm một bộ nam trang xanh trắng đan xen đi vào, nhìn thấy bả vai gầy lại trắng của Tô Mê quá chói mắt, không khỏi giật mình.

“Cảm ơn sư phụ, ngài đặt quần áo ở bên cạnh là được rồi, lát nữa con sẽ tắm rửa sạch sẽ.”

Cơ thể Tô Mê rụt vào trong nước, câu môi cười nhìn về phía hân.

Ôn Ngôn thấy Tô Mê mặt đầy ý cười sáng lạn, con ngươi lóe lên đến gần ôn tuyền.

“Ngươi lại đây một chút, vì sư giúp ngươi nhìn xem có để lại di chứng nghiêm trọng hay không.”

Ý cười nơi khoé miệng Tô Mê cứng đờ, vội vàng từ chối: “Sư phụ đừng lo lắng, thân thể của đồ nhi rất tốt, không cần kiểm tra.”

Ôn Ngôn bị Tô Mê từ chối, cảm thấy hơi không vui.

Ngày thường hân nói gì, Tô Mê đều sẽ không phản kháng nửa lời, hơn nữa chỉ cho phép mình thân cận, nhưng lại nghĩ tới vừa rồi Cam Ly thân mật với "hân" mà "hân" cũng không khó chịu, trong lòng Ôn Ngôn chợt có một loại cảm xúc vi diệu không vui.

“Đỉnh! Độ hảo cảm của nam chủ cộng thêm 1 điểm, tổng độ hảo cảm là 81 điểm, ký chủ cố lên.”

Tô Mê không khỏi nhướn mày, nam chủ rõ ràng không vui vì bị cô từ chối, vì sao độ hào cảm còn tăng lên chứ?

Hay là nam chủ thánh phụ bạch liên này không thích ngốc bạch ngọt, mà thích loại tính tình phản nghịch, nhưng trước kia nguyên nữ chủ cũng là tình huống này, vì sao hắn không yêu nàng?

Tô Mê tinh tế suy nghĩ lại nguyên cốt truyện, nghĩ đến Ôn Ngôn chảy xuống một giọt nước mắt vì nguyên nữ chủ, linh quang trong đầu chợt lóe.

Chắc không phải Ôn Ngôn vẫn luôn cho rằng cô là một nam nhân, tuy rằng có tình cảm với cô nhưng lại ngại thể tục bàn tán mà áp xuống tình cảm nội tâm của mình, cho nên sau khi Phụng Lan Nhi trở về mới cố ý đối xử tốt với Phụng Lan Nhi ở trước mặt nguyên nữ chủ chứ?

Về mặt không vui vừa rồi là do cô không phản kháng Cam Ly, nên mới làm hắn không vui?

Ha ha, nếu thật là như vậy, nhiệm vụ đó cũng không khó hoàn thành.

Thấy khoe miệng Tô Mê hơi cong lên, Ôn Ngôn cau mày, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Người không muốn vì sự kiểm tra cho người, chẳng lẽ muốn Cam Ly kiểm tra?”

Những lời Ôn Ngôn vừa nói, Tô Mê càng thêm tin tưởng phỏng đoán của mình.

Tô Mê thu hồi ánh mắt, về mặt cô đơn, cười miễn cưỡng: “Sur ty thích sur phụ, sur phụ cũng thích sur ty, đồ nhi chỉ muốn hai người có thêm thời gian ở bên nhau...”

“Đừng nói vậy, vì sur nói thích Lan Nhi lúc nào, vì sur chỉ có tình cảm thầy trò với nàng, người vì sur thích chính là...” Khuôn mặt Ôn Ngôn lạnh lùng đánh gãy lời cô, sau đó lại ảo não ngậm miệng lại.

Tô Mê nhìn đáng vẻ khó chịu của hắn, nội tâm không khỏi cười lạnh.

Nếu hắn thích nguyên nữ chủ, vì sao không nói ra, vì sao lại muốn tận mắt nhìn thấy nguyên nữ chủ chết trước mặt hắn?

Chẳng lẽ chỉ do nàng là “Nam nhân”, nàng vừa chết, tâm hắn lập tức giải thoát, cho nên mới thấy chết mà không cứu?

Tô Mê bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy vẻ đau khổ khi nam chủ yêu cô, rồi lại rối rắm vì cô là “nam nhi”, sau lại biết được chân tướng, cũng vĩnh viễn không chiếm được cô.

Vì thế cô điều chỉnh lại tâm trạng, lộ ra nụ cười chua xót: “Đồ nhi biết sur phụ thích ai cũng sẽ không thích đồ nhi, đồ nhi nghịch ngợm như vậy, thường xuyên gây chuyện cho ngài, sur phụ nhất định là rất chán ghét đồ nhi phải không?”

Hầu kết lên xuống, Ôn Ngôn muốn nói lại thôi, sau đó lắc đầu, khác chế mà nói: “Vi sur không chán ghét Mê Nhi.”

Tô Mê lúc này mới thoải mái: “Vậy là tốt rồi, sur phụ, hình như ta quên lấy khăn rồi, ngài có thể lấy giúp ta không?”

“Được, người đợi ở đây đi.” Ánh mắt Ôn Ngôn liếc qua bả vai trắng tuyết của Tô Mê, lập tức tối sầm lại, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Chờ khi hắn trở về, Tô Mê đã mặc xong quần áo xuất hiện trước mặt Ôn Ngôn, đôi mắt nhìn chiếc khăn trên tay hắn, mỉm cười sáng lạn: “Sur phụ lau tóc giúp ta, được không?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Sur tôn lãnh tình cầu song tu (5)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Kỳ Văn

~~~~~

Nhìn người đệ tử thấp hơn hắn một cái đầu, tâm Ôn Ngôn vừa động, cầm lấy mái tóc dài đen nhánh như vậy mực, dùng chiếc khăn tinh tế cẩn thận lau.

Sau khi Tô Mê tắm xong, trên người tản ra một hương thơm nhẹ nhàng tươi mát.

Trong lúc vô ý, đầu ngón tay đụng phải da thịt trắng tuyết, cổ họng Ôn Ngôn căng thẳng vô cớ, con ngươi vốn thanh lãnh bây giờ lại hơi khôi phục chút độ ấm của con người.

“Đình! Độ hào cảm của nam chủ cộng thêm 2 điểm, tổng độ hào cảm là 83 điểm, mời ký chủ tiếp tục nỗ lực!”

Trong nháy mắt, khi trong đầu vang lên âm thanh nhắc nhở, chỉ thấy đáy mắt Ôn Ngôn hiện lên vẻ hoảng loạn, ngay sau đó ném chiếc khăn lại vào tay Tô Mê: “Vi sư còn có chút việc phải làm, ngày khác lại kiểm tra cho người.”

Nói xong lập tức vội vàng xoay người rời đi.

Tô Mê nhìn bóng dáng khó khăn chật vật của hắn, lạnh lùng cong môi.

Nhưng bỗng nhiên cô nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng.

Suy nghĩ lại cốt truyện, tính khoảng thời gian, Tô Mê vội vàng triệu hoán hệ thống.

“Hệ thống, trước đó người đã nói thời gian hoàn thành nhiệm vụ phải trước lúc cốt truyện phát triển kết thúc, nhưng lát nữa chính là thời gian nguyên nữ chủ bị thiêu chết, vậy kể tiếp, ta phải làm sao tiếp tục nhiệm vụ đây?”

“Xét thấy ký chủ hồi thành khẩn như thế, bản hệ thống cho cô một nhắc nhở nho nhỏ vậy, hiện giờ cô lập tức đến biệt viện của nam chủ, chỉ cần trong đám cháy được người ta cứu, thành công sống sót, thì có thể tiếp tục nhiệm vụ.”

Tô Mê nhíu mày: “Lỡ như không có ai đến cứu, ta đang sống sờ sờ bị lửa thiêu chết thì nhiệm vụ sẽ thất bại à?”

Hệ thống 059 nhấn khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo lại: “Trên lý thuyết thì đúng là như thế, nhưng nhất định sẽ có người cứu cô, ký chủ cố lên.”

Nó tin, cô không tin!

Phượng Lan Nhi và Cam Ly đã sớm hận không thể giết chết cô, Ôn Ngôn nhất định cũng sẽ giống như trong nguyên cốt truyện, tro mắt nhìn cô táng thân trong biển lửa.

Làm sao cô có thể tìm ra kẻ phóng hỏa, đồng thời còn hy vọng xa vời trong Dục Chu Sơn đến sẽ có người đến cứu cô?

Nhưng từ trong câu nói của hệ thống, Tô Mê đã hơi nhận ra gì đó.

Người tới cứu cô, sẽ là hắn sao?

Nghĩ đến đây, Tô Mê không thể ức chế được mà cong môi, đáy lòng ngọt ngào.

Nhắm vài câu khẩu quyết, sợi tóc vốn đang ẩm ướt tràn ra một chút khói trắng, giây lát sau, ba ngàn sợi tóc đen đều đã hong khô.

Tô Mê thoáng vận khí, gió xuất hiện dưới chân, trong khoảnh khắc đã đi vào biệt viện của Ôn Ngôn.

Nhìn trong sân không có một bóng người, Tô Mê dựa theo nguyên cốt truyện, đi vào cửa tắm phòng của Ôn Ngôn, lớn tiếng gọi.

“Sư phụ, người có ở đây không?”

Dứt lời, Tô Mê rõ ràng nghe được trong phòng truyền đến một ít động tĩnh rất nhỏ.

Cô cau mày, duỗi tay đẩy cửa phòng, cửa phòng theo tiếng “Kéo kẹt” mở ra.

Tiếp theo trong nháy mắt xuất hiện một bóng người ở trước mặt, lác minh lướt qua cánh tay Tô Mê bay ra ngoài.

Tốc độ của người nọ vô cùng nhanh, nhanh đến mức chỉ để lại một bóng dáng mơ hồ.

Nhưng tu vi của Tô Mê đã đến Trúc Cơ, có thể thấy được rõ ràng dung mạo và quần áo của hắn.

Cam Ly!

Tuy rằng đã biết có người ở bên trong, nhưng lúc này chẳng phải hắn nên ở bên cạnh Phượng Lan Nhi sao, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Đã kích phát nhiệm vụ ẩn giấu, nhận hay không nhận?”

“Có thể thu được bao nhiêu điểm tích lũy?”

Hệ thống 059 thăm mắng ký chủ thật là nông cạn: “10 điểm tích lũy, vậy ký chủ có nhận không?”

“Nhận.” Tô Mê nhường mảy, tiếp nhận nhiệm vụ.

“Tìm ra thân phận thật của Cam Ly, đồng thời ngăn cản kế hoạch của hắn.”

“Ui, mi lui ra đi.” Tô Mê giơ tay xua đuổi, đi vào tắm phòng, giống như không nhận thấy chút khác thường nào.

Nhưng Cam Ly tránh ở chỗ tối, trong đôi mắt tà mị đào hoa lại hiện ra một tia sát ý lạnh lẽo nguy hiểm.

.....

Tô Mê tìm một cái ghế, ngồi trong phòng chờ đám người đến phóng hỏa, kết quả không đến mười lăm phút, đã nghe thấy một trận xao động.

Cô vội vàng mở cửa ra nhìn, mấy cây anh đào vốn được gieo trồng trong sân, dưới tình huống không ai phát hiện ra đã bị người ta nhổ tận gốc, đặt trước cửa tắm phòng và cửa sổ.

Giờ phút này ngọn lửa nóng bỏng đã được châm lên, lấp kín các cửa có khả năng chạy trốn.

Tô Mê hơi thanh thanh giọng, gấp rút kêu lên: “Cứu mạng, có cháy, cứu mạng!”

Đương nhiên, nếu như có người nhìn thấy ánh mắt có chút chờ mong và cánh môi không tự chủ được nhẹ cong kia của cô, nhất định sẽ cảm thấy cô điên rồi.

Không đến nửa khắc sau, ngọn lửa và làn khói đặc nhanh chóng bay ra, Tô Mê nhìn thấy vẻ mặt Ôn Ngôn đầy lo lắng, Phượng Lan Nhi xem máu nhiệt và Cam Ly tỉnh táo bình tĩnh xuất hiện trong đám người.

“Sư phụ, sư tỷ, sư huynh, mau tới cứu cứu ta...”

Tô Mê vừa kêu cứu với bọn họ vừa nhìn khắp nơi, mắt thấy lửa càng lúc càng lớn, người nọ còn chưa xuất hiện, trong lòng cô không khỏi có chút mất mát.

Là cô nghĩ sai rồi sao?

Nhưng khi nhìn thấy Ôn Ngôn một thân bạch y muốn xông vào đám cháy để cứu cô, Tô Mê xuất hiện một tia ảo giác... Chẳng lẽ người kia đang dùng thân thể của Ôn Ngôn?

Không, không có khả năng, tuyệt đối không phải hắn!

Những vị diện trong quá khứ, mỗi một lần gặp mặt người nọ, cô đều có thể cảm giác được tâm hồn rung động.

Mà Ôn Ngôn, không hề làm cô sinh ra loại cảm giác này.

Ngọn lửa này không giống như những ngọn lửa bình thường, mà là Tam Muội Chân Hoả do hỏa hệ linh căn phóng ra.

Ôn Ngôn bầm quyết thi pháp bảo hộ mình, lúc muốn đi cứu Tô Mê lại bị Phượng Lan Nhi kéo cánh tay lại: “Sư phụ không thể, lửa này không phải ngọn lửa đơn giản, sư phụ sẽ bị thương, Lan Nhi không cho sư phụ đi.”

“Mê Nhi ở bên trong, vì sư nhất định phải cứu hắn.”

Nhưng Phượng Lan Nhi lại không muốn buông tay, nghĩ thầm chỉ cần nữ chủ vừa chết, như vậy nam chủ và nam phụ đều là của một mình nàng ta, nàng ta càng tăng thêm lực đạo gắt gao ôm lấy cánh tay hắn.

Ôn Ngôn nhú mảy, nhìn về phía Cam Ly: “Còn không nhanh giữ chặt Lan Nhi.”

Cam Ly đương nhiên cũng rất hy vọng Tô Mê chết trong đám cháy, vì thế bước nhanh đến bên cạnh Ôn Ngôn, bắt lấy một cánh tay của hắn: “Sư phụ người không thể đi, rất nguy hiểm.”

Hắn đường đường là người có tu vi cấp bậc Nguyên Anh, sao có thể sợ hãi ngọn lửa nhỏ bé này chứ?

Khuôn mặt Ôn Ngôn sốt ruột nhìn Tô Mê bên trong đám cháy, lạnh giọng quát lớn với cả hai: “Buông tay, còn không buông tay đừng trách vì sư không khách khí.”

Trên mặt Cam Ly trong nháy mắt mất đi ý cười ngày xưa: “Sư phụ, ta và sư muội đều muốn tốt cho người, sư phụ không cần chấp mê bất ngộ, chẳng lẽ người đã quên ước hẹn ban đầu trước khi đồng ý cho hắn vào cửa rồi sao, hắn vốn là kẻ đáng chết, trận lửa lớn này chính là ý chỉ của trời xanh.”

Ôn Ngôn lập tức im lặng không nói gì.

Đúng vậy, lúc trước hắn tin lời Tự Dự nói, mới cho Tô Mê vào sơn môn để cứu sống Lan Nhi.

Nhưng hắn lại không biết từ khi nào, bất tri bất giác động tình, thích một nam nhân...

Thật là buồn cười, là đồ nhi mà sư phụ đặc ý nhất, hắn sao lại có thể thích một người nam nhân mà cô phụ sự kỳ vọng của sư phụ đối với hắn chứ?

Trong mắt Ôn Ngôn dần dần u trầm, ngừng giãy giụa.

Lửa cháy càng ngày càng lớn, đám người bên ngoài đám cháy chỉ nhìn Tô Mê không ngừng kêu cứu, lại làm như không thấy, không một ai xông vào cứu người.

Đoạn xà nhà bị lửa đốt, một cây lại thêm một cây rơi xuống, Tô Mê bị sặc khói. Cô vừa ho mãnh liệt vừa gian nan né tránh, lại một không cẩn thận đâm trúng thứ gì đó, lập tức ngã xuống đất.

Mà đúng lúc này, một cây xà nhà đang cháy, chuẩn bị rơi xuống nện vào gáy cô, con người Tô Mê co rụt lại, theo bản năng nhắm chặt hai mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (6)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Kỳ Vân + Mít

Một khắc kia, Tô Mê suy nghĩ, nếu như người nọ thật sự không tới, cô sẽ nghĩ cách tự cứu lấy mình.

Dù có rơi xuống thì cùng lắm là bị hủy dung, khiến trong lòng Ôn Ngôn áy náy với cô.

Nhưng lúc cô cảm giác rõ ràng sự nóng bỏng như bị nướng chín che trời lấp đất đang đến thì một luồng khí băng hàn cực hạn bỗng nhiên xẹt qua mặt cô.

“Rầm” một tiếng, tiếng vật nặng rơi xuống làm lòng Tô Mê cứng lại, từ từ mở mắt ra, xuyên qua lớp khói dày đặc mông lung đối diện với người nọ.

Trong phút chốc, thế gian phồn hoa trở thành phong nền.

Người tới giống như bước ra từ trong bức họa cuộn tròn tuyệt đẹp, tay áo tím rộng rãi, bên ngoài khoác một tầng sa mỏng, ba ngàn sợi tóc như chỉ bạc, tùy ý rơi trên đầu vai rộng lớn, hắn nhẹ cúi xuống, lay động nhân tâm.

Làn da trắng tuyết lộ ra, ấn đường hiện rõ ấn ký hoa sen sáu cánh, dung mạo như họa, chiến thắng tất cả nhan sắc trên thế gian, ý vị thanh lãnh lịch sự tao nhã, cao cao tại thượng, tựa như vị một thần bao trùm thương sinh, bề ngạnh chúng sinh. (tự nhiên ta nghĩ tới Đông Hoa trong phim Châm Thượng Thư nhi)

Lúc này đôi mắt chất chứa sương mù rũ xuống, lông mi phượng linh rơi xuống một tầng bóng ma, lạnh lùng liếc cô.

Phảng phất như thế gian này phàm là nơi hắn xuất hiện vạn vật hoàn toàn phai màu, tự nguyện trở thành ám sắc nhạt nhẽo phụ trợ cho hắn, chỉ có hắn ở trước mặt, mới khiến người ta không muốn dời tầm mắt.

Tô Mê gần như cứng họng nhìn hắn, bị khói đặc làm cho khóe mắt có chút ướt át.

Là hắn, cô đã chờ được hắn!

Đông Phương Lãm lạnh lùng nhìn “Tiểu tử” trước mắt, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng hiện lên một vẻ khác thường khó hiểu.

Ngay sau đó, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng nhấc lên.

Chỉ thấy thân thể nhỏ gầy của Tô Mê chậm rãi bay lên giữa không trung, cuối cùng rơi vào trong lòng ngực cô đơn lạnh nhạt của hắn.

Hắn sâu kín xoay người, cả phòng lửa cháy bay múa nhanh chóng bị khí tức lạnh lẽo quanh thân hắn áp chế trong hốt hoảng vô lực, luồng khí nóng nháy mắt trở nên âm đạm.

Đông Phương Lãm cứ ôm Tô Mê như vậy đi ra từ đám cháy, một bộ áo lụa tím nhanh nhẹn bay múa, lại không nhiễm chút bụi nào.

Mọi người ngoài đám cháy đều bị một màn trước mắt làm cho kinh hoàng mà si mê đến giết mình.

Phượng Lan Nhi lại càng thấy kinh diễm tham lam, khoe miệng chảy ra dịch thể trong suốt khả nghi, hận không thể dùng một giây để nuốt lấy nam nhân này.

“Người dạy dỗ đệ tử môn hạ thấy chết không cứu, mắt lạnh đứng nhìn như vậy sao?”

Đông Phương Lãm liếc Ôn Ngôn, lãnh đạm lên tiếng, nghe ra toàn ý trách cứ.

Đệ tử Dục Chu Sơn đang ở đây không khỏi từ trong kinh diễm tỉnh lại, nghĩ thầm người này là ai, dám trách cứ tiên sư của bọn họ, thật là không thể tha thứ!

Khi một đám bọn họ còn đang xù lông lên, Ôn Ngôn lại kinh ngạc lên tiếng: “Sư phụ!”

Ngay tức thì, mọi người ở đây bao gồm cả Phượng Lan Nhi và Cam Ly không khỏi ngây ngẩn cả người.

Sư phụ của tiên sư, vậy chẳng phải là người khai sáng Dục Chu tiên sơn Đông Phương Tiên Tôn —— Đông Phương Lãm sao!

Trong khoảnh khắc ấy, mọi người chiêm ngưỡng trịch tiên Đông Phương Lãm, toàn phụng hiến trên đầu gối mình, sôi nổi quỳ lạy: “Sư tôn tại thượng, chúng đệ tử bái kiến sư tôn!”

Phượng Lan Nhi cũng quỳ lạy với mọi người, trong lòng hơi kinh ngạc.

Dựa theo trong nguyên cốt truyện, nam nhân này không nên xuất hiện mới phải, lại còn ngay thời khắc mấu chốt cứu nữ chủ, việc này hoàn toàn không khoa học!

Nhưng mà nam nhân này thật đúng là cực phẩm!

Mọi nó, bị hấp nhìn một cái, nàng ta giống như ăn phải xuân dược, muốn nhào tới trước mặt hắn!

Đang miên man suy nghĩ, nàng ta bỗng nhiên phát hiện, có một ánh mắt sắc bén vô cùng lạnh lẽo chột dừng trên người mình.

Hình như là cực phẩm nam gia!

Phượng Lan Nhi trong lòng vui vẻ, chuẩn bị dùng nụ cười đẹp nhất nhìn thẳng vào hắn.

Nhưng chưa chờ nàng ta ngẩng đầu, một luồng khí lạnh lẽo che trời lấp đất đi đến trong nháy mắt, hung hăng xuyên thấu huyết nhục của nàng ta, đâm vào bên trong các đại gân mạch và huyết mạch.

Chỉ trong phút chốc máu toàn thân hoàn toàn ngưng tụ thành tấm băng mỏng, “Ầm” một tiếng, cơ thể bị đóng băng hung hăng ngã quỵ trên mặt đất.

Lúc bấy giờ trên mặt đất có một cục đá bén nhọn, đập vỡ thái dương nàng ta, máu lập tức chảy đầy mặt.

Trong lúc mơ hồ, giọng nói mang theo lạnh lẽo cất lên: “Trục xuất nàng ta khỏi sư môn.”

Ôn Ngôn không biết Đông Phương Lãm vì sao lại tức giận, bỗng nhiên nhớ tới sư phụ có thuật đọc tâm, có thể thăm dò suy nghĩ của người có tu vi dưới Nguyên Anh kỳ.

Nghĩ thầm nhất định là do ý niệm trong lòng Phượng Lan Nhi làm sư phụ không vui.

Nhưng nói sao thì Phượng Lan Nhi cũng là đồ nhi của hắn, làm sao hắn có thể mặc kệ mà ngồi xem.

“Xin sư phụ thứ tội, có lẽ Lan Nhi chỉ là...”

“Sư tỷ luôn thích mỹ nam, dung mạo sư tôn đẹp hơn cả trịch tiên, nhất định là do tỷ ấy không có cách nào khống chế bản thân mình sinh ra tà niệm với sư tôn, tóm lại là do bản tính gây ra, xin sư tôn bỏ qua cho sư tỷ một lần.”

Tô Mê phá lệ nói giúp Phượng Lan Nhi, nhưng nếu nghe cẩn thận thì cô ở trong tối trào phúng Phượng Lan Nhi trời sinh tính tình phóng đãng.

Nói giỡn, không tàn nhẫn ngược nữ nhân này trước, sao cô có thể đi được?!

Phượng Lan Nhi chưa hoàn toàn mất đi tri giác nghĩ thầm: Quả thực nữ chủ đều là thánh mẫu nữ biểu, bạch liên hoa, mèo khóc chuột già từ bi, còn quanh co lòng vòng nói xấu nàng ta, thật là làm người ta vô cùng ghê tởm.

Ôn Ngôn nao nao, trong lòng càng nghi hoặc.

Tâm Phượng Lan Nhi luôn sạch sẽ như đoá sen trắng thanh nhã, sao có thể sinh ra tà niệm với sư phụ đây?

Nhưng sau đó lại nhớ tới lúc trước Phượng Lan Nhi làm ra động tác thân mật với mình, hơn nữa Đông Phương Lãm đã giáo huấn Phượng Lan Nhi, sự

thật ngay trước mắt đã đánh một bạt tay vào mặt hắn.

Đang muốn mở miệng, tầm mắt dừng trên người Tô Mê bị Đông Phương Lãm ôm trong lòng ngực, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Lúc này "hắn" ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn mình một cái, nhất định là ghi hận mình ban nãy không cứu "hắn"...

Mê Nhi, vì sư nên bắt người như thế nào cho phải đây?

Còn Cam Ly đã gạt bỏ tạp niệm, không cho Đông Phương Lãm bất kì cơ hội nào nhìn trộm nội tâm hắn.

Đông Phương Lãm rũ lông mi phượng linh, lẳng lặng liếc Tô Mê, giống như muốn nhìn trộm nội tâm cô, nhưng giây tiếp theo lại hơi nhú mảy.

Hắn vậy mà không có cách nào đọc được suy nghĩ trong nội tâm "hắn"!

Chuyện này không có khả năng, “Đứa bé trai” trước mắt rõ ràng vừa qua Trúc Cơ.

Đông Phương Lãm lần thứ hai ngưng thần, chuyên chú nhìn cô.

Tô Mê bỗng nhiên cười khế, từ trong lòng ngực hắn nhảy xuống: “Sư tôn nhìn đệ tử như vậy, chẳng lẽ đã từng gặp qua đệ tử ư?”

Trên tay đột nhiên mất đi trọng lượng, trong lòng Đông Phương Lãm cũng có chút trống trải không tên.

Hắn nhú mảy thu hồi tay, đứng khoanh tay, không trả lời mà lại nhìn về phía Ôn Ngôn: “Nàng ta và đứa bé trai này đều là đồ nhi của người?”

“Vâng, sư phụ.”

Ôn Ngôn vừa dứt lời, thoáng chốc cảm nhận được một luồng khí cực lạnh lẽo chợt lan đi khắp toàn thân.

Ngay sau đó, hắn lập tức cảm giác được lực lượng Nguyên Anh của mình đang giảm xuống Kim Đan kỳ.

Ôn Ngôn kinh hãi: “Sư phụ?”

Hắn lao lực trăm cay ngàn đắng, thật vất vả mới vào được tu tiên điện phủ, hiện giờ tu vi lại bị Đông Phương Lãm cứng rắn giáng xuống, làm sao có thể không giật mình?

Nhưng giây tiếp theo, âm thanh kinh ngạc vang lên, mọi người ở đây đều phát hiện tu vi của mình cũng giảm xuống một tầng.

Lúc này, Đông Phương Lãm mới sâu kín mở miệng nói.

“Đều là đồng môn, những người hôm nay thấy chết mà không cứu, bọn Tiên Tôn chỉ trừng phạt nhỏ, nếu còn tái phạm thì cứ tiến vào minh ngục Cửu U, nhận hết thống khổ khi bị Minh Hỏa đốt cháy trong vòng chín ngày, đồng thời trục xuất khỏi sư môn, vĩnh viễn không được bước chân vào Dục Chu Sơn ta, chúng đệ tử nghe rõ chưa?”

Ôn Ngôn, Cam Ly và chúng đệ tử tức khắc hối hận không thôi, giọng điệu đau khổ đồng ý: “Đệ tử nguyện khắc ghi vào trong tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (7)

Edt:Ồ Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Việc Đông Phương Lãm làm lần này tuy không phải hoàn toàn vì cô, nhưng trong lòng Tô Mê vẫn nhìn không được mà có một tia ngọt ngào.

Ánh mắt khi nhìn hắn không khỏi nóng rực hơn vài phần.

Bộ dáng hâm mộ không chút nào che dấu kia thành thật rơi vào mắt Ôn Ngôn.

Ban đầu vì mất đi tu vi mà tiếc nuối, lúc này trong lòng lại dâng lên cảm giác đau đớn khó tả.

Ánh mắt kia vốn thuộc về hắn.....

Bởi vì không cứu "hắn", cho nên "hắn" tức giận sao?

“Mê Nhi, vì sự.....”

“Sư phụ, thân thể Lan Nhi sự tỷ quan trọng, ngài và sư huynh nhanh đưa nàng về Cảnh Lan Uyên đi.” Tô Mê đánh gãy lời nói của Ôn Ngôn, trên mặt cười nhẹ mà xa cách.

Ôn Ngôn nghe thấy giọng điệu lạnh lẽo mà xa lạ, trong lòng càng đau: “Mê Nhi.....”

“Sư phụ yên tâm, khi đồ nhi Trúc Cơ đã kích phát hỏa hệ linh căn, tu vi vượt xa trước kia, chỉ là bị chút di chứng, lại không cần thận bị trặc chân, bằng không cho dù sư phụ và các vị sư huynh tỷ đệ không cứu, cùng lắm ta chỉ bị hủy dung mà thôi, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Nghe Tô Mê nói như vậy, trong lòng bỗng nhiên cứng lại, ánh mắt ảm đạm: “Ngươi nhất định là đang trách vì sự?”

Tô Mê lắc đầu: “Đồ nhi không trách sư phụ, mạng của đồ nhi vốn dĩ chính là của sư phụ, cho dù sư phụ muốn đồ nhi chết, đồ nhi cũng tuyệt không làm trái mệnh lệnh của sư phụ.”

Ôn Ngôn tự nhiên không tin.

Ban này Tô Mê ở trong đám cháy, ánh mắt nhìn hắn đầy thất vọng, hình như còn dừng lại trong đầu, rõ ràng như vậy, muốn xóa cũng xóa không được.

.....

Đông Phương Lâm nhìn hai người mất đi mây lại, trong lòng nảy sinh cảm xúc vi diệu.

Dur quang nhìn thấy Phương Lan Nhi máu chảy đầy mặt, nhũu mây, âm thanh lạnh lùng nói: “Tiểu Ngôn, nếu nàng ta đã là đồ nhi của ngươi, vậy thì dạy dỗ cho tốt, bảy ngày sau, mang nàng ta đi Băng Diễm trì, nếu không ra được, lập tức trục xuất khỏi sư môn.”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghênh đón ánh mắt của Tô Mê, trong đôi mắt kia, hàm chứa ý khẩn cầu nhàn nhạt.

Đuôi lông mày tinh xảo của Đông Phương Lâm nhũu lại, liếc mắt nhìn Tô Mê một cái, nhanh nhẹn xoay người, biến mất trước mắt mọi người.

Nếu cô không nhìn lầm, trong cái liếc mắt cuối cùng kia, hình như có chút.....buồn bức khó hiểu?

Tô Mê cười thầm, đi theo Ôn Ngôn và Cam Ly đưa Phương Lan Nhi về Cảnh Lan Uyên.

Lại không nghĩ tới, Tiểu Trần vốn ở hình tư chịu phạt không biết sao lại xuất hiện ở đây, ập tới mắng Tô Mê.

“Đều là tiểu tử thói ngươi, cái đồ không biết xấu hổ, nếu ngươi không đến biệt viện của tiên sư, tấm phòng đang yên lành làm sao lại cháy? Nói, có phải ngươi có bí mật gì không muốn để người khác biết hay không, hay ngươi cũng giống như những ma tu thích làm chuyện ác ở Ma giới, cố ý đi vào tấm phòng của tiên sư để tìm bảo bối? Ngươi nói chuyện đi, ngươi làm sao lại..... A!”

Tiểu Trần còn chưa nói xong, nghênh diện là một ngọn lửa đỏ, bức thẳng mặt nàng ta.

Giấy tiếp theo đầu tóc đen nhánh toàn bộ bị thiêu cháy chẳng còn gì.

[HBNmoemoe] wattpad

Trong phút chốc Tiểu Trần hơi ngẩn ra, đột nhiên gờ tay sờ da đầu bóng loáng của mình, ngay sau đó lớn tiếng thét chói tai: “A a a —— ngươi cái tên ăn mày thói, vậy mà dám đốt tóc ta, ta muốn giết ngươi!”

Tô Mê khẽ động ngón tay, thu hồi ngọn lửa trên đầu ngón tay, thấy phía sau cô có người tới, vội vàng dùng một bàn tay khác chế trụ bàn tay vừa phóng hỏa kia.

“Thật xin lỗi, ta vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nhất thời sợ hãi, không khống chế được tay mình.”

Cô mặt đầy xin lỗi lại kinh hoàng: “Ai u, ta lại không khống chế được tay mình rồi, nhanh lấy bức họa kia ra, còn có mấy bồn hoa lan kia.....”

Tiểu Trần thấy Tô Mê vẫn luôn phóng hỏa cầu ở các góc ngách.

Wattpad: HBNmoemoe

Đầu tiên là đốt một bức họa, thiêu mất chậu hoa lan mà tiểu thư nhà mình thích nhất, không khỏi nổi giận, trực tiếp vọt tới trước mặt cô, đánh xuống một cái tát ——

“Dừng tay!”

Thời khắc máu chốt, Ôn Ngôn lắc mình chắn trước mặt Tô Mê, một phen chế trụ tay Tiểu Trân, trực tiếp ném nàng ta lên trên mặt đất.

“Dĩ hạ phạm thượng, ý đồ tàn hại đồng môn, Thiên Quyết, đem nàng giao cho hình tư Triệu Trạch, dạy dỗ nàng ta làm người hầu nên có quy củ.”

Một đạo bóng đen từ trong không khí xuất hiện, mang theo Tiểu Trân mặt đầy kinh ngạc cùng với không cam lòng biến mất trong chớp mắt.

Không thể trách Tiểu Trân nhất thời kinh ngạc, ngay cả Tô Mê cũng là lần đầu tiên thấy bộ dạng tức giận của Ôn Ngôn.

Nhưng, vậy thì đã sao?

Cô không phải loại nữ nhân bị nam nhân trăm ngược ngàn ngược mà vẫn yêu hấn như thưở ban đầu.

Loại nam nhân giống như Ôn Ngôn, so sánh với đại thiếu hoa tâm cả thể xác và tinh thần không thuần khiết mà nói, cũng nằm trong chủng loại tra nam mà thôi.

Nếu dứt bỏ một ít tai họa ngầm mà nói, Tô Mê cảm thấy, trừ bỏ quan hệ huyết thống cấm kỵ luyến ở bên ngoài, chỉ cần hai người yêu nhau, bất kể là giới tính, tuổi tác hoặc là chủng tộc đều không phải trở ngại khi yêu nhau.

Bởi vì cô là “Thân nam nhi”, quan hệ giới tính cố kỵ, không dám bày tỏ cõi lòng cho cô thấy, những điều đó cô biểu thị có thể lý giải được.

Nhưng điều không thể tha thứ được chính là, hấn lại muốn tận mắt nhìn thấy cô đang sống sờ sờ bị thiêu chết!

Tô Mê lạnh lùng híp mắt, trong đầu đột nhiên nghe thấy: “Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 88 điểm, ký chủ thật lợi hại, cố lên nha!”

Cô vừa ngược mắt liền nhìn thấy Ôn Ngôn đi về phía mình, Tô Mê lập tức rũ mi mắt che dấu lãnh quang châm chọc nơi đáy mắt.

“Mê Nhi, vì sư có chút lời muốn nói với ngươi.”

Ôn Ngôn dường như hạ quyết tâm, bình tĩnh nhìn Tô Mê, ánh mắt tràn đầy yêu thương không ngăn được.

Tô Mê bất động thanh sắc: “Xin sư phụ trực tiếp phân phó.”

Ôn Ngôn nhấp nhấp khoe miệng, muốn mở miệng, lời nói nảy lên trong cổ họng, làm thế nào cũng không nói nên lời, cuối cùng mắt tự nhiên nói: “Mê Nhi hôm nay bị sợ hãi, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, nơi này có vi sư và sư huynh ngươi là được.”

Tô Mê hừ lạnh gần như không thể phát hiện, còn tưởng rằng hấn muốn bày tỏ cõi lòng với mình, kết quả.....

Ha ha.

Người nhát gan trong tình yêu, chủ định không chiếm được thứ mình muốn, mà cô, sẽ cười sáng lạn xem bộ dạng hối hận không kịp của Ôn Ngôn!

“Vâng, sư phụ, ngài và sư huynh cũng phải chú ý thân thể, đừng để quá mệt nhọc, ngày khác ta lại tới đây thăm sư tỷ.” Tô Mê gật đầu đáp ứng, không hề lưu luyến đi ra ngoài.

Trong nháy mắt kia, Ôn Ngôn dường như có một loại ảo giác giống như Tô Mê sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới của hấn, không bao giờ quay đầu lại, mà hấn và hành động ngày hôm nay của hấn cũng hoàn toàn đánh mất quyền lợi và tư cách ở bên cạnh Tô Mê.

.....

Đào mất ba ngày đã qua.

Dưới sự trị liệu của Ôn Ngôn và Cam Ly, Phụng Lan Nhi cuối cùng cũng tỉnh lại.

Mà Tiểu Trân, sau khi từ hình tư trở về nhìn thấy Tô Mê thì cũng khách khách khí khí, không còn chút bất kính nào.

Nghe đồn đứng đầu hình tư là Triệu Trạch, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, người đã qua tay hấn, không người nào không nghe lời, nghĩ đến thật là nghiệm chứng lời đồn.

Nhưng cùng lúc đó, Tô Mê gặp một vấn đề nan giải.

Tuy rằng cô có thể nhẫn nại ở cùng một chỗ với một đám nam nhân nhưng thật sự không tiếp thu được việc theo chân bọn họ cùng nhau tắm rửa, tuy rằng thân trên rất giống nam nhân, nhưng mấu chốt là nửa người dưới không có cái đồ chơi kia, một khi tắm rửa sẽ bị bại lộ.

Vì thế Tô Mê tìm tìm kiếm kiếm một chỗ ẩn nấp ở sau núi, tìm được một hồ suối thiên nhiên, lập tức chuẩn bị đêm đó tắm rửa thật tốt.

Nhưng mà, lúc cô đi vào phụ cận hồ suối, xa xa liền nhìn thấy tấm lưng rộng lớn gọi cảm của nam nhân. ....

xịt máu mũi

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (8)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Trong ao mỹ nam chỉ mặc một kiện áo bào ướt đầm mông như cánh ve, dính sát vào thân thể miêu tả rõ ràng các múi thịt gợi cảm.

So với không mặc, còn muốn dụ người hơn ba phần.

Đầu tóc tựa chỉ bạc nhiều như mây được một chiếc trâm lưu quang tử ngọc toàn thân sáng long lanh cố định sau đầu, chỉ chừa vài sợi tóc bạc hỗn độn buông xuống.

Tô Mê nhìn thịnh cảnh trước mắt, không khỏi ngây người.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, mỹ nam trong ao dường như nhận ra điều gì, hơi nghiêng mặt, đôi mắt đẹp ở giữa nước sạch trắng sáng, trong đôi mắt có ánh sáng nhỏ vụn yếu ớt nhìn về phía cô.

Dưới ánh trăng mờ, góc nghiêng của gương mặt như được tinh điêu tể trác có thể nói hoàn mỹ hiện lên trong mắt Tô Mê.

Đông Phương Lãm!

Hồ hấp Tô Mê có chút cứng lại.

Hình như đây..... Là lần thứ hai cô nhìn lên nam nhân tắm rửa.

Nhưng rốt cuộc đều do cùng một linh hồn chi phối, ngay cả thói quen tắm rửa cũng giống nhau, lúc đi tắm đều phải mặc trên người một chiếc khâm bào.

Tô Mê âm thầm cười trộm, lại thấy Đông Phương Lãm nhìn về hướng cô, yếu ớt lên tiếng: "Lại đây hầu hạ bồn Tiên Tôn tắm gội."

Trong lòng đột nhiên lộp bộp một chút.

Đây là bị phát hiện, không hề phạt cô, còn gọi cô tới hầu hạ hần tắm rửa?

Tô Mê đột nhiên gờ tay néo néo gương mặt, một trận đau đớn truyền đến, lúc này cô mới phát hiện bản thân mình không phải đang nằm mơ.

Đông Phương Lãm trông thấy bộ dáng phát ngốc của Tô Mê, mày nhú lại: "Thất thần làm gì, còn không mau lại đây."

"Vâng, vâng, sư tôn đừng vội, đệ tử lập tức tới hầu hạ ngài." Tô Mê đem quần áo sạch sẽ trong tay tùy ý ném đi, nện bước nhỏ vội vàng chạy vào trong ao.

Ai ngờ mới vừa chạy đến trước mặt Đông Phương Lãm đã bị một màn máu nóng sôi trào trước mắt làm thiếu chút nữa loé mù mắt.

Lộ tóc mai như cắt, da trắng như ngọc như tuyết, mặt mày như vẽ thảng trịch tiên.

Trên trán và chóp mũi nhiễm chút nước trong suốt, phác họa ra nét đẹp long lanh bắt mắt, sau đó chậm rãi chảy xuống, dọc theo cánh môi hồng nhuận hơi vênh, chiếc cổ thiên nga tuyệt đẹp, xương quai xanh gợi cảm, cơ bụng tuyết trắng có khe rãnh rõ ràng lại rắn chắc, một đường đi xuống, loại bỏ dần dần.....

Làm sao sinh làm người, tại sao không sinh làm nước.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tô Mê chính là muốn hóa thành mấy giọt nước trong suốt kia rồi âu yếm.

Ngón tay thon dài như ngọc của Đông Phương Lãm nhẹ nhàng hợp lại, che lấp nơi nào đó kích cỡ rất khả quan.

Trong chớp mắt muốn mở miệng, lại thấy dưới mũi Tô Mê có hai hàng chất lỏng màu đỏ khả nghi: "Người lại chảy máu mũi."

Dứt lời, hắn không khỏi nhú mày, vì sao hắn lại nói là "Lại"?

Tô Mê lúc này giống như mới bừng tỉnh từ trong mộng, giờ tay lau dưới mũi một phen, quả nhiên thấy máu.

Tồn thọ nha, vì sao mỗi lần xem mỹ nam tắm rửa đều chảy máu mũi, định lực của cô từ khi nào kém như vậy?

"Xin lỗi sư tôn, đệ tử không phải cố ý, chỉ là gần đây trời nắng gắt, đệ tử, đệ tử gần đây có chút phát hỏa mà thôi." Tô Mê vội vàng giải thích.

Ngón tay Đông Phương Lãm vừa nhắc, Tô Mê chỉ cảm thấy cả người ngũ cảm thông lạnh, thật là nhẹ nhàng khoan khoái.

Huyết khí vốn dĩ nhiệt huyết sôi trào trong nháy mắt bị hắn áp xuống, cái mũi cũng không chảy máu nữa.

Trâu bò như vậy, hoá ra sau này ngay cả xuân dược cũng không sợ, Đông Phương Lãm hoàn toàn chính là linh đan diệu dược biết đi mà!

"Sư tôn thật lợi hại, đệ tử đã ngừng chảy máu mũi, sư tôn, đệ tử tới giúp ngài chà lưng nha." Tô Mê vẻ mặt ân cần cất bước chạy tới.

Từ khi bị Phương Vô Thương cười nhạo nhiều lần, cô đã học bơi lội, cho nên cũng không sợ hãi nước ao quá sâu.

Tô Mê hai ba bước tới trước mặt Đông Phương Lãm, vốn định lưu lại ấn tượng tốt với hắn, muốn hướng hắn vái chào lại không nghĩ dưới chân đột ngột bị vướng cục đá, đầu thẳng tắp cắm xuống --

Không có cách nào hô hấp trong nước, Tô Mê phản xạ có điều kiện ôm lấy vật thể trước mặt, bên môi lại cảm giác được đồ vật mềm mại nào đó dần dần cứng rắn.

Toàn bộ đầu lấm vào trong nước, hoàn toàn không có năng lực tự hồi.

Tô Mê ôm vật thể trước mặt, đột nhiên dùng sức mượn lực đứng thẳng thân thể.

Chờ cô ý thức được vật thể bị mình ôm, và đồ vật mềm mại vừa rồi trở nên cứng rắn là gì, Tô Mê cả người nháy mắt ngây ngẩn: "Sư tôn, đệ tử không phải cố ý, thật sự không phải cố ý!"

Nhưng ngay sau đó nghênh đón cô chính là Đông Phương Lãm vô tình phát tay một cái, trực tiếp quét Tô Mê ra ngoài, rơi thật mạnh trên mặt đất.

Hiện tại là mùa hạ, Tô Mê vốn định tắm xong lập tức trở về ngủ sớm một chút, vì để lượt bỏ phiền toái, chỉ mặc một bộ quần áo tương đối mỏng.

Lúc này bị nước làm ướt đầm như vậy, vải dẹt toàn thân đều dán chặt vào người Tô Mê.

WATTPAD: HBNmoemoe

Mà từ góc độ của Đông Phương Lãm, rõ ràng thấy được nửa người trên bằng phẳng và nửa người dưới trống vắng của Tô Mê!

Đông Phương Lãm mặt mày lạnh lùng, trầm giọng nói: "Người là nữ nhân?"

Tô Mê còn chưa trả lời, bàn tay Đông Phương Lãm vung lên, quần áo toàn thân cô trong khoảnh khắc ấy đều biến mất vô tung.

Đù má, cô ngay cả vải bố để quần ngực cũng bị mất!

Theo ánh sáng tím chột lóe, Đông Phương Lãm đã đi tới bên cạnh cô, trong tay biến ra một thanh kiếm sắc lạnh lợi hại, nhắm ngay yết hầu Tô Mê: "Muốn chết như thế nào?"

Tô Mê thấy bộ dạng của hắn giống như bị mình cưỡng gian, trong lòng không khỏi cười thầm. Hoá ra đây là do cô nhìn thấy thân thể hắn, hôn đệ đệ hắn, cho nên then quá thành giận.

Tô Mê hơi rụt rụt cổ về phía sau, mặt đầy chân thành nhìn hắn chăm chú, ngữ khí không làm người ta kinh ngạc đến chết không thôi: "Ta muốn.....chết sáng khoái, sư tôn có thể thỏa mãn ta hay không, đây là yêu cầu duy nhất?"

"Làm cần!" con người Đông Phương Lãm u trầm, đột nhiên lạnh lùng giờ kiếm chém về phía cô.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên sao trời sáng sủa đột nhiên giáng xuống một đạo tia chớp màu tím chém đứt mũi kiếm trong tay Đông Phương Lãm!

Tô Mê mới vừa triệu hoán hệ thống, nói giá tốt, chuẩn bị đổi kỹ năng "Di chuyển tức thời", không nghĩ trước mắt đột ngột xảy ra biến cố, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nhưng rất nhanh cô đã phản ứng lại, chỉ lên bầu trời nói: "Thấy được không, ta là nữ nhân duy nhất mà trời xanh ban cho người trong cuộc đời này,

không thể đánh không thể mắng còn không thể giết, nếu ngươi dám nghịch thiên, tiếp theo tất nhiên là thiên lôi sẽ bổ trúng ngươi, làm cho ngươi hồn phi phách tán."

Bình sinh vẫn là lần đầu bị người uy hiếp, Đông Phương Lãm lạnh lùng hừ một tiếng.

"Ngươi cảm thấy bốn Tiên Tôn sẽ sợ?"

Tô Mê ngửi thấy hương thơm hoa lệ trên người hắn, không khỏi rối loạn tâm thần.

Cô triệt để lui thân mình về phía sau, yết hầu khô khốc nói: "Ngươi không sợ, ta sợ, ta sợ ngươi chết, ta không muốn ngươi chết, từ giây phút ngươi cứu ta từ đám cháy kia, ta liền yêu ngươi, sư tôn, không, A Lãm, ta thích chàng, thích chàng đến mức chàng không thể tưởng tượng được."

"Phải không?"

Tô Mê chân tình bày tỏ, chỉ đổi lấy nghi vấn lãnh đạm của Đông Phương Lãm.

Giây tiếp theo, hắn chợt tới gần, bàn tay to ôm lấy eo Tô Mê, lãnh đạm nói: "Một khi đã yêu ta sâu đậm như vậy, nếu bốn Tiên Tôn cho ngươi đi chết, ngươi có nguyện đi chết không?"

Khóe miệng hơi cong, yết hầu không khỏi trượt trượt.

Tô Mê giờ tay chế trụ cổ tay của hắn, đặt tay lên ngực mình: "Chỉ cần A Lãm bỏ được đề cho ta đi chết, ta có gì phải sợ?"

Đông Phương Lãm lặng lẽ nhìn cô chăm chú, gần như thăm dò muốn nhìn thấu nội tâm cô.

Tuy là không có kết quả, nhưng lại có thể từ đôi mắt của cô nhìn ra sự chân thành và tình yêu nồng đậm, nhìn ra cô không hề nói dối.

Chỗ mềm mại nhất trong trái tim giống như vô hình bị chọc trúng, Đông Phương Lãm thể xác và tinh thần vừa động, bàn tay đặt trên ngực Tô Mê vô ý hơi khép lại.....

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (9)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Khóe miệng Tô Mê hơi giật, cười gượng: "Ha ha, cái kia ta tuổi còn nhỏ, không lâu sau chúng nó sẽ lớn lên."

Thấy Đông Phương Lãm không hề động dung, Tô Mê lần thứ hai cười nói: "Đương nhiên, chỉ cần sư tôn nguyện ý, chúng nó cũng có thể ở trong tay sư tôn..... Chậm rãi lớn lên."

Dứt lời, rõ ràng có thể thấy được trên gương mặt bình tĩnh không gợn sóng của nam nhân xuất hiện vết rách.

Tô Mê thực hiện được ý đồ mà cong môi, đáy mắt tất cả đều là giảo hoạt.

Đông Phương Lãm thấy bộ dáng cô linh động đáng yêu, ánh mắt hơi lóe, buông bàn tay thít chặt eo cô ra, muốn rời đi.

"Sư tôn, đừng đi, người còn chưa có trả lời ta đâu." Tô Mê ôm chặt vòng eo tinh tế của hắn, tiếp xúc với da thịt lạnh lẽo giữa đêm hè khô nóng quả là thoải mái dị thường.

Hai hàng lông mi của Đông Phương Lãm rũ xuống như phượng vũ, nhìn tay nhỏ không an phận bên hông, mặt mày tỉnh xảo nhủ lại: "Buông tay."

"Không buông, sư tôn nhìn thân thể của ta, phải phụ trách với ta."

Tô Mê tiếp tục mặt dày mày dạn, chết sống không muốn buông ra.

Mày Đông Phương Lãm hơi chau.

Hắn rõ ràng đã bày kết giới ở phụ cận, cô tu vi Trúc Cơ sao có thể đi vào?

Còn có lúc này, thời điểm hắn muốn một kiếm giết chết cô, đạo thiên lôi kia tại sao lại vô duyên cớ vô cớ giáng xuống?

Chẳng lẽ đúng như châm quyết tiên đoán .....

Tô Mê thấy Đông Phương Lãm không trả lời, tay nhỏ dùng sức nhéo da thịt mềm mại bên hông hắn một phen.

Chỉ nghe thấy âm thanh không hề bận tâm của hắn từ từ mở miệng: “Trời sáng dọn đến Bích Tiêu cung.”

Tô Mê vừa nghe, trong lòng mừng như điên.

Đông Phương Lãm trong nháy mắt đã biến mất trong hư không, Tô Mê không khỏi phun tào: “Bực thật.”

.....

Wattpad: HBNmoemoe

Ngày kế tiếp, không hề thông báo cho bất kì kẻ nào, Tô Mê đơn giản thu thập đồ đạc, lập tức đi Bích Tiêu cung.

Trước Linh Hư kính, Đông Phương Lãm thấy cô trực tiếp đi xuyên qua kết giới, không hề trở ngại tiến vào Bích Tiêu cung, trong lòng đối với sự tiên đoán kia càng tin tưởng vài phần.

Tô Mê vào Bích Tiêu cung, mặt dày mày dạn ở cách vách vĐông Phương Lãm, sau đó chạy đến phòng bếp làm một đồng lớn điểm tâm ngon, bước chân nhỏ nhẹ, gõ vang cửa phòng Đông Phương Lãm: “Sur tôn, mau mở cửa đi, ta làm đồ ăn ngon cho người.”

Gọi nửa ngày, không thấy có người trả lời.

Trong mắt Tô Mê hiện lên một tia giảo hoạt, tiếng nói vốn dĩ hơi thô trở nên yêu kiều mềm mại: “A Lãm ~ A Lãm ~ mau mau mở cửa đi, người ta bụng thật nhiều đồ ăn tới, tay rất mỏi nha~.”

Trong phòng, Đông Phương Lãm đang ngưng thần điều tức, mảy đột nhiên hơi nhú.

Trong nháy mắt, giờ tay phẩy tay áo một cái, cửa phòng “Kèo kẹt” một tiếng mở ra.

Tô Mê cười trộm vì thực hiện được ý đồ, thánh thoi đi vào.

Còn chưa chờ cô lên tiếng làm nũng, Đông Phương Lãm đã mở lạnh lùng mở hai mắt nói: “Sau này không cho phép gọi xưng hô kia.”

Tô Mê hoàn toàn không thèm để ý thái độ của hắn, đi thẳng tới bên cạnh Đông Phương Lãm, vòng eo uốn éo, ngồi trong lòng ngực hắn.

Cơ thể Đông Phương Lãm cứng đờ, ngay sau đó lạnh mặt quát khê: “Cút.”

“Chẳng phải người ta đã cút tới trong ngực của chàng rồi sao, còn muốn cút đi chỗ nào? Có điều chỉ cần A Lãm không chê đáng người thiếu dinh dưỡng này thì bây giờ muốn cùng ta lăn giường, người ta cũng nguyện ý mà.”

Đông Phương Lãm nheo mắt lạnh, không nói hai lời giờ tay xách cổ áo Tô Mê, muốn quăng cô ra ngoài.

Tô Mê lại gắt gao ôm lấy cánh tay hắn, tiện đà nói: “Đều nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, chàng là sư phụ của sư phụ ta, dựa theo bối phận, chàng chẳng phải là ông nội của ta hay sao, không cần, A Lãm là tiên lữ tương lai của ta, ta mới không muốn gọi chàng là sư tôn.”

Mồ Mê không biết xấu hổ nói, thành công làm gân xanh trên trán Đông Phương Lãm hơi hiện.

Trong nháy mắt, hắn lạnh lùng lên tiếng: “Bổn Tiên Tôn chưa bao giờ nói qua nguoi là tiên lữ của bổn Tiên Tôn, đừng vội nói bừa.”

Tô Mê nghe thấy, thái độ cũng cường ngạnh lên: “Vậy chàng muốn ta dọn lại đây làm gì, tuy rằng đáng người ta lúc này không có gì đáng xem, nhưng không lâu sau, chúng nó sẽ lớn lên, hơn nữa chàng đã nhìn thấy thân thể của ta, cần phải chịu trách nhiệm!”

Không chỉ đời này kiếp này, cho dù đời đời kiếp kiếp, tiên lữ của hắn, đạo lữ của hắn hay là người yêu, không phải một mình Tô Mê cô thì không thể!

Tô Mê mặt mày hiện lên một tia cố chấp dữ tợn, sâu kín nói: “Mặc kệ là khi nào, chàng chỉ có thể thuộc về một mình Tô Mê ta, nếu chàng không cần ta, mà lựa chọn nữ nhân hoặc nam nhân hoặc giống loài khác, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, ngay cả chàng, ta cũng sẽ làm cho chàng hối hận!”

Đông Phương Lãm bỗng nhiên ngẩn ra, lẳng lặng nhìn ánh mắt cô, mang theo chút khinh miệt cùng trào phúng.

Nhưng rất nhanh, hắn liền trào phúng không nổi nữa, mà biến thành ngạc nhiên.

Chỉ thấy Tô Mê nhìn chằm chằm đôi môi như cánh hoa của hắn, trong nháy mắt đột nhiên đem môi của cô chạm lên, nồng nhiệt mà hữu lực tàn sát bừa

bãi.

Đồng tử đen như mực có chút phóng đại, đại não Đông Phương Lãm ong một tiếng, cảm xúc xa lạ lại kích thích trước nay chưa từng có giống như dòng điện chạy khắp tứ chi hắc, từ huyết tủy cho đến linh hồn, hoàn toàn quên cách đẩy cô ra.

Nụ hôn bá đạo mang theo xúc động đến từ linh hồn, Tô Mê trực trực cạy răng môi hắc, cuồng tứ đoạt lấy hơi thở thuộc về hắc.

Thẳng đến khi sắp không thể hô hấp, Tô Mê mới buông tha môi hắc, chưa đã thềm liềm liềm khoe miệng.

Nhưng mà cảm thụ nơi nào đó có chút biến hóa dưới móng, cô vui đầu vào cổ hắc thấp giọng cười khê ra tiếng.

“Cười cái gì?” Đông Phương Lãm cau mày, theo bản năng hỏi, tiếng nói lương bạc nhẹ nhàng gọi cảm lại mê người.

Tô Mê giống như thú nhỏ, nhẹ ngửi hơi thở dễ ngửi trên người hắc, kề sát vành tai hắc, giọng nói khàn khàn: “A Lãm hương vị không tồi, ta rất thích.”

Đông Phương Lãm nhấp nhấp môi, cuối cùng phun ra một câu: “Không biết xấu hổ.”

Tô Mê ôm hắc càng chặt, tùy ý cầm một sợi tóc bạc, quán quanh đầu ngón tay thon dài: “Nhưng A Lãm chẳng phải cũng không cự tuyệt, không đẩy ta ra hay sao?”

Kết quả là vừa dứt lời, Đông Phương Lãm trực tiếp kéo Tô Mê từ trên người xuống, ném ra ngoài cửa.

Chờ sau khi hắc bày ra vài đạo phong ấn, mới phát hiện Tô Mê miễn dịch với kết giới của mình, vì thế mặt âm trầm trốn vào cấm địa Bích Tiêu cung, liên tiếp vài ngày đều không xuất hiện.

Đã nhiều ngày, Tô Mê lật ngược cả Bích Tiêu cung cũng không tìm được Đông Phương Lãm.

Cuối cùng chạy đến cấm địa, bị hai vị thần thủ vệ mặt lạnh ở cửa chặn lại.

Tô Mê bất đắc dĩ, cô ở trước mặt Đông Phương Lãm đùa giỡn lưu manh, nhưng trước mặt người khác thì không dám.

Trở lại phòng mình, Tô Mê bắt đầu nghiên cứu các loại phong ngục linh đan diệu dược, đồng thời cũng không quên luyện tập tiên pháp hòa hệ, tháng ngày trôi qua cũng không tồi.

Nhưng Ôn Ngôn bên kia lại trải qua các loại thống khổ, không nói nổi.

Mới đầu Ôn Ngôn cảm thấy bản thân thấy chết không cứu, lại không dám nói ra lời thật lòng với Tô Mê, vẫn luôn chịu đựng không đi tìm nàng.

Nhưng liên tiếp vài ngày qua đi, đều không thấy Tô Mê tới Cảnh Lan Uyển thăm Phượng Lan Nhi.

Ôn Ngôn mới cảm thấy chuyện nghiêm trọng, muốn đi tìm.

Nhưng Phượng Lan Nhi lại khuyên bảo rằng Tô Mê trách bọn họ, ghi hận bọn họ, xa cách với bọn họ là chuyện bình thường, so với việc tìm nàng, không bằng để nàng yên tĩnh thật tốt, chờ đến khi nàng nghĩ thông suốt thì sẽ tìm tới đây.

Ôn Ngôn không muốn nhìn thấy ánh mắt oán hận của Tô Mê đối với hắc, cứ vậy tin vào lời nàng ta nói. Kết quả là mấy ngày trôi qua Tô Mê vẫn không hề xuất hiện.

Ôn Ngôn ngồi không yên, vội vàng đi tới nơi ở đệ tử ngoại môn, lại không nhìn thấy bóng dáng Tô Mê đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (10)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~  
Ôn Ngôn ngăn vài tên đệ tử ngoại môn lại.

“Các ngươi có gặp qua Tô Mê không?”

Mấy người lắc đầu: “Hình như mấy ngày trước hấn đã dọn khỏi nơi này, nhưng đi đâu thì chúng đệ tử không rõ ràng lắm, chẳng lẽ hấn lại làm chuyện xấu gì sao? Tiên sư có cần chúng đệ tử đi bắt hấn về hay không?”

Ôn Ngôn nhíu mày: “Cái gì gọi là hấn lại làm chuyện xấu?”

Trong số vài tên đệ tử có một người nhìn nhìn bốn phía, ngay sau đó nói: “Nghe nói tiểu tử Tô Mê kia có đam mê về phương diện kia, đã từng động tay động chân với một ít các sư huynh đệ, còn thường xuyên nhìn lên người khác thay quần áo.”

“Ngươi cũng nghe nói sao, ta cũng nghe người khác nói qua chuyện này, người nọ còn nói mộng hấn đã bị Tô Mê sờ qua.” Một tên đệ tử khác phụ họa.

“Việc này ta cũng biết, ta còn thấy Tô Mê cùng một tiểu sư đệ mới tới đi trắng đêm không về, sau đó tiểu sư đệ kia vẫn luôn kêu sau mộng đau quá.”  
=.=||

“Không phải chứ, thật sự là nhìn không ra hấn có loại đam mê này, quả thực.....”

“Im miệng!”

Ôn Ngôn lập tức lạnh mặt, thấp giọng quát: “Sư môn trọng địa, sao có thể để cho các ngươi hồ ngôn loạn ngữ, Thiên Quyết, lập tức áp giải bọn họ tới hình t!”

“Vâng, tiên sư.”

Khàn giọng đáp ứng, Thiên Quyết hiện ra từ hư không, trong tay ném ra một sợi dây thừng màu đen, nháy mắt đem mấy người trời lại.

Vài tên đệ tử vừa thấy tình thế nghiêm trọng, vội vàng quỳ xuống xin tha: “Tiên sư tha mạng, tiên sư tha mạng, chúng ta cũng là nghe các vị sư huynh đệ khác nói, vì tiên sư hỏi tới nên mới bầm bảo đúng sự thật, xin tiên sư hãy bỏ qua cho chúng ta.”

Ấn đường Ôn Ngôn nhíu chặt, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, vẫn bảo Thiên Quyết đưa người đi hình t.

Tuy rằng hấn không tin Tô Mê là loại người này, phỏng đoán bên trong nhất định là có hiểu lầm gì đó, nhưng hấn vẫn muốn hỏi rõ ràng, lập tức hạ mệnh lệnh, bốn phía phái người tìm kiếm tung tích Tô Mê.

Nói tóm lại, có một số việc chỉ cần nghe người khác nói, một ít hạt giống hoài nghi ít nhiều gì cũng sẽ lưu lại dấu vết dưới đáy lòng.

Suốt hai ngày, Ôn Ngôn và chúng đệ tử lục tung cả tòa Dục Chu Sơn đều không tìm thấy bóng dáng Tô Mê.

Cảm xúc mất mát ưu sầu và lo được lo mất làm cho Ôn Ngôn vốn từ Nguyên Anh rút xuống Kim Đan, không có tích cốc đan hỗ trợ lập tức gầy vài cân.

Cùng lúc đó, lời đồn không tốt cũng truyền trong Dục Chu Sơn.

Đồn đãi Tô Mê có đam mê biến thái, cưỡng bách tiểu sư đệ mới tới, sau đó nhiều lần muốn "quát tháo" nhưng tiểu sư đệ kia không muốn, Tô Mê liền nổi lên sát ý, cuối cùng chạy án.

Nhưng ngay vào ngày hôm sau, có người ở sau núi vô tình phát hiện ra thi thể tiểu sư đệ bị bạo phá cục hoa, trên người còn lưu lại vết thương do hỏa hệ tiên thuật gây ra.

Việc này vừa truyền ra, Tô Mê nháy mắt trở thành địch nhân của toàn bộ Dục Chu Sơn.

Vài tên trưởng lão tiên môn nhao nhao bức bách Ôn Ngôn, buộc hấn phát lệnh truy nã tiên môn, nhất định phải bắt sống Tô Mê nhận tội.

Ôn Ngôn dùng mọi cách khuyên can, lên phân phó Thiên Quyết tiếp tục tìm kiếm, đồng thời bản thân tiến vào mật thất trong tám phòng.

.....

Cảnh Lan Uyển bên kia.

Phượng Lan Nhi bọc mình dưới vài lớp chăn, vẫn bị đông lạnh đến run rẩy nửa nằm trên giường, nghe Tiểu Trân hỏi báo tin tức.

“Tiểu thư người không biết đâu, tiểu tử Tô Mê kia trước mắt chính là người nổi danh của Dục Chu Sơn chúng ta, không có người nào trong sư môn không biết hành động của hấn.”

“Đúng không, vậy là tốt rồi, chỉ là bây giờ còn chưa có tin tức của hấn sao?”

Tiểu Trân lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu: “Toàn tiên sơn đều đã lật qua một lần, không hề có tin tức của hấn, người nói, hấn rốt cuộc trốn đi đâu, có điều tiểu thư người nói xem có phải hấn chết rồi không, hay sợ chúng ta sẽ tìm hấn tính sổ cho nên chạy trốn trước rồi?”

Thật ra Phụng Lan Nhi cũng không biết, nàng ta hỏi qua hệ thống, kết quả hệ thống nói với nàng ta nó không có quyền hạn tuần tra vị trí của Tô Mê.

Nàng ta lúc ấy cũng không rõ ràng lắm, rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Kết quả cốt truyện sửa đổi, phỏng chừng là bởi vì Tô Mê không chết, thay đổi việc phát triển kết cục trong nguyên văn, cho nên không có cách nào tìm ra tung tích của hắn.

Hoặc là loại vị diện tu tiên này luôn có những nơi thần bí mà hệ thống không có biện pháp tiến vào, vừa lúc Tô Mê trời xui đất khiến đi vào bên trong cho nên tìm không ra.

Wattpad: HBNmoemoe

Nhưng Phụng Lan Nhi cũng không nhàn rỗi, thừa dịp Tô Mê không ở đây, trực tiếp ra lệnh Tiểu Trần lên làm rất nhiều việc.

Đầu tiên là mua được vài tên đệ tử, cố ý tại thời điểm Ôn Ngôn đi tìm Tô Mê bảo bọn họ nói bậy về Tô Mê.

Sau đó tung tin đồn, dẫn tên tiểu sư đệ mới tới kia đến sau núi, giao cho mấy vị sư huynh chân chính có sở thích biến thái trong môn bạo chết tiểu sư đệ, chế tạo chứng cứ phạm tội cho Tô Mê.

Chẳng qua, mấy tên đệ tử bị Ôn Ngôn bắt vào hình tư vẫn là mối họa lớn trong lòng Phụng Lan Nhi.

Phụng Lan Nhi hí hí mắt, kêu Tiểu Trần đưa lỗ tai tới, sau đó thì thào một phen, ánh sáng lạnh trong mắt nồng đậm

.....

Bích Tiêu cung, tọa lạc tại ngọn núi có vị trí tối cao trên Dục Chu Sơn, đứng bên vách núi phía sau cung điện, lọt vào tầm mắt là một mảnh đại dương mênh mông vô tận.

Ngày hôm đó, Tô Mê trong lúc rảnh rỗi đi đến cạnh vách núi.

Đang muốn triệu hồi Khôn Tiên Thăng lấy từ phòng Đông Phương Lãm ra, đến dưới vách núi hái được liệu luyện dược, lại vô tình nhìn thấy trong biển có một khối xác chết trôi.

Tập trung nhìn vào, xác chết trôi kia còn mặc áo choàng của Dục Chu Sơn.

Tô Mê nhíu mi, gọi Khôn Tiên Thăng ra cuộn cái xác chết trôi kia, hơi dùng sức một chút vớt từ dưới biển lên.

A, đây không phải là đệ tử ngoại môn lúc trước ở cùng cô sao, sao lại rơi xuống biển?

Tô Mê dùng tay nhẹ nhàng tìm tòi, thấy hắn hình như còn hơi thở, lập tức tiến hành cứu chữa cho hắn.

.....

Trong mật thất.

Ôn Ngôn đem trâm cài Tô Mê đã từng tặng cho hắn đặt trước mặt càn khôn kính, sau đó trong miệng mặc niệm khẩu quyết mở càn khôn kính ra.

Không bao lâu, mặt kính vốn dĩ mờ hồ không rõ dần dần trở nên rõ ràng.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh gầy ốm tinh tế chậm rãi xuất hiện trong gương, ngay sau đó, mặt Tô Mê đã xuất hiện trước mắt Ôn Ngôn.

Dường như so với mấy ngày trước, Tô Mê chẳng những không gầy đi, ngược lại còn mập hơn rất nhiều.

Ôn Ngôn tinh khí ngưng thần, không chớp mắt nhìn mặt kính, ý đồ muốn nhìn ra nơi Tô Mê đang ở.

Nhưng giây tiếp theo, một đạo quang mang chói mắt nồng đậm màu tím từ trong gương trực tiếp phản xạ tới trên người Ôn Ngôn.

Hắn đột nhiên lao đảo lui về phía sau vài bước, mới vừa miễn cưỡng đứng vững thì cùng lúc đó chỉ cảm thấy huyết khí trong ngực cuộn cuộn, trong cổ họng một trận tanh ngọt, Ôn Ngôn phun ra một ngụm máu lớn: “Phốc ——!”

Nhưng ngay sau đó, hắn ngơ ngẩn nhìn mặt kính đã khôi phục trạng thái mờ hồ, đáy lòng càng thêm bất an kinh hoàng.

Tiên quang màu tím kia rõ ràng là kết giới sư phụ bày ra ở Bích Tiêu cung, chẳng lẽ mấy ngày nay Tô Mê ở Bích Tiêu cung? Nhưng vì sao "hắn" lại ở chỗ sư phụ?

Cho dù hắn là đệ tử thân truyền thì dưới tình huống không được sư phụ gọi đến cũng không được đi vào cấm địa, vì sao Tô Mê lại đi vào?

Rốt cuộc ở thời điểm hắn không biết, Tô Mê và sư phụ đã xảy ra cái gì?



Vì sao Tô Mê không bấm báo với hấn một tiếng đã quá quyết dọn đi?

Trong đầu Ôn Ngôn một mảnh hỗn loạn, làm sao cũng nghĩ không ra nguyên cớ, cuối cùng đành ngồi thiền tại chỗ để điều tức, miễn cưỡng hóa giải lực lượng cường đại từ ánh sáng tím ở trong cơ thể ngăn nó tiếp tục thương tổn bản thân, rồi sau đó vội vàng rời khỏi biệt viện, chạy đi Bích Tiêu cung.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (11)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Ôn Ngôn rất nhanh đuổi tới Bích Tiêu cung, lại bị hai gã thủ vệ chặn ngoài cửa.

“Ta muốn gặp Tiên Tôn.”

“Tiên Tôn lúc này đang bế quan, chưa có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào điện.” Thủ vệ lạnh mặt không cảm xúc trình bày.

Ôn Ngôn ngưng mi: “Mấy ngày nay, từng có những ai đi vào Bích Tiêu cung?”

Tuy rằng bị ánh sáng tím phản xạ từ căn khôn kính gây thương tích, nhưng hấn vẫn muốn tự mình xác nhận, Tô Mê rốt cuộc có ở đây hay không?

Một thủ vệ thấy Ôn Ngôn là đệ tử thân truyền của Đông Phương Lãm, không khỏi mở miệng nói: “Mấy ngày trước đây xác thật có một đệ tử tiến vào Bích Tiêu cung.”

“Là Tiên Tôn tự mình phân phó cho hấn ra vào sao?”

Ôn Ngôn hơi tròn to đôi mắt, tuy rằng trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn là bộ dạng không thể tin được.

Hai gã thủ vệ im lặng liếc nhìn Ôn Ngôn một cái, tựa như nói: Việc này còn cần phải nói sao, người có thể làm chủ toàn bộ Bích Tiêu cung tự nhiên chỉ có mình Tiên Tôn, Tiên Tôn không mở miệng, ai dám thả người đi vào?!

Trong đầu Ôn Ngôn rất hỗn loạn, vẫn luôn nghĩ không thông. Vì sao từ trước đến nay, Đông Phương Lãm quanh quệ tị thế lại đột nhiên đối xử đặc biệt với Tô Mê như vậy?

Hấn không lưu lại đây mà xoay người dạo bước rời đi.

.....

Đứng nhìn Bích Tiêu cung chiếm diện tích rất lớn, người có thể ở lại chỗ này trừ bỏ phòng của Đông Phương Lãm và Tô Mê, chỉ có mấy gian phòng cho khách cách vừa xa vừa hẻo lánh.

Tô Mê đem tên đệ tử ngoại môn kia về, để giảm bớt phiền toái, trực tiếp an trí ở phòng nhỏ trong phòng mình.

Thật ra, lúc trước Tô Mê cũng không tinh thông y thuật.

Sau khi Đông Phương Lãm trốn vào cấm địa, cô rảnh rỗi không có việc gì làm, nên đành phải tìm mấy quyển y thư trong thư phòng hấn để nghiên cứu.

Mấy ngày trước đây, bởi vì cấp bậc tu vi tăng lên, có được không gian.

Một mình cô cũng không muốn ở trong căn phòng trống vắng này, liền chui vào không gian có thời gian trôi chậm hơn bên ngoài, dụng tâm tiềm tu.

Bên ngoài trôi qua năm ngày, trong không gian đã qua năm tháng.

Hơn nữa, Tô Mê giống như có thiên phú đặc biệt trên phương diện y thuật, luyện dược, trị liệu, nghiên cứu độc, ngăn ngừa mấy tháng đã có chút thành tựu.

Thậm chí hai điểm nhỏ vốn bình thản trước ngực cũng biến lớn rất nhiều.

Vì sợ bị trói buộc ảnh hưởng tới phát dục, Tô Mê không bọc ngực bó, chỉ mặc một kiện quần áo đơn bạc.

Hiện giờ cứu về một nam nhân, sợ hấn tỉnh lại sẽ phát hiện thân phận của mình nên cô nhân lúc hấn hấn hôn mê, đi vào nội thất bọc lại ngực bó.

Mới vừa ăn mặc chỉnh tề, cất bước đi vào cửa phòng nhỏ. Chỉ thấy một đạo đậm kim sắc quang mang chọi lóe, gương mặt quen thuộc lập tức xuất hiện trước mặt Tô Mê.

“Ôn tra..... Sur phụ!” Tô Mê bị làm cho bất ngờ, thiếu chút nữa kêu sai xưng hô.

Rốt cuộc thì ở trong không gian ngầy người năm tháng, hơn nữa cô lại không phải nguyên nữ chủ chân chính, khó tránh khỏi có chút mới lạ với Ôn Ngôn.

Nhưng Ôn Ngôn lại nghĩ khác.

Mới chỉ mấy ngày không thấy, hấn đã không muốn gọi mình là sur phụ?

Thần sắc kinh ngạc của "hấn" lại xa lạ như vậy, là không hy vọng nhìn thấy hấn sao?

Tâm Ôn Ngôn hơi cứng lại, ngực giống như một vật gì đó đập vỡ một khối, rót vào gió lạnh cực hạn.

Hấn kiệt lực khắc chế cảm xúc, nhưng đôi tay vẫn chế trụ hai vai Tô Mê: “Vì sao không nói cho vi sur biết người ở chỗ này? Vì sao làm vi sur lo lắng? Vì sao mới mấy ngày không gặp đã đối xử xa cách với vi sur như thế?”

Còn có thể vì sao?

Wattpad: HBNmoemoe

Sở dĩ không nói cho bất kì kẻ nào hành tung của cô, chính là vì muốn làm cho Ôn Ngôn lo lắng, chịu chút dày vò.

Rốt cuộc lúc trước nam nhân này nhận định mình thích hấn, hiện giờ lại biến mất như vậy, hấn nhất định sẽ lo được lo mất, quá không yên phận.

Quả nhiên, nhìn dáng vẻ của hấn, hình như là gầy đi vài cân rồi.

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 2 điểm, tổng độ hảo cảm 90 điểm, ký chủ, cách này thật tốt!”

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 3 điểm, tổng độ hảo cảm 93 điểm, ký chủ cố lên nha!”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Tô Mê không khỏi cong cong khóe môi.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong phòng nhỏ đột nhiên truyền đến một đạo âm thanh kêu rên, chỉ nghe thấy giọng nam nghẹn ngào, khô khốc vang lên: “Đau quá, không muốn, không muốn.....”

Thân hình Ôn Ngôn chấn động, đột nhiên liên tưởng đến lời đồn đãi trong tiên môn —— chẳng lẽ, Tô Mê thật sự giết đệ tử mới tới kia sao?!

Tô Mê thấy vẻ mặt hấn tỉnh tường lại thâm sâu khó lường, đoán không ra hấn đang nghĩ cái gì.

Nhưng giây tiếp theo, lại nghe thấy “Đinh” một tiếng, hệ thống nhắc nhở độ hảo cảm của nam chủ giảm 10 điểm, biến thành 83 điểm!

Tô Mê vẻ mặt khó hiểu, ngay sau đó nghĩ hấn hấn là hiểu lầm gì rồi.

Vừa định giải thích, Ôn Ngôn đã mang vẻ mặt đau đớn kịch liệt, gất gao chế trụ bả vai cô, kéo Tô Mê ra ngoài cửa.

Lực tay Ôn Ngôn lớn, Tô Mê nhin đau cắn môi, giãy giụa: “Sur phụ người làm gì vậy, người muốn mang ta đi đâu?”

“Đến nơi người nên đến.” Ôn Ngôn lạnh mặt nói một câu.

Tô Mê càng thêm nghi hoặc.

Thấy dáng vẻ này của hấn, rõ ràng đang tức giận, cô nơi nào chọc tới hấn chứ?

Hay là ...

Tô Mê đột nhiên nghĩ đến một người —— Phượng Lan Nhi!

Nàng ta làm nữ phụ nghịch tập giả, không có khả năng sẽ thành thật ở Cảnh Lan Uyển dưỡng thương, nhất định sẽ thừa dịp chính mình không ở đó, dùng sức bôi đen cô.

Bây giờ thấy bộ dạng này của Ôn Ngôn, Tô Mê cảm thấy phỏng đoán của mình đúng rồi.

Chỉ là, Tô Mê cô cũng không phải quả hồng mềm mại cho người ta nắn bóp.

Còn nữa, lúc này cô xác thật không biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà y theo tính tình Ôn Ngôn, chắc chắn sẽ đưa cô đến hình tẩu, nhưng trước khi biết rõ sự việc cô cũng không muốn vì kiếm chút độ hào cảm mà dùng khổ nhục kế như ở vị diện thứ hai.

Tô Mê lập tức mặc niệm khẩu quyết, khởi động thuật phòng ngự hỏa hệ linh căn.

Ôn Ngôn chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng, phản xạ có điều kiện thả tay: “Người đây là muốn chống lại sư mệnh?”

Tô Mê lui về phía sau một bước: “Sư phụ không nói hai lời trực tiếp đánh đồ nhi, ít nhất cũng phải cho một lý do chứ.”

Ôn Ngôn vừa nghe, rất thất vọng với Tô Mê.

"Hắn" rõ ràng phạm sai lầm, thế nhưng không hề có tâm hối cải, còn tranh luận với hắn!

“Người làm chuyện xấu, hiện giờ đã truyền khắp Dục Chu Sơn, vì sư nể tình thầy trò giữa ta và người, đích thân giao người cho hình tẩu xử trí, trường lão các môn còn cho vì sư một chút thể diện, xử nhẹ cho người. Nhưng nếu làm trái hay phản kháng, đừng nói là bọn họ, ngay cả vì sư, cũng không buông tha cho người!”

Thái độ Ôn Ngôn cường ngạnh không thể chọc vào, không khỏi làm Tô Mê nhú mi.

“Đồ nhi làm chuyện xấu gì, sao đồ nhi lại không biết? Sư phụ nhất thiết không thể buộc tội đồ nhi lung tung!”

Thấy Tô Mê vẫn không biết hối cải, Ôn Ngôn vẻ mặt nghiêm khắc: “Trước đây người giết đệ tử mới tới rồi vứt xác sau núi, hiện giờ lại đưa nam nhân vào Bích Tiêu cung quất tháo, thật đúng là càn rỡ!”

Nghe xong Ôn Ngôn nói, Tô Mê rốt cuộc nhịn không được, cất tiếng cười ha hả mà thê lương.

“Sư phụ à sư phụ, đồ nhi là dạng người gì, người còn không hiểu sao, người cảm thấy đồ nhi sẽ làm ra loại chuyện táng tận thiên lương này sao?”

Ôn Ngôn lập tức im miệng, trên khuôn mặt anh tuấn xuất hiện một tia chán chờ.

“Nếu người thật sự vô tội, vậy trước tiên cứ theo vì sư đến hình tẩu, đến lúc đó tự nhiên sẽ trả lại công đạo cho người.”

Tô Mê tự nhiên không muốn.

Ôn Ngôn thất vọng tốt đỉnh, gơ tay lấy từ trong tay áo ra một sợi dây thừng kim sắc, trực tiếp trói Tô Mê đi hình tẩu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (12)

Edt: Ổ Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Ôn Ngôn tuy từ Nguyên Anh kỳ rút xuống Kim Đan kỳ, nhưng so sánh với tu vi Trúc Cơ nhỏ của Tô Mê, hiển nhiên một trời một vực.

Gần như trong chớp mắt, Tô Mê đã bị Ôn Ngôn sử dụng thuật dời đi, trực tiếp đưa tới hình tẩu.

Ngay sau đó, lọt vào trong tầm mắt là các loại hình cụ, cùng với những người chịu hình phạt.

Đứng đầu hình tẩu là Triệu Trạch, vôi vàng buông chén trà trong tay, đứng dậy đi tới:

“Tiên sư sao lại tới đây?”

“Hắn là Tô Mê.”

Triệu Trạch hơi nhường mày, tới trước mặt Tô Mê đánh giá trên dưới.

Hắn có vóc người cao lớn, dáng người cường tráng lại khôi ngô, chỉ vừa đứng trước mặt Tô Mê như vậy đã khiến cô trông giống một đứa trẻ con.

Song, đột nhiên nghe thấy Triệu Trạch cười nói: “Sợ là tiên sư nghĩ sai rồi, thân thể nhỏ như trẻ con này không có khả năng là hung thủ giết hại đệ tử mới tới.”

Chiều cao của tên đệ tử mới tới kia và mình không sai biệt lắm, tu vi tuy không tới Trúc Cơ nhưng cũng không kém.

Tô Mê tay nhỏ chân nhỏ không nói, quan trọng nhất là mới vừa rồi nhìn lướt qua nửa người dưới của hắn, hoàn toàn tiểu nhân đáng thương, mà bộ vị nào đó của tên đệ tử mới tới là tình hình chiến đấu thảm thiết.

Cho nên thực hiển nhiên, hung thủ không có khả năng là cậu bé trước mắt.

Mặt mày Tô Mê tràn đầy trào phúng, ngược mắt nhìn về phía Ôn Ngôn: “Sư phụ, xem ra Triệu hình sư còn biết phân rõ trắng đen hơn người.”

Bàn tay này, xem như Triệu Trạch thay cô đánh!

Ôn Ngôn chống lại đôi mắt trào phúng của Tô Mê, ánh mắt chột lóe, ngay sau đó khó khăn lắm mới dời đi được, nhìn về phía Triệu Trạch: “Nói như thế nào?”

Triệu Trạch quét mắt nhìn nửa người dưới của Tô Mê: “Cái kia của hắn thoát nhìn quá nhỏ, không giống công cụ gây án.”

“Ai nói không thể, có lẽ do hắn ăn được vật gây ra thì sao.” Giọng nữ sắc bén giọng từ phía sau Tô Mê vang lên.

Thanh âm này, không phải nha hoàn Tiểu Trân bên cạnh Phượng Lan Nhi, thì có thể là ai?

Tô Mê quay đầu lại, đập vào mắt là đôi mắt sung đỏ của Tiểu Trân, từ cửa đi vào.

Ôn Ngôn chân trước vừa mới chộp mình đến, nàng ta sau lưng đã đuổi tới, xem ra đây là do Phượng Lan Nhi bày mưu đặt kế.

Phượng Lan Nhi, Phượng Lan Nhi, thật là vũ nhục dòng họ “Phượng” này.

Triệu Trạch thấy người tới, không khỏi nhường mày: “Như thế nào, tiểu nha đầu đây là nghi ngờ lời bọn hình sư nói?”

Tiểu Trân thấy mặt mày Triệu Trạch mỉm cười lại hung ác, nhớ lại lúc trước đã ở chỗ này chịu tra tấn đến chẳng phải người, không khỏi rung mình một cái.

Nhưng nàng ta cũng không quên lời tiểu thư phân phó, vì thế thẳng sống lưng: “Tiểu Trân tất nhiên là không dám nghi ngờ lời ngài nói, chẳng qua đệ tử mới tới kia chết thê thảm như thế, Triệu hình sư nhất định phải vì hắn lấy lại công đạo!”

Tô Mê nghe đến đó, đột nhiên mĩa mai cong môi, lập tức hỏi: “Người quan tâm người chết như vậy, chẳng lẽ người và người chết có quan hệ sao?”

Tiểu Trân mừng thầm trong bụng, lập tức thuận thế leo lên cây thang mà Tô Mê cấp.

Nàng ta lấy ra khăn tay nhỏ, xoa xoa đôi mắt sung đỏ, ngay sau đó nước mắt xôn xao chảy xuống: “Thật ra tên thật của ta là Kiều Trân, người chết Kiều Chi Tiếp kia chính là đệ đệ ruột thất lạc nhiều năm của ta.”

Quả nhiên là cẩu huyết trong dự kiến.

Tô Mê cười khê: “Người không phải là nhìn thấy trên xác chết của Kiều Chi Tiếp có bớt hoặc vết sẹo gì đó, cho nên mới nhận ra hắn là đệ đệ chứ?”

Tiểu Trân sững sốt, theo bản năng gật gật đầu, nhưng trong lòng lại đang nghi hoặc.

Tiểu thư dạy cho nàng ta nói những lời này, sao hắn lại biết?

Lúc này, Tô Mê lại nói: “Vậy kế tiếp, nếu ta không thừa nhận mình là hung thủ, có phải các người muốn kiểm tra thân thể của ta hay không, nếu ta không đồng ý, các người sẽ mạnh mẽ đem ta lột sạch?”

Tiểu Trân kinh ngạc mở to mắt nhìn Tô Mê, trong mắt hoàn toàn là không dám tin tưởng. Sao cái gì hắn cũng biết?

Tô Mê nhìn về phía Ôn Ngôn: “Cho nên, nếu bọn họ khăng khăng muốn cơi quần áo ta, sư phụ cũng mặc cho bọn họ làm như vậy?”

Ôn Ngôn ngơ ngẩn nhìn Tô Mê, ánh mắt hơi lóe.

Tất nhiên là hắn không muốn.

Nhưng nếu có thể chứng minh "hắn" trong sạch, cho dù hy sinh một chút, cũng không ngại đi, rốt cuộc tất cả mọi người đều là nam nhân.

Tô Mê liếc mắt một cái đã nhìn ra ý tứ của hắn, không khỏi cười thê lương.

Lúc trước mắt nguyên nữ chủ bị mù à, coi trọng một tên tôn tử giống như nam chủ này?!

Người khác nói cái gì, hắn liền cho rằng là như vậy, không tin chính mình, ngược lại tin vào lời gièm pha của người khác.

Đầu tiên là lúc đám cháy xảy ra thấy chết mà không cứu. Về sau chính là lúc này, bị thảm vắn ở hình đường, tên nam nhân này rốt cuộc có thể cận bã tới trình độ nào nữa?

Lúc trước có phải do đầu óc Đông Phương Lãm bị chấp, mới thu hắn làm đồ đệ?!

Tiểu Trần thấy một nam nhân nhỏ bé như Tô Mê cùng Ôn Ngôn mất đi mây lại, không khỏi có chút buồn nôn.

Nàng ta trầm mặc trong chớp mắt, nói thẳng: “Một khi đã như vậy, nếu ngươi có thể thoát y chứng minh mình vô tội, ta đây lập tức xin lỗi ngươi.”

Tô Mê âm thầm hừ lạnh, xem ra cô nghĩ không sai.

Phượng Lan Nhi sờ dĩ làm nhiều chuyện như vậy, mục đích chủ yếu muốn nhìn cô bị đồng môn đuổi giết, hoặc là bị nghiệm thân vũ nhục.

Mà hai kết quả này, hoặc là làm cô chết, hoặc là làm cô chịu nhục mà chết.

Nhưng lúc này, nếu cô nói mình là nữ tử, bị người kiểm tra vẫn là không tránh được.

Tô Mê lạnh lùng cong môi, nghĩ thầm Không có khả năng mỗi một lần, Đông Phương Lãm đều sẽ xuất hiện giúp cô.

Mà trước mắt, cho dù như thế nào, cô cũng sẽ không để cho bọn họ nghiệm thân cô!

Tô Mê lập tức mặc niệm khẩu quyết, trong vòng một mét quanh thân phát ra một tầng hỏa diễm sáng rực, chỉ là sợi dây thừng trói buộc trên người vẫn không bị thiêu đứt.

Nhưng cô không quản được nhiều như vậy, nhân lúc bọn họ không chú ý, nhanh chóng lách mình một cái, cướp thân bay khỏi hình tượng.

Đang lúc cô cấp tốc lao về phía Bích Tiêu cung, một đạo kim quang nhạt lập loè, Ôn Ngôn đã cách một tầng lửa, nắm lấy eo cô..

“Mê Nhi, ngươi chớ có chấp mê bất ngộ.”

“Không cần rác rưởi như ngươi giảng đạo lý, ngươi mẹ nó buông ta ra!” Lúc này Tô Mê không hề cho hắn một chút mặt mũi nào.

Nhưng mà giây tiếp theo, lúc cô thấy đám người Triệu Trạch và Cam Ly đuổi đến, nghĩ thầm là trốn không thoát, liền an phận, triệu hoán hệ thống: “Lập tức giúp ta thông tri Đông Phương Lãm.”

Còn không chờ hệ thống trả lời cô, đám người Triệu Trạch đã đi tới trước mặt cô rồi.

“Nam tử hán đại trọng phu, còn không phải chỉ là nghiệm thân thôi sao, nhìn xem chút tiền đồ này của ngươi.”

Tô Mê cười nhạt, phun ra lời nói làm người khiếp sợ: “Ngươi cảm thấy mấy tên đại nam nhân các ngươi, muốn nghiệm thân một tiểu nữ tử như ta, ta sẽ đứng đây tùy ý các ngươi nghiệm sao?”

Mọi người ở đây, cùng với các đệ tử bắt đầu vây xem hoàn toàn ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, quét mắt nhìn thân thể bình thường của Tô Mê, sôi nổi nghi ngờ.

“Hắn sao có thể là nữ nhân?!”

“Đúng thế, thật là buồn cười, chẳng lẽ vì tránh né hậu quả do mình làm ra, tự cắt mệnh căn của mình sao?”

“Thật là, chúng ta không nói lời nào, lặng lẽ xem hắn tìm đường chết.”

.....

Ôn Ngôn tỉnh lại từ trong cảm xúc kinh ngạc phức tạp, lập tức nhui mày: “Mê Nhi không thể nói vậy, để Triệu Trạch kiểm tra đi, nhất định sẽ trả lại công đạo cho ngươi.”

“Công đạo của nàng, bốn Tiên Tôn sẽ tự mình thay nàng đòi lại, không nhọc ngươi tự chủ trương.”

Lúc này, một đạo tiếng Phạn giống như đến từ phía chân trời là lướt truyền tới.

Ngay sau đó, lưu quang màu tím bỗng nhiên chợt lóe, nhân nhi vốn bị bắt lấy trong tay đã là biết mất trong hư không.

Ôn Ngôn cùng chúng đệ tử tập trung nhìn vào đã thấy Đông Phương Lãm một đầu tóc như chỉ bạc, chỉ mặc một bộ áo lụa đơn bạc màu tím, gắt gao ôm Tô Mê trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Sư Tôn Lãnh Tình Cầu Song Tu (13)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Tô Mê ngờ ngạc nhìn về phía Đông Phương Lãm sợi tóc dính nước, trên người mặc áo lụa đơn bạc, chỗ mềm mại nhất trong trái tim giống như bị thứ gì va chạm thật mạnh, khoé mắt nháy mắt hồng nhuận: “A Lãm.....”

Nghe giọng cô mang theo nước nở nhu nhu, Đông Phương Lãm chỉ cảm thấy ngực hơi co lại.

Đôi mắt thanh lãnh từ trước đến nay không gọn sóng, nổi lên một tia đau lòng mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Lúc biết được có người xâm nhập Bích Tiêu cung, hắn đang ở bên trong cấm địa đầm băng tâm thần, đợi mặc quần áo ra khỏi cấm địa, nháy mắt khỏi động linh hư kính, đã thấy một màn Tô Mê bị mọi người bao vây.

Dưới tình thế cấp bách, Đông Phương Lãm bất chấp quần áo mình có chỉnh tề hay không, đã trực tiếp chạy tới nơi này.

May mắn, hắn tới kịp thời.

Nhưng mà, lúc này đôi mắt thanh lãnh của Đông Phương Lãm đang dừng trên sợi dây thừng trói lấy Tô Mê, mặt mày tinh xảo bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, uy lực vô hình quanh quần quanh thân, khiến chúng đệ tử ở đây phải lui vài bước.

Chúng đệ tử và trưởng lão các môn vội vàng chạy tới, toàn bộ quỳ xuống hành lễ, giương giọng hô to: “Bái kiến Tiên Tôn!”

Đông Phương Lãm không đáp lại chút nào, chỉ là điểm lên không một chút, cời bỏ dây thừng trên người Tô Mê.

Khi nhìn thấy vết đỏ trên da thịt do bị thít chặt lộ ra bên ngoài kia, lạnh lùng nheo mắt, nâng tay Tô Mê lên, niệm một đạo khẩu quyết.

Chỉ thấy đầu ngón tay mảnh khảnh của Tô Mê lập tức lóe ra ngọn lửa màu tím, trong khoảnh khắc ấy, kim sắc Khôn Tiên Thằng đã bị đốt cháy thành tro tàn.

Tu vi của Tô Mê vốn chỉ là trúc cơ, không có khả năng đốt cháy Khôn Tiên Thằng biến ảo của Ôn Ngôn tu vi Kim Đan kỳ.

Nhưng đối với Đông Phương Lãm đã gần đến Đại Thừa, hiển nhiên là dễ như trở bàn tay.

Ôn Ngôn thấy hai người thân mật như vậy, trong lồng ngực một mảnh chua xót phức tạp, hơn nữa còn sinh ra một loại ý niệm mị mị khác.

Chẳng lẽ sư phụ hắn..... Thích Tô Mê?

Ôn Ngôn ním môi, nháy mắt trong lòng toát ra ý nghĩ này hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn.

“Tiểu Ngôn, ngươi nói xem chuyện gì xảy ra?”

Ôn Ngôn kiệt lực áp chế ngực không khoé, bầm: “Khỏi bẩm sư phụ, mấy ngày trước đây, đệ tử mới tới Kiều Chi Tiếp bị người gian sát, vứt xác sau núi, trên người có thương tổn do hỏa hệ thuật pháp. Mà lúc trước có người từng gặp qua, Kiều Chi Tiếp và Tô Mê trắng đêm không về, sau khi trở về vẫn luôn kêu to..... Bộ vị nào đó trên người đau, hiện giờ Kiều Chi Tiếp bị ngộ hại, đồ nhi liền mang hắn đến hình tư thẩm vấn.”

Hắn dừng một chút, nhìn mắt Tô Mê, sau đó lại nói: “Triệu hình tư cảm thấy hắn không có công cụ phù hợp để gây án, ta muốn lấy nghiệm thân làm chứng, trả cho hắn trong sạch.”

“Cho nên, ngươi tự mình xông vào Bích Tiêu cung của ta, trói nàng tới đây.” Đông Phương Lãm không hề có độ ấm mở miệng nói.

Ôn Ngôn lập tức hướng hần vái chào: “Tự ý xông vào Bích Tiêu cung là đồ nhi sai, chỉ là bởi vì lúc ấy tình huống khẩn cấp. ....”

“Vi sư hỏi người, người có biết hậu quả khi tự tiện xông vào Bích Tiêu cung không?”

Mày Ôn Ngôn nhủ lại, mặt đầy ngưng trọng nói: “Đồ nhi tự nhiên hiểu.”

Lông mi như phượng linh của Đông Phương Lãm nhẹ xốc: “Ôn Ngôn chưa được truyền triệu, tự ý vào cấm địa Bích Tiêu cung, đến Cửu U minh ngục đốt hình ba ngày, bất luận kẻ nào cũng không được cầu tình.”

“Vâng, Tiên Tôn.” chúng đệ tử ở đây cung kính lên tiếng.

Tiểu Trần quỳ gối trong đám người, gương mặt trộm nhìn Đông Phương Lãm.

Đồng thời kinh diễm, nghĩ thầm tên tiểu tử thú vị Tô Mê này, không biết dẫm phải vận cứt chó gì, sao mỗi lần đều có Tiên Tôn tương trợ?

Thật là tà môn!

Wattpad: HBNmoemoe

Nhưng nàng ta nghĩ tiểu thư nhà mình thiết kế kế hoạch hoàn mỹ như vậy, cho dù Tiên Tôn hướng về Tô Mê, nhưng đối mặt với một mạng người, nhất định sẽ không bao che hần nữa.

Vì thế dùng hai đầu gối xuống đất mà đi, đi tới phía trước, về mặt bí phần nói.

“Tiên Tôn tại thượng, tiểu nữ Kiều Trần, Kiều Chi Tiệp kia là đệ đệ thất lạc nhiều năm của ta, hiện giờ bị người này giết hại, Tiên Tôn công chính liêm minh, nhất định phải làm chủ cho tiểu nữ!”

Tô Mê nghĩ thầm, nhất định là Phượng Lan Nhi đã tẩy não nàng ta, bằng không tại sao nha hoàn nhỏ này lại có khả năng luôn không sợ chết mà đi tìm chết chứ.

Cô không khỏi cười mỉa mai: “Cho dù các người vu oan hãm hại, ít nhất cũng phải biết rõ giới tính của ta, ta nói, ta không phải nam nhân, ta là nữ nhân. ....”

Lời còn chưa dứt, Tô Mê chỉ cảm thấy ngọc vấn tóc trên đỉnh đầu bỗng chốc buông lỏng.

Thoáng chốc, 3000 sợi tóc đen giống như vẩy mực rũ xuống.

Tô Mê ngược mắt nhìn về phía Đông Phương Lãm, chỉ thấy hần ôm chặt eo mình đối mặt với mọi người ở đây.

Nháy mắt tiếp theo, giọng nói thanh lãnh nhạt nhẽo, mang theo uy nghiêm, cao điệu biểu thị công khai nói: “Bắt đầu từ giờ phút này, Tô Mê là tiên lữ duy nhất của Đông Phương Lãm ta, nơi nàng đến, cũng giống như ta ở đó, nếu có chút bất kính, lập tức phế bỏ tu vi tiên môn, cũng trục xuất khỏi Dục Chu Sơn, vĩnh viễn không được đi vào!”

Mọi người đều kinh hãi, mà Ôn Ngôn càng kinh ngạc hoảng sợ hơn.

Tô Mê chịu kinh hách cũng không ít hơn bọn họ là bao, chỉ là thời điểm sùng mặt nhìn về phía Đông Phương Lãm, mắt phượng thon dài lại bị hai mảnh cánh môi lương bạc mà mềm mại chạm cực khẽ một chút.

Dưới tình huống không kịp phòng ngừa, càng làm Tô Mê có chút ngu ngơ.

Nam nhân này sao lại chủ động hôn cô?

Tô Mê không kịp nghĩ tới nguyên nhân, Đông Phương Lãm đã nhìn về phía Ôn Ngôn, trầm thấp thông báo một tiếng: “Tiểu Ngôn, sau này nàng là sư nương của người.”

Sư nương?!

Nói như vậy, Tô Mê thật sự là nữ nhân?!

Biết được sự thật này, Ôn Ngôn cảm thấy khúc mắc của mình cuối cùng cũng được hoá giải—— không phải hần thích nam tử, mà là một nữ tử.

Nhưng là. ....

Một khắc khi hần biết cô là nữ tử, lại bị sư phụ kính yêu báo cho biết Tô Mê sẽ trở thành sư nương của hần, Ôn Ngôn tỏ vẻ hoàn toàn không thể tiếp thu!

“Chẳng lẽ sư phụ đang nói đùa?”

Lúc này, Tô Mê gọi lên khoe miệng, đôi tay ôm lấy cổ Đông Phương Lãm, trên hai cánh môi ướt át tươi đẹp của hắn nhẹ nhàng hôn một cái, rồi sau đó nhìn về phía Ôn Ngôn nở nụ cười sáng lạn.

“Sur..... a không, lúc này ta hẳn phải giống A Lãm gọi người là Tiểu Ngôn.”

Tô Mê dừng một chút, lại nói: “Tiểu Ngôn, A Lãm không nói đùa, cũng không thích nói đùa, ta là nữ tử, bây giờ là tiên nữ của A Lãm, là sư nương của người.”

Tâm can đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, ngũ tạng lục phủ tựa như bị lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào, máu tươi đầm đìa, Ôn Ngôn chỉ cảm thấy đầu ông lên một tiếng, mất đi cảm giác trong nháy mắt.

Trừ bỏ một tiếng “Sư nương” bên ngoài kia, rốt cuộc nghe không thấy lời nói nào khác.

Tô Mê thấy hắn cứng đờ như tượng điêu khắc, trong lòng một trận thống khoái, nhưng ngay sau đó hơi dẩu cái miệng nhỏ, nhìn về phía Đông Phương Lãm: “A Lãm, Tiểu Ngôn hình như không thích ta làm sư nương hắn.”

“Không cần hắn thích, bốn Tiên Tôn thích là đủ rồi.”

Đông Phương Lãm vẻ mặt vô cảm nói một câu, lại khiến Tô Mê giật mình trong lòng, cô dịu ngoan đứng bên cạnh hắn, ngọt ngào cong môi, không nói gì.

Làm sao bây giờ, cô giống như càng ngày càng thích gương mặt cảm dục, nhưng thốt ra lời trêu chọc của hắn.

.....

Tình cảnh hạnh phúc trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tiểu Trân.

Vốn là một tên tiểu tử thú, sao đột nhiên lại biến thành nữ nhân, còn thăng chức thành tiên nữ của Tiên Tôn?

Trong lòng Tiểu Trân ẩn ẩn có chút dự cảm bất an, đang muốn bất động thanh sắc rời đi, chỉ thấy một đạo ánh sáng tím chột lóe, liền bị Đông Phương Lãm thi pháp trời lại.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cảm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (14)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Tiên Tôn tha mạng, Tiên Tôn tha mạng.” Tiểu Trân vừa thấy mình bị trói, vội vàng quỳ xuống, dập đầu xin tha.

Tô Mê đi tới trước mặt nàng ta, câu môi bề nghệ nói: “Người lại không phạm sai lầm, chạy cái gì, chẳng lẽ do làm chuyện trái lương tâm bất thành sao?”

Tiểu Trân nghĩ cũng đúng. Việc nàng ta và tiểu thư làm còn chưa bại lộ, chạy cái gì.

Vì thế dựng thẳng sống lưng, nhìn về phía khuôn mặt như trích tiên của Đông Phương Lãm: “Sao Tiên Tôn lại trói tiểu nữ, là tiểu nữ đã sai phạm gì sao?”

“Muốn trói thì trói thôi.” Đông Phương Lãm nhàn nhạt liếc nàng ta.

Trong chớp mắt, Tiểu Trân chỉ cảm thấy bị vài lưỡi dao băng găm vào tâm hồn, lạnh lẽo vô tận, cấp tốc lan tràn đến huyết dịch toàn thân của nàng ta.

Nàng ta đột nhiên run run một chút, cả người cuộn tròn thành một đoàn.

Tô Mê mở to mắt ghen tị nhìn Đông Phương Lãm, thật ra cô rất muốn ném thử tích cách lãnh ngạo cường hãn, triệt triệt để để khí phách một hồi, rốt cuộc từ khi cô làm nhiệm vụ mau xuyên tới nay, tính cách của mỗi kí thể đều giống nhau.

Có lẽ đương sự không có phát giác gì, nhưng Đông Phương Lãm lại bị ánh mắt nóng rực của Tô Mê nhìn đến có chút mất tự nhiên.

Hắn ho nhẹ một tiếng, trước mặt mọi người gọi linh hư kính ra, tay áo vung lên, giữa không trung lập tức xuất hiện một ít hình ảnh.

Chỉ thấy Tiểu Trân một thân quần áo vàng nhạt, đầu tiên là trộm đem một ít ngân lượng và mấy bình đan dược giao cho mấy tên đệ tử ngoại môn, sau đó thì thâm một phen rồi vội vàng rời đi.

Ngay sau đó hình ảnh biến đổi, màn đêm buông xuống, nàng ta lại dẫn dụ đệ tử mới tới Kiều Chi Tiếp đến sau núi.

Tiếp theo, trong hình ảnh đột nhiên xuất hiện vài tên nam tử có dáng người cường tráng, nhanh chóng bắt Kiều Chi Tiếp, kéo quần hắn xuống, ấn lấy hắn quát tháo một phen.

Mà Tiểu Trân, đứng ở bên cạnh xem đến rạo rực, cuối cùng vài tên nam tử nổi lên hứng thú, còn lôi kéo nàng ta cùng hưởng lạc. (-.-)

Bởi vì ban đêm tương đối tối, mọi người tuy không thấy rõ hình ảnh hạn chế nào đó nhưng vẫn từ âm thanh đối thoại phân biệt ra trong hình ảnh là người nào.

Ngay tức khắc khi Đông Phương Lãm thu hồi linh hư kính kia, các trưởng lão lập tức sai người bắt mấy tên quát tháo lại.

Tô Mê nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Trân.

“Người hận ta như vậy, một hai phải đưa ta vào chỗ chết, hay là do có người nào sai sử, người cũng chỉ là bất đắc dĩ mà làm theo?”

Trên mặt Tiểu Trân có chút khó xử, Tô Mê lại tung mồi ra: “Nếu người nguyện ý nói ra người chủ mưu chân chính phía sau, ta sẽ kêu A Lãm tha cho người, nếu không, vậy liền nhốt vào Cửu U minh ngục, chịu đau khổ từ hình phạt thiêu đốt.”

Wattpad: HBNmoemoe

Sắc mặt nàng ta hiện lên vài tia giãy giụa, mới vừa mấp máy môi muốn nói gì đó, hốc mắt đột nhiên muốn nứt ra nhìn về phía Tô Mê.

“Chủ mưu là một mình ta, ta hận nhất là loại tiện nữ nhân đáng chết như ngươi, đầu tiên là câu dẫn tiên sư, còn cho Tiên Tôn uống mê dược gì đó, làm cho đám người bọn họ đều thích ngươi, hướng về ngươi, Tô Mê, ta nguyện rửa ngươi, ngày sau nhất định không được chết từ tế!”

Dứt lời, Tiểu Trân đột nhiên điên cuồng đứng dậy, hướng về cột đá bên cạnh mà tông vào, tức khắc máu tươi bốn phía, chết ngay tại chỗ.

Tô Mê ánh mắt lóe lóe, nội tâm có chút chấn động.

Không nghĩ tới, hệ thống của Phượng Lan Nhi còn có kỹ năng khống chế nhân tâm từ xa này?

Như vậy tất cả sự việc xảy ra lúc này nàng ta tất nhiên đều đã biết.

Xem ra, cô cần phải cùng hệ thống 059 nói chuyện thật tốt.

.....

Tuy rằng Tiểu Trân là người đã chết, nhưng Đông Phương Lãm vẫn sai người đem thi thể nàng ta và vài tên đệ tử khác, cùng với Ôn Ngôn từ đầu đến cuối ánh mắt đều dừng trên người Tô Mê, toàn bộ mang đi Cửu U minh ngục, nên đốt cháy thì đốt cháy, nên chịu hình thì chịu hình.

Sau đó, Đông Phương Lãm mang theo Tô Mê trở về Bích Tiêu cung.

Cam Ly nhìn bóng dáng Tô Mê rời đi, tà mị cười ra một tia ý cười hứng thú dạt dào, đi vào Cảnh Lan Uyển.

Phượng Lan Nhi vừa thấy bộ dáng này của Cam Ly, tâm tư liền ngửa ngáy.

Để hắn đi tới trước giường, đôi tay ôm lấy cổ hắn, nhắm hai mắt lại hôn nồng nhiệt một lúc, không hề thấy trong đôi mắt đào hoa của hắn mang theo tia chán ghét nồng đậm.

“Ly ca ca, đã rất lâu rồi huynh không chạm vào người ta, thân thể ta trước mắt đã khá hơn nhiều, ta muốn huynh, hung hăng mà làm. .... Đau ta.”

Cam Ly giờ tay nâng cằm nàng ta, tà mị cười nói: “Tiểu nha hoàn của muội đã chết, sư phụ của chúng ta bị chộp tới Cửu U minh ngục chịu phạt, còn có Tô Mê tiểu sư đệ, không, phải nói là tiểu sư muội, cũng thăng chức thành tiên lữ của Tiên Tôn chúng ta, mặc dù như vậy, muội cũng không nóng lòng sao?”

Nhiệm vụ này khó giải quyết như vậy, sao nàng ta có thể không vội?

Đầu tiên là nữ chủ sống sót thay đổi cốt truyện, sau là câu được đại Boss Đông Phương Lãm này, cho dù nàng ta vất hết óc, vu oan hãm hại, kết quả vẫn không giết được nữ chủ.

Nàng ta một nữ phụ trà xanh này cũng sắp bị cốt truyện quân, chơi đến liệt rồi có biết không?

Hiện giờ thật vất vả tìm được Tiểu Trân làm dê thế tội, chuyện xem như hạ màn.

Nàng ta cần nắm chặt thời gian, có được tình huyết của hấn và Ôn Ngôn.

Bây giờ nữ chủ gì đó, thật sự ngược không chết cô ta, thì không ngược nữa, ngược lại nhiệm vụ của nàng ta cũng không phải một hai phải ngược chết cô.

Thật ra trước đây, “Phượng Lan Nhi” cũng từng bị Cam Ly ngu qua, nhưng hệ thống một hai phải bảo nàng ta tự mình có được tình huyết, mới tính là nhiệm vụ hoàn thành, nàng ta đành phải không biết xấu hổ mà trêu chọc hấn mỗi ngày.

Nhưng nam nhân này giống như đã ngừng ăn mặn, làm sao cũng không muốn chạm vào nàng ta.

Xem ra, nàng ta thế nào cũng phải áp dụng biện pháp cực đoan.

Vì thế Phượng Lan Nhi từ chỗ hệ thống đối lấy mãnh dược châm hương, sau đó cầm tay Cam Ly ghé vào má cô: “Người ta và Tiểu Trân tình như tỷ muội, tự nhiên đau lòng, nhưng người chết không thể sống lại, cho dù ta thương tâm khổ sở, cũng không thay đổi được gì, còn không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt.”

Cam Ly đem hai ngón tay bỏ vào trong miệng nàng ta, néo lưỡi nàng ta: “Lúc trước không phải vẫn luôn la hét phải trở về, sao lúc này đã trở về lại không có hứng thú với Ôn Ngôn rồi?”

“Ta lúc này, chỉ có hứng thú với.. huynh.”

Phượng Lan Nhi cầm tay hấn, lôi kéo đẩy, ngồi ra động tác dẫn dụ, bộ dáng mị nhân như tơ, tuy Cam Ly đã ngự nữ vô số cũng không khỏi động tâm tư.

“Muội cứ như vậy muốn cho gia yêu thương muội?” Cam Ly tà tà cong môi, đột nhiên dùng sức, thâm dò vào cổ họng nàng ta.

Phượng Lan Nhi vút cho hấn cái mị nhân, đồng thời xốc chặn gắm lên, một đôi đôi ngọc tuyết trắng không manh áo che thân bại lộ trước mắt Cam Ly.

Lúc này, châm hương trong không khí đã phát huy được hiệu, chỉ thấy khoe mắt Cam Ly đỏ lên, lấy tay ra, lập tức thâm nhập một vào trong một cái miệng khác, tùy ý, khuấy lên một sóng xuân lộ.

Ngay sau đó, trong phòng trừ bỏ tà âm đan xen của nam nhân và nữ nhân, chỉ có tiếng giường đong đưa.

.....

Lại nói bên kia.

Sau khi Đông Phương Lãm đem Tô Mê mang về Bích Tiêu cung, thì buông tay cô ra, đi thẳng vào phòng mình.

Tô Mê thấy hấn khôi phục lại bộ dạng thanh lãnh ngày xưa, trông mắt giao hoạt vừa chuyển, ngay sau đó chạy bước nhỏ theo hấn vào phòng.

Đông Phương Lãm đang muốn đổi quần áo mới, thấy Tô Mê đột nhiên đi vào, lập tức mang về mặt vô cảm nói một câu: “Đi ra ngoài.”

“Không muốn, trước mắt chúng ta đã là quan hệ tiên lữ, ta muốn dọn vào ở cùng chàng.” Tô Mê ba bước chạy đến trước mặt Đông Phương Lãm, thân mật ôm cô hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (15)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Tò

Đông Phương Lãm chưa bao giờ gần gũi với người khác như vậy, lập tức kéo tay Tô Mê xuống: “Buông tay.”

“Ta không buông, nếu ngươi muốn thay quần áo, ta giúp ngươi, dù sao ta cũng là tiên lữ của ngươi, loại việc như thế sau này cũng phải làm.”

Nói xong, Tô Mê trực tiếp đem áo lụa trên người Đông Phương Lãm kéo xuống.

Nhưng mà nhìn thấy thân thể nam nhân trước mắt trắng nõn như đậu hủ, mũi vẫn nhin không được có chút nóng lên, gương mặt cũng dần dần đỏ, Tô Mê lập tức xoay người cầm áo lót và áo ngoài sạch sẽ: “Này, ta giúp ngươi mặc.”

Đông Phương Lâm thấy gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng: “Quần.”

“Ồ.” Tô Mê đem quần lót cầm qua, giúp hắn mặc quần áo.

Đông Phương Lâm nhìn nàng một cái, lại nhìn quần của mình, hàm ý trong đó ngay cả tên gốc cũng nhìn ra được.

Hắn đây là muốn cô coi quần cho hắn sao?

Sắc mặt Tô Mê đỏ lên, gạt mình, cuối cùng căng da đầu gối xỏ xuống, run rẩy duỗi tay về phía thắt lưng.

Hô hấp ảm áp có chút dồn dập tinh tế phun vào nơi nào đó.

Đáy mắt Đông Phương Lâm bỗng chốc trở nên sâu thẳm, trong đầu không khỏi bắt đầu nhớ lại đôi môi mềm mại như nước của nàng khi chạm vào mình, cảm giác vi diệu ấy, nháy mắt làm bụng dưới dâng lên ngọn lửa không tên.

Tô Mê cúi bỏ dây lưng, nghiêng đầu nhắm mắt lại, đột nhiên kéo xuống——

Vừa định đứng dậy, không nghĩ tới dưới chân đột nhiên mềm nhũn, cơ thể không giữ được thăng bằng, nàng lại ngồi xỏ xuống.

Nhưng giây tiếp theo, xúc cảm kỳ quái từ nơi mềm mại nào đó đang cương lên, đúng lúc đánh trúng má cô, thân mình Tô Mê chấn động đột nhiên mở mắt ra.

Nhìn thấy thứ ngoài ý muốn ở trước mắt đang gập đầu với mình, cô bỗng nhiên trừng to đôi mắt phượng, sau đó “Phanh” một tiếng ngồi xuống đất!

“Ngươi, ngươi……” Duỗi tay chỉ vào vật ấy, Tô Mê nói không ra lời.

Đụng chạm ngắn ngủi và sự rời khỏi đặc biệt hệt hẫng sau đó, làm cho Đông Phương Lâm cau mày lại.

Hắn nhìn cái đó đang ngẩng đầu, lại quét mắt nhìn môi Tô Mê, rồi sau đó hờ hững thu hồi ánh mắt, mặc quần áo vào.

Tô Mê ngo ngẩn nhìn sắc mặt thanh lãnh của Đông Phương Lâm, nhìn thấy cử chỉ vô tình nhưng lại trêu người, nuốt nuốt nước bọt, đồng thời cảm thấy mũi càng ngày càng nóng.

Cuối cùng thấy hắn cong chân mặc quần lót, nửa bờ mông đặc biệt no đủ, nhin không được bò dậy chạy trốn ra ngoài.

Đù má, gương mặt nam thần cấm dục như thế lại làm ra cái động tác câu nhân khiến cho nội tâm ngứa ngáy như vậy, mẹ nó thực sự quá kích thích!

……

Tô Mê chạy ra sau sườn núi, ước chừng gió biển thổi mười lăm phút mới ngăn chặn được thú huyết xao động trong cơ thể trở lại bình thường.

Đi vào phòng nhỏ, định nằm nghỉ ở trên giường một lát, lập tức cổ tay xoay chuyển, ngọn lửa từ đầu ngón tay Tô Mê xuất ra, bức thẳng tới án đường nam tử đang nằm trên giường.

“Ây da ——!” Nam tử ăn đau, từ trên giường ngồi dậy và đi theo đó là một âm thanh ma sát, găt gao đè trán mình lại: “Đau quá, đau chết ta!”

Tô Mê cười lạnh, nhắc chân đá lên vị trí miệng vết thương trên hông hắn.

Sắc mặt nam tử kia trắng bệch, mồ hôi lạnh rơi xuống, lập tức ngẩng đầu cắn tức nhìn Tô Mê: “Ngươi muốn mưu sát à, có tin ta phế ngươi hay không!”

“Ngươi và bọn Phượng Lan Nhi hợp mưu, hất nước bẩn lên người ta, chuyện này ta còn chưa tính với ngươi, ngươi lại muốn phế ta, được nha, hôm nay ta muốn xem thử ngươi rốt cuộc có năng lực này hay không.”

Dưới chân Tô Mê dùng sức, hung hăng dẫm lên miệng vết thương của hắn.

Nam tử vội vàng xoay người hít lấy một ngụm khí lạnh, nhưng càng thêm nghi hoặc.

Tô Mê làm sao biết được chuyện bọn họ vu hãm nàng?

Chẳng lẽ Phượng Lan Nhi đuổi giết mình không thành, đã đem chuyện này đổ hoàn toàn lên người hắn?

Đáng chết, thật sự độc nhất là lòng dạ đàn bà, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho chủ tớ bọn họ!

“Những chuyện đó không có liên quan gì với ta, ta chỉ là bị ma quỷ ám, lấy tiền làm việc, nói bậy về ngươi vài câu mà thôi, mọi người đều là đồng môn,

không cần phải tàn nhẫn như vậy chứ.”

Tô Mê cười lạnh: “Thời điểm nói bậy về ta, sao không nghĩ tới ta và người từng là đồng môn? Ta nói cho người biết, Tiểu Trần đã chết, mấy tên đồng lõa kia của người cũng đã bị bắt hết, nếu không muốn bị ta đưa đi chịu hình, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời.”

Sắc mặt nam tử lúc này đại biến, vội vàng ôm lấy chân Tô Mê: “Đừng đừng đừng, ta cái gì cũng đều nghe người.”

Tô Mê vừa lòng thu hồi chân, ngay sau đó thừa lúc nam tử thả lỏng, lần thứ hai hung hăng đá đá vào miệng vết thương ——

“Ai u, đau đau đau, người sao thế, sao lại đá ta?!” Nam tử cắn răng che miệng vết thương lại, vẻ mặt thống khổ.

Tô Mê cũng không nhìn hắn cái nào, xoay người ra khỏi phòng nhỏ.

Đơn giản thu thập đồ đạc, Tô Mê da mặt dày dọn vào phòng Đông Phương Lãm.

Tuy rằng chủ nhà không muốn, nhưng gặp phải công pháp quán người của Tô Mê, cuối cùng vẫn đồng ý để nàng dọn vào.

Có điều, Tô Mê và Đông Phương Lãm không ngủ cùng nhau, mà là ở trong phòng nhỏ.

Nhưng cô cũng rất vừa lòng, cuối cùng có thể tiến thêm một bước ở cùng Đông Phương Lãm, cũng thuận tiện trao đổi tình cảm hơn.

.....

Tô Mê đắp chăn mềm mại, nằm trên giường, kêu gọi hệ thống

“059, ra đây, chúng ta cần phải tâm sự thật tốt.”

“Tâm sự cái gì? Bỏn hệ thống vội vàng lăm đấy.” Hệ thống 059 mặc một bộ quần áo ngủ trang, trong tay cầm một khẩu súng lục, xuất hiện trước mặt Tô Mê.

“Vội? Mi vội vàng đánh chân nhân CS?”

Hệ thống 059 điểm đầu nhỏ: “Thời gian của bỏn hệ thống không nhiều lắm, hiện tại chiến đội đang ở trạng thái ngừng bắn, có chuyện gì thì mau nói đi.”

Tô Mê cạ lờ một trận, gọng găng dứt khoát nói: “Hệ thống nữ phụ kia của Phụng Lan Nhi quá lợi hại, thao tác khống chế nhân tâm đều có, vì sao ta làm nhiệm vụ lâu như vậy, từ trước tới nay kỹ năng trâu bò gì cũng đều không có, ta muốn xin gia tăng kỹ năng phụ trợ.”

“Người là linh hồn mà bỏn hệ thống rút sai, số liệu phân phối trên người vốn dĩ đều là chuẩn bị cho hàng xóm của cô, có chút kỹ năng và đại chiêu, cô không có quyền hạn chiếm hữu và sử dụng vĩnh cửu, khi tới 100 điểm tích lũy có thể lựa chọn sắp xếp hệ thống một lần nữa, đến lúc đó có rất nhiều kỹ năng tùy cô chọn.”

Hệ thống 059 dừng một chút, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: “Bản thân hệ thống có mang kỹ năng phục chế, lúc này cô ở vị diện Tu Chân, khi cô tiến vào ký thể thì sau đó sẽ học được tất cả thuật pháp, ở vị diện tiếp theo có thể sử dụng.”

Tô Mê nghĩ nghĩ, dường như xác nhận có khả năng, vốn dĩ cô không biết bơi, sau khi học xong, hiện tại quả thực không sợ nước.

Có điều.....

“Nhưng mi vẫn không gia tăng cho ta một ít kỹ năng hữu dụng, mi cũng không biết, nếu không phải Đông Phương Lãm kịp thời xuất hiện, thiếu chút nữa hôm nay ta đã bị người ta lột quần áo ngay tại chỗ.”

Vị diện tu tiên cường giả nhiều như vậy, cô chỉ là tên yếu gà không có bàn tay vàng, thật sự quá nguy hiểm!

“Được thôi, bỏn hệ thống thêm cho cô thuật thôi miên rồi, cô cần luyện tập thêm, các bạn nhỏ còn đang chờ, bỏn hệ thống phải đi, không có chuyện quan trọng, xin đừng quấy rầy.”

Hệ thống 059 mới vừa rời đi, Tô Mê đã cảm thấy trong đầu mình có nhiều hơn vài thứ.

Tuy rằng chưa tiếp xúc qua lĩnh vực thôi miên, nhưng cô biết, chỉ cần có đủ tinh thần lực, vận dụng chính xác thuật thôi miên, cũng có thể khống chế nhân tâm

Nữ phụ trâu bò hò hét, nhóm người pháo hôi nghịch tập, về sau chúng ta hãy chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (16)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Tô

Sau khi Phụng Lan Nhi có được tình dịch của nam phụ Cam Ly, nghĩ tới nam chủ còn bị nhốt ở Cửu U Minh Ngục chịu hình, vì thế dò hỏi hệ thống nữ phụ.

“Nam phụ tổng cộng có mấy người, hiện tại Đông Phương Lâm và nữ chủ kết thành tiên lữ, cũng xem là nam phụ nhỉ?”

Phụng Lan Nhi sẽ không nói cho hệ thống biết là nàng ta nhìn trúng sắc đẹp của Đông Phương Lâm, cho nên mặc kệ hắn có phải nam phụ hay không, nàng ta nhất định phải ngủ hắn!

Hệ thống nữ phụ: “Đông Phương Lâm không tính là nam phụ trong nguyên văn, trước mắt chỉ còn dư lại một mình nam phụ Tự Dự.”

Từ lời nói của hệ thống, Phụng Lan Nhi mới nhớ tới Tự Dự vẫn luôn trọng thương chưa lành.

Nhưng mà cái đó của Tự Dự không phải đã phế đi rồi sao?

Làm sao nàng ta có thể thu thập được tình dịch, chẳng lẽ muốn nàng ta chữa khỏi cho hắn trước, rồi mới thu thập?

“Thương thành có đồ vật gì có thể trị liệu cho bệnh của hắn không?”

Hệ thống nữ phụ: “Có thì có, nhưng Tự Dự là nam phụ cần công lực ở vị diện này, đối với các quy định, ký chủ không thể sử dụng lên đối tượng công lực, hơn nữa nhắc nhở ký chủ một câu, nhiệm vụ của ký chủ là công lực nam chủ nam phụ, Đông Phương Lâm không phải nam phụ, ký chủ tốt nhất đừng tìm đường chết, không cần trêu chọc hắn.”

Hệ thống càng nói như vậy, tâm của Phụng Lan Nhi càng ngứa ngáy.

Chỉ cần nhớ tới bộ dáng lạnh lẽo cấm dục kia của Đông Phương Lâm, dục vọng muốn có được hắn càng thêm dày đặc, nàng ta muốn ngăn cũng ngăn không được.

Lúc này chỉ mới tưởng tượng thôi, nàng ta đã cảm nhận được bản thân mình nhịn không được mà ướm rồi. =)))

Nhưng nghĩ tới có chuyện quan trọng còn chưa hỏi, vì thế tinh khí ngưng thần, áp chế dục vọng khó nhịn kia xuống, lên tiếng hỏi.

“Ngày mai ta muốn vào Băng Diễm Trì, thứ đồ chơi kia người giúp ta nghĩ ra biện pháp thu phục đi, còn bệnh của Tự Dự phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ hắn không tốt lên được thì ta phải luôn ở chỗ này sao?”

Hệ thống nữ phụ: “Băng Diễm Trì chủ yếu kiểm tra xem ngũ căn thanh tịnh hay không, ký chủ vào thương thành đổi một quả ‘Tuyệt Tình Đan’ thì có thể, còn Tự Dự, ký chủ chỉ có thể học tập y thuật ở vị diện này để trị liệu cho hắn.”

Phụng Lan Nhi rất là bức bối: “Ta chỉ thành thạo việc ngược chết nữ chủ, đoạt nam chủ và nam phụ, muốn ta học y thuật, ta làm không được.”

“Vậy ký chủ có thể tìm kiếm thần y cho nam phụ để chữa trị cho hắn.” Hệ thống nữ phụ cũng vì nàng ta mà rầu rĩ ruột.

Mà Phụng Lan Nhi sau khi nghe xong, vẻ mặt không kiên nhẫn trực tiếp chặt đứt liên lạc, cuối cùng còn ghét bỏ hệ thống quá vô dụng, ngay cả việc này cũng phải do nàng ta hao tâm tổn sức.

.....

Ngày kế tiếp, khi Tô Mê biết được Phụng Lan Nhi thành công vượt qua thí luyện ở Băng Diễm Trì, cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Rốt cuộc hệ thống của nàng ta trâu bò như vậy, kỹ năng gì cũng có, duy trì ngũ căn thanh tịnh trong thời gian ngắn hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

Mà trước mắt, cô đã tìm được người phóng hỏa trước kia - Cam Ly, hiện giờ chỉ cần tìm ra thân phận chân chính của hắn, đồng thời ngăn cản kế hoạch của hắn, khiến Ôn Ngôn yêu mình, như vậy nhiệm vụ sẽ hoàn thành.

Nhưng mà từ lần trước, sau khi Ôn Ngôn biết được thân phận của cô, cô không còn nhận được độ hảo cảm liên quan đến nam chủ nữa.

Bởi vì lần trước chống lại lệnh bắt, độ hảo cảm của Ôn Ngôn đối với cô từ 83 điểm giảm xuống còn 80 điểm.

Tô Mê cảm thấy mình cần phải lách lư trước mặt Ôn Ngôn để xoát cảm giác tồn tại.

Nhưng lúc này, Ôn Ngôn còn ở Cửu U Minh Ngục, cô chỉ có thể chờ hần ra ngoài rồi đi thăm.

Tô Mê nhớ tới lần trước Cam Ly xuất hiện trong phòng ngủ của Ôn Ngôn, nghĩ thầm nơi đó nhất định có thứ gì đó mà Cam Ly muốn.

Hai ngày sau, Ôn Ngôn kết thúc hình phạt, Tô Mê nghĩ, không phải đêm nay thì chính là đêm mai Cam Ly nhất định sẽ lại tới tìm tòi nghiên cứu.

Vì thế đêm đó, thừa dịp Đông Phương Lãm tắm gội, Tô Mê gọi đệ tử ngoại môn là Mạnh Thái đến dặn dò một tiếng rồi lập tức rời khỏi Bích Tiêu cung đi vào biệt viện của Ôn Ngôn.

Không thể không nói, người tu tiên trong Tu chân giới xác thật rất trâu bò, phòng ốc vốn đã cháy thành tro, không đến nửa tháng đã khôi phục lại như mới.

Tô Mê tìm một góc hẻo lánh trốn vào, che giấu hơi thở trên người, chờ đợi Cam Ly đến.

Khi trên mặt bị muỗi cắn vài nhát, ngay cả cái bóng của Cam Ly cũng không thấy.

Mất thấy trời đã tối, Tô Mê sợ Đông Phương Lãm phát hiện, lúc đang chuẩn bị trở về, một thân ảnh màu đỏ xuất hiện trong viện của Ôn Ngôn.

Tô Mê không khỏi trợn trắng mắt.

Buổi tối mà mặc quần áo nổi bật như vậy, bộ không sợ bị người ta phát hiện sao?

Nhưng mà ngắm lại cũng đúng, ngày thường Ôn Ngôn cũng không thích gần gũi với người khác, trong viện ngay cả một người chăm sóc cũng không có.

Cam Ly này có thể nói là quang minh chính đại tiến vào, cho dù bị người ta phát hiện, cũng sẽ cảm thấy chỉ là đồ đệ đi vào sân viện của sư phụ mà thôi, sẽ không có suy nghĩ nào khác.

Tô Mê ngừng thở, mắt thấy Cam Ly trực tiếp đẩy cửa phòng ngủ ra, cũng không thềm đóng lại mà đi vào.

Cô lập tức niệm chú ẩn thân phù, thật cẩn thận đi vô theo.

Thấy Cam Ly tới trước một bộ tranh thủy mặc, bay thẳng đến vị trí vẽ người trong mặt tranh, điểm lên hư không một chút.

Ngay sau đó, vách tường phía sau truyền đến một âm thanh rất nhỏ.

Hình người vốn dĩ ở trong tranh thủy mặc, đột nhiên thoát ra khỏi cuộn tranh, in lên vách tường, lập tức phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, vách tường chợt mở ra một thông đạo ngầm.

Cam Ly lách mình đi vào, Tô Mê theo sát phía sau. Đi qua hành lang dài tới tăm, Tô Mê theo Cam Ly vào trong cửa phòng chứa kho báu.

Cam Ly mặc niệm khẩu quyết, cửa đá theo tiếng mà mở, tiếp theo chỉ trong nháy mắt, đủ loại trân bảo cùng Thần Khí ở trong phòng đập vào tầm mắt.

Chờ hần đi vào một lát, Tô Mê mới đi vào một cách nhẹ nhàng.

Lúc này, Cam Ly đi đến trước mặt cây đèn có hình dạng quái lạ, đầu ngón tay triệu hồi một ngọn lửa âm u quỷ dị, giống như là muốn thắp ngọn đèn ấy.

Tô Mê tập trung nhìn vào ngọn lửa này, hiển nhiên chính là ngọn lửa đốt cháy biệt viện lúc trước! Nhưng cô lại có chút khó hiểu, Cam Ly lên vào mặt thất chi để đốt đèn sao, hay đốt ngọn đèn này có chỗ nào thần kỳ?

Chỉ thấy Cam Ly thử hơn mười lần, ngọn đèn ấy vẫn không cháy.

Tô Mê nghiêm túc nghĩ, chỗ thần kỳ của cây đèn này, có lẽ chính là..... thấp thế nào, cũng thấp không được.

Thật lâu sau, thẳng đến khi Cam Ly thử gần trăm lần, vẫn thấp không được, Tô Mê càng thêm xác nhận suy nghĩ của mình.

“Đáng chết, vì sao lại đốt không cháy?!”

Âm thanh ảo não thỉnh linh vang lên, Cam Ly tức giận ở trong lòng, giờ tay muốn đập vỡ cây đèn ấy——

Nhưng mà giây tiếp theo, một đạo hồng quang hiện ra, Cam Ly che tay mình lại, mạnh mẽ lui về phía sau vài bước, đột nhiên phun ra một ngụm máu to.

Tô Mê lập tức kinh ngạc!

Một cây đèn mà lợi hại như vậy?

Lúc này, Cam Ly tựa như cảm nhận được gì đó, ngừng đầu nhìn khắp nơi.

Tô Mê lập tức che miệng lại, ngừng thở.

Cam Ly thấy trong mặt thất cũng không có bất kì khác thường nào, gơ tay niệm khẩu quyết, dùng thuật thanh khiết, lau đi toàn bộ vết máu trên mặt đất, sau đó liếc mắt nhìn cây đèn kia một cái, xoay người đi ra ngoài.

Tô Mê nhất thời bị lòng hiếu kỳ quấy phá.

Chân trước hần vừa rời đi, cô liền đi tới trước mặt cây đèn kia, đầu ngón tay xuất ra ngọn lửa nho nhỏ, muốn thử xem có thể thấp lên hay không.

Ai ngờ ngay sau đó, ngọn lửa màu đỏ chột lóe lên, Cam Ly thử hơn trăm lần cũng chưa thành công, cô chỉ làm một lần thì thấp được cây đèn.

Tô Mê ngăn ra, nhưng cũng không dám ngầy người mãi, há mồm thổi tắt nó, nhanh chóng rời đi.

Chỉ là ngay cả Tô Mê cũng không phát hiện, ngay tại thời điểm thấp lên cây đèn kỳ dị kia, ẩn đường ẩn hiện ra một ẩn ký hình ngọn lửa, rồi sau đó biến mất trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (17)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Trở lại Bích Tiêu cung, đêm đã gần khuya.

Trước khi Tô Mê đi, từng phân phó Mạnh Thái, nếu Đông Phương Lãm có hỏi tới thì nói cô đi hái thuốc ở sau núi Dục Chu Sơn, sẽ về muộn, không cần chờ cô.

Nhưng cô biết, cô và Đông Phương Lãm đó là một đầu nóng một đầu lạnh, hần phỏng chừng sẽ không dò hỏi hành tung của mình.

Nghĩ lúc này đêm dài, Đông Phương Lãm đã sớm đi ngủ.

Tô Mê sợ đánh thức hần, mặc niệm khẩu quyết thuật xuyên tường, trực tiếp xuyên tường vào phòng trong.

Nhìn hơn nửa đêm, cô cũng mệt mỏi, đèn cũng không thềm thấp, cứ vậy sờ soạn cởi bỏ quần áo trên người.

Ngày thường Tô Mê thích ngủ trần trụi, lúc này lại là mùa hạ, một mạch cởi hết toàn bộ quần áo, chỉ để lại một kiện quần lót, nhắm hai mắt bò lên giường.

Ai ngờ giây tiếp theo, bàn tay đột nhiên chạm vào một vật thể lạnh băng. Trong đầu Tô Mê giật mình, đèn trong phòng đột nhiên được thấp lên, ngay sau đó gương mặt tuấn mỹ phóng đại xuất hiện trước mắt.

“——!” Tô Mê bỗng nhiên trừng lớn mắt, trong khoảnh khắc, gần như thất thanh, chờ đến giây tiếp theo mới kịp phản ứng, lúc này mới lên tiếng hỏi: “Sao người lại ở trong phòng ta?”

Đông Phương Lãm thần sắc nhàn nhạt, ánh mắt thanh lãnh theo bản năng dừng ở —— mặt trên của hai quả đào đã phát dục không nhỏ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ngay sau đó gần như không thể phát hiện nhú mi, sâu kín ngước mắt: “Biến lớn khi nào?”

“Cái gì biến lớn?” Tô Mê một gương mặt đầy dấu chấm hỏi.

Đông Phương Lãm chậm rãi rũ xuống lông mi phượng linh vũ, liếc mắt nhìn hai bé đào một cái, ý tứ này không cần nói cũng biết.

Tô Mê lúc này mới phản ứng kịp bản thân mình còn đang xích lõa, lập tức thở dốc vì kinh ngạc, đôi tay che đào.

Nhưng ngay sau đó lại buông tay ra, che mắt hần lại: “Không được xem!”

Âm thanh kiều nhu tức muốn học máu, làm tâm tình Đông Phương Lãm không vui thoáng thả lỏng một chút, hần không dấu vết hơi cong cong khóe môi, rồi sau đó mờ miệng nói: “Đi đâu vậy?”

Tô Mê thấy hần và mình nói không chung một chủ đề, vì đã thống nhất đáp án với Mạnh Thái, trực tiếp trả lời: “Ta đến sau núi hái thảo dược, ngươi thì sao, sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Thảo dược đâu?” Đông Phương Lãm lần thứ hai hỏi.

Tô Mê lập tức chột dạ chớp chớp mắt, âm thầm ảo não.

Sao cô bắt cần như vậy, quên mất cái này!

Nhưng nói dối cũng nói rồi, cô chỉ còn cách tiếp tục, vì thế nói: “Vốn dĩ muốn hái, sau đó gặp được Cam Ly, cùng hần trò chuyện đến quên mất thời gian, thế nên về trễ.”

Cô nói như vậy, hần là không có sơ hở gì đi.

Nói cho cùng thì hần là một đại tiên tôn, không có khả năng tìm Cam Ly đối chất, cho dù lui một vạn bước, hần thật sự đi hỏi, Cam Ly cũng không có khả năng nói ra hành tung thật sự của hần.

Lại không nghĩ tới, Đông Phương Lãm cái gì cũng chưa nói, trực tiếp lấy tay cô ra, xoay người, cũng không quay đầu lại xuyên cửa ra ngoài.

Tô Mê: “.....?!”

Hần đây là cảm thấy cô lừa hần, cho nên tức giận sao?

Hần là sẽ không đi.....

Nhưng ngày hôm sau, lúc Tô Mê đem dinh dưỡng phong phú đến sớm một chút, đưa cho Đông Phương Lãm ăn, hần lại lạnh lùng nhìn lướt qua, lần thứ hai tiến vào cấm địa bế quan, Tô Mê cuối cùng xác nhận —— hần thật sự tức giận!

Nhưng cô có thể làm sao bây giờ?

Lúc này lại không có chứng cứ chứng minh thân phận và mục đích của Cam Ly, cho dù nói cho hần biết, hần cũng không nhất định sẽ tin tưởng mình.

Vì thế Tô Mê và Đông Phương Lãm, còn chưa có tình yêu cuồng nhiệt chân chính, đã bắt đầu chiến tranh lạnh.

Thẳng đến hai ngày sau, Tô Mê biết Ôn Ngôn được thả ra, vào thời điểm cơ thể cực kỳ suy yếu, cô liền cố ý thay nữ trang, tỉ mỉ trang điểm một phen, đi vào biệt viện của Ôn Ngôn.

Mới vừa vào sân, đã thấy cửa phòng vây quanh một đám người, sau đó nghe thấy âm thanh các loại hỏi han ân cần phát ra từ phòng trong.

Tô Mê ho nhẹ một tiếng: “Ngại quá, làm phiền cho ta qua một chút.”

Tiếng nói vừa dứt, chúng đệ tử cùng người trong phòng, toàn bộ quay đầu lại, theo tiếng mà nhìn.

Sau khi bọn hần thấy người đến là Tô Mê, hơi kinh ngạc và kinh diễm trong giây lát, ngay sau đó uốn gối quỳ lạy: “Bái kiến. ....”

Có điều nói đến một nửa, bọn họ cũng không nói ra được.

Tiền lữ của Tiên Tôn khai sáng Dục Chu tiên sơn, phải xưng hô làm sao đây?

Tổ sư bà bà?

Vì thế, chúng đệ tử cao giọng hô: “Chúng đệ tử, bái kiến tổ sư bà bà!”

Khoé miệng Tô Mê giật giật, ngay sau đó giọng nói: “Không cần đa lễ, nhanh đứng lên đi.”

Chúng đệ tử sôi nổi tạ lễ, đứng dậy, tự động nhường ra một con đường cho Tô Mê.

Trong giây phút tiến vào tấm phòng kia, đám người Ôn Ngôn, Cam Ly cùng với Phụng Lan Nhi toàn bộ thực hiện lễ chú mục “Nhiệt liệt” với cô.

Mà cô lại bất động thanh sắc, dáng vẻ thướt tha nện bước nhỏ, đi tới trước giường.

Ôn Ngôn ngơ ngẩn nhìn, thiếu nữ trước mắt vận một bộ váy lụa đỏ như trích tiên, bên ngoài là lụa trắng vũ mỵ, không khỏi giọng khàn khàn: “Mê. ....”

“Tiểu Ngôn, thân thể có khá hơn không?” Tô Mê đột nhiên lên tiếng đánh gãy.

Tiểu Ngôn?

Con người đen kịt u ám của Ôn Ngôn đột nhiên co rụt lại, trái tim giống như bị cái gì đó gát gao nắm lấy, đau đớn khiến hần gần như ngất đi. Tùy theo

mà đến, đó là hàn ý thấu xương vô tận, nháy mắt bao phủ cả người hắn.

Đúng vậy, nàng đã là sư nương. .... của hắn.

Tô Mê thu hết thần sắc trên mặt hắn vào đáy mắt, sau đó lấy ra một lọ đan dược, đẩy Phụng Lan Nhi đang ở trước giường ra, tự tay đút cho Ôn Ngôn: “Đây là A Lãm kêu ta mang đan dược đến, ngươi phải bảo trọng thân thể thật tốt.”

Đầu ngón tay mềm mại non mịn, lơ đãng chạm vào làn da trên cánh môi khô nứt. Ôn Ngôn ngược mắt chống lại đôi mắt mờ to đầy lo lắng cùng mềm mại kia, trong lòng đột nhiên giật mình, giống như người sắp kề cận tử vong đột nhiên có được một viên linh đan diệu dược, lần thứ hai khôi phục lại thần thái ngày xưa.

Tô Mê nhướng mày, lại nghe thấy hắn khàn khàn lên tiếng: “Cảm tạ sư phụ. .... Sư nương.”

Còn chưa chờ cô có bất kì suy nghĩ gì, trong đầu nhanh chóng truyền đến từng âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 85 điểm! Ký chủ thật lợi hại!”

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 90 điểm! Ký chủ đáng yêu nhất!”

Đột nhiên được thêm nhiều độ hảo cảm như vậy, chính là bởi vì mình đút cho hắn một viên đan dược?

Này cũng quá. ....

Được thôi, tâm tư nam nhân như kim đáy biển, một Đông Phụng Lãm cô còn đoán không ra, càng không có tâm tư đi đoán tâm hắn. Tô Mê xoát xong độ hảo cảm rồi, lại tùy ý cùng mọi người ở đây đáp mấy câu, rồi sau đó chuẩn bị trở về Bích Tiêu cung.

Ai ngờ, mới vừa ra khỏi biệt viện, Phụng Lan Nhi đột nhiên gọi cô lại: “Sư muội đây là muốn đi đâu nhi, có muốn sư tỷ ta đưa đi hay không?”

Tô Mê hơi nhướng mi, câu môi cười lạnh nói: “Không cần làm phiền, có điều, lúc này ta chính là tiên lữ của sư tôn ngươi, cái xưng hô ‘ sư muội ’ này, ta không muốn nghe lại lần thứ hai, hiểu chưa?”

Phụng Lan Nhi cũng là nhất thời buộc miệng, thấy Tô Mê mặt lạnh tương hướng, dưới đáy lòng lập tức núng một câu, ngay sau đó tiến lên một bước, hành lễ nhận sai.

“Lan Nhi biết sai rồi.”

Tô Mê sợ nàng ta dùng ám chiêu gì, lui về sau một bước: “Đứng lên đi.”

Phụng Lan Nhi gật đầu biết ơn, lúc vừa định đứng lên đột nhiên nhào tới trên người Tô Mê ——

Tô Mê cau mày, muốn né tránh.

Nhưng mà vào lúc này, lại bị một bàn tay to gắt gao chế trụ vòng eo, đẩy cô về phía trước, Phụng Lan Nhi vừa lúc bổ nhào vào trên người cô...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (18)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Phụng Lan Nhi một phen chế trụ cánh tay Tô Mê, mượn lực đứng thẳng thân mình, ngay sau đó cúi người, cúi đầu xin lỗi vô cùng kính ý.

“Lan Nhi thất lễ.”

Vị trí cánh tay chỗ bị nàng ta tiếp xúc truyền đến cảm giác hơi nhói nhói khó chịu.

Cùng lúc đó, bên tai bị tinh mịn ấm áp lại tràn ngập: “Ngươi thơm quá.”

Tô Mê thần sắc cứng lại, mắt lạnh lập tức nhũn lại, thân hình linh hoạt đã tránh khỏi trời buộc bởi bàn tay to bên hông: “Làm càn!”

“Tiểu Mê Nhi cũng không nên hiểu lầm, ta chỉ là thấy người đứng không vững, có ý đỡ người một phen mà thôi.” Cam Ly tà tà cong môi, con người đa tình đào hoa, hoàn toàn tỏ ra vô tội.

Tuy không biết vì sao Cam Ly đột nhiên xuất hiện giúp mình, nhưng Phụng Lan Nhi tự nhiên là vui đến cực điểm.

Vì thế vội vàng phụ họa nói: “Sur huynh cũng do tình thế cấp bách nhất thời, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, không cần trách cứ hần.”

Cam Ly trao đổi ánh mắt với Phụng Lan Nhi, sau đó tiến lên một bước tới ngay trước mặt Tô Mê: “Tiểu Mê Nhi cần gì phải nghiêm túc như vậy, ta chỉ là chạm vào người một chút thôi, không cần đề ở trong lòng, hửm?”

Nói xong, hần nở nụ cười tà mị, giờ tay sửa sửa mấy sợi tóc rối bên tai Tô Mê.

Tô Mê lập tức chán ghét nhìn mi lại, lui về phía sau một bước, vô cùng muốn né tránh hần, chợt có mấy đạo hàn khí sâm liệt băng thứ xé rách không khí bay tới, thể như chẻ tre hung hăng xuyên thấu lồng bàn tay phải của Cam Ly.

Máu tươi lập tức đổ khắp mặt đất.

Lúc này, một bóng người màu đỏ tía thành linh xuất hiện bên cạnh Tô Mê.

Ngón tay thon dài tinh xảo, lấy tư thái chiếm hữu tuyệt đối đặt trên vòng eo mảnh khảnh của Tô Mê, Đông Phương Lãm lạnh lùng lên tiếng: “Tiểu Mê Nhi là tên mà người có thể kêu?”

“Bái kiến sư tôn!”

“Bái kiến sư tôn ~.”

Cam Ly và Phụng Lan Nhi song song lễ bái.

Đông Phương Lãm không nói hai lời, trực tiếp phát tay áo rộng một cái, trong nháy mắt hai người bị một cỗ lực lượng vô hình ném đến giữa không trung, rồi ngã thật mạnh xuống đất.

Nhưng giây tiếp theo, Cam Ly và Phụng Lan Nhi vừa muốn đứng dậy thì bị một đạo lưu quang màu tím chợt bao vây.

Ngay sau đó, linh lực và tu vi của cả hai đều bị lưu quang màu tím kia cắn nuốt.

Cam Ly và Phụng Lan Nhi rốt cuộc chịu không nổi cỗ lực lượng cường hãn bá đạo kia, phun ra một ngụm máu tươi, xối lơ trên mặt đất.

Đông Phương Lãm lạnh lùng nhìn Cam Ly và Phụng Lan Nhi: “Thiên Phật, đưa hai người bọn họ ném khỏi Dục Chu Sơn.”

Dứt lời, thân ảnh ám tím nhanh như tia chớp đột nhiên xuất hiện.

Nhưng ngay lúc người nọ muốn bắt giữ Cam Ly và Phụng Lan Nhi, Tô Mê vừa định lên tiếng ngăn trở thì Đông Phương Lãm lại lên tiếng: “Từ từ.”

Tô Mê mảy hơi chau, nhìn về phía hần.

Nhưng thấy đáy mắt Đông Phương Lãm hiện lên một tia giãy giụa, cực kỳ phức tạp liếc mắt nhìn Phụng Lan Nhi một cái, khinh mạn phân phó nói: “Nàng ta lưu lại, còn người kia đuổi khỏi tiên môn.”

Tô Mê thấy thần sắc hần kỳ lạ, nghĩ thầm nhất định là Phụng Lan Nhi lại dùng chiêu khống chế nhân tâm kia.

Cô trầm ngâm trong chốc lát, ngay sau đó triệu hoán hệ thống: “Hệ thống, có thể nghĩ biện pháp giải trừ kỹ năng sử dụng khống tâm của Phụng Lan Nhi hay không?”

“Ký chủ, theo bốn hệ thống kiểm tra đo lường, Đông Phương Lãm không chỉ bị khống tâm, trong thân thể còn có một loại cỗ trùng kỳ dị khác, chỉ khi cùng người chỉ định kết hợp mới có thể hoàn toàn giải trừ.”

Tô Mê nhấp môi, lạnh lùng nheo mí mắt: “Nhất định phải là Phụng Lan Nhi sao?”

“Ký chủ cô muốn.....”

“Đúng vậy, có biện pháp nào không?”

Hệ thống 059 muốn nói lại thôi: “Có thì có, chỉ là cỗ trùng kia cực kỳ bá đạo, sau khi cô cùng Đông Phương Lãm kết hợp, căn bản sẽ khiến cơ thể cô bị thương, hơn nữa yêu cầu phải đối 30 tích phân, xin ký chủ suy xét rõ ràng.”

“Không cần suy xét, trực tiếp đối.”

“Cô thật sự bỏ được?” Hệ thống 059 sùng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới ký chủ keo kiệt như vậy, thế nhưng lựa chọn đối.

Tô Mê mở to đôi mắt thập phần nghiêm túc: “Hắn là của ta, chỉ có thể là của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng chàm.”

Đừng nói là 30 tích phân, cho dù là 300 tích phân, chỉ cần vì hắn, cô cũng bỏ được.

“Nhưng mà.....”

“Đừng nói nữa, ý ta đã quyết.” Tô Mê thấy hệ thống 059 hơi hé miệng, cho rằng hắn muốn khuyên mình, trực tiếp đánh gãy hắn nói.

Hệ thống 059 mếu máo: “Bỏn hệ thống không phải nói cái này, bỏn hệ thống muốn nói cô chỉ có 28 tích phân, còn chưa đủ đổi, có điều cô có thể nợ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ khấu trừ, còn có, chuyển hóa tệ yêu cầu mười phút thấy hiệu quả.”

Tô Mê “Ừ” một tiếng, mới vừa chặt đứt liên lạc đã thấy Đông Phương Lãm bước tới chỗ Phụng Lan Nhi.

Cô nhú nhú mày, một phen chế trụ tay hắn: “Ta có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

“Chuyện gì?”

Tô Mê nhấp nháp môi, ánh mắt ám trầm “Về Bích Tiêu cung trước, ta sẽ nói cho người biết.”

Đông Phương Lãm mày hơi chau, hình như có chút không kiên nhẫn.

Nhưng trong giây phút nhìn thấy đôi mắt mở to chờ đợi của Tô Mê, trong lòng mềm nhũn không tên, dậm nhiên gạt đầu.

“Sur tôn, Lan Nhi cũng có lời muốn nói với người.” Phụng Lan Nhi đột nhiên gọi bọn họ lại.

Tiếng nói nữ tử kiều mềm vũ mị, tựa như mang theo mê hoặc không thể cự tuyệt, Đông Phương Lãm lập tức ngừng lại, xoay người nhìn về phía nàng ta.

Phụng Lan Nhi một bộ nhìn thấy mà thương, cắn môi nói: “Đa tạ sur tôn từ bị, Lan Nhi về sau cũng không dám vượt qua nữa, chỉ là Lan Nhi có một chuyện muốn nhờ, kính xin sur tôn thành toàn.”

“Người nói.”

Tô Mê trong lòng căng thẳng, ngược mắt nhìn về phía Đông Phương Lãm mặt mày nhu hoà, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót, cả người khó chịu lợi hại.

Còn chưa chờ Phụng Lan Nhi mở miệng, cô đã buông tay Đông Phương Lãm ra, bước về phía Cam Ly.

Xúc cảm mềm mại ấm áp đột nhiên biến mất, trong lòng Đông Phương Lãm đột nhiên thấy mất mát. Lại thấy Tô Mê nâng Cam Ly dậy, nhìn hắn ôn nhiên nói: “Cam Ly cũng là nhất thời hồ đồ, mới bắt kính với ta, hiện giờ người đặc xá cho Lan Nhi cô nương, vậy cũng đặc xá cho hắn đi.”

Nói xong, cô lấy khăn tay tùy thân ra, xoa xoa vết máu trên khoé miệng Cam Ly. Tầm mắt thanh lãnh bình tĩnh nhìn hai người, sắc mặt Đông Phương Lãm lập tức trầm xuống.

Giây tiếp theo, khăn cầm trong tay, theo tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần đóng băng. Tô Mê lạnh lùng cong môi, nhướng mày nhìn về phía Đông Phương Lãm: “Tiên Tôn đây là ý gì?”

Tiên Tôn?

Cô gọi hắn Tiên Tôn?!

Đông Phương Lãm từ trước đến nay không lộ thần sắc vui buồn, phút chốc nhú chặt mày, lạnh giọng biểu thị công khai nói: “Người là tiên lữ của bổn Tiên Tôn!”

Sao cô lại có thể ở trước mặt hắn cùng nam tử khác thân mật như vậy?!

Phụng Lan Nhi thấy Đông Phương Lãm ghen tị, lập tức lại đổi một liêu “Thao tác nhân tâm”, áp đặt trên người Đông Phương Lãm.

Ngay sau đó đứng dậy đi vài bước tới trước mặt Đông Phương Lãm, làm bộ dưới chân không xong muốn té ngã trên người hắn: “Ai u, Tiên Tôn, nhanh đỡ người ta~~.”

“Không sai, ta đúng là tiên lữ của Tiên Tôn nhưng không phải duy nhất, Tiên Tôn lớn nhất, không bằng thu Lan Nhi cô nương vào hậu cung của ngài đi.”

Nói xong, Tô Mê nâng Cam Ly dậy, xoay người rời đi.

Mặt mày Đông Phương Lãm phút chốc trở nên lạnh lẽo, cả khuôn mặt âm trầm, phảng phất như có thể tích ra nước.

Ngay tại thời điểm Phụng Lan Nhi sắp đụng tới hắn, cơ thể Đông Phương Lãm phút chốc né sang một bên, nhanh chóng lác mình đi tới phía sau Tô Mê, nắm lấy eo cô, trong giây lát đã biến mất trước mặt hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (19)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Người làm cái gì, buông ta ra!”

Tuy rằng biết việc làm và lời nói của Đông Phương Lãm với Phụng Lan Nhi đều không phải xuất phát từ bản thân hắn, nhưng Tô Mê vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu đến lợi hại. Cho nên mới có ý mượn Cam Ly, muốn kích thích hắn.

Chỉ là không nghĩ tới, nam nhân này thế nhưng trực tiếp ôm cô đi.

Đông Phương Lãm im miệng không nói, giây tiếp theo, ôm theo Tô Mê từ trong hư không xuất hiện ở trong phòng nhỏ của Bích Tiêu cung.

Ôm Tô Mê tới trước giường, Đông Phương Lãm ném cô xuống, cúi người, đôi tay chế trụ cổ tay cô, ấn ở bên sườn: “Thu hồi lời người nói.”

Tô Mê tự nhiên hiểu được ý tứ của hắn, quát cường mở to mắt: “Lời đã nói, giống như bát nước đã đổ ra ngoài, ta sẽ không thu hồi.”

Dứt lời, cô khôi phục lại nụ cười lạnh.

“Đương nhiên không giống với Tiên Tôn ngài, nói muốn trục xuất hai người khỏi tiên môn, hiện giờ lại đổi ý thành anh hùng cứu mỹ nhân, năng lực thật là lợi hại, loại yếu giả như ta, sao có thể so được với ngài.”

Đông Phương Lãm nhớ tới những cử chỉ khác thường mới vừa rồi, và cảm giác phức tạp với người tên Phụng Lan Nhi kia, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Nhưng mà, thời điểm hắn đối mặt với khuôn mặt đang tràn đầy ý vị trào phúng và châm biếm, mặt mày không khỏi trầm xuống: “Bổn Tiên Tôn không thích người thế này.”

Lại thấy tươi cười trên mặt Tô Mê càng sáng lên: “Tiên Tôn không thích, cứ hủy bỏ danh xưng tiên lữ của ta với ngài, ngàn vạn lần đừng làm khó chính mình.”

“Người gọi bổn Tiên Tôn là cái gì?” Đông Phương Lãm lạnh lùng nheo mắt: “Lặp lại lần nữa.”

Tô Mê không sợ chết, cười nói: “Tiên Tôn nguyên ý nghe, ta gọi bao nhiêu lần đều được, Tiên Tôn, Tiên Tôn, tiên..... Ngồi!”

Lời còn chưa dứt, cánh môi hồng nhuận dụ người gạt gao phong bế đôi môi nhỏ không nghe lời, giống như mang theo trùng phạt, không hề có kết cấu hôn xuống.

Tô Mê kinh ngạc một chút, trừng lớn đôi mắt nhìn về phía —— Đông Phương Lãm còn đang gặm loạn!

Đông Phương Lãm chỉ cảm thấy bản thân mình giống như lữ nhân hành tẩu trên sa mạc, mà Tô Mê nghiêm nhiên chính là cam lộ, hắn rốt cuộc không nhận được khát khao từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng, vâng theo ý thức của mình hung hăng hôn lên môi cô.

Nhưng Tô Mê lại có suy nghĩ khác.

Rốt cuộc lúc này chỉ mới cách có mười phút, còn kém một chút, sao đột nhiên Đông Phương Lãm trở nên nhiệt tình như vậy?

Tô Mê ngốc trong chớp mắt, ngay sau đó giãy giụa: “Ta là Tô Mê, người cần phải thấy rõ ràng, không phải mới vừa rồi người còn hướng về Lan Nhi cô nương sao.”

Nghe được “Lan Nhi cô nương” vẫn luôn nhớ mãi không quên từ miệng cô, Đông Phương Lãm lập tức nhấn mạnh: “Bổn Tiên Tôn không mù, biết người là.....”

Giọng nói đột nhiên im bất, Tô Mê giương mắt nhìn hần.

Lại thấy hai mắt Đông Phương Lãm đã khôi phục lí trí, lại dần dần trở nên trống rỗng, sau đó buông tay cô ra, xuống giường.

Tô Mê trong lòng cả kinh, vội vàng như cá chép lộn mình một cái, từ trên giường nhảy xuống.

Đang lúc Đông Phương Lãm mở cửa phòng ra, thời điểm muốn đi ra, Tô Mê nhanh như hổ đói vồ mồi, ôm chặt lấy eo Đông Phương Lãm, sau đó một cái đứng vững, nhanh nhẹn nghiêng người, đồng thời dùng chân đá cửa phòng lại, đem Đông Phương Lãm cùng nhau ngã thật mạnh ỏ trên bàn.

“Rầm——!”

Tiếp theo, âm thanh xé rách vang lên, nước trà ấm áp chảy đầy đất.

Mất thấy Đông Phương Lãm lại muốn giãy giụa, Tô Mê trực tiếp vùi đầu phong bế miệng hần, một tay đè cơ thể hần lại, một tay nắm lấy đai lưng hần.

Hôm nay, mặc kệ thể nào cô cũng phải ăn hần!

Một khắc khi tay Tô Mê nắm lấy thứ kia của hần, cơ thể Đông Phương Lãm cứng đờ, hai mắt vốn dĩ trống rỗng dần dần khôi phục lí trí.

Còn chưa chờ hần kịp phản ứng, đôi môi ấm áp mềm mại đã chuyển qua hầu kết tinh xảo của hần, lúc nhẹ lúc nặng mút cắn.

Hầu kết Đông Phương Lãm không khỏi trượt hoạt, khó nhin nuốt một ngụm nước miếng.

Tô Mê thấy hần như thế, cười khê một tiếng, động tác mạng tính xâm lược trên tay càng thêm tùy ý.

Hàm răng nhẹ ngậm đai lưng, bộ dáng thì dụ đáng yêu bị bao phủ bởi hai mảnh môi phần nhuận.

Đông Phương Lãm kêu lên một tiếng, đột nhiên nghiêng người, ấn cô trên mặt bàn, dùng biện pháp tương đồng mới vừa rồi cô làm với hần, nụ hôn dày đặc lạnh băng, một chút lại một chút dính lên.

Thẳng đến lúc còi hết quần áo, da thịt tuyết nõn trắng bạch tựa như đậu hủ toàn bộ lộ ra trước mắt.

Đôi mắt đen như mực của Đông Phương Lãm càng thêm sâu hơn. Động tác vốn thông thả ung dung đem so sánh với ý vị trêu đùa của Tô Mê lại càng thêm vài phần vội vàng và tàn nhẫn, làm gì còn hình tượng lãnh tình cấm dục ngày thường nữa.

Tới mức Tô Mê giống như một con cá, bị Đông Phương Lãm lặn qua lộn lại, toàn thân trên dưới găm cắn, lúc này mới chế trụ chân cô cầm đao cạo xát một lát, hoàn toàn thâm nhập, khổng chế không được mà tùy ý thảo phạt.

“Ấn..... Ngô!”

Con đau nhức truyền đến, Tô Mê gắt gao chế trụ cánh tay hần, xô đẩy cơ thể hần: “Đông Phương Lãm, dừng lại!”

Đông Phương Lãm nghe thấy cô rên đau một tiếng, lập tức ngừng lại. Nhưng giây tiếp theo lại thoáng nhìn về phía khuôn mặt nhỏ ửng hồng, nước mắt lấp loè của Tô Mê. Giương mắt vốn thanh lãnh lương bạc của Đông Phương Lãm đột nhiên dần hiện ra thần sắc dữ tợn nguy hiểm.

Rất muốn đặt cô dưới thân mình, khó chịu mà khóc rống, hướng hần xin tha, âm thanh kiều mềm than nhẹ.....

Mà hần xác thật cũng làm như vậy. Ngay lúc Tô Mê mới vừa giãn khuôn mày nhũn chặt ra, Đông Phương Lãm không hề trao cho cô chút cơ hội cự tuyệt nào, lần thứ hai cường thế bá đạo nhiệt liệt chinh phạt.

Còn cái đồ vật dùng để quất tháo, thước tác quá mức cảm thú, Tô Mê trực tiếp không chịu nổi, thống khổ khó nhin đau khóc thành tiếng: “Đông Phương Lãm, nhẹ..... Chậm một chút, ta đau..... Từ bỏ, ta từ bỏ.”

Lão xử nam cấm dục gần ngàn năm một khi khai trai, sao có thể khinh mạn nhin xuống?

Nhưng trong nháy mắt khi Tô Mê khóc rống xin tha, Đông Phương Lãm vẫn thả chậm thế công, tình tế mỗ môi nhỏ của cô.

“Nàng gọi bốn Tiên Tôn là cái gì?”

“Đông Phương..... Lãm.”

Tô Mê mới vừa lập lại một lần, ngênh đón chính là một trận trừng phạt hung mãnh.

Giây tiếp theo, Đông Phương Lãm lần thứ hai khôi phục tư thế ôn nhu, thấp giọng hỏi: “Bốn Tiên Tôn lại cho nàng một cơ hội, gọi là cái gì?”

Tô Mê cắn môi, lập tức sửa lời nói: “A..... Lãm.”

“Ngaoan.” Đông Phương Lãm mặt mày hơi chọn, vốn dĩ ở giữa sóng mắt thanh lãnh, lộ ra mị sắc hiếm thấy.

Tô Mê ngơ ngẩn nhìn dung nhan khuynh thế phong tình tẩn hiện, chỉ cảm thấy một trận miệng khô lưỡi khô.

Cô liếm liếm cánh môi, thời điểm vừa định nhấp miệng nuốt nước miếng, lại cắn trúng ngón cái của hắn.

Hô hấp gấp rút, đôi mắt Đông Phương Lãm híp lại, cơ hồ khó có thể khống chế mà tăng mạnh thế công.

Toàn bộ không gian trong phòng, lần thứ hai truyền đến âm thanh nữ tử khó nhịn xin tha, thật lâu không cần thiết.

.....

Chính như một câu tục ngữ —— nhà cũ bốc cháy, một phát không thể vãn hồi!

Không thể không nói, lão tổ tông khai sáng Dục Chu tiên sơn này quả thực là một tên cảm thú lợi hại.

Phút cuối cùng, Tô Mê ngay cả một ngón tay cũng không thể nâng lên, trực tiếp tỉnh bì lực tẩn hôn mê.

Một ngày một đêm qua đi.

Thời điểm Tô Mê tỉnh lại lần thứ hai, trông thấy Đông Phương Lãm thịt cũng ăn xong rồi, giờ còn lại uống canh thịt, chỉ có thể hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, tức giận mắng: “Cảm thú!”

Thấy cô tỉnh lại, Đông Phương Lãm cúi người lần thứ hai, mút cái miệng nhỏ một ngụm: “Ngoan, lại tới một lần, sau đó bọn Tiên Tôn tùy nàng xử trí.”

~~~~~

Quá cảm thú. =)))

Ta hơi bận. Tối nay lại thêm 1c sau nhé các tình êuuuu □□□□

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cảm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Sư tôn lãnh tình cầu song tu (20)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Lại đến một lần?

Tô Mê lập tức nổi giận: “Ta là người, không phải búp bê bơm hơi, đã bao nhiêu lần rồi, ngươi có thể khắc chế một chút hay không?!”

Đông Phương Lãm tuy không biết “Búp bê bơm hơi” là vật gì, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn rất đương nhiên, nhẹ nhàng băng quơ trình bày sự thật: “Bọn Tiên Tôn đã khắc chế, chỉ làm một lát.”

Tô Mê ngạc nhiên tròn to mắt, không dám tin tưởng nhìn hắn: “Sao có thể, ngươi cái tên cảm thú này, đừng gạt ta!”

“Bọn Tiên Tôn chưa bao giờ nói dối, xác thật chỉ làm một lần.”

Dứt lời, Đông Phương Lãm cầm lấy tay cô, dẫn đường, phủ lên nơi cứng rắn nào đó: “Nàng xem, nó còn tỉnh thần.”

Tô Mê giống bị động tác của hắn dọa sợ, hoàn toàn nói không ra lời.

Giây tiếp theo, cô đột nhiên thu hồi tay, đồng thời nhắc chân hung hăng đá vào ngực Đông Phương Lãm.

Đông Phương Lãm không đề phòng, chỉ thấy “Phanh” một tiếng, cả người đập trúng khung giường, sau đó, chiếc giường tinh xảo khắc hoa tử đàn hoa hoa lệ sụp đổ!

Mất thấy nóc giường sập sụp xuống, Tô Mê đột nhiên giơ tay chấn lấy nóc giường to rộng nặng trĩu, nóc giường chịu không nổi cỗ lực lượng đột nhiên phát ra kia, trực tiếp xuyên thấu nóc nhà, toàn bộ bay ra ngoài.

Ngơ ngẩn nhìn nóc nhà bị phá, Tô Mê nhảy mắt ngốc bức!

Cô nhìn nhìn tay mình, sau đó đi thăm dò linh lực và tu vi trong cơ thể, lập tức kinh hãi: “Sao lại thế này? Trong cơ thể ta làm sao lại.....”

“Đương nguyên tinh phách gần ngàn năm của Bồn Tiên Tôn đều cho nàng, số tu vi cùng linh lực kia, một nửa đều là bồn Tiên Tôn cho.” Đông Phương Lãm từ trong đông hỗn độn đi ra.

Thấy hấn đi tới bên giường, vươn tay về phía cô.

Tô Mê cho rằng hấn lại muốn bắt đầu ăn, ngay sau đó, lần thứ hai ra tay muốn đẩy hấn ra: “Cút, ngươi đừng mơ lại thực hiện được.”

Đông Phương Lãm phát tay nhẹ một cái, hóa giải thuật pháp của cô, một phen chế trụ cổ tay cô lại.

“Đó là đương nguyên tinh phách hơn một ngàn năm của bồn Tiên Tôn, còn cần một đoạn thời gian để dung hợp, bồn Tiên Tôn chính là Băng hệ Thiên Linh Căn tương sinh tương khắc với Hỏa hệ Địa Linh Căn của nàng, nên đã chọn thuật song tu thì cần kết hợp nhiều hơn.”

Đôi tay bị trói buộc, Tô Mê nhủ chặt mày: “Đồ lưu manh ra về đạo mạo, suy cho cùng, ngươi vẫn muốn làm chuyện đó, ta nói cho ngươi biết, nghĩ cũng đừng nghĩ, không có cửa đâu!”

Dứt lời, cô thình lình nhắc chân đá hấn.

Đông Phương Lãm một tay chế trụ đôi tay cô, một tay đón nhận cái chân đá tới, thân hình nhanh chóng tiến lên một bước, cầm "đao" chống lên chỗ mềm mại của cô.

“Nàng gọi bồn Tiên Tôn là cái gì, đồ lưu manh?”

Tô Mê bị chọc trúng chỗ mềm mại, thân hình đột nhiên cứng đờ.

Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ như khóc tang, đáng thương hề hề nhìn về phía Đông Phương Lãm: “Ta sai rồi, A Lãm, đừng tới được không, ta đau.....”

Đông Phương Lãm thu hết biểu tình yếu ớt yêu kiều ứng phó kia của cô vào đáy mắt.

Tròng mắt đen láy càng sâu, nâng chân cô lên, rũ mắt nhìn, hai tay duỗi ra, ôm cô vào trong ngực.

Tô Mê theo bản năng giãy giụa một chút, lại bị Đông Phương Lãm đánh mông nhỏ một cái.

“Đừng lộn xộn, nếu không, tiếp tục.”

Sau khi bị đánh mông, Tô Mê lập tức thành thật, giống như mèo nhỏ dịu ngoan nằm trong lòng ngực hấn: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Tắm gội.” Đông Phương Lãm lương bạc đạm nhiên đáp.

Nếu không phải Tô Mê tự mình trải qua hành vi cảm thú tàn nhẫn của người nào đó, chắc chắn sẽ bị bộ dáng tiên khí phiêu dật lúc này mê hoặc.

Nhưng một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng.

Lúc trước, cả ngày cô đều nghĩ, ngày nào đó có thể bỏ nhào vào người hấn.

Chờ tới lúc chân chính bỏ nhào rồi, mỗi lần Tô Mê thấy Đông Phương Lãm liền giống như dê gặp sói, hấn không thể trốn thật xa.

Cuối cùng, trực tiếp dọn tới phòng dành cho khách xa xôi, trải qua mấy ngày thanh tịnh an ổn.

.....

Nói đến Phượng Lan Nhi.

Ngay cả Bích Tiêu cung cũng không vào được, thì làm sao có thể tới bên cạnh Đông Phương Lãm, vì vậy ở trong thương thành của hệ thống tiêu một số tiền lớn đổi bản “Không chế nhân tâm” siêu cường và “Cực phẩm tình cô”.

Đầu tiên là tạm gửi “Cực phẩm tình cô” kia trên người Tô Mê, chờ cô và Đông Phương Lãm tiếp xúc, tự nhiên lọc thân này.

Đến lúc đó, Đông Phương Lãm chịu ảnh hưởng của tình cô, hơn nữa có “Không chế nhân tâm”, hấn chắc chắn sẽ chủ động tới tìm nàng ta.

Lại không nghĩ tới, ý thức của Đông Phương Lãm quá mạnh mẽ, nàng ta gần như dùng đến năm lần “Không chế nhân tâm” hấn mới thoáng nghe theo phân phó, nhưng tới cuối cùng, hấn vẫn mạnh mẽ ôm Tô Mê đi.

Đây là điều Phụng Lan Nhi hoàn toàn không nghĩ tới.

Nhưng trong lòng nàng ta vẫn còn một tia chờ mong, cố ý thay áo lụa mỏng manh rồi nằm trên giường, chờ đợi Đông Phương Lâm đến.

Thăng đến ngày hôm sau. ....

“Hắt xì ——!”

Phụng Lan Nhi mất đi tu vi và linh lực, thân thể vốn đã không tốt, hơn nữa đêm qua lại ăn mặc quá mỏng manh, chẳng những bị cảm lạnh, mà còn nghiêm trọng tới mức phát sốt, cuối cùng cả người trực tiếp hôn mê.

Nếu không phải ba ngày sau Cam Ly phát hiện ra nàng ta hơi thở thoi thóp, phóng chừng ngay cả nhiệm vụ cũng chưa hoàn thành, Phụng Lan Nhi đã trực tiếp bệnh chết cộng thêm đói chết.

Không thể tránh khỏi, khi Phụng Lan Nhi mới tỉnh lại, đã trực tiếp triệu hoán hệ thống nữ phụ.

“Ký chủ đã từng cài đặt qua, hệ thống chỉ xuất hiện khi ký chủ triệu hoán.” Hệ thống nữ phụ tỏ vẻ thực bất đắc dĩ.

Phụng Lan Nhi tuy rằng không có lý, nhưng vẫn mắng hệ thống một phen, cuối cùng khiến hệ thống tặng rất nhiều đan dược miễn phí, trọng tạo linh căn, bắt đầu bồi tu nghiên cứu y thuật.

Một bên để Ôn Ngôn thân thể đã khôi phục nàng ta, một bên mượn cơ hội thân cận với hắn.

Nhưng Ôn Ngôn chính là một kẻ lỗ mãng, mọi cách dẫn dụ ám chỉ Phụng Lan Nhi đều không thành công.

Ngay lúc này Hệ thống nữ phụ nói cho nàng ta biết, bởi vì trong nhiệm vụ ở vị diện này, số lần nàng ta đòi quá nhiều, hệ thống thương thành không thể làm trái chỉ thị, che chắn yêu cầu đòi của nàng ta lại.

Nói cách khác, trong vị diện này, nàng ta không bao giờ có thể dựa vào việc đòi kỹ năng để đi đường tắt nữa!

Phụng Lan Nhi biết được chuyện này, mắng hệ thống ngay tại chỗ.

Cuối cùng hệ thống thật sự chịu không nổi, cấm ngôn Phụng Lan Nhi mười ngày.

Phụng Lan Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể giấu mấy lời thô tục trong bụng, chuẩn bị qua thời hạn cấm ngôn lại mắng hệ thống.

Bởi vì nàng ta nhiều lần yêu cầu, Ôn Ngôn liền để Phụng Lan Nhi tiến vào không gian của hắn tu luyện.

Dù sao không gian bên trong có thời gian chênh lệch, tu luyện cũng nhanh, vì thế Phụng Lan Nhi bắt đầu bé quan.

Nhưng Ôn Ngôn và Cam Ly lại có tâm sự.

Từ lần gặp gỡ trước, Tô Mê không còn tới biệt viện thăm hắn nữa.

Hắn nhớ nàng.

Rất muốn, rất muốn, mỗi đêm trong mộng đều là hình bóng nàng!

Thậm chí, đối tượng mộng tỉnh đầu tiên trong cuộc đời hắn cũng là nàng.

Cảnh trong mơ chỉ là hạnh phúc thỏa mãn ngắn ngủi, nhưng sau khi tỉnh lại, càng thêm cô độc.

Thăng đến khi, một buổi tối tịch mịch kia.

Ôn Ngôn kêu rên một tiếng, sau khi phóng thích, đột nhiên tỉnh táo lại, lại phát hiện người trong mộng sớm đã không thấy.

Ban đầu thỏa mãn, nháy mắt bị trống trải thay thế.

Ôn Ngôn ngay lúc này, vô cùng bức thiết muốn nhìn thấy Tô Mê.

Cho dù chỉ nghe giọng của nàng một chút thôi cũng được, xa xa liếc nhìn nàng một cái cũng được, chỉ cần có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng, hắn liền thỏa mãn.

Trong nháy mắt, nhân ảnh bạch sắc trên giường biến mất trong hư không.

Cùng lúc đó, trước cửa phòng dành cho khách tại nơi hẻo lánh nào đó trong Bích Tiêu cung, xuất hiện một đạo Pháp Ấn truyền tống.

Ngay sau đó, nhân ảnh Bạch y thanh linh xuất hiện, đồng thời, giọng nữ ngâm nga yêu kiều truyền vào tai hắn. ....

Hôm qua lỡ hẹn.. Ngại quá ngại quá ♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Sư Tôn Lãnh Tình Cầu Song Tu (21)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

"A Lãm, đừng như vậy..... Ngó! Đừng....."

"Ngoan, đừng nhúc nhích, nàng thích không phải sao?."

Nữ nhân muốn kìm nén nhưng lại khó giữ được âm thanh yêu kiều mềm mại, cùng với âm thanh thanh lãnh lương bạc khàn khàn của nam nhân truyền vào tai Ôn Ngôn.

Khuôn mặt vốn ôn nhuận nháy mắt trở nên đông lạnh, sắc mặt dần trắng bệch. Nhịp đập của trái tim trong phút chốc giống như bị đình chỉ.

Sau đó, hoà cùng giọng nữ càng thêm khó nhịn là trái tim hung hăng co lại, giống như có người cầm dao từng tắc từng tắc khoét ra, cơn đau bỗng nhiên đánh úp, đau đến mức chân hần đứng không vững.

Ôn Ngôn gất gao xiết chặt tay mình, đầu ngón tay hung hăng đâm thủng da thịt, máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống.

Nữ nhân vốn dĩ thuộc về hắn, giờ phút này lại nằm dưới thân sư phụ mình uyển chuyển rên rỉ.

Chỉ cần nghĩ tới sự thật này, linh hồn của hắn giống như bị rút ra một nửa, nội tâm vô cùng thống khổ, khó mà miêu tả hết.

Dường khí dường như loãng đi trong nháy mắt, trong đầu ảm ảm vang lên, trống rỗng.

Ôn Ngôn không biết bản thân rời khỏi Bích Tiêu cung như thế nào, cũng không biết mình về biệt viện lúc nào, càng không biết mấy ngày kế tiếp, hắn rốt cuộc sẽ trải qua như thế nào?

Cả người thất hồn lạc phách, tựa như cái xác không hồn.

.....

Bảy ngày sau.

Phượng Lan Nhi từ không gian của Ôn Ngôn xuất quan, đi thẳng tới chỗ Tự Dự.

Nàng ta tìm được biện pháp trong một quyển sách thượng cổ, trực tiếp chạy tới tìm người thật thực hành.

"Sư huynh, ta có một biện pháp, hẳn là có thể trị hết bệnh của huynh, huynh muốn ta thử một lần hay không?" Phượng Lan Nhi đuổi tất cả mọi người ra ngoài, khoá cửa phòng lại, đi tới bên cạnh giường.

Tự Dự từ lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Lan Nhi thì đã thích nàng ta, thậm chí có thể vì nàng ta mà giết người, tất nhiên là đồng ý kiến nghị của Phượng Lan Nhi.

Vì thế, Phượng Lan Nhi động thủ, mở vết thương đã được băng bó tốt giữa hai chân của Tự Dự ra.

Nhìn thấy cái gì đó bị lửa đốt và sét đánh đến cháy nát, Phượng Lan Nhi vẫn nhìn không được nôn khan hai tiếng.

Tự Dự nghe tiếng, lập tức nổi giận: "Sư muội không cần làm nữa, nó phế thì cứ để nó phế đi, trị không hết thì thôi."

"Sao có thể như vậy được!" Phượng Lan Nhi vội vàng lên tiếng.

Sau đó, đối diện với ánh mắt của Tự Dự, đột nhiên cảm thấy thái độ của mình có chút không ổn, vì thế lại nói: "Tự Dự sư huynh là vị sư huynh Lan Nhi yêu nhất, Lan Nhi vẫn luôn muốn giao bản thân cho sư huynh, lại nói, nơi này của sư huynh chẳng qua chỉ bị bệnh một chút thôi, ta tin tưởng, sẽ có một ngày sư huynh khá lên."

Cuối cùng, Tự Dự vẫn tin tưởng Phụng Lan Nhi, để nàng ta dùng biện pháp đặc thù áp dụng thử trên người mình.

Không cần phải nói nhiều, tâm huyết cả ngày đều đặt hết vào, cái gì đó vốn không hề có động tĩnh vậy mà thật sự có một tia sinh cơ.

Phụng Lan Nhi vui sướng không thôi, không phụ năng ta ủy khuất bản thân vì hấn thúc giục tình.

"Lan Nhi tin tưởng Tự Dự sư huynh, nhất định sẽ khá lên."

"Cảm ơn muội, Lan Nhi, sư huynh thật sự rất yêu muội." Tự Dự cũng rất kích động, một phen chế trụ gây Phụng Lan Nhi, dùng sức hôn.

"Sư huynh ~."

Phụng Lan Nhi nhiều ngày chưa được đụng đến nam nhân, tự nhiên sẽ muốn, chỉ là ngoạn ý của Tự Dự hiện giờ chính là một con cá chết, không được việc.

Cuối cùng bị Tự Dự hôn đến vô cùng lo lắng, chỉ có thể rời khỏi chỗ Tự Dự, đi vào viện của Cam Ly.

Mới vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng vang hỗn tạp trong phòng.

Phụng Lan Nhi như rồng mây, đẩy cửa vào.

Ái ngờ đón tiếp chính là một cái bình hoa thật lớn, hướng về phía giữa đầu mình bay tới.

Phụng Lan Nhi mất đi linh lực và tu vi, ngẩn ra, ngay cả phản ứng cơ hội cũng không có, tức khắc bị đập vỡ đầu chảy máu.

"Cam Ly ——!" Phụng Lan Nhi hét lên chói tai, một bộ hận không thể giết chết hấn.

Giây tiếp theo, lại thấy Cam Ly lắc mình một cái, tới trước mặt nàng ta, gất gao chế trụ cổ nàng ta: "Đều tại ngươi cái nữ nhân đáng chết này, huỷ hoại đại sự của bốn hộ pháp, nếu ngươi đã tới cửa tìm chết thì bốn hộ pháp sẽ thành toàn cho ngươi!"

Phụng Lan Nhi bị hấn bóp cổ, hai mắt trợn trắng, cuối cùng bắt đầu sợ hãi.

Nhưng trong đầu giật mình, ngay sau đó nghĩ đến manh mối trong cốt truyện ban đầu, lập tức khàn khàn lên tiếng: "Phụng, Phụng Diên, ngươi không muốn, không muốn cứu nàng sao?"

Cam Ly vừa nghe cái tên Phụng Diên, lập tức buông lỏng tay ra, lạnh lùng lên tiếng: "Sau này nếu còn dám tùy ý làm bậy, bốn hộ pháp nhất định sẽ không lưu tình."

Phụng Lan Nhi gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy thời điểm hấn bóp cổ mình có một cổ hưng phấn không tên. (-.- con bé có máu M)

Vì thế nắm lấy tay hấn đặt lên cổ mình, vẻ mặt khát cầu nói: "Bóp cổ ta, tiếp tục bóp cổ ta, ta muốn....."

Cam Ly từ trước đến nay ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng hôm nay tâm tình của hấn không tốt, vốn không nghĩ sẽ làm, nghe Phụng Lan Nhi nói như vậy, hấn đột nhiên cũng muốn phát tiết một chút. Rốt cuộc nữ nhân này là thủy hệ linh căn, tốt nhất song tu đình lò, không làm thì uống phí.

Vì thế, trong con ngươi đào hoa hiện lên ghét bỏ nồng đậm, nhưng vẫn cời lưng quần, đề đoạt ra trận, đại chiến một phen.

.....

Tô Mê bên kia thiết tình cảm thấy ở Bích Tiêu cung không nổi nữa.

Nhà cũ kia, à không, lão trâu cây kia quả thực không phải chủng loại bình thường, mỗi lần đều giống như chạy bằng điện vậy, vĩnh viễn không biết mệt mỏi mà trồng trọt.

Kết quả cô một đến ngay cả đầu ngón tay cũng không dựng nổi, nhưng Đông Phương Lãm xong việc lại mang về mặt thoải mái, biếng nhác giống như thần tiên đào dạt tiên khí, ngược lại càng ngày càng có tinh thần.

Tô Mê hoài nghi sâu sắc, Đông Phương Lãm nhất định là yêu tinh chuyên hút nhân khí, bằng không tinh thần của cô sao có thể càng ngày càng kém như vậy được.

Thật ra có hai nguyên nhân, một là Tô Mê không cho hấn ban ngày tuyên dâm, cho nên buổi tối làm được sẽ làm tới hừng đông, khiến cô thiếu ngủ nghiêm trọng. Hai là, cổ trùng kia quá mức bá đạo, thân thể Tô Mê căn bản là bị thương.

Vì thế, Tô Mê chạy đến nhà gỗ nhỏ nào đó sau vực, thời điểm Đông Phương Lãm tìm tới, cô lựa chọn ngả bài với hấn.

"Nói thật cho ngươi biết, lúc trước ta cùng ngươi phát sinh quan hệ, là bởi vì trên người ngươi có cổ độc quái phá."

Đông Phương Lâm đạm nhiên gật đầu: "Bồn Tiên Tôn biết."

Tô Mê thần sắc hơi kinh ngạc: "Vậy ngươi cũng biết, người hạ cổ độc ngươi là ai sao?"

"Nữ đồ đệ của Tiêu Ngôn." Đông Phương Lâm nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tô Mê càng là kinh ngạc: "Nếu ngươi biết, vì sao không trừng phạt nàng?"

"So với đi trừng phạt nàng, bồn Tiên Tôn càng muốn ăn ngươi." Đông Phương Lâm sắc mặt nhạt nhẽo, ngoài miệng lại nói lộ cốt lõi nói.

Nhưng xác thật như lời hắn nói, lúc này Đông Phương Lâm nhìn Tô Mê giống như nhìn một khối thịt tươi mới nhiều nước, luôn bị áp lực bởi cổ độc vọng trong cơ thể, muốn hung hăng nhào lên ăn sạch sẽ.

Tô Mê sắc mặt đỏ lên, lui về phía sau một bước, làm ra tư thái phòng ngự.

"Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, từ khi thân thể ta làm giải độc cho ngươi vẫn luôn suy yếu, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra sao?"

Đông Phương Lâm nhàn nhạt gật đầu: "Đợi bồn Tiên Tôn hấp thu toàn bộ độc còn tàn lưu trong cơ thể ngươi, chuyển hoá trong cơ thể mình, sau đó lại giao cho ngươi lần nữa, ngươi sẽ khá lên."

Tô Mê tò vò hoài nghi: "Thật hay giả?! Ngươi luôn là một bộ dáng nghiêm túc, lời nói lại ái muội, ta làm sao biết, ngươi có phải đang gạt ta hay không?"

~~~~~

Bé editor phụ ta bộ này nghĩ mất tiêu rồi:(

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Lãnh Tình Sư Tôn Cầu Song Tu (22)

Edt: Mít

~~~~~

"Bồn Tiên Tôn cũng không gạt ngươi."

Nói xong, Đông Phương Lâm vươn tay về phía Tô Mê: "Ngoan, lại đây, chúng ta trở về tiếp tục trị liệu giải độc."

Tô Mê mới không tin chuyện ma quỷ của hắn, lui về phía sau một bước: "Ta mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi!"

Đông Phương Lâm chậm rãi thu hồi tay lại, thông thả ung dung liếc mắt nhìn Tô Mê một cái.

"Ngươi nhìn ta cũng vô dụng, ta chỉ là tiểu cô nương mới hơn mười tuổi, nơi nào thừa nhận được nhu cầu lớn của ngươi chứ, tóm lại, lúc này ngươi đừng mơ thực hiện được!" Tô Mê kiên trì chiến tuyến của mình, chết sống không muốn dao động.

Đông Phương Lâm thấy vẻ mặt nàng kiên quyết, âm thầm khẽ thở dài một tiếng, đáy mắt phiếm nhè nhẹ ý vị sùng nịch, tự cời đai lưng của mình.

"Dừng tay, ngươi muốn làm sao?" Tô Mê vừa thấy, lập tức nắm chặt cổ áo mình.

"Nếu ngươi không muốn trở về, bồn Tiên Tôn ở chỗ này giải độc cho ngươi cũng được."

Đông Phương Lâm trong chớp mắt liền cời sạch quần áo, đi về phía Tô Mê.

Tô Mê bất chấp tất cả, cất bước chạy.

Còn chưa chạy đến cửa, đã bị một bàn tay to của Đông Phương Lâm gắt gao ôm vào trong ngực, dùng đầu ngón tay chế trụ cảm nang, bỗng dưng vùi đầu khắc ở trên môi nàng: "Ngoan, bồn Tiên Tôn đều là vì tốt cho ngươi, lại nói, ngươi cũng thích không phải sao?"

"Ai, ai thích, ta mới không thích, ngươi trừ bỏ thô lỗ đầu đá lung tung bên ngoài, kỹ thuật kém cỏi muốn chết." Tô Mê mặt đỏ bừng, khẩu thị tâm phi nói.

Lại không nghĩ tới, Đông Phương Lãm giờ tay một cái, một quyển sách nhỏ mới tinh, thỉnh thoảng xuất hiện ở trong tay hắn.

Tô Mê nhất thời tò mò, mới vừa nhìn thoáng qua, sau đó liền trừng lớn trừng mắt.

“Ngươi, ngươi……!”

Lời còn chưa dứt, Đông Phương Lãm trực tiếp cường thế phách gục, dùng nụ hôn giam cầm, đem tất cả âm thanh bao phủ ở trong cánh môi.

Ngày đó, nhà gỗ nhỏ bên vách núi, vẫn luôn truyền đến âm thanh kéo kệt kệt kệt đong đưa, thật lâu thật lâu.

Mà Tô Mê, nguyên nhân chính là vì một câu ghét bỏ kia, bị Đông Phương Lãm chiếu theo tư thế trong quyển sách nhỏ, mỗi loại đều thử một lần.

Từ vị kia, sáng khoái cực kỳ!

……

Tuy rằng Phụng Lan Nhi mỗi ngày tự mình trị liệu cho Tự Dự, nhưng từ một ngày có chút động tĩnh bên ngoài kia, vẫn luôn trì trệ không tiến triển, thứ đồ chơi kia vẫn không khởi động được.

Từ trước đến nay Phụng Lan Nhi đều là dựa vào đôi kỹ năng để hoàn thành nhiệm vụ, lần này có chút khó khăn.

Nhưng loại chuyện này cũng không tiện đi hỏi người ngoài, vì thế ngày nọ một lần xong việc, Phụng Lan Nhi nằm ở trong lòng Cam Ly, mở miệng hỏi: “Có thứ gì, có thể làm Tự Dự tạm thời khôi phục công năng của nam nhân không?”

“Làm sao, ta không thỏa mãn được ngươi?” Cam Ly nhéo nhéo cằm nàng ta.

Phụng Lan Nhi như có mây: “Thời điểm ngươi cùng nữ nhân khác làm loạn, ta cũng chưa nói cái gì, hiện tại ta muốn thêm một nam nhân thì làm sao, chẳng lẽ ngươi ghen?”

Nói thật, nàng ta cố gắng làm nữ phụ nghịch tập, chính là muốn cướp nam chủ của nữ chủ, cướp luôn nam phụ, ngược chết nữ chủ, đi lên đỉnh nhân sinh.

Nhưng trước mắt nữ chủ đã có đại Boss che chở, nàng ta cho dù muốn lộng chết nàng, cũng vô lực.

Nàng ta là người thông minh, lộng không chết, thì không lộng, vẫn nên thu thập tinh huyết của nam chủ cùng nam phụ trước, mới là chuyện đúng đắn.

Cam Ly tà tà câu môi, trực tiếp cầm một lọ đan dược cho nàng ta: “Thứ này thật ra có thể cho hắn trở lại thành nam nhân, nhưng chỉ có một buổi tối, xong việc lập tức chết bất đắc kỳ tử, ngươi xác định muốn đem nó dùng ở trên người Tự Dự đang thích ngươi?”

Phụng Lan Nhi không có chút nào do dự, trực tiếp cầm lấy: “Đa tạ.”

Dứt lời, nàng ta mặc quần áo vào, liền rời đi nơi ở của Cam Ly.

Mỉm cười không chạm tới đáy mắt đào hoa, cực có thâm ý nhìn thân ảnh Phụng Lan Nhi, rồi sau đó hóa thành một đoàn sương đen, đột nhiên biến mất trên giường.

Cùng lúc đó, Cam Ly trên người mặc một bộ áo bào màu đen, xuất hiện ở trong cung điện ánh sáng ảm đạm.

Hắn chậm rãi đi đến trước một khối băng quan, mắt đầy thâm tình cúi người, ở trên trán người trong quan tài rơi xuống một nụ hôn.

“Diên Nhi, ta đến mang nàng đi, rất nhanh thôi nàng có thể khỏe lên.”

Nháy mắt Cam Ly ngồi dậy, người bên trong băng quan, lộ ra dung nhan tinh xảo thoát trần thanh lệ.

Nếu tinh tế vừa nhìn thấy, ngũ quan quen thuộc kia, hầu như là giống Phụng Lan Nhi như đúc!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad [HBNmoemoe] mấy chỗ khác đều là phù du ~~~~~

……

Tô Mê bị Đông Phương Lãm mang danh giải độc, thật ra chính là bạch bạch vài ngày, quả nhiên theo như lời hắn nói, khí sắc tốt lên rất nhiều, đến đáng người bẹp lép, cũng trở nên lồi lõm hơn.

Đặc biệt là hai quả đào trước ngực, dưới sự nỗ lực của Đông Phương Lãm cũng lớn lên rất nhiều.

Vì thế một ngày này, Tô Mê thừa dịp Đông Phương Lãm không ở đây, cố ý thay một bộ quần áo màu tím giống với hắn, lại tỉ mỉ trang điểm một phen, ra khỏi Bích Tiêu cung.

“Cốc cốc!”

Tô Mê giờ tay gõ vang cửa phòng Ôn Ngôn, nhưng khá lâu chưa có ai lên tiếng.

Cô đứng yên một lát, nghe trong phòng có động tĩnh rất nhỏ, ngay sau đó mở miệng: “Có ai ở đó không, ta là Tô Mê?”

Tô Mê?

Ôn Ngôn ngồi ở trước bàn uống rượu, trong đầu lập tức toát ra cái tên này.

Nhưng trong nháy mắt, hần liền cho rằng mình uống say, xuất hiện ảo giác.

Nói cho cùng, nàng đã trở thành sư nương danh chính ngôn thuận của hần, không bao giờ tới gặp hần nữa.

Chỉ cần nghĩ đến đây, Ôn Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng đau nhức, ngay sau đó nở nụ cười điên cuồng: “Ha ha, Mê Nhi, Mê Nhi, Mê Nhi của ta.....”

Mê Nhi của hần, không bao giờ có khả năng thuộc về hần.....

Ôn Ngôn lại khui một vò rượu, uống từng ngum từng ngum, lại không cẩn thận bị sặc rượu, mãnh liệt ho khan: “Khụ khụ khụ ——!”

Ngay sau đó, cửa phòng bị người khác đột nhiên đẩy ra, Tô Mê một thân quần áo màu tím, xuất hiện ở trước mặt hần.

Tô Mê nhìn thấy Ôn Ngôn mặt đầy nghi hoặc, thần sắc mất tinh thần, hơi giật mình ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền ra về lo lắng hỏi: “Người thế nào, không sao chứ, uống rượu cũng có thể sặc được, không biết tự chăm sóc mình sao?!”

Trong chớp mắt Ôn Ngôn nhìn thấy Tô Mê, đến ho khan cũng không dám.

Chỉ là hai mắt đại ra nhìn nàng, sợ chớp mắt một cái, nàng sẽ từ trước mắt hần hoàn toàn biến mất.

Cả phòng đầy mùi rượu cùng với mùi hôi thối dị thường khó ngửi, truyền vào trong xoang mũi Tô Mê, cô hơi chau mày, vẫn chưa trực tiếp sử dụng thanh khiết thuật, mà xoay người muốn đi xả bồn nước, để hần rửa mặt chải đầu cho sạch sẽ.

Ai ngờ, một khắc khi cô mới vừa xoay người kia, vòng eo đã bị một đôi tay ôm chặt lấy.

Ngay sau đó, phía sau bị dán lên một vòm ngực cực nóng: “Mê Nhi, đừng đi, đừng để vì sư một mình, đừng bỏ mặc vì sư, vì sư rất nhớ nàng, vì sao nàng không tới gặp vì sư, Mê Nhi, vì sư, vì sư thích nàng.....”

Tô Mê gất gao cau mày.

Nháy mắt tiếp theo, trong đầu truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

“Đỉnh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 95 điểm, ký chủ sắp thành công rồi, cố lên!”

Tô Mê lạnh lùng câu môi.

Sớm biết như thế, hà tất lúc trước.

Lúc trước nguyên nữ chủ vì hần, từ một thiếu nữ trương dương kiết ngạo, biến thành một đồ nhi ngoan ngoãn chỉ nghe lời một mình hần.

Hần chẳng lẽ không nhìn ra, tâm ý của nàng đối với hần sao?

Hần tự nhiên nhìn ra được!

Nhưng ngại với thân phận nam nhi của nguyên nữ chủ, mới không dám đối mặt với tâm ý của chính mình.

Nhưng, nếu thật sự là yêu, hần làm sao có thể để ý nguyên nữ chủ thân nam nhi chứ?

~~~~~

Ta thấy theo như hồi xưa thì cái chuyện nam yêu nam rất khó gặp cũng khó coi khó chấp nhận lắm mà. Ôn Ngôn ngại cũng phải thôi. Chỗ này ta không đồng ý với cách nghĩ của nữ chính lắm:>>>>

Ý kiến riêng của ta thôi. Các tỷ muội đừng gạch đá á ~~~~đề cập đến một người dùng

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Sư Tôn Lãnh Tình Cầu Song Tu (23)

Edt: Mít

Tô Mê một phen chế trụ cánh tay bên hông, đem Ôn Ngôn đẩy ra.

Ngay sau đó lui về phía sau một bước, lạnh lùng mở miệng: “Ta lúc này đã là sư nương của ngươi, có vài lời nói, không nên nói, thì đừng nói, để nó vĩnh viễn giấu ở trong lòng đi.”

Ôn Ngôn không dám tin tưởng nhìn nàng, chậm rãi nâng tay mình lên.

Hắn hình như không phải đang nằm mơ, Tô Mê thật sự tới, hắn vừa rồi còn ôm nàng!

Nghĩ đến đây, Ôn Ngôn cười sáng lạn, nhanh chóng tiến lên một bước, gút gao bắt được tay Tô Mê, ôm nàng vào trong ngực.

“Mê Nhi, nàng tới gặp vì sư, nàng thật sự tới, Mê Nhi. ....”

Nói xong, hắn giống như điên cuồng, vội vàng chế trụ cái ót Tô Mê, muốn âu yếm, tình tứ dư vị như trong mộng.

Nhưng mà ngay sau đó. ....

“Bang ——!”

Tô Mê giờ tay chính là một cái tát, hung hăng ném ở trên mặt Ôn Ngôn, âm thanh lạnh lùng: “Ta là sư nương của ngươi, ngươi đang làm cái gì đấy? Còn có, Mê Nhi không phải tên ngươi có thể kêu, chẳng lẽ mắt ngươi không chỉ mù, tai còn bị điếc?”

Ôn Ngôn cả người giống như bị một cái tát của Tô Mê làm cho choáng váng, ngơ ngẩn đứng ở nơi đó, cũng không nhúc nhích.

Tô Mê thu hồi bàn tay ần ần đau, tầm mắt dừng ở trên má sưng đỏ của Ôn Ngôn, đến một tia đồng tình cũng không có: “Ngươi là đệ tử thân truyền của A Lãm, đại biểu cho chàng ấy quản lý toàn bộ tiền môn, ngươi bây giờ đi soi gương nhìn xem, ngươi lúc này, rốt cuộc là bộ dáng quý gì.”

Ôn Ngôn nghe tên Đông Phương Lãm, ánh mắt lóe lóe.

Nhưng trong đầu lại hiện ra, một đêm mấy ngày trước, hắn đứng ở trước cửa, nghe tiếng sư phụ của mình cùng với nữ nhân mà hắn yêu, làm ra loại chuyện ấy.

Ôn Ngôn cứng ngắc quay đầu, bình tĩnh nhìn nàng: “Nàng đã là người của sư phụ, đúng không, nàng đã ngủ cùng hắn, đúng không?”

Tô Mê nhíu mày, mặt mày hơi lạnh: “Ta cùng với chàng ấy là quan hệ tiền lữ, tự nhiên sẽ ở bên nhau, nhưng loại chuyện này, hình như không có quan hệ gì với ngươi đúng không?”

“Không, không, là hắn bức bách nàng có đúng hay không, nàng không muốn có đúng hay không, ta đều nghe được!”

Ôn Ngôn lập tức kích động, tiến lên một bước.

Tô Mê đột nhiên lui ra sau một bước, né tránh hắn duỗi tay tới, lần thứ hai cười lạnh, lạnh lùng nói: “Ta thật sự không hiểu, ngươi khi nào có thêm đam mê trộm nghe góc tường nhà người ta, thật đúng là làm người ta ghê tởm.”

“Mê Nhi, không phải như nàng nghĩ, vì sư chỉ là. ....”

“Mê Nhi không phải để ngươi kêu, chuyện ta là sư nương của ngươi, ngươi cần ta phải lặp lại bao nhiêu lần đây?” Tô Mê mặt đầy vẻ không kiên nhẫn, mĩa mai đánh gãy lời hắn nói.

Ôn Ngôn giống như bị người ta dùng một gậy đánh tỉnh, ngơ ngẩn nhìn Tô Mê, sau một lúc lâu cũng không nói lời nào.

Tô Mê bị hắn nhìn, trong lòng có chút ớn lạnh.

Truyện có nguồn duy nhất trên Wattpad, được edit bởi editor đáng yêu là ta. Đăng duy nhất trên Wattpad [HBNmoemoe]

Nghĩ thầm, dù sao cũng đã xoát được vài phần độ hảo cảm, vẫn nên đi trước thì hơn, đỡ phải để cho thằng nhãi này nổi điên lên, cô một tiểu Trúc Cơ đánh không lại hắn.

Vì thế họ nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Người tự mình suy nghĩ lại đi, nếu người cứ tiếp tục như vậy, A Lãm nhất định sẽ rất thất vọng với người, ta không muốn nhìn thấy chàng ấy không vui, cho nên.....”

“Cho nên, nàng lần này là vì sự phụ mà tới?” Ôn Ngôn trong mắt đau xót, bình tĩnh nhìn nàng.

Tô Mê không có nói dối, Đông Phương Lãm xác thật có điều thất vọng đối với Ôn Ngôn.

Chỉ là nam nhân kia, có lẽ chỉ có thời điểm trên giường khi dễ cô, mới có chút nhân khí, đối với chuyện Ôn Ngôn, tự nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Nhưng Tô Mê sẽ không bỏ qua chút cơ hội làm Ôn Ngôn thống khổ nào, vì thế hỏi ngược lại: “Bằng không người cho rằng ta lại đây vì cái gì?”

Trên mặt Ôn Ngôn hiện lên thần sắc thống khổ.

Tô Mê bỗng nhiên cười nói: “Nếu lời nên nói cũng đã nói rồi, ta cũng nói cho người nghe một câu lời nói thật, trước kia ta từng thích người, không, phải nói là yêu người, thậm chí ngoan ngoãn phục tùng với người, nhưng người lại đối với ta thế nào, lúc trước vì sao đồng ý Tự Dự nói, để ta bãi người làm sự phụ, người cho rằng ta thật sự là tên ngốc, cái gì cũng không biết sao?”

“Mê Nhi, nàng.....?!” Ôn Ngôn đột nhiên mở to hai mắt.

Tô Mê lần thứ hai lạnh giọng đánh gãy: “Ta nói rồi, không được kêu ta là Mê Nhi, người cũng không có tư cách gọi ta là Mê Nhi, người không phải yêu Phương Lan Nhi sao, không phải vì nàng ta, mới để ta tiến vào tiên môn, muốn cho nàng ta hôn phách, mượn thân thể của ta để sống sót sao, lúc này lại bày ra biểu tình này làm chi, người không ghê tởm, ta cũng cảm thấy chán ghét!”

Ôn Ngôn theo bản năng phản bác: “Không, không phải, lúc trước ta không có đồng ý bọn họ làm như vậy, ta vẫn luôn bảo vệ nàng.”

“Còn đám cháy kia thì sao, người ở bên ngoài đám cháy, dùng đôi mắt bảo vệ ta sao?”

Tô Mê mắt đầy lệ khí, gắt gao nhìn chăm chăm hắn, không hề chớp mắt chất vấn.

Ôn Ngôn nhấp môi, trong mắt tràn ngập tình cảm và bất lực, khàn khàn nhu nhược, làm nhân tâm sinh thương xót.

Lúc này, lại nghe thấy Tô Mê lần thứ hai mở miệng nói: “Ôn Ngôn, người chính là tên nhất gan danh xứng với thực, nếu ta thật sự là nam tử, ta căn bản sẽ không để ý người có phải nam tử hay không, cho dù người mẹ nó là súc sinh, chỉ cần ta thích người, ta đều sẽ không để ý, nhưng người thì sao, người thế nhưng vì chính mình, trơ mắt nhìn ta chết!”

Nói xong, âm thanh Tô Mê tràn ngập tình cảm và bất lực, khàn khàn nhu nhược, làm nhân tâm sinh thương xót.

Ôn Ngôn trong lòng càng đau, vội vàng tiến lên, muốn ôm lấy nàng, an ủi nàng: “Mê Nhi, không phải, ta lúc trước muốn đi cứu nàng, nhưng mà.....”

“Nhưng mà người khác khuyên người hai câu, cho nên người liền không cứu đúng không? Ôn Ngôn, người chính là đồ hèn nhát, ta khinh bỉ người cả đời!”

Tô Mê cảm thấy có vài lời nói, cũng nói xong rồi, nên nói xong câu này, lập tức xoay người rời đi.

Ai ngờ, mới vừa mở cửa phòng, đã bị Ôn Ngôn chụp một cái bắt được cánh tay.

“Mê Nhi, đừng đi, nàng nghe ta giải thích, ta không muốn như vậy, thật sự, nàng phải tin tưởng ta!”

“Buông ra, còn không buông ra, tin ta làm cho tất cả người trong tiên môn, đều biết gièm pha của người?!” Tô Mê hơi dùng lực, nhưng sức lực Ôn Ngôn quá lớn, làm sao cũng tránh không được.

Vốn dĩ chỉ là tùy ý uy hiếp một câu, lại không nghĩ tới ánh mắt Ôn Ngôn lóe lóe, thật đúng là buông tay cô ra.

Tô Mê cảm thấy, mình quả thực lại đánh giá hắn cao thêm một phân.

Tên tra nam này cũng quá làm cho người ta không nói được lời nào, khí khái nam tử đều bị không khí ăn rồi sao?!

Ở nháy mắt Ôn Ngôn buông tay Tô Mê ra, trầm ngâm một lát, sau đó khàn khàn lên tiếng: “Mê Nhi, nàng thật sự, nàng thật sự từng yêu ta sao?”

Tô Mê hơi chau mày.

Nếu cô nói phải, không chừng ngay sau đó, độ hảo cảm của Ôn Ngôn liền lên đến 100 điểm, như vậy nhiệm vụ hoàn thành rồi.

Nhưng giác quan thứ sáu của cô nói với cô rằng, lúc này không thể trả lời.

Tô Mê tạm dừng một lát, cuối cùng mím môi, xoay mặt nhìn về phía Ôn Ngôn, gật gật đầu.

Nhưng thấy Ôn Ngôn đôi mắt sáng ngời.

Trong đầu Tô Mê lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở: “Đỉnh! Độ hào cảm của nam chủ tăng thêm 5 điểm, tổng độ hào cảm là 100 điểm, nhiệm vụ hoàn thành, ký chủ thật đáng yêu!”

Tô Mê không chút nào dừng lại, ngay sau đó cất bước đi về phía trước, ở dưới ánh mắt đầy thâm tình quyền khiến của Ôn Ngôn, không quay đầu lại rời khỏi biệt viện.

Chỉ là, ai cũng không chú ý tới, chớp mắt Tô Mê rời đi kia, thân ảnh đứng lặng ở nơi tối tăm, giây lát biến mất, chỉ để lại một đạo lưu quang màu tím.....

~~~~~

Đau lòng - ingggg

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.